

Giới thiệu Ai Nói Tôi Kết Hôn

Kết hôn là hạnh phúc của một đời người nhưng cứ bị ép buộc sẽ làm cho người ta sợ hãi. Đến với truyện Ai Nói Tôi Kết Hôn của tác giả Thương Tố Hoa sẽ nói lên điều đó.

Nữ chính Tả Tư Ninh được đưa ra các điều kiện sau khi kết hôn rất tốt nhưng cô còn rất hoang mang vì cô chưa sẵn sàng cho điều đó.

Nhưng đến lượt cô nói ra ba chữ kia, hẳn bắt đầu đe dọa cô. Liệu cô sẽ ra sao, cưới hoặc không?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Người đàn ông đeo nhẫn

Nghe thấy một giọng nói... rất quen thuộc. Tả Tư Ninh ngớ ra. Hóa ra là phụ tá Tiểu Mỹ. Cô thờ phào nhẹ nhõm, lừa Tiểu Mỹ một cái rồi mới nói: “Phần thoa quá nhiều, mắt tôi quá đậm. Mau đi rửa mặt rồi trang điểm lại đi.”

Tiểu Mỹ lấy gương ra soi, đột nhiên nhảy dựng lên, đưa tay vuốt vuốt bộ ngực nhỏ của mình. Cô thật sự bị chính mình dọa sợ.

Tả Tư Ninh nhếch miệng cười: “Đừng vuốt nữa, mới vuốt mà ngực đã nhỏ hơn rồi.”

Cúi đầu nhìn thoáng qua bộ ngực nhỏ danh xứng với thực của mình, Tiểu Mỹ oán giận khẽ than: “Mặc kệ ngực người khác lớn như thế nào. Có thể săn chắc được như của em sao? Có thể sao?” Đồng thời nhìn chăm chú bộ ngực của Tả Tư Ninh. Hoàn toàn đối lập khiến cô vừa hâm mộ vừa ghen tị. Không được làm tổn thương người phụ nữ có ngực nhỏ nha!

Chơi đùa đã xong, quay lại vấn đề chính. Tiểu Mỹ tới đây để nhắc nhở Tư Ninh, buổi sáng phải đến gặp mấy người của công ty quảng cáo một chút. Nhưng phải trở về công ty đại diện trước, cần phải đổi trang phục.

Tư Ninh không soi gương, đi một vòng quanh Tiểu Mỹ, hỏi: “Bộ quần áo này của chị không tốt sao?”

Lúc này, cô đang mặc một chiếc áo cao bồi dài tay màu xanh dương nhạt, phối với chiếc quần màu bút chì, còn có một đôi giày đế bằng màu trắng. Nhìn rất giản dị, và cũng dễ nhận thấy, nó không thích hợp để đi gặp khách hàng.

Tiểu Mỹ cân nhắc lời nói: “Chị Tư Ninh... bởi vì mấy vị ở công ty quảng cáo thích nhìn người đẹp. Cho nên người đại diện đã chuẩn bị giúp chị một bộ đồ hợp khẩu vị của bọn họ. Chị mà mặc như vậy chuyện hợp tác nhất định sẽ suôn sẻ.”

Người đẹp? Tư Ninh cười cười, đại khái bọn họ chỉ thích nhìn phụ nữ trần trướng thôi. Cô soi gương nhìn ngực của mình, rồi nhìn xuống bắp đùi. Cô nghĩ thầm: người đại diện chuẩn bị trang phục cho cô sẽ lộ bộ phận nào, hay là nơi lộ ra không chỉ có hai nơi này?

Tương tượng không tìm được kết quả, tới công ty đại diện kiểm nghiệm xem.

Người đại diện là một phụ nữ đồng hương hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc rất giản dị. Nhưng trên thực tế cô lại rất nhạy cảm với trào lưu, cứ nhìn bộ quần áo người đại diện chọn cho Tư Ninh thì biết. Đó là một cái váy đầm màu đen gần như trong suốt. Về cơ bản thì tất cả đều như ẩn như hiện chỉ trừ ba vị trí đó có thêm một lớp vải.

Mặc chiếc váy này ngồi ở trong quán cà phê, Tư Ninh liếc mắt nhìn hai người đàn ông ngồi đối diện. Dùng cách nói lịch sự, giản lược để miêu tả thì người hơi mập, mặt hơi tròn, mắt hơi nhỏ. Không lịch sự mà nói thì mức độ tăng lên một chút: vô cùng mập mạp. Gương mặt tròn như cái bánh bao khổng lồ, chỉ cần hơi cười một cái là không nhìn thấy mắt đâu. Người thứ hai thì hoàn toàn ngược lại. Hai người này đúng là tuyệt phối. Từ góc độ béo bở mà nói, người mập là ông chủ, người gầy là nhân viên, làm việc vất.

Giờ phút này, ánh mắt của hai người đều dính trên người Tư Ninh. Chính xác mà nói là ba điểm trên một đường thẳng. Bộ trang phục này quả nhiên để cho bọn họ mở rộng tầm mắt, nói chuyện cũng không chú tâm. Người đại diện nói về vấn đề lịch trình, phúc lợi... cái gì bọn họ cũng đồng ý vô cùng sáng khoái.

Có điều đến lúc cuối cùng, khi đặt bút ký hợp đồng thì ông chủ béo lại thận trọng. Chóp chóp mắt liếc qua, trên mặt lộ vẻ bất mãn: “Cô yêu cầu nhiều như vậy, tôi sắp xếp cũng không dễ đâu. Tả tiểu thư, cô cũng biết công ty chúng tôi không phải là nhà từ thiện.”

Tư Ninh nhìn miệng ông ta khe đóng khe mở, nói một câu rất dài. Trông cô giống như đang chăm chú lắng nghe, nhưng thực ra lực chú ý của cô lại rơi trên cái bàn gần cửa sổ ở phía sau lưng ông chủ béo. Cô đã quan sát cái bàn đó lâu rồi. Ly cà phê trên bàn từ khi được bung ra chưa được động tới. Bàn tay kia chỉ khẽ quay tròn theo miệng ly. Chiếc nhẫn màu bạc trên tay lấp lánh chói mắt dưới ánh mặt trời. Chiếc nhẫn đeo ở ngón giữa, xem ra vẫn chưa kết hôn. Mặt của anh bị che bởi vài người ngồi giữa bọn họ cho nên cô không nhìn thấy được.

Nhưng nhìn vào hình dạng của ngón tay và vào chiếc áo sơ mi đen mà người đó đang mặc thì đó là một người đàn ông có gia thế phẩm vị cũng không tệ.

Cô chợt cảm thấy lạnh lạnh ở đùi. Không biết ông chủ béo đã ngồi vào vị trí bên cạnh Tư Ninh từ lúc nào. Ngón tay áp út đeo nhẫn vàng của hắn cọ cạo trên chân cô. Một chữ - lạnh! Ông chủ béo đang cười, đôi tay vuốt ngược lên đến gần bắp đùi. Nhìn theo xu hướng này ý tứ quá rồi rất rõ ràng.

Tư Ninh nhìn người đại diện. Cô ấy lúng túng liếc mình một cái, trong mắt có tia cầu xin. Có lẽ là cô ấy đang cầu xin mình đừng phát tiết cơn giận vào lúc này, nhìn một chút, chờ ký hợp đồng xong thì tốt rồi.

Váy đã bị vén lên rất cao rồi, Tư Ninh mặt không biến sắc, hai chân vắt chéo vào với nhau. Đồng thời nhích người ngồi vào trong một centimet, vừa đứng khiến cho cái tay béo mập kia rơi xuống đệm ghế.

Mặt ông chủ béo lập tức lộ vẻ không vui, bàn tay béo mập vỗ mạnh lên bàn: “Tà Tư Ninh, cô thật là quá đáng! Công ty tôi đã cho cô những điều kiện ưu đãi nhất rồi, cô còn muốn thêm cái này cái khác. Cô tưởng cô thật sự là một ngôi sao lớn chắc? Tôi nói cho cô biết...”

Tư Ninh không nghe tiếng rít gào của ông ta. Cô vẫn tiếp tục quan sát người ngồi ở cái bàn gần cửa sổ kia. Chén cà phê vẫn còn nguyên, chỉ tiếc không thấy người kia đâu nữa.

Người đại diện không ngừng nói xin lỗi, hi vọng ông chủ cho bọn họ thêm một cơ hội nữa. Đầu người đại diện cúi rất thấp, kết quả vẫn bị mắng xối xả, người thân họ hàng trong vòng ba đời cũng không thoát khỏi miệng lưỡi ông ta.

Đang lúc sứt đầu bể trán thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên, người đại diện lấy tay che điện thoại khẽ “alo” một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn ra cửa, nhìn hai người đàn ông trước mặt một lát. Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt lập tức thay đổi, lạnh lùng khạc ra một câu: “Rất xin lỗi, nếu như mọi người không thể đồng ý vậy thì mời quý công ty tìm một người đẹp khác đi, Tà tiểu thư còn có một cuộc hẹn khác nên phải đi trước. Xin lỗi!”

Nói xong liền không do dự kéo Tà Tư Ninh đi. Ra gần đến cửa chính mà vẫn còn có thể nghe thấy tiếng ông chủ béo hùng hùng hổ hổ nguyên rủa: “Con điếm!”, “Giả bộ thuần khiết cái gì!”...

Tà Tư Ninh tò mò hỏi người đại diện bây giờ phải đi đâu nhưng không ngờ người đại diện cũng không biết. Bởi vì vừa rồi trong điện thoại, người kia chỉ nói hủy hợp đồng hiện tại rồi đưa Tư Ninh ra cửa, ở đó sẽ có người đến đón.

Tư Ninh hỏi tiếp người vừa gọi đến là ai, người đại diện lại im lặng không chịu nói. Nhìn dáng vẻ tựa như đang cố làm ra vẻ thần bí.

Cô nghĩ: lẽ nào vừa ra khỏi ổ sài lại rơi vào đầm rồng hang hổ, nguy hiểm tăng lên gấp bội?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Có tiền thì chính là đại gia

Bên trong xe, mặt người đàn ông mặc áo sơ mi màu đen, đeo kính râm có chút lạnh. Mảnh vừa rồi trong quán cà phê làm anh phiền não. Anh không phải chính nhân quân tử, nhưng trong người không tránh khỏi có chút khí phách anh hùng. Ví dụ như khi thấy kẻ mặt người dạ thú thì muốn dùng đến nắm đấm. Lúc còn trẻ, anh cũng đã từng động thủ. Nhưng về sau thì thấy rằng động thủ không giải quyết được vấn đề, ngược lại còn rước thêm phiền toái. Chính vì vậy, anh về sau không dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề nữa mà dùng phương pháp vu hời, tí như lúc vừa rồi vậy.

Một lát sau, cửa xe được mở ra. Lái xe mở cửa cho Tà Tư Ninh ngồi vào. Đôi mắt sau chiếc kính râm quét một vòng trên người Tư Ninh, ánh mắt tối dần. Vừa rồi ngồi ở xa không thấy rõ, hiện tại ở khoảng cách gần anh mới rõ hóa ra cô ăn mặc lộ liễu đến như vậy. Khó trách tại sao tên đàn ông kia lại thò tay ra. Mặc loại quần áo như khóa thân thể này thì có khác gì nói với đàn ông rằng: “Mặc cho người thu xếp.”

Nghĩ tới đây, anh không vui, cho lái xe lập tức lái xe rời đi.

Tà Tư Ninh nhìn xuống cánh tay anh, chiếc nhẫn bạc kia vẫn cực kì chói mắt. Cô mở miệng cười, nguyên lai là anh. Tại giờ khắc đó, tâm tình rốt cục có thể thả lỏng, cô tựa ra sau, nhắm mắt lại, yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Trên xe rất yên tĩnh, mãi cho đến khi xe dừng lại trước cửa một khách sạn. Anh đợi một hồi, phát hiện Tà Tư Ninh không có dấu hiệu tỉnh ngủ. Anh giơ tay, không gọi Tà Tư Ninh mà mở cửa xe đi ra ngoài. Lúc đi qua chỗ tay lái, dặn dò lái xe: “Chờ đến khi cô ấy thức dậy, nói cô ấy đến phòng lần trước tìm tôi. Cô ấy có chìa khóa.” Nói xong, anh lại nhìn lướt qua Tà Tư Ninh. Lúc nhìn đến bộ váy lộ liễu kinh người của cô bèn bắt đấm đi đem áo khoác của mình khoác lên trên người cô. Ước chừng lại bởi vì cái gọi là khí phách anh hùng.

Không lâu sau khi anh rời đi, lái xe thấy cô tỉnh dậy, bèn nói: “Tà tiểu thư, Hàn tổng nói...”

Câu nói còn chưa nói xong đã bị Tà Tư Ninh cắt ngang: “Tôi biết!” Nói xong cô lấy điện thoại cầm tay ngồi trong xe bắt đầu chơi trò chơi. Tiếng trò chơi vang lên âm ỉ.

Lái xe không vui, nhưng không biểu hiện lên trên mặt. Chỉ nhắc nhở cô rằng Hàn tổng bề bộn nhiều việc, Hàn Tổng không thích chờ đợi, Hàn tổng...

Tư Ninh ngẩng lên, tò mò nhìn chăm chăm vào lái xe một hồi, đột ngột hỏi: “Hàn tổng định hôn sao?”

Lái xe không màng đến câu hỏi đột ngột của cô, ngồi ngay ngắn trên ghế lái không nói năng gì.

“Anh ta thật thành thật!” Tư Ninh thầm khen một tiếng từ đáy lòng, bởi vì người lái xe đem hai chữ im lặng biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Cô cũng bởi vì vậy mà bị lung lay trong chốc lát. Đến lúc cúi đầu xuống, cô không khỏi buột miệng nói tục vì trên di động đang hiện lên dòng chữ “game over.”

Lái xe có chút hoài nghi, Hàn tổng thật sự coi trọng người phụ nữ này sao?

Người đàn ông đó có phòng chuyên dụng trong khách sạn. Tuy không thường xuyên tới nhưng cũng đã thuê nhiều năm rồi.

Đứng trước cửa phòng của anh, Tư Ninh bỗng nhiên nở nụ cười: đàn ông có tiền, thật tốt. Cô sờ đến chìa khóa trong túi. Trong lúc móc ra, cô bỗng nhiên thay đổi chủ ý. Cô đem chìa khóa bỏ lại vào trong túi, sau đó bấm chuông. Cô muốn biết sau bao nhiêu lâu anh sẽ ra mở cửa.

Ba lần, bốn lần, năm lần... Bình thường khi trong phòng có người, cho dù là người đó đang tắm, thì lúc này cũng hẳn đã sớm ra mở cửa rồi. Bất quá cửa vẫn mãi không mở. Loại tình huống này chỉ có một giải thích. Nghĩ như vậy, Tư Ninh phát cáu, tiếp tục bấm chuông, hơn nữa lại còn bấm nhanh hơn, như thể đem cái chuông cửa làm bao cát mà nhấn.

Có người phục vụ đi qua, chần chờ một chút rồi tiến lên hỏi: “Tiểu thư, có cần phục vụ gì không ạ?”

Bất quá trong ánh mắt kia không giấu được một tia hoài nghi.

Tư Ninh nhìn chăm chú vào người phục vụ một lúc, sau đó trực tiếp lấy chìa khóa phòng từ trong túi ra. Trước khi vào phòng thì liếc mắt khiêu khích nhân viên phục vụ một cái, đại ý là: “Nhìn gì mà nhìn, đây là phòng của tôi.”

Sau khi vào cửa liền có thể nhìn thấy một người đàn ông đang nằm ở trên giường. Bên cạnh anh ta là một cái giá vẽ.

Tư Ninh ngồi xuống bên cạnh, lẳng lặng ngắm dung nhan lúc ngủ của anh. Chiếc kính che mắt ánh mắt của anh, bất quá trực giác của Tư Ninh cho biết, ánh mắt anh vẫn xinh đẹp như trước đây. Mày kiếm anh tuần, lông mi dày, con ngươi đen nhánh...v.v.. Ánh mắt cực kì sắc bén, loại lãnh khốc này cùng một dạng với con người của anh.

Bỗng nhiên người đàn ông tưởng như đang ngủ bất lấy tay của cô, thanh âm trầm thấp nói: “Em muốn làm gì?” Giờ phút này tay Tư Ninh đang ở trên kính đeo mắt của anh, tư thế tựa hồ như muốn tháo kính xuống.

Tư Ninh rút tay về, chu miệng: “Nhỏ mọn vậy!”

Người đàn ông được gọi là Hàn tổng đứng dậy, đầu cũng không ngẩng, mở miệng: “Quy củ cũ, coi ra đi!”

Tư Ninh do dự một hồi, không phải là không coi, chỉ là coi ở đâu, nằm trên giường hay là đứng lên coi trước mặt anh? Cô cân nhắc hai phương án một chút. Vẫn là nên lựa chọn cái trước thì hơn. Cái sau thì hiệu quả cũng tương đương như cái trước, nhưng lại quyến rũ quá mức, có khi lại phản tác dụng.

Trong lúc coi quần áo, Tư Ninh hỏi vài vấn đề.

“Vì sao lại muốn phá hư hợp đồng của em?” Không có hồi đáp.

“Vì sao lại khoác áo vest cho em?” Vẫn không có tiếng động.

“Được rồi, một vấn đề sau cùng, vì sao không mở cửa?” Vẫn là trầm mặc.

Lúc Tư Ninh cho rằng anh sẽ không mở miệng. Anh bỗng nhiên lại lên tiếng, dọa cô nhảy dựng: “Anh đưa cho em chìa khóa, em có thể đến ngay cả lúc anh không có ở đây.”

Câu trả lời lạnh lùng, bất quá làm cho người thích, Tư Ninh suy nghĩ. Lúc này, cô đã coi xong quần áo, lấy tư thế mỹ nhân ngủ nằm lên trên giường.

Hai chân khẽ khép lại, vừa vặn che giấu vùng rùng rậm. Tuy nhiên hai đóa đỉnh sóng trước ngực lại không cách nào che giấu. Tư Ninh là ca sĩ, cũng ăn mặc khá lộ liễu nhưng số lần trần truồng như vậy trước mặt người khác thì chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà khán giả của những cảnh hiếm có này đều chỉ là một người.

Hàn tổng xoay người lại, quan sát một hồi. Sau đó thối lui ba bước, ngồi xuống chiếc ghế phía sau, đồng thời kéo giá vẽ sang. Anh cầm lấy cọ, trầm tư, sau đó lại hạ xuống, nói: “Em đang quá khắt khe, buông lỏng bỏ vai đi.”

Một người đàn ông bình thường mà lại không có điểm cảm giác nào đối với thân thể thành thực nữ tính? Cho dù anh nguy trang thật tốt, Tư Ninh luôn không tin. Cô cong miệng lên: “Em đã thả lỏng, bằng không anh tới sờ bắp thịt ở bả vai em đi, xem xem nó có căng thẳng hay không?” Cô tự nhận mình không phải người lẳng lơ nhưng hành động quyến rũ trực tiếp như vậy cô vẫn làm quen tay. Chụp quảng cáo còn cần kịch bản gốc, cần NG, mà cô làm những thứ này cứ như là có thiên tính. Cô cười cười tự giễu: xem ra mình cũng khá là lòi.

Mặt Hàn Duệ không chút thay đổi: “Đây chính là thái độ công tác của em sao? Anh cực kì hoài nghi rằng em có thể đúng hẹn trả hết nợ sau ba năm nữa.”

Tư Ninh tiếp tục cười nhưng vẫn chỉnh lại động tác dựa theo yêu cầu của anh. Sau đó liền không nhúc nhích, hoàn toàn bất động – thực coi mình như phi sinh vật. Hàn Duệ đã nhắc nhở cô một việc, cô mắc nợ, mà không may rằng, Hàn Duệ chính là chủ nợ lớn nhất của cô. Bởi vì cái gọi là có tiền thì chính là đại gia, cho nên anh là đại gia. Tư Ninh lặp lại câu đó một lần nữa ở trong lòng, nở nụ cười: anh là đại gia!

Hồi tưởng lại, Tà Tư Ninh cùng vị đại gia này có bắt nguồn rất sâu. Cùng học ba năm trung học, cùng học đại học hai năm. Năm năm, trong thời gian đó số lần gặp mặt không thể đếm xuể. Ấn tượng của anh trong Tà Tư Ninh cũng không tồi, chỉ là đối phương đại khái không thèm ngó tới mình mà thôi. Bởi vì Tà Tư Ninh cũng chỉ là một trong số những người từng ái mộ anh. Thế nhưng không ngờ rằng, cách biệt vài năm, đến lúc gặp lại, cô liền mở miệng vay tiền.

Lúc ấy Tà Tư Ninh đã trải qua nhiều biến cố, lưng đeo không ít nợ nần, tìm người để vay mượn ở chung quanh đều không có kết quả. Cô chỉ có thể lựa chọn tiếp thu đề nghị của một người bạn gái – bồi rượu. Theo người bạn này nói, ca sĩ mới ra mắt không lâu như cô, muốn nhanh chóng nổi tiếng thì cách nhanh nhất là bồi ông chủ ăn cơm uống rượu. Chỉ là bồi rượu ăn cơm, không phải bán mình.

Đầu óc không tỉnh táo, sáng suốt. Cô đáp ứng.

Cho nên cái buổi tối gió lớn kia, Tư Ninh trang điểm xinh đẹp, xuất hiện tại một gian sương phòng bố cục xa hoa. Người muốn cô bồi rượu là ông chủ một mỏ than nhỏ, độ đáng xấp xỉ cũng như mỏ than. Ngồi cùng bàn với họ còn có không ít ông chủ, liếc mắt một cái trông qua, cấp độ phẩm chất cũng không đồng đều. Đương suy nghĩ, ánh mắt Tư Ninh rơi vào trên người một người đàn ông. Cô cảm khái từ đáy lòng, người đàn ông này có địa vị vượt trội trong nhóm cận bã này. Trong lúc tâm trạng đan xen, cô nghe được bọn họ hô to tên của người đàn ông kia: Hàn Duệ!

Lộp bộp, lộp bộp. Giống như là mặt hồ đang đóng băng đột nhiên bị một kích mạnh, đục ra một cái lỗ. Từ khe hở nhỏ đó bắt đầu phát sinh phản ứng liên hoàn, không ngừng lan tràn khuếch tán. Sau cùng, mặt băng vỡ thành vô số mảnh nhỏ, rơi vào trong nước. Ý nghĩ đầu tiên của Tư Ninh là: hỏng rồi!

Có người thiếu nữ nào chưa từng mơ mộng chuyện tình cảm? Có người phụ nữ nào chưa từng niên thiếu?

Trong lòng cô có cảm giác sụp đổ, tan vỡ khi mình lấy thân phận “giai nhân bồi rượu” xuất hiện trước người thiếu niên mà mình từng thầm mến. Tình cảm ôm ấp của thiếu nữ gợn lên, lồng ngực cô tràn ngập sầu não. Bị ảnh hưởng bởi tâm tình rối loạn, cô không phòng bị, bị người rót vài ly rượu... Khi uống đã nhiều, đảm lược của cô cũng lên cao, cô say khướt kéo Hàn Duệ ra ngoài, lại ở một bên rỗng to: “Anh tới đây để làm chi a...”

Có lẽ lời nói khi say rượu của cô quá mức mập mờ, ông chủ mỏ than lầm tưởng tiểu ca sĩ này cùng với Hàn tổng có quan hệ sâu xa. Bởi vậy, mặc dù trong lòng chửi骂 nó, nhưng trên mặt lại giả bộ đại khí mà “đưa” cô cho Hàn tổng.

Đêm hôm đó cũng chính là lần đầu tiên Hàn Duệ mang cô tới phòng khách sạn này. Cũng là lần đầu tiên cô cởi sạch quần áo, anh dừng quyết định hiến thân. Lúc đó cô vừa muốn tạo hình tượng trinh tiết liệt nữ, lại vừa muốn được đền bù tâm nguyện nhiều năm. Những ý nghĩ đó đã hành hạ cô không nhẹ. Tuy nhiên ngoài dự liệu của cô, phương thức mà Hàn Duệ “sử dụng” thân thể của cô có phần độc đáo.

Anh nói, thân thể của cô có giàn khung không tệ, thích hợp làm người mẫu cho anh, yên tâm, tiền thù lao khẳng định sẽ cao hơn là bồi rượu.

Phẩm chất doanh nhân cùng sự tiền bạc hóa của anh làm cho Tư Ninh mất đi tâm trạng nhận lại bạn học cũ, đương nhiên là cũng sẽ không nói chuyện từng động tâm thời niên thiếu. Tình cảm ôm ấp của thiếu nữ thối lui, người phụ nữ trẻ thực tế đã quay trở về, dứt khoát không thêm đếm xỉa đến chuyện cũ. Cô dùng công phu sư tử ngọam, ngọam của anh một số tiền dự chi lớn. Đồng thời đáp ứng làm người mẫu cho anh trong ba năm để kiếm tiền trả nợ.

Cho nên trong ba năm này, cô – Tà Tư Ninh nhất định sẽ thờ cúng Hàn Duệ như ông lớn, ngày ngày thắp hương, mong tổ tông hiển linh, để ba năm sau cho hần thành cháu trai, bị bà đây dạy dỗ bảo!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Người ba này có chút khốc

“Ngậm miệng lại!” Họa sĩ nghiệp dư Hàn Duệ đã hoàn thành được một nửa bức tranh lên tiếng. Bình thường lúc anh vẽ tranh thì đều cực kì yên tĩnh. Không ai tới quấy rầy anh, anh cũng không thích người khác quấy rầy. Hiển nhiên là giờ phút này đã xuất hiện quấy nhiễu rồi.

Tà Tư Ninh nằm ở trên giường cuối cùng đã phục hồi lại tinh thần. Cô cười cười nịnh nọt: “Em vừa rồi có nói chuyện sao?”

Hàn Duệ khoác một tay lên giá vẽ, ngẩng đầu, liếc cô một cái: “Muốn cười thì cũng được, nhưng đừng có toét miệng cười gian như vậy, rất khó nhìn.”

Khỏe miệng Tư Ninh run rẩy, lần này cười càng khó nhìn. Cô cười vì cô cảm thấy tình cảnh trước mắt khó có thể tưởng tượng – khách sạn, nam nữ độ thân, khóa thân... Những yếu tố này kết hợp lại mà sao lại có thể thành ra tình huống trong sáng này được? Quá thuần khiết đến mức cô chịu không nổi.

Một tiếng chuông đánh vỡ không khí an tĩnh trong phòng. Giường cũng khẽ chấn động vì tiếng rung của chuông. Âm thanh phát ra từ trong chiếc túi xách được đặt ở trên giường của Tư Ninh.

Nếu có lấy tinh thần chuyên nghiệp mà nói thì cái này cũng miễn cưỡng được gọi là công tác nghiệp vụ. Nhưng tình huống đột nhiên phát sinh thì con người thực sự không thể khống chế. Dựa theo góc độ chuyên nghiệp thì Tư Ninh nên tắt điện thoại ngay lập tức, sau đó tập trung vào vào công việc thuần khiết này, nhưng mà... nhạc chuông này được mặc định đặc biệt cho một số điện thoại duy nhất: nhà.

Đúng vậy, điện thoại nhà gọi đến. Chỉ cần nhận thức điều này, suy nghĩ chuyên nghiệp của Tư Ninh đã bị quăng ngay sang một bên.

Nhanh chóng mặc lại y phục bị vứt tán nát bên giường. Khi ngón tay chạm đến chiếc áo vest, cô do dự một chút, rồi kiên trì nói: “Chiếc áo này cho em mượn một chút. Hôm nay em có việc gấp, phải kết thúc công việc trước thời gian. Phí tổn lần này chỉ bằng nửa giá mọi lần. Anh khấu trừ từ lương mục em nợ anh đi...”

Cô đi như chạy về phía cửa, nói chuyện cũng bán như súng liên thanh, không cho Hàn Duệ cơ hội để nói bất cứ điều gì.

Trong phòng, trên giá vẽ đã phác họa ra một người phụ nữ tư thế lười biếng ngủ, chân tay duỗi thẳng thoải mái tự nhiên. Chỉ tiếc là khuôn mặt còn không rõ ràng. Nếu có thể vẽ ra ngũ quan của cô, vẽ mặt, có lẽ sẽ là vẫn lười biếng nhưng lại mang một chút giảo hoạt?

Trong phòng yên lặng, chỉ có tiếng sột soạt của chiếc bút chì 2B trên mặt giấy. Tuy người mẫu đã đi, nhưng họa sĩ tốt xấu gì thì cũng đã quan sát cô vài tiếng đồng hồ, nên thân thể cùng dung mạo đặc thù của cô cũng đã được khắc sâu vào trong đầu anh rồi.

Người phụ nữ nằm ở trên giường nở nụ cười mang theo ý giận, ánh mắt câu hồn nhiếp phách như muốn hỏi tại sao anh còn không đi tìm cô...

Nghĩ tới đây, tim Hàn Duệ nhất thời đập mạnh và loạn nhịp. Thật lâu sau anh mới cầm lấy điện thoại, khởi động máy. Trên đó xuất hiện hơn mười cuộc gọi lỡ, hơn nữa lại đến từ cùng một số điện thoại – Hàn Trữ. Hàn Trữ chính là anh của Hàn Duệ – anh ruột, cùng ba cùng mẹ. Hàn Trữ có một người vợ mạnh mẽ – Lâm Tĩnh. Hàn Duệ cau mày, gọi điện: “Hàn Trữ, Lâm Tĩnh và anh lại làm sao rồi?”

.....

Ra khỏi khách sạn, Tư Ninh gọi điện thoại về nhà, giọng nói của cô rất khẩn trương: “Chị Phương, xảy ra chuyện gì?”

Có thể nghe thấy tiếng trẻ con khóc ở đầu điện thoại bên kia, còn có âm thanh chị Phương đang vỗ về đứa bé. Tâm Tư Ninh bị kéo một cái, chẳng lẽ là Hữu Hữu đã xảy ra chuyện?

“Tiểu thư, Hữu Hữu hình như bị sốt rồi. Nó không chịu để tôi đưa đi bệnh viện, cứ nằng nặc la hét muốn tìm mẹ...” Chị Phương ở đầu bên kia điện thoại hỏi: “Cô có thể qua đây thăm đứa nhỏ không?”

Trong lúc cô hỏi câu này, Tả Tư Ninh được quán trong chiếc áo vest đã sớm ngồi lên xe taxi. Cô bảo lái xe đi tới khu chung cư Garden. Lúc phụ tá Tiểu Mỹ gọi điện tới, cô không nhận, nhưng khi người đại diện gọi điện, cô không thể không nhận điện thoại. Dù sao người đại diện an bài các hợp đồng, nếu không làm tốt quan hệ với cô ấy, việc kiếm tiền về sau nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Âm thanh của người đại diện có phần đề thấp: “Tả Tư Ninh, cô hiện tại có rảnh không?”

Không biết người đại diện muốn cái gì, Tư Ninh nở nụ cười đồng thời cũng hạ giọng, giả bộ là cô đang bận rộn nhiều việc: “Bây giờ không thuận tiện cho lắm, có chuyện gì sao?”

Người đại diện lên tiếng nói là không có việc gì, Tư Ninh thở ra nhẹ nhõm, thấy rằng lá chắn Hàn Duệ này rất có tác dụng. Không nghĩ tới trước khi cúp điện thoại, người đại diện vội vã lên tiếng: “Chậm nhất là mười hai giờ trưa ngày mai, cô phải giải thích rõ ràng cho tôi quan hệ của cô và anh ta. Còn chuyện mấy ngày trước cô đi khách sạn bị phóng viên chụp ảnh. Cô phải giải thích rõ ràng cả hai chuyện cho tôi. Tôi không muốn làm người đại diện mà cái gì cũng biết sau cùng!”

Lúc cúp điện thoại, Tư Ninh nghĩ nếu bị tung scandal cùng Hàn Duệ thì có phải hay ho hay không? Cô đem cái lựa chọn này lưu vào trong đầu, không chừng lúc đó cứ như vậy mà làm.

Khu Garden, lô B, phòng 16, tầng năm, Tư Ninh nhìn xung quanh, xác định không có ai mới lấy ra chìa khóa, nhanh chóng mở cửa.

Vừa mới mở cửa ra, một bóng người vọt ra, cùng với một tiếng kêu vẫn chưa thông thạo tiếng phổ thông: “Mẹ -”

Có thể thấy được người đang nhào vào người cô chính là một cậu bé bốn, năm tuổi. Cậu bé cọt trên người cô, nở cười bùng sáng trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Chị Phương bảo mẫu đứng ở một bên vui mừng nở nụ cười: “Tiểu thư, cuối cùng cô cũng đã tới rồi.” Chị Phương ba mươi mấy tuổi, là do Tư Ninh đặc biệt mời tới chiếu cố cho con trai Tả Thiên Hữu.

Tư Ninh ôm lấy cậu bé, dùng trán của mình áp vào trán của bé. Quả thật là rất nóng. Cô không nhịn được nghiêm mặt: “Hữu Hữu, mẹ không phải đã bảo con phải nghe lời dì Phương sao? Tại sao bị ốm lại không chịu đi khám bác sĩ?”

Hai tay cậu bé ôm chặt lấy cổ của cô, kéo không ra. Bé quật cường bĩu môi: “Hữu Hữu mà đi, mẹ sẽ không đến đây...”

Nghe đến đây, tâm Tư Ninh co rút một cái. Sau khi bắt đầu sự nghiệp ca hát, vì sợ người khác phát hiện cô đã có một đứa con, cô vẫn rất cẩn thận: mình thì thuê một cái nhà nhỏ ở bên ngoài, đưa Hữu Hữu cho chị Phương. Thời gian ở bên cạnh Hữu Hữu càng ngày càng ít. Thậm chí khi đứa nhỏ bị bệnh cũng chỉ có thể làm bộ đi ngang qua mà không dám công khai đi theo bên cạnh con trai. Cô thật không xứng đáng là mẹ.

Buông con trai ra, Tư Ninh giả bộ tức giận: “Nếu con không đi bệnh viện, mẹ sẽ đi đây.”

Cô vừa nói xong, đùi đã bị cậu bé ôm lấy, bé khóc lên: “Mẹ đừng đi, mẹ đừng đi...”

Chị Phương kéo cậu bé lên: “Hữu Hữu ngoan, con mà đi bệnh viện, mẹ sẽ không đi.”

Trên đường đi bệnh viện, Hữu Hữu vẫn không ngừng hỏi: “Mẹ thật sự không đi?” Hai cánh tay nhỏ bé của bé ôm gấu gao lấy cổ của Tư Ninh, chưa từng buông ra.

Tư Ninh vuốt tóc con trai, mượt mà và cực kì mềm mại làm cho lòng người tan chảy. Cô lúc này đã tẩy trang, mặc áo sơ mi cùng quần đen đơn giản. Mái tóc dài được buộc lên theo kiểu đuôi ngựa. Nếu không nhìn kĩ thì làm gì có bộ dáng của người của công chúng? Có lẽ sẽ không có ai nhận ra. Nếu mà thực sự có người phát hiện, cô sẽ cắn chặt răng, đánh chết cũng không chịu thừa nhận đó chính là mình.

Đến bệnh viện, Tư Ninh lấy số thứ tự cho Hữu Hữu, chờ bác sĩ nhi khoa khám. Cùng chờ với Hữu Hữu có một cậu bé tầm tuổi Hữu Hữu, được một đôi vợ chồng trẻ mang theo. Vì tầm tuổi bằng nhau, hai cậu bé rất nhanh liền cùng chơi chung.

Không bao lâu, Hữu Hữu lôi kéo y phục của Tư Ninh, hô: “Mẹ, con có thể tiêm cùng lúc với tiểu đệ được không?”

Tư Ninh khó hiểu: “Tiểu đệ nào?”

Hữu Hữu chỉ ngón tay vào cậu bé bên cạnh: “Đây này! Đây là tiểu đệ vừa mới nhận của con.”

Cậu bé bị Hữu Hữu chỉ vào muốn nhảy ra từ trong ngực của mẹ mình. Cậu bé la hét: “Mẹ, con muốn tự mình đứng. Lão đại nói, bé ngoan thì không để mẹ ôm!”

Hai đứa trẻ gần như đồng thời lên tiếng làm cho nhóm người lớn cười lên. Lão đại, tiểu đệ, bọn trẻ nghe những từ này từ chỗ nào không biết.

Sau khi chuẩn bệnh, bác sĩ chuẩn bị lấy thuốc để truyền dịch cho bọn trẻ thì điện thoại của Tư Ninh vang lên, vẫn là người đại diện. Cô do dự, không biết có nên nghe hay không. Lúc này lại nghe thấy âm thanh non nớt của Hữu Hữu vang lên: “Mẹ, điện thoại kêu kìa!” Cô đặt con trai xuống, để cho chị Phương mang cậu bé đi, còn mình thì đến khúc quanh của hành lang nghe điện thoại.

Đến lúc truyền dịch, tâm trạng của Hữu Hữu có chút buồn phiền bởi vì vừa rồi, tiểu đệ hỏi bé một vấn đề: “Bố của lão đại đâu? Tại sao lại không đi theo lão đại?”

Hữu Hữu rất khổ sở, bởi vì bé từ nhỏ đã không nhìn thấy ba. Mẹ và dì Phương đều nói là ba không còn. Hữu Hữu rất không cam lòng, lại hâm mộ tiểu đệ có ba ở bên cạnh. Bé nghĩ: nếu hiện tại mà ba ở bên cạnh Hữu Hữu thì tốt rồi.

Lúc suy nghĩ thì bé chợt thấy một bóng dáng cao lớn đi qua. Tròng mắt xoay xoay, bé lôi kéo dì Phương: “Dì, con biết chú kìa. Con có thể sang đó trò chuyện với chú ý được không? Dù sao mẹ vẫn chưa trở lại.”

Sau nhiều lần khẩn cầu, rốt cục dì Phương cũng cho phép Hữu Hữu. Cô đứng cách đó không xa, không tới gần, còn bé thì chạy đến trước mặt người đàn ông kia, nhẹ giọng hô: “Chú, chú có thể giúp con một chút được không?”

Người đàn ông kia quay mặt lại, mắt đeo kính râm, rất giống hình tượng lão đại Hắc bang trong phim ảnh. Trang phục cả người đều màu đen, bộ dáng bình tĩnh, lạnh khốc, lạnh lẽo.

Hữu Hữu nhìn qua cũng sửng sốt một chút, nuốt từng ngụm nước bọt, nhìn kĩ người đàn ông rồi nói: “Tiểu đệ hỏi con là ba mẹ con ở đâu, tại sao lại tự tới bệnh viện một mình? Con không muốn nói cho nó biết là con là đứa trẻ không ai muốn... Ừm, nếu không thì nó sẽ khinh thường con... Chú, chú có thể đi gặp tiểu đệ với con được không? Nói với nó rằng chú là ba con có được hay không? Chỉ một chút xiu... một chút xiu thôi là được rồi.”

Thần sắc của người đàn ông tối sầm lại. Âm thanh hỗn tạp chói tai trong trí nhớ lại truyền đến: “Ba mẹ của mày đâu?”, “Làm sao lại không có ba mẹ? Mỗi người đều có a. Chỉ là bọn họ không cần mày thôi!”, “Thật đáng thương, nó là đứa trẻ không ai muốn”.... Âm thanh chông chéo với hình ảnh đứa bé trước mặt, anh không thể nào đem đứa bé xa lạ này đẩy ra, ngược lại lại để đứa bé tùy ý lôi kéo chính mình đi tới phòng truyền dịch.

Tại phòng truyền dịch, Hữu Hữu lôi kéo người đàn ông đến trước mặt tiểu đệ, tự hào hô: “Đây là ba của ta!” Lúc nghe được lời khen rằng ba rất đẹp trai của tiểu đệ, Hữu Hữu cảm thấy như mình thực sự có ba. Bé cảm thấy thật vui vẻ, như lúc mẹ dứt cho bé ăn vậy.

Vừa nghiêng đầu, Hữu Hữu thấy mẹ đang đứng ở cửa. Bé cao hứng chạy tới, hô: “Mẹ!”

Người đàn ông quay đầu lại cùng với người phụ nữ đứng ở cửa bị đứa trẻ giữ chặt nói chuyện bốn mắt nhìn nhau. Anh kinh ngạc: là cô?

Tư Ninh giờ khắc này như bị điện giật, như bị sét đánh, như bị ngập trong nước lũ... mọi suy nghĩ đều sụp đổ. Trong đầu chỉ còn có bốn chữ: tại sao là anh?

[Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu Bao Tử xuất hiện ~~~]

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hữu hữu chờ ba mẹ

Giờ khắc này trong đầu Tư Ninh xuất hiện hai lựa chọn. Thứ nhất: mang con trai chạy trốn, sau đó thì thà chết cũng không chịu nhận. Thứ hai: lưu lại đây với con trai, cho dù bị đánh chết cũng sẽ không thừa nhận. Đương nhiên là lựa chọn thứ nhất thoải mái hơn, nhưng con trai còn phải truyền dịch, nên lựa chọn thứ hai thắng một cách áp đảo.

Tư Ninh mỉm cười, sau đó gật gật đầu, để kệ con trai lôi kéo hướng tới chỗ Hàn Duệ. Cô dùng ánh mắt khinh thường: không phải chỉ là Hàn Duệ sao, không phải chỉ là cô tiền sao, không phải chỉ là... Được rồi, anh hẳn là không nên nói loạn. Nếu anh dám cắt công tác của mình, mình liền không trả tiền. Cùng lắm thì lấy thịt trả nợ. Nghĩ tới đó cô liền ưỡn ngực lên.

Hữu Hữu một tay nắm lấy Tư Ninh, tay kia thì ôm lấy Hàn Duệ. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười hạnh phúc – một nụ cười hạnh phúc chưa bao giờ có. Bé khoe khoang nhìn tiểu đệ đang truyền dịch, hỏi: “Ba của Hữu Hữu đẹp trai không? Mẹ của Hữu Hữu cũng thật xinh đẹp đúng không? Lão đại ta có lợi hại không?”

Tiểu đệ đệ kia mồm chữ O, nước miếng chảy lách tách. Cậu nhìn ba mẹ lão đại rồi lại nhìn về phía ba mẹ mình, bỗng nhiên ngoác mồm khóc lên: “Ta cũng muốn có mẹ xinh đẹp như vậy, cũng muốn ba đẹp trai như vậy...”

Hữu Hữu thấy thế có chút luống cuống. Bé suy nghĩ một lúc rồi kéo tay của Tư Ninh, dán vào tai cô xì xào một hồi lâu. Không biết bé nói gì đó mà Tư Ninh liền tiếp gật đầu cười vui, rồi tay cô làm ra dấu hiệu “OK”.

Hàn Duệ ở một bên nhìn, cái cảnh này làm anh đột nhiên cảm thấy rất ấm áp, đã có thời gian anh làm cái gì đó ..a..a.. đứng rồi, khi đó anh trai đã mang anh đi từ nhà họ sang nhà kia cầu xin được thu nhận và giúp đỡ. Anh nhớ rõ một lần, có người ném cho con chó vàng cái bánh bao. Anh trai đánh gãy chân con chó, cướp lấy cái bánh bao. Sau đó bị nhà người kia đuổi theo tới hơn nửa ngày. Người kia có nói một câu mà hai anh em anh cả đời đều sẽ nhớ rõ: “Hai đứa súc sinh bọn bay còn không bằng cậu tạp chủng.” Tối hôm đó, hai anh em vừa gặm chiếc bánh bao đã lăn lông lốc vào bùn đất vài vòng vừa chảy nước mắt nghĩ: nếu như ba mẹ còn sống thì tốt biết bao nhiêu.

Hàn Duệ thu hồi suy nghĩ, thầm nghĩ sao mình lại nghĩ tới chuyện quá khứ rồi, chắc là vì cậu bé trước mắt. Khi anh đem tầm mắt nhìn tới trên người Hữu Hữu lần nữa thì phát hiện bé đang lôi kéo tay Tư Ninh, mà Tư Ninh vừa giúp bé giữ cái túi truyền dịch, vừa cùng Hữu Hữu đi đến chỗ cậu bé bên cạnh.

Hàn Duệ có chút ngạc nhiên: đứa nhỏ này muốn làm cái gì?

Rất nhanh anh liền nhận được đáp án.

Chỉ thấy Hữu Hữu đứng ở trước mặt cậu bé kia, đưa tay sờ sờ đầu cậu bé, nói: “Tiểu đệ ngoan, không khóc. Hữu Hữu để cho mẹ xinh đẹp của Hữu Hữu hôn nhẹ người, được không?”

Cậu bé kia dừng khóc, ngẩng đầu lên: “Thật không?” Cậu lau khô mắt, nhìn lão đại, lại nhìn người mẹ xinh đẹp của lão đại. Sau đó liền bỏ nhào vào mẹ xinh đẹp...

Hữu Hữu thấy thế vội vàng vươn một tay che ở trước người mẹ, ngăn trở tiểu đệ, gào lên: “Không phải như thế, chờ một chút.”

Cậu bé kia dẩu miệng lên: “Lão đại, không phải người cho ta hôn nhẹ sao?”

Hữu Hữu khinh thường nhìn nó một cái: “Sẽ cho người hôn à!” Sau đó bé vẫy tay với mẹ, để cho mẹ cúi xuống.

Tư Ninh hiểu ý Hữu Hữu, ngồi xổm xuống, đem mặt mình tới gần. Chỉ thấy Hữu Hữu hài lòng, hôn lên miệng cô một chút, sau đó một màn ngoài dự tính xuất hiện: bé quay đầu, cằm mặt của tiểu đệ đệ lên, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nó một cái. Hôn xong bé ngọt ngào cười: “Làm như vậy mới đúng.”

Hàn Duệ không nhịn được bật cười lên: đứa nhỏ này thật là khôn ranh.

Cậu bé kia ngây cả người, quên cả khóc, mà ba mẹ của cậu bé cũng cười đến nghiêng ngả. Tất cả những người khác trong phòng bệnh cũng đều như vậy.

Còn có cô bé hủ nữ nào đó hai mắt tỏa sáng: thật là đáng yêu a, thật là nền tảng tốt a, chịu không nổi rồi...

Mà cậu bé Hữu Hữu đương sự thì bình tĩnh trở lại vị trí của mình, sau đó len lén nói với Tư Ninh: “Mẹ không thể cho người khác hôn đâu! Tiểu đệ đệ cũng không được. Ba! Ba nói có đúng không?” Câu nói sau cùng bé nói rất tự nhiên, ánh mắt hướng về phía Hàn Duệ có chút chờ mong.

Hàn Duệ nhìn cậu bé trai cùng Tư Ninh, ngực trái khẽ chấn động. Anh cảm thấy mình không thể cô phụ chờ mong của cậu bé, tính mở miệng nói vài câu khen ngợi.

Chỉ là Tư Ninh sờ sờ đầu cậu bé, âm thầm trừng mắt, giọng nói mang theo uy hiếp mà chỉ có hai mẹ con mới hiểu: “Hữu Hữu, ba mẹ còn phải làm việc, chờ chúng ta làm việc xong thì sẽ trở lại thăm con có được hay không?”

Hữu Hữu chu mỏ, tay nhỏ bé lay động hai cái. Cuối cùng sợ hãi ánh mắt của mẹ, buông tay, lưu luyến vung cánh tay, hô: “Ba mẹ làm việc xong nhớ đến xem Hữu Hữu, Hữu Hữu chờ ba mẹ... Tạm biệt ba, tạm biệt mẹ.”

Hàn Duệ hiểu rõ đây là Tả Tư Ninh cho anh bậc thang đi xuống. Anh có thể vì nhất thời mềm lòng mà đáp ứng giả trang thành ba đứa nhỏ này, nhưng không thể nào giả trang lâu dài. Vì vậy anh đứng dậy, đi theo Tả Tư Ninh ra cửa. Thời điểm đến cửa phòng truyền dịch, anh không nhìn được mà quay đầu nhìn lại, chẳng qua là cảm thấy cậu bé trai thật đáng yêu. Quả nhiên, cậu bé lại rướn cổ lên nhìn bọn anh. Vừa thấy anh quay đầu liền ra sức vẫy tay, vẻ mặt vô cùng thân thiết.

Tình cảnh này làm cho Hàn Duệ bắt đầu suy nghĩ một vấn đề: nếu đứa nhỏ này là của mình, mình sẽ đối đãi với nó như thế nào?

Nhưng mà anh cũng ngẫm nghĩ lại, nếu đột nhiên có một ngày, một đứa bé xuất hiện trước mặt anh và nhận là con của anh, chắc điều đầu tiên anh làm sẽ là đi xét nghiệm DNA. Sau đó cho dù là ba con nhận thức lẫn nhau, anh cũng không thể cùng con trai yêu thương lẫn nhau. Có lẽ cảm giác thân thiết còn không bằng đối với đứa nhỏ trước mặt này.

Tả Tư Ninh đang suy nghĩ làm thế nào để xóa tan nghi ngờ của Hàn Duệ, ngăn chặn miệng anh, để cho anh tin tưởng hoàn toàn, không có tâm tưởng khác.

Hai người đều đắm chiêu, mỗi người một suy nghĩ riêng cùng đi tới cửa bệnh viện. Lúc đi tới bậc thang, Tả Tư Ninh còn đang hao tâm tổn sức suy tư, một bước đi tới, liền nhận ra rằng mình bước hụt, sẽ bị ngã bẽ đầu chảy máu.

Lúc thân thể của cô ở trên không, cô có cảm giác sợ, ca sĩ cũng là minh tinh, cũng phải dựa vào gương mặt. Nếu thân thể có chút sự cố, tổn thất không biết bao nhiêu.

Nhưng khi cô bị ôm lấy, cô có thêm cảm giác hạnh phúc. Cảm ơn người vươn tay giúp đỡ kia, bởi vì người đó đã bảo toàn sự nghiệp cùng tài lộ của Tư Ninh.

Tựa vào trong ngực người đàn ông, người thấy mùi thuốc lá trên người hắn, Tư Ninh đột nhiên cảm thấy rất dễ chịu. Khoan khoái nhắm mắt lại, vòng tay ôm lấy eo của người đó... nhưng cô có bệnh hay quên rất lớn, quên rằng cô vừa mới sống vai bước đi cùng với người nào, quên mất là ai có thể ở thời điểm cô bước hụt mà kéo cô lại...

Bây giờ Hàn Duệ lại càng hiểu thêm về người đàn bà này. Cô ta không chỉ lăng ló, mà là cực kì lăng ló. Chỉ cần bắt được cơ hội để nhào vào lòng đàn ông thì liền không dễ dàng buông tay. Mới vừa rồi ở trong phòng truyền dịch còn thấy cô ta có điểm tốt thì giờ liền âm ỉ sụp đổ. Anh lạnh nhạt mở miệng: “Đây là cửa bệnh viện, chẳng lẽ cô cứ dựa vào người tôi như vậy, cô không ngại không đứng nơi đúng chỗ sao?”

Khoảnh khắc nghe được âm thanh kia, đại não Tư Ninh bắt đầu phát huy tác dụng, rốt cục cũng nghĩ thông suốt là hiện tại mình đang ở trong lòng Hàn Duệ. Bởi vậy cô đã quỳnh lại càng thêm quỳnh. Điều duy nhất cô có thể vẫn hồi chính là chậm rãi buông hai tay ra, hỏi một câu: “Vậy chúng ta đôi đến chỗ thích hợp đi?”

Mặt Hàn Duệ tối sầm, chỉ có điều bởi vì anh đang đeo kính râm lại mặc áo đen, cho nên mặt anh đen hay không đen cũng không sai biệt lắm. Tuy vậy từ giọng điệu của anh thì có thể phát hiện rõ ràng là anh không vui vẻ. Anh đánh giá thân thể Tư Ninh từ trên xuống dưới: “Thì ra cái mà cô gọi là có việc, chính là tới nơi này. Chẳng lẽ là thân thể có bệnh tật gì àh?”

Tư Ninh sững sốt, giận quá hóa cười: “Ha ha, đúng vậy a! Bệnh phụ khoa. Như thế nào, anh đến thăm con trai sao?” Nguyên nhân cô vui vẻ rất đơn giản, chỉ là vì Hàn Duệ có vẻ không phát hiện Hữu Hữu là con trai của mình. Muốn xác định cho rõ ràng nên cô mới hỏi anh như vậy.

Hàn Duệ liếc cô một cái, giọng nói lạnh nhạt như cũ: “Cũng giống cô, cũng bị kéo đến làm ba mẹ.” Anh nhớ rõ cậu bé kia có nói qua rằng nó không có người nhà. Mà đứa bé kia tầm bốn, năm tuổi, nếu là con của Tả Tư Ninh, hẳn lúc đó cô mới trên dưới hai mươi tuổi. Điều đó tuyệt đối không có khả năng, vì khi đó cô còn đang học đại học, nên phương án này rất nhanh bị Hàn Duệ phủ định. Chính vì vậy anh nhận định Tả Tư Ninh cùng mình giống nhau, là bị kéo tới tạm thời giữ chức mẹ.

Tả Tư Ninh cười đến run rẩy cả người. Cô cười thâm: người đàn ông này thực đơn thuần, đơn thuần làm cho người cực kì thích nha. Cô miễn cưỡng dừng tươi cười, thông tới một câu: “Vừa rồi anh giả bộ đáng người ba thật tốt, thật rất hoàn hảo. Thì ra anh cũng có tâm lòng giúp đỡ người như vậy...”

Người đàn bà này điên rồi, bắt được một nhược điểm nhỏ là có thể phóng đại vô hạn, quả thực không thể nói lý. Hàn Duệ xoay người rồi đi, không để ý đến người phụ nữ càng ngày cười càng khó coi.

Anh vừa bước đi được vài bước thì điện thoại vang lên. Âm thanh của Hàn Trữ mang theo vài phần lo lắng: “Cậu làm cái gì vậy? Bác sĩ bảo cậu đi lấy thuốc thôi mà sao cậu đi lâu vậy? Anh trai cậu ở đây đau chết mất...ôi...”

Hàn Duệ khước miệng khẽ giật: “Đừng có hướng em kêu rên. Có bản lĩnh thì đi tìm Lâm Tĩnh đi. Lúc Lâm Tĩnh đánh sao anh không thốt lên một tiếng?”

Âm thanh oán giận của Hàn Trữ cũng đã ổn định hơn: “Cậu cho rằng anh nguyện ý sao? Đáng tiếc cô Lâm cố chấp a. Nếu không có Lâm gia, thì không biết giờ này mình đang lưu lạc ở nơi nào. Cho dù Lâm Tĩnh muốn anh làm trâu làm ngựa anh cũng không có gì để nói...”

Màn đêm buông xuống, tầng mây trên đỉnh đầu Hàn Duệ đã bị chuyển sang đen, áp suất có chút thấp, ép tới mức anh cảm thấy hô hấp không thông. Anh cởi một nút áo trên cổ, nói lỏng cà vạt ra sau đó chậm rãi hút một điếu thuốc. Mùi thuốc lá cay nồng khê quần lại trong miệng rồi sau đó chui vào cổ họng.

Hàn Duệ nâng tay trái lên, liếc nhìn chiếc nhẫn bạc trên ngón giữa, bỗng nhiên có một ý nghĩ điên cuồng.

[Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày hôm nay bão ~ ở bên này gió thật to. Người thân ái bên đó có khỏe không?]

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tình nhân trong mộng của đại ca

Kể từ khi từ bệnh viện trở về, Hữu Hữu vẫn hỏi Tư Ninh người “ba” kia đi đâu, còn có thể tìm thấy không? Hữu Hữu đã nảy sinh hứng thú với nhân vật mà Hàn Duệ sắm vai chính kia. Dĩ nhiên không phải bởi vì kỹ thuật diễn của Hàn Duệ tốt, cho dù anh chỉ là một người gõ ngồi ở chỗ đó thì Hữu Hữu cũng sẽ rất thích, bởi vì đó chính là ba.

Thật ra từ khi Hữu Hữu bắt đầu có ý thức, bé vẫn hỏi về chủ đề đó, Tư Ninh và chị Phương đã tốn không ít miệng lưỡi mới làm tan đi nghi vấn của bé nhưng mà hôm nay bởi vì sự xuất hiện của Hàn Duệ lại gọi lên khát vọng có ba của Hữu Hữu.

Đêm đó sau khi Tư Ninh dỗ con trai đi ngủ thì ngồi ở phòng khách một hồi. Cô suy nghĩ có nên tìm cho con trai một người ba hay không. Ban đầu cô tính toán chờ ba năm nữa, trả xong nợ nần của Hàn Duệ thì thôi lui khỏi khỏi làng giải trí, tìm một công việc sáng chín chiều năm rồi gả cho một người đàn ông đáng tin cậy mà sống đơn giản qua ngày.

Tuy tưởng tượng thì rất tốt đẹp, rất trót lọt, trôi chảy, nhưng ba năm, Hữu Hữu có thể chịu đựng được cuộc sống không có ba trong ba năm sao? Hơn nữa sau ba năm cô thật sự có thể tìm được một người đàn ông như vậy sao?

Trong lúc suy tư, tiếng chuông điện thoại lại vang lên mãnh liệt.

Nhìn vào tên hiển thị trên điện thoại – Phương Mạn Lâm, Tư Ninh có phần rối rắm. Đây là chị em tốt trước kia. Cô ấy là diễn viên hạng ba kì cựu. Lúc ấy chính cô ấy đã đề nghị Tư Ninh đi hầu rượu. Cũng chính bởi cái đề nghị này mà làm cho Tư Ninh gặp lại Hàn Duệ, thế nên mới phát sinh đủ mọi loại chuyện về sau. Kể từ sau lần đó, Phương Mạn Lâm không liên hệ với Tư Ninh, bởi vì cô cảm thấy Tư Ninh đã có người đàn ông là Hàn Duệ rồi sao lại muốn cô giới thiệu ông chủ mỏ than? Đây không phải là trêu đùa cô sao?

Tư Ninh đã thử liên lạc với cô ấy nhưng cô ấy nói không thuận tiện. Về sau lại nghe nói cô được ông chủ bao dưỡng, hiện giờ không quay ti vi nữa mà ở nhà làm bà chủ. Lúc Tư Ninh nghe được còn thấy đáng tiếc cho cô thật lâu. Bởi vì Tư Ninh biết cô, tiếp xúc với cô, cảm thấy cô là một người cực kì dũng cảm, rộng rãi. Tuy là một người phụ nữ nhưng nội tâm lại là một người đàn ông. Người phụ nữ như cô mà ngồi ở trong văn phòng thì hẳn phải là một nữ cường nhân, hẳn phải là chị cả trong giới điện ảnh và truyền hình chứ không phải như bây giờ.

Tuy nhiên lời nói này đã bị Phương Mạn Lâm từ chối không thương tiếc, cô nói: “Em yêu à, chị không muốn vất vả quá. Tuổi của chị cũng không còn trẻ nữa, chẳng lẽ lại cùng những người mới ở trong độ tuổi hai mươi, chém chém giết giết diễn trò tranh giành vai diễn sao? Khi chị phát hiện chị không giống như những nữ sinh vừa nũng nịu, vừa hấp dẫn, quyến rũ và lại không biết diễn xuất kia thì chị liền biết chị cả đời này sẽ khó có thể cắt đầu dây được rồi...”

Hồi tưởng lại lời của cô, Tả Tư Ninh vẫn cảm thấy lòng chua xót. Quay trở lại hiện tại, nhận điện thoại, nghe được âm thanh của Phương Mạn Lâm: “Em yêu, vẫn còn chưa ngủ sao? Hữu Hữu nhà em có khỏe không?”

“Em vẫn chưa ngủ, con trai vừa uống thuốc xong liền ngủ thiếp đi rồi. Còn chị vẫn đi theo người nợ sao?” Tư Ninh trực tiếp hỏi.

Phương Mạn Lâm cười ha ha: “Hiện tại em có thể ra ngoài không? Chị có chuyện tốt muốn chia sẻ cùng em.”

Tiếng cười của cô dường như thực sự hạnh phúc, ngọt ngào. Rốt cục gặp được chuyện tốt gì? Đàn ông? Tiền tài? Tả Tư Ninh có khuynh hướng nghiêng về về trước, bởi vì âm thanh của cô quá mức hiền thực, quá mức chênh lệch với hình tượng khí phách trước kia của cô. Tiền bạc không đủ để làm cho một người đàn bà biến thành mềm mại như đến vậy, chỉ có thể là đàn ông mà thôi.

Cúp điện thoại, Tư Ninh đi vào phòng nhìn con trai, thấy bé đỏ đầy mồ hôi bèn cầm lấy khăn giấy rón rén lau khô cho bé, cúi đầu hôn trán bé, nán lại nhìn bé một hồi rồi mới yên tâm đi ra cửa.

Phía đông của một quán bar, Phương Mạn Lâm ngồi trước quầy bar, chăm chú nhìn vào phía cửa. Đến lúc nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc thì hưng phấn vỗ tay, la lên: “Em yêu, nơi này!”

Phương Mạn Lâm hôm nay mặc một chiếc váy liền màu trắng, rất qui cũ nhưng lại đẹp ngọt ngào. Hoàn toàn không nhận ra được rằng cô ấy đã ba mươi tuổi.

Vừa gặp mặt, Mạn Lâm ôm chặt lấy Tư Ninh, sau đó không cố kị mà hôn trên mặt cô một cái. Mạn Lâm cười ngọt ngào: “Nhìn em mà xem, khuôn mặt nhỏ bé mềm mại, tron nhắn, ánh mắt ngập nước quyến rũ người, lại còn đôi môi đỏ mọng... đẹp không thể tin được, đến chị là phụ nữ mà adrenaline trong người cũng tăng lên...”

Tà Tư Ninh lườm cô một cái: “Trước kia chị cũng hình dung em gái ở chợ như vậy. Em gái đó nghe được thì mở cò trong bụng quên cả thu tiền ăn của chị.”

Mạn Lâm thoải mái cười to: “Tâm tình của chị rất tốt nha, cho nên sẽ không keo kiệt lời khen.”

Xem bộ dáng thoải mái khoái trá của cô không giống như giả vờ, xem ra thật là có chuyện tốt rồi. Tư Ninh thu hồi đùa giỡn, nghiêm túc hỏi cô xem rốt cục có chuyện vui gì.

Phương Mạn Lâm búng ngón tay, gọi hai ly cocktail. Lúc người phục vụ đến thì mang theo hai ly rượu vang, mỉm cười, cúi đầu nói: “Xin chào, đây là rượu mời của người đàn ông bên bàn đối diện.” Vừa nói vừa chỉ ngón tay vào phía đối diện.

Hai cô cùng đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông trẻ đầu ném một ánh mắt ám muội về phía các cô. Có thể mô tả người đàn ông này như một phạm nhân vừa được ra tù hoặc là thủ lĩnh một băng đảng nào đó bởi vì hắn không mặc áo, lộ ra một vết sẹo dài chừng mười cm trên ngực. Trên bả vai xăm hoa văn, cơ bắp rất phát triển. Người đàn ông này không dễ chọc.

Phương Mạn Lâm dùng ly rượu che mặt, ghé vào tay Tư Ninh nhẹ giọng nói: “Chị đoán hắn sẽ qua đây. Lúc hắn đến, chúng ta hợp lực đánh hắn hôn mê hay là chúng ta chia làm hai đường trốn đi?”

Tư Ninh thở dài một tiếng: “Chị, chị đùa chẳng buồn cười gì cả.” Hiển nhiên cho dù hai người có hợp lực thì cũng không thể đối phó được người đàn ông này. Mà nói không chừng người này còn có đồng bọn, chạy trốn cũng sẽ không thành công. Vạn nhất bị hắn đề mất thì sẽ bị quấy nhiễu lâu dài rồi.

Phương Mạn Lâm vỗ bả vai Tư Ninh: “Em yêu, em đã có thêm không ít kinh nghiệm. Còn nhớ rõ lúc trước chị uống rượu cùng với em gặp phải lưu manh, phản ứng đầu tiên của em chính là cùng người ta liều mạng.”

Sau khi nói xong, Mạn Lâm nâng ly rượu đẩy trở về, giọng nói lạnh nhạt lắc đầu với người phục vụ, đồng thời ngoắc ngón tay: “Xin lỗi, mang ly rượu này trở về đi.”

Tư Ninh làm theo cô đẩy ly rượu trả lại.

Tại quán bar, đàn ông mời rượu đàn bà, đại khái có thể lý giải rằng: cô có hứng thú kết giao không? Nếu cô hờn hờ tiếp nhận thì một giây sau hắn sẽ tới đây ngồi. Phản ké tiếp là muốn số điện thoại hay trực tiếp đưa chìa khóa phòng thì phải xem độ vội vã của người đàn ông đó. Nếu không có ý đồ thì một người xa lạ sao lại mời rượu người khác? Phải biết rằng trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí.

Hai cô gọi ly cocktail yêu thích: vodka và nước chanh. Độ cồn không còn quá cao, mà hương vị lại nhẹ nhàng hơn một chút. Uống vào có cảm giác như lấy tay khẽ vuốt ve da thịt, rất thích hợp để khơi mào bầu không khí.

Mạn Lâm hít một hơi, khuôn mặt ửng hồng, không nhận được tâm tình kích động, mở miệng: “Chị muốn kết hôn.”

Tư Ninh đang uống rượu bị sặc một ngụm, ho mạnh vài cái, sau đó hai con mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm vào Mạn Lâm. Tư Ninh tưởng cô cùng ông chủ kia ở chung một chỗ sẽ không có ngày được ra ánh sáng, không ngờ rằng chỉ không liên lạc một thời gian mà cô đã muốn kết hôn rồi. Đây có phải sự thực hay không?

Trong bầu không khí mơ hồ, ánh sáng mờ ảo của quán bar rơi vào chiếc váy trắng của Mạn Lâm. Sắc thái rực rỡ cùng màu trắng thuần khiết pha trộn hài hòa làm một, giống như nụ cười trên mặt của cô ấy lúc này – trong sáng, thuần khiết.

Cô oán giận trừng mắt nhìn Tư Ninh một cái: “Nha đầu chết tiệt kia, người có ý tứ gì? Chị muốn kết hôn, người mắt hứng đúng không?”

Nhìn bộ dáng cười vui của cô, Tư Ninh bỗng nhiên kích động muốn khóc. Cô đã từng nhìn thấy rất nhiều mặt của Mạn Lâm – khát vọng thành công, khát vọng nổi tiếng, chán ngán thất vọng, nhìn thấu nhân tình âm lạnh, bình nứt không sợ bể... nhưng chưa bao giờ như lúc này, cô chỉ thuần túy là vô cùng hạnh phúc.

Tư Ninh vươn tay ôm lấy Phương Mạn Lâm, thấp giọng nói bên tai cô: “Chị yêu, chúc chị hạnh phúc.”

Giờ khắc này, Tà Tư Ninh cảm thấy mình lại tin tưởng vào tình yêu. Cô nghĩ có lẽ sẽ tìm thấy người đàn ông của mình để kết hôn, để sống một cuộc sống đơn giản và hạnh phúc.

Đúng lúc này, một bóng người chậm rãi tiến sát các cô. Một tay đút túi quần, một tay cầm ly rượu vang, nửa người trần trụi. Dưới ánh đèn, hình xăm trên cánh tay càng dọa người.

“Hai mỹ nữ, có chuyện gì tốt, nói ra để cho anh em tôi cùng vui a.”

Hai người phụ nữ đang ôm nhau tâm sự xoay mặt lại, nhìn người đàn ông đã đến gần sát. Những người uống rượu xung quanh đã tự động tránh ra, đại khái là không muốn chộc tới loại lưu manh này.

Tà Tư Ninh thoáng nhìn xung quanh, đại đa số đám người chỉ đứng xem náo nhiệt. Có lẽ cái màn này ở trong quán bar không hề hiếm thấy, người có kinh nghiệm sẽ không nổi máu anh hùng trẻ con tiến lên chơi màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Cô chậm rãi đứng lên, muốn nói cái gì, một tay lại bị Phương Mạn Lâm kéo lại. Chỉ thấy Mạn Lâm lắc đầu, ý bảo cô ngồi xuống. Tư Ninh gạt đầu, nhẹ nói: “Không có việc gì, em có chừng mực.”

Phương Mạn Lâm vẫn không buông tay, nhấn mạnh giọng nói: “Em ngồi xuống cho chị. Cậu ta không phải là muốn nghe xem chúng ta đang nói cái gì sao? Nói cho cậu ta nghe thì thế nào, cũng không phải là chuyện gì bí mật.”

Tên lưu manh uống cạn ly rượu sau đó ném cái cốc xuống đất, cao giọng cười to: “Tốt! Tôi thích phụ nữ sáng khoái như vậy.” Nói xong còn đưa tay tới mặt Mạn Lâm sờ soạng một cái.

Mạn Lâm nắm chặt tay Tư Ninh, kéo cô ngồi xuống. Sau đó vẫn giữ nguyên khuôn mặt để cho tên lưu manh sờ. Ánh mắt cô ngó chừng Tư Ninh, ý uy hiếp bảo cô không nên vọng động. Tư Ninh được coi là một nghệ sĩ tương đối nóng tính, nếu cô gặp chuyện ở trong quán bar, không biết giới truyền thông sẽ viết như thế nào.

Mạn Lâm cố nở nụ cười, nhìn tên lưu manh một cái: “Cậu em, chị xem ra cậu chỉ chừng hai mươi tuổi, tính ra chỉ đáng hàng em của chúng tôi. Nếu hôm nay gặp nhau thì cũng được coi là duyên phận, chúng ta ngồi đây nói chuyện một chút. Lúc chị ở cái tuổi này thì hình như vẫn còn đi học, khi đó vì tìm nơi thực tập tốt nghiệp mà nhức cả đầu. Còn cậu? Còn đi học không?”

Tên lưu manh vừa nghe xong thì đột ngột cười ha hả: “Đến trường? Cô cảm thấy tôi còn đi học? Tám trăm năm rồi không nghe thấy ai nói như vậy. Đây bà chị, ánh mắt của cô quá kém hay là giả ngu với tôi vậy?” Hắn ngồi xuống bên cạnh Mạn Lâm sau đó hung hãn gọi thêm một ly rượu. Chỉ là không biết người phục vụ đã đi nơi nào, hắn hô một hồi lâu mà không thấy có ai xuất hiện.

Mạn Lâm thấy thế buông tay của Tư Ninh ra, nói: “Em yêu, trước kia không phải là em đã học qua pha chế cocktail sao? Sao còn không mau đi đi...” Lúc nói mấy từ cuối cô dùng ánh mắt ra hiệu cho Tư Ninh, ý tứ quá rõ ràng, muốn Tư Ninh đi ra xa.

Tên lưu manh nhìn chằm chằm Tư Ninh, bỗng nhiên nở nụ cười khanh khách: “Thảm nào tôi thấy quen mắt àh nha, cô không phải là ca sĩ... gọi là gì ấy?”

Hắn quay đầu lại, hướng mặt vào đám người ngồi sau hỏi một câu: “Cô ta gọi là gì ý nhỉ, các người biết không?”

Bỗng nhiên trong đám người có người rống lên: “Không phải là Tà Tư Ninh sao? Đại ca không phải vẫn đem ảnh chụp cô ta treo ở trong phòng. Mỗi ngày ăn cơm đi ngủ đều nhìn cô ta...” Nói xong, một đám người cất lên tiếng cười dâm dăng khiến người nghe dựng cả tóc gáy.

Tà Tư Ninh lần này mới nhìn rõ ở góc u ám kia tụ tập một đám lưu manh, loại tình huống này nên xử lý như thế nào đây?

Không biết người nào nổi hứng rống: “Nhanh kêu Hoa đại ca tới, tình nhân trong mộng của đại ca đang ở chỗ này chờ đại ca. Anh em chúng ta sẽ coi chừng dùm đại ca. Còn bà chị kia thì cùng anh em ta vui đùa một chút...”

Tiếng nuốt nước bọt cùng một loạt ánh mắt như sói vồ làm cho Tư Ninh cảm thấy sợ hãi chưa từng có. Tư Ninh nắm lấy tay Mạn Lâm, phát hiện thấy tay của cô ướt. Tư Ninh ngẩng đầu một cái, chỉ thấy khuôn mặt cô tái nhợt ngó theo một bóng lưng nơi cửa. Một khắc kia ánh mắt của cô toát ra vẻ tuyệt vọng.

[Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương sau sẽ có một nhân vật xuất hiện ~ gọi ý trước, là đàn ông, mà còn rất trọng yếu.]

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hắn là ba của con tôi

Một đám lưu manh ồn ào đã vây lại. Bọn chúng cũng chỉ là một đám hỗn tạp bởi vì thu hoạch hôm nay không tệ, cho nên đại ca đặc biệt thưởng riêng một vài người. Tất nhiên là đại ca chi rồi. Nguyên bản, tầng này đã chơi gần xong, có vài người đề nghị đến chỗ khác làm vài tầng nữa. Tuy nhiên tên họ Đinh kia lại nhìn trúng 2 cô gái. Vài người muốn xem náo nhiệt, muốn biết mất bao nhiêu lâu thì cô gái kia sẽ tới tay hắn. Không ngờ ở nơi này lại thấy được tình nhân trong mộng của đại ca. Thật sự là duyên phận mà.

Lúc bọn chúng cười vang, Tà Tư Ninh tiếp sát Mạn Lâm, thấp giọng hỏi cô người vừa rồi là ai.

Mạn Lâm chấn động cả người, ánh mắt trống rỗng nhìn Tư Ninh. Mất một thời gian dài cô mới hồi phục, khẽ mỉm cười: “Không có gì, chỉ là một người quen biết. Thấy hẳn ta không đến giúp chị mà lại chạy mất thật sự thất vọng.” Ngực khí của cô lộ ra cảm giác thất vọng bất đắc dĩ.

Dưới loại tình huống này, nếu là người quen của mình, chắc chắn mình hi vọng hẳn sẽ ra mặt cho mình. Nếu người đó giả vờ không quen biết, quay đầu bước đi thì mình cũng sẽ cảm thấy thất vọng. Tả Tư Ninh nghĩ thầm, ôm lấy cánh tay của Mạn Lâm nhẹ nhàng chà xát hai lần.

Tên lưu manh kia vẫn ở quanh Mạn Lâm cố chiếm tiện nghi. Tư Ninh kéo Mạn Lâm đến sau mình, thời khắc đó cô dĩ nhiên là có khăn trang, nhưng trong đầu cô nhận định một chuyện: không thể bị chiếm tiện nghi một cách vô ích.

Trong cuộc sống nghệ sĩ, cơ thể của các cô có thể chịu đựng một mức độ đụng chạm nhất định. Các cô có thể không phản kháng, bởi vì không phản kháng sẽ giúp cho hợp tác được nhanh hơn, thuận lợi hơn, tránh vướng víu hơn, và đó cũng là một loại tự bảo vệ. Tuy nhiên bây giờ đối mặt với đám lưu manh, nếu chịu đựng đủ rồi mà hẳn vẫn không bỏ qua cho mình thì tại sao lại không phản kháng đây?

Mạn Lâm có chút thất thần, cô lôi kéo tay Tư Ninh, thấp giọng khuyên: “Tiểu Ninh, đừng kích động.”

Tên lưu manh sờ sờ cằm của mình: “Đúng vậy a chị dâu! Đừng kích động. Em chỉ vui đùa với bà chị đây một chút.” Hắn giơ ba ngón tay lên trời: “Em thề, em thích cô ấy nên mới muốn cùng cô ấy thân cận một chút. Em tự giới thiệu trước, em họ Đinh. Đúng, chính là cái đinh dính trên tường kia. Em thích người phụ nữ trưởng thành, thành thực. Em, Đinh, mặc dù không quyết đoán được như đại ca, nhưng không phải là loại hèn nhát, cho nên đi theo em không hề thiệt thòi. Anh em, các người nói sao?” Hắn quay đầu nhìn về phía sau.

Lại một trận cười ầm ầm.

Tư Ninh cau mày, cùng những người này nói lý chắc chắn không được rồi. Lúc này cần bình tĩnh, tỉnh táo... Những người chung quanh đây chỉ muốn xem náo nhiệt, còn đám côn đồ thì đã vây quanh hai người, chạy cũng không thoát, vậy tìm ai đây? Người phục vụ và người pha rượu đã đi nơi nào không biết, không thể tìm được. Chẳng lẽ cứ để mặc lũ côn đồ quấy rối trong bar sao? Quản lý đâu?

Đột nhiên khóe mắt lóe lên ánh sáng đèn flash. Tư Ninh quay đầu, chỉ thấy một cô gái cuồng quít để điện thoại di động xuống. Sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt như muốn nói: cô có thể thấy tôi chụp ảnh sao?

Tả Tư Ninh cười lạnh: “Đinh! Có người chụp ảnh a, người nói, cô ta muốn làm cái gì?”

Tên lưu manh vừa nghe, một tay túm tóc, trong mắt bắn ra tia lạnh lẽo kinh người, hô: “Con mẹ nó, đứa nào dám chụp hình? Bố mày đếm một hai ba, đứng lên!”

Ánh mắt oán hận của cô gái kia nhìn chằm chằm vào Tả Tư Ninh, cau mày lại. Nếu không có đám lưu manh ở đây, cô nhất định sẽ nổi đóa tại chỗ, bất quá trước mắt cô cũng phải cúi đầu ăn núp.

Tả Tư Ninh nhận ra cô gái đó. Hai người cùng trong cuộc thi hát của nhà đài. Về sau nghe nói cô ta đã đi đến tòa soạn báo, đổi nghề làm phóng viên. Có lẽ là muốn lợi dụng đêm nay để làm một bước nhảy đây.

Rất nhanh, mấy tên lưu manh đã chặn cô gái và nhóm nam nữ đi cùng cô ta. Bọn chúng cũng tìm thấy được thẻ phóng viên, camera, máy camera cỡ nhỏ và các loại gì đó.

Tên họ Đinh hướng Mạn Lâm cười cười: “Bà chị, đợi tôi cùng anh em giải quyết xong mấy con ruồi rồi sẽ quay lại trao đổi tình cảm với bà chị. Đợi tôi nha.” Nói xong hắn khẽ chống tay lên bàn, nhảy qua cái bàn một cái như mây trời nước chảy. Một tư thái như động vật rừng làm cho người ta cảm giác bị áp bách.

Cô gái trong góc còn chưa kịp phản ứng thì khuôn mặt cùng nụ cười gian của họ Đinh đã xuất hiện trước mặt. Hắn đoạt cái điện thoại di động từ trong lòng cô. Hắn nở nụ cười hahaha: “Ồ! Là iphone nha, tao xem mày có cái gì.” Hắn mân mê chiếc điện thoại trong chốc lát nhưng không có cách nào xem xét. Vật iphone này hẳn vốn chỉ nhìn thấy người khác sử dụng mà chưa bao giờ dùng qua, chết tiệt, sử dụng như thế nào đây?

Tên họ Đinh ném di động lên người cô gái, nheo mắt lại cười: “Mở di động ra để tao xem mày có cái gì?” Hắn vỗ bả vai của cô gái một cái, giọng ôn nhu: “Đừng có giờ trò, nếu không anh em chúng ta sẽ chiều đãi mày cùng bạn bè của mày thật tốt. Còn về phần dùng rượu tiếp đãi hay là dùng tay chân để tiếp đãi vậy thì phải xem tâm tình của tao rồi.”

Anh em của hắn bên cạnh rống: “Đinh! Đồ vô dụng! Không phải iphone sao? Vậy mà cũng không biết dùng.”

Hắn nghiêng đầu đi cùng đồng bọn đùa giỡn.

Tả Tư Ninh nghĩ rằng hiện tại chính là cơ hội, cô kéo Mạn Lâm, dùng ánh mắt ý bảo cô rằng: chúng ta thừa dịp chạy đi.

Mạn Lâm như ở trong mộng mới tỉnh, sau một giây lưỡng lự thì gật đầu. Sau đó dùng hai ngón tay ra hiệu tách ra, còn dùng hình dáng miệng ra dấu: chúng ta tách nhau ra chạy.

Ở góc bên kia, cô gái định xóa những bức ảnh chụp đó đi, kết quả bị phát hiện, tên họ Đinh không biết làm cái gì mà mấy người thanh niên kêu la hoảng loạn. Hiện trường lại nổi lên hỗn loạn.

Đúng lúc đó, Mạn Lâm và Tư Ninh tách ra, hai người đồng thời đi tới cửa quán bar. Hai người có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề của bản thân. Sau vài

chục bước bỗng có người hô lên: “Hai người bọn họ chạy kìa, các người còn không mau đuổi theo.”

Tà Tư Ninh quay đầu thoáng nhìn, vẫn là cô gái chụp hình kia: cô gái này rốt cục có thâm thù đại hận gì với mình?

Mấy tên lưu manh kịp phản ứng, gào thét theo các cô: “Đứng lại!” Đồng thời vươn tay bắt người.

Tư Ninh cảm giác có người kéo bả vai của mình, sau đó nghe thấy tiếng hét thảm: “A -----“. Cô quay đầu nhìn xem, đó chính là Mạn Lâm. Một tay cô lôi kéo Tư Ninh còn tay kia thì bị một người đàn ông nắm giữ. Tên đó ra sức kéo Mạn Lâm lại.

Lừa gạt thiếu sót trong ngực Tư Ninh. Cô bước một bước dài, che ở trước mặt Mạn Lâm, ngẩng đầu nhìn người kia. Trong bụng Tư Ninh chứa đầy tức giận đang chuẩn bị phát vào người đàn ông trước mặt.

Nhưng khi Tư Ninh thấy mặt người đàn ông kia, khuôn mặt, mắt một mí, sống mũi cao, đôi môi mỏng, máu chốt chính là cặp mắt kia, cho dù ở tình huống u ám cũng vẫn tỏa sáng. Cho dù hán đã để ria mép, cho dù làn da hơi tái...

Tên đàn ông bên cạnh hán hô to: “Đại ca! Nhìn! Em không có lừa đại ca. Tình nhân trong mộng của anh thực sự ở chỗ này.”

Một tiếng đại ca vang lên làm toàn bộ chung quanh yên tĩnh đi nhiều. Tên họ Đinh cùng đồng bọn bỏ lại mấy người chụp ảnh cùng chạy sang bên này. Vừa đi vừa đồng thanh kêu lớn: “Đại ca, anh đã đến!”

Tà Tư Ninh lẩm nhẩm một lần: “Đại ca?” Sau đó cười lạnh, nụ cười lan sang ánh mắt: “Không nghĩ anh lại ra tù sớm như vậy, vẫn là đại ca? Khâm phục, khâm phục.”

Người đàn ông được gọi là đại ca nhún mày, há miệng thờ dõc, muốn nói cái gì, nhưng nhìn đến bộ dáng trào phúng của Tà Tư Ninh, lại ngậm miệng lại. Hán nhìn người đàn bà bị mình nắm lấy, mặt không chút thay đổi hỏi: “Bạn của em?”

Cổ tay của Mạn Lâm đã mềm nhũn. Hán ra tay thật ngoan độc, chỉ sợ là đã trật khớp rồi. Tà Tư Ninh cắn răng, trong mắt xuất hiện tơ máu, gần từng chữ: “Anh buông tay ra chưa? Hay là tay cô ấy còn không đủ, anh còn phải bẻ gãy cả tay tôi mới bằng lòng thả người?”

Đại ca buông tay, quét ánh mắt một vòng, lãnh khí ép người tới thờ không được: “Chuẩn bị xe, đi bệnh viện.”

Tên họ Đinh đẩy đám người ra, lao đến, khuôn mặt đau lòng kêu lên: “Đứa nào không muốn sống? Đem người đàn bà của tao biến thành như vậy? Đứng ra đây, bỏ mày chặt hán!”

Người bên cạnh kéo kéo quần của hán, ý bảo hán thấp giọng. Nhưng người này vốn cương trực, vẫn tiếp tục la hét: “Kéo tao làm cái gì!”

Đại ca liếc hán một cái, không nhanh không chậm mở miệng: “Là tao!”

Cái mặt tên họ Đinh trong nháy mắt trở nên đặc biệt thú vị, khóe miệng giật giật, mí mắt nhảy dưng, há mồm, ngậm miệng, lại há mồm: “Đại ca, cái kia... Em không phải là nói anh... Ài, chỉ là hiểu lầm thôi... Bất quá, anh cũng thật là, sao lại ra tay độc ác vậy.” Nói xong mấy câu cuối, âm thanh của hán càng ngày càng nhẹ. Hán thuộc vào người trẻ nhất trong số mấy huynh đệ và cũng là ghé con không sợ cọt.

Tư Ninh đỡ bả vai Mạn Lâm, khách khí nói với đại ca: “Thật xin lỗi, anh có thể dịch sang một bên được không? Tôi muốn đưa bạn tôi đến bệnh viện, không cần anh phải chịu phí trị liệu. Chỉ mong anh có thể dạy dỗ tốt đám anh em của anh, đừng quá ngênh ngang. Cần thận không lại bị người ta đưa vào tù.”

Tuy Tà Tư Ninh là tình nhân trong mộng của đại ca, nhưng đám lưu manh cũng không cho phép cô dùng loại giọng điệu giáo huấn như vậy nói chuyện với đại ca. Tên họ Đinh là người đầu tiên không phục. Hán trừng mắt: “Chị dâu, sao chị lại có thể nói chuyện với đại ca như vậy?”

“Người câm miệng!”

“Câm miệng!”

Hai tiếng nói cùng phát ra. Đầu tiên là Tư Ninh, sau đó chính là đại ca mà tên họ Đinh hết sức bảo vệ - Lục Lê Thành.

Tên họ Đinh tròn tròn mắt, đây là tình huống gì. Không lẽ hán đã biến thành Trư Bát Giới, cả trong lẫn ngoài đều không được lòng người nữa rồi sao?

Lục Lê Thành bỗng nhiên xoay người, nhường ra một lối đi. Mặt không thay đổi nhìn Tà Tư Ninh cùng Mạn Lâm rời đi. Lúc cô đi qua bên cạnh, không biết vô tình hay hữu ý mà cánh tay của hán chạm vào cánh tay của Tư Ninh. Tư Ninh đưa tay lên đầu, cứ thế mà đẩy sự đụng chạm của Lục Lê Thành ra xa.

Nhìn hai người đi xa, hán quang trong mắt Lục Lê Thành chợt lóe. Hán quét qua toàn bộ đám người còn lại. Lúc tiếp xúc với ánh mắt của hán, mọi người đều không tự chủ mà cúi đầu, bởi vì... một khắc này, đáy mắt của hán như tử thần, làm người sợ hãi. Âm thanh lạnh lùng như băng thoát ra từ miệng của hán: “Hôm nay mọi chuyện đều dừng ở đây. Nếu để cho tao nghe một câu nào truyền ra, thì các người chờ mà được nhặt xác đi.” Hán để lại thuộc hạ giải quyết mọi chuyện, còn mình lấy một chiếc xe máy đuổi theo taxi của Tư Ninh. Lúc đội mũ bảo hiểm, khóe miệng hán nhếch lên: Tà Tư Ninh, xem ra hai ta nhất định phải dây dưa cùng một chỗ.

Ngồi trong xe taxi, Mạn Lâm quay đầu nhìn thoáng qua biểu hiện trên mặt của Tư Ninh, sau đó thờ dài một hơi: “Em biết hán?”

Biết? Tư Ninh có chút thất thần. Cô đâu chỉ nhận thức người kia. Đó quả thực là một con ác mộng. Năm năm trước, khi cô còn là sinh viên đại học lại bị đúp một năm. Năm năm trước, cô chỉ là một cô bé đơn thuần, cho rằng mình đã tìm được hạnh phúc, nguyện ý vì người kia mà vứt bỏ học hành, quyết vì hắn mà sinh con dưỡng cái mà quên đi rằng hắn là đồ cặn bã. Tà Tư Ninh có thể nhớ rõ lúc mình nói với hắn rằng mình đã mang thai, về mặt của hắn – khinh thường, coi đó là việc không liên quan gì tới mình: “Em xác định là con của tôi sao?” Tuổi trẻ ngây thơ, Tà Tư Ninh còn dùng tất cả mọi phương pháp để chứng minh rằng mình chỉ cùng hắn, cho nên đứa trẻ này tuyệt đối là của hắn. Người nọ cười không kiêng nể: “Ai biết cô đã ngủ cùng với bao nhiêu người, đừng nói mình thuần khiết như vậy.”

Về sau Tư Ninh mới hiểu được mình ngu ngốc đến như thế nào. Người kia vốn không muốn chịu trách nhiệm, hoặc nói người kia chưa bao giờ biết phụ trách là cái gì. Về sau, lúc người kia buộc mình đi bệnh viện, Tư Ninh báo cảnh sát, tổ gác có người ầu ẩu. Ngày hôm đó nhìn cảnh sát mang tên cặn bã đi, Tư Ninh bỗng nhiên nghĩ thông suốt rất nhiều.

Cô thu hồi suy nghĩ: “Vâng, em biết hắn. Hắn là ba của con em”

[Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai đoán sai thì đi diện bích đi ~ hô hô~]

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Gặp lại là nghiệt

Tại bệnh viện, Tà Tư Ninh đưa Mạn Lâm tới bác sĩ chỉnh hình đưa các khớp tay trở lại vị trí cũ. Bác sĩ dặn dò phải nghỉ ngơi từ một đến hai tuần, không nên sử dụng ngón tay để tránh bị thương lần nữa.

Lúc ra khỏi bệnh viện, các cô nhìn thấy một người đứng dựa ở dưới đèn đường bên cửa của bệnh viện. Người này ẩn ở trong bóng tối nên họ không nhìn ra được biểu tình trên mặt hắn. Âm thanh của hắn giống như được truyền ra từ vực sâu: “Tôi sẽ để cho người đưa bạn của em trở về. Rượu thuốc đã được chuẩn bị, mỗi ngày thoa vào cổ tay hai lần. Chỉ cần sau ba ngày thì cổ tay có thể tự do hoạt động. Nếu sau này có vấn đề gì có thể tới tìm tôi.”

Lúc hắn nói lời này, tên họ Đinh không biết từ nơi nào nhảy ra, cẩn thận nâng cánh tay của Mạn Lâm, nói: “Bà chị, chúng ta đi thôi. Lão đại đã giáo huấn tôi một trận rồi. Lúc trước tôi đã quá lỗ mãng. Bà chị yên tâm, tôi nhất định sẽ từ từ.”

Tà Tư Ninh không để ý tới bọn họ, lôi kéo Mạn Lâm hỏi: “Người đàn ông của chị đâu? Gọi anh ta tới đón chị đi?”

Mạn Lâm lắc đầu: “A..., anh ta có chút việc, tạm thời không rảnh. Em yên tâm, chị có thể tự trở về, em phải cẩn thận.”

Tên họ Đinh một bước không rời, theo sát Mạn Lâm, muốn đưa cô về nhà. Đương nhiên thuận tiện điều tra nhà cô ở đâu, sau này tìm tới cửa sẽ dễ dàng hơn.

Tà Tư Ninh giữ chặt tên họ Đinh, nhìn thẳng vào Lục Lệ Thành: “Chớ tới gần bạn của tôi, có lời gì anh cứ nói đi.”

Lão đại ở đây nên tên họ Đinh không dám dùng lực, hắn kêu thảm: “Chị dâu, em thật sự sẽ không làm gì bà chị kia. Tay cô ấy bị thương, một người sẽ khó khăn, em chỉ là muốn giúp đỡ mà thôi.”

Tà Tư Ninh trừng mắt: “Cậu ngậm miệng. Cô ấy đi một mình còn an toàn hơn so với đi với cậu. Thu hồi sắc mặt đối trá của cậu lại! Cách xa cô ấy ra! Nếu như cậu dám tiếp sát cô ấy, tôi sẽ cho cậu đi cải tạo ở cục cảnh sát.”

Ánh mắt Lục Lệ Thành tối sầm lại, bắt lấy cổ tay của Tà Tư Ninh. Dùng lực kéo một cái, lôi cô đến trước ngực của mình. Một tay thì nâng cằm của cô lên, khiến cho cô nhìn thẳng vào mình: “Tôi có thể cho người của tôi không động vào bạn của em, nhưng em... phải đi theo tôi.”

Tư Ninh trừng mắt nhìn hắn: “Tốt! Tin tưởng anh là đại ca sẽ giữ tín dụng. Nếu không thì tôi không rõ vì sao những anh em kia lại ngoan ngoãn đi sau móng của anh.”

Tiếng xe máy nổ xé toang màn đêm yên tĩnh. Một mảnh khói trắng dưới mặt đất của nhà để xe dâng lên, sau đó là âm thanh tắt máy. Bởi vì Tư Ninh không ôm lấy người đàn ông phía trước, nên khi xe phanh lại, Tư Ninh đập mạnh vào lưng Lục Lệ Thành. Lực va đập thực không nhẹ.

Trước khi xe chưa dừng hẳn, Tư Ninh đã nhảy thẳng xuống xe. Dư kinh của xe kéo cô lại, làm cho thân thể cô ngã về phía trước.

Lục Lệ Thành thấy thế đưa tay kéo cô một cái, đem cô vào trong lồng ngực mình, cau mày: “Cẩn thận.”

Tư Ninh nắm tay, không thể không tự khinh bỉ chính mình: năm năm rồi, gặp lại người này mà mình vẫn không thể bình tĩnh. Cần bao lâu mới có thể quên người này đây?

Cô liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh: garage ngầm, xung quanh không có ai, chỉ toàn phế liệu, mùi hôi ở đâu đó bay ra. Không thể tưởng tượng được, năm năm không gặp, sinh hoạt của Lục Lệ Thành vẫn quần bách như vậy. Hiện tại gặp lại hẳn muốn cái gì? Muốn mình giống như năm năm trước chưa chấp hẳn hay là muốn tiền? Những thứ này không khó, chỉ có điều duy nhất là con trai không thể có một chút quan hệ nào đến hẳn.

Phía trước có một vũng nước, Lục Lệ Thành ngồi xuống, ôm Tư Ninh vượt qua vũng nước, đi tới trước nhà để xe rồi để cô xuống.

Tư Ninh trầm mặc, cái loại mờ ám này mà hẳn làm tự nhiên đến như vậy. Bất quá mình đã không phải cô bé năm năm trước, không bị cảm động đến rồi tỉnh rồi mù.

Cửa mở, đèn sáng. Tư Ninh mới phát hiện khoảng trời riêng bên trong. Chùm đèn pha lê treo trên trần nhà, sau đó là quầy rượu. Trên quầy bar đặt các chai hồng trắng – rượu các loại. Quần áo chăn mền chất đống lộn xộn trên sofa. Hẳn vẫn có thói quen ngủ sofa chứ không ngủ trên giường. Bên tay phải là giường, đối diện giường treo một tấm áp phích rất lớn của Tà Tư Ninh.

Lục Lệ Thành từ phía sau ôm lấy cô, cúi đầu hôn cổ của cô: “Năm năm, có muốn anh không?”

Tà Tư Ninh cười lạnh: “Sao lại không muốn?”

Lục Lệ Thành cười, nụ cười từ đáy mắt: “Anh biết, bởi vì anh cũng muốn em!” Nụ hôn của hẳn bắt đầu từ cổ, dần dần nóng bỏng. Tay hẳn thăm dò từ eo lên đến bụng của Tư Ninh, từ từ hướng lên phía trên, lần mò lên đôi ngực quen thuộc. Cái loại cảm xúc dầy dả mà non mịn làm toàn thân trên dưới của hẳn bắt đầu kích động. Hô hấp của hẳn từ từ nặng nề. Hơi nóng từ cánh mũi phả vào vai của Tư Ninh, cùng da thịt của cô đụng chạm, thoáng cọ xát tựa như đốt cháy ngọn lửa vô hình.

Tà Tư Ninh phát ra một tiếng thở gấp bởi vì thân thể người nọ nóng rực quá mức, giống như một ngọn lửa thiêu đốt chính mình. Cô nghĩ có lẽ bởi vì mình đã quá lâu không đụng vào loại đàn ông nhiệt tình bá đạo như thế này, nên mới không thể tự chủ mà xụi lơ như vậy, nên mới có thể khiến toàn thân trên dưới đều có loại cảm giác khúc khích tương này.

Lúc này đầu của cô hỗn hỗn động động, căn bản không rõ chính mình hiện tại là cái dạng gì. Khẳng định rất là lằng lơ, cô tự giễu. Cái gọi là ruồi nặng không bầu trứng không nứt, nếu cô là một người đàn bà ngoan, lúc gặp được Lục Lệ Thành phải tránh hẳn rất xa, không nên cho hẳn cơ hội tiếp sát. Nhưng làm sao bây giờ a, phương pháp xử lý đó đối với cô thì quá phiền toái. Thay vì trốn tránh Lục Lệ Thành không bằng trực tiếp cho hẳn. Bất kể là năm năm trước hay là hiện tại, hẳn cũng không phải là loại người yêu sâu sắc. Sở dĩ hẳn còn nhớ rõ cô, trên tường còn treo ảnh chụp của cô chỉ vì cô chính là người đã đưa hẳn vào ngục, là người đã đẩy hẳn ra khỏi mình.

Chỉ trong tích tắc Lục Lệ Thành đã cởi ra cái móc áo ngực trên lưng của Tư Ninh. Thủ pháp rất thành thạo giống như đã làm qua vô số lần. Hẳn ôm Tư Ninh đặt lên trên giường, hai tay chống bên cạnh Tư Ninh. Trong đôi mắt ánh lên bộ dáng của cô, hẳn thấy Tư Ninh nhắm mắt lại. Hẳn cúi xuống, hôn lên cặp mắt của cô. Hôn rất mạnh mẽ cho đến khi cô nhắm mày lại mới buông cặp mắt sung đỏ kia ra. Giọng trầm thấp khàn khàn nói: “Nhìn anh, nhớ kĩ em là người của anh, từ trước đến giờ luôn luôn là như vậy!”

Tư Ninh không nói gì, vươn tay bám vào một điểm trước ngực hẳn. Đột nhiên toàn bộ cơ thể hẳn run lên. Tư Ninh biết, đó là điểm mẫn cảm của hẳn, không chịu nổi một chút đụng chạm. Chỉ cần chạm nhẹ là sẽ phát cuồng. Ngón trỏ của cô khẽ chạm khoe miệng của Lục Lệ Thành: “Xuyt! Đừng nói chuyện!”

Ánh mắt kia quá mức ôn nhu, ôn nhu đến mức có thể làm thay đổi một người. Lục Lệ Thành không phát hiện khác thường. Hẳn được khích lệ, liền bắt đầu điên cuồng kéo cao y phục của người đàn bà dưới thân, lột áo ngực của cô xuống, để bộ ngực trần của cô lộ ra ở dưới mình. Lại dùng lực xé, nút quần rơi xuống, chiếc quần lót ren màu đen phơi bày. Phía trên quần lót còn có chiếc nơ bướm.

Tư Ninh mua chiếc quần lót này theo tiến cử của nhân viên cửa hàng. Bất quá cô cũng hiểu cái loại quần điệu đàng mang một chút e ấp của thiếu nữ này rất thích hợp với mình, không nghĩ tới sẽ có loại tình cảnh như ngày hôm nay.

Cô thấy quần lót đã bị giật xuống, ném ở bên giường. Chiếc quần lót có nơ con bướm bên trên kia lúc lắc, chiếc giường rung rung, lắc lư làm con bướm bướm gầy yếu kia như run rẩy trong không khí. Cô chán nản suy nghĩ: khi nào thì chiếc “bướm bướm” kia rơi xuống?

Rất nhanh Tà Tư Ninh liền không có cơ hội nhìn xem nó có rơi xuống hay không, bởi vì trước mắt đã bao phủ một cái bóng. Khuôn mặt của Lục Lệ Thành tuy không hề đẹp trai nhưng lại rất nam tính xuất hiện trước mắt cô, ngăn trở tầm mắt của cô. Nụ hôn của hẳn không hề ôn nhu, không hề an phận ở lại trên môi, mà là dọc theo đôi má xuống đến cổ, hẳn mút cô giống như đứa trẻ hút sữa mẹ.

Cảm giác đau đau trên cổ làm cho Tư Ninh vươn tay, ngăn trở miệng hẳn, khẽ cau mày: “Đừng để lại dấu hôn, ngày mai em còn chụp ảnh.”

Lục Lệ Thành tạm dừng một chút, sau đó lại mút vào càng sâu như tính trừng phạt cô. Tư Ninh tự nhiên cảm thấy khó chịu, cô lấy tay nắm tóc của hẳn, dùng sức kéo xuống khiến cho đầu của hẳn vùi vào ngực mình. Đồng thời mở rộng hai chân, lấy tư thái nghênh đón, không che giấu chút nào. Cô không phải đàn bà ngoan, hơn nữa lại hiểu rõ rằng cách đối xử với người đàn ông này: không cần thật lòng. Bởi vì cái hẳn muốn chỉ là thân thể mình, chỉ cần vượt qua, liền xong việc. Cô an ủi phiên não của chính mình.

Cái cường tráng của Lục Lệ Thành ma sát chung quanh mật môn của cô, hẳn quay quanh, chạm chạm không chịu tiến vào, tựa hồ muốn khiêu khích thêm kích thích. Môi của hẳn thăm ướt một mảng quanh hai vú, răng của hẳn bắt đầu cắn xé, cũng không phải quá đau, nhưng nhiều hơn một tia điểm khiến cô cá người không cảm thấy thoải mái.

Tư Ninh đã không cách nào chịu đựng được phiên não nữa. Cô nâng đùi lên, hướng lên trên húc một cái, đá trúng ngay cái cường tráng ve vãn kia, còn

có thể nghe thấy tiếng hít thở trầm trọng. Sau đó cơ thể người đàn ông nhào sang một bên, mặt tối đen, trong nháy mắt lại tái nhợt.

Tà Tư Ninh thân thể trần truồng ngồi dậy, cô lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Lệ Thành, cười lên tiếng: “Tôi đã cho anh cơ hội, cho anh tùy ý xử lý. Đáng tiếc rằng anh có vẻ không muốn. Hay là nói, mỗi đêm anh đều nhìn vào ảnh chụp trên tường rồi tự xử, không cần một người sống sờ sờ để phát tiết dục vọng. Còn nữa, tán tỉnh gì đó không thích hợp với tôi, nếu tôi trẻ lại năm tuổi, có lẽ còn cảm thấy đùa như vậy thật rất vui vẻ. Nhưng tôi hiện tại đã chơi đủ rồi, cảm thấy chán ngấy rồi.”

Lục Lệ Thành ngẩng đầu, dưới ánh đèn, mồ hôi trên trán hần đột nhiên làm Tư Ninh lóa mắt, vì vậy cô vô thức nheo mắt lại. Mà đúng lúc này, một đôi tay chen lấy cổ cô, cảm giác nghẹn thở truyền ra, cùng với tiếng thở dốc trách cứ của một người đàn ông: “Thì ra thời gian năm năm làm cho cô trở nên hạ tiện như vậy.”

Mặt Tư Ninh đỏ lên, cô khó khăn nặn ra nụ cười: “Thì ra tôi trong mắt anh lại thuần khiết như vậy à. Chẳng qua là, Lục ca thân ái, tôi thuần khiết như vậy thì năm đó làm sao lại có thể cùng một chỗ với anh đây?”

Dường như có tiếng gió, trước mắt nhanh chóng xuất hiện một bàn tay, sau đó là tiếng tát vào bên má trái của Tư Ninh. Họ Lục xuống tay khá nặng, Tư Ninh có thể cảm giác được má trái tê liệt một hồi. Sau một thời gian mới xuất hiện cảm giác đau.

Cô đột nhiên cảm thấy bức tức, không hề báo trước trở tay tát vào mặt họ Lục. Hành động này năm năm trước cô đã muốn làm, tuy muộn mất năm năm, nhưng cuối cùng đã không bỏ lỡ.

Lục Lệ Thành nắm tay không đánh lại, bởi vì... một khắc này ánh mắt phẫn nộ của hần rơi vào trên bụng của Tư Ninh. Ánh mắt hần khẽ híp lên như là bị cái gì đó làm cho giật mình, âm thanh của hần run rẩy: “Bụng của cô có vết sẹo...chẳng lẽ là...”

Cổ họng Tư Ninh bị kiềm hãm. Cô cảm giác có thứ gì cơ hồ muốn nhảy ra từ cổ họng của cô.

[Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Luôn luôn có một đoạn kinh nghiệm đau đớn, luôn luôn có một người không muốn gặp lại... Có lẽ Lục Lệ Thành chính là người kia của Tà Tư Ninh. Kết cục của bọn họ cực kì rõ ràng cho nên mọi người ngàn vạn lần không nên chọn sai đội...]

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Để cho hần không có hứng thú

Chưa bao giờ có một khắc như bây giờ vậy, Tư Ninh có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh nhảy bùm bụp của trái tim mình. Đầu óc hình như cũng rung động cùng tần suất. Trong đầu của cô hiện lên tình cảnh họ Lục nhìn thấy Hữu Hữu. Một cảnh hỗn loạn, một người đàn ông đã từng ở tù sẽ đối đãi với con của mình như thế nào?

Tư Ninh nhớ rất rõ ràng, năm đó chính người đàn ông này bức mình đi sanh non. Khi đó Tư Ninh đã hạ quyết tâm: con trai mình cùng tên họ Lục không có quan hệ. Con mình họ Tà, chỉ là con của mình mình.

Ánh mắt Tư Ninh từ từ bình tĩnh, cô nhoen miệng cười: “Thật kì quái, đây chỉ là vết rạn da sau khi có thai.”

Hầu kết của Lục Lệ Thành chuyển động, hần hô hấp có một chút khó khăn. Một tay từ từ ôm lấy bả vai của Tư Ninh, dùng sức đưa cô vào trong ngực, tiếng nói trầm thấp đau thương: “Em, cái nha đầu này! Những năm nay một mình em mang theo đứa nhỏ thật cực khổ.”

Một góc trái tim bỗng buông lỏng. Câu nói kia quả thật chạm tới trái tim của cô. Bỏ học, chưa kết hôn mà có con, rồi nhà trốn đi... có thể nói mấy năm nay, kinh nghiệm, biến cố, bất hạnh cũng do đó mà nên. Chẳng qua là cô chưa bao giờ hối hận. Tuổi trẻ khinh cuồng có lúc phạm sai lầm, cũng làm cho chính mình ăn không ít khổ cực, nhưng may mắn là cô có một đứa con trai đáng yêu, đem đến cho cô dũng khí. Cho nên cô không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương đến con trai.

Nghĩ tới đây, Tư Ninh lại bình tĩnh trở lại. Cô nói nhỏ bên tai Lục Lệ Thành: “Nếu tôi sinh con ra, anh nghĩ rằng tôi bây giờ có thể làm ca sĩ được sao?” Nói xong cô đẩy Lục Lệ Thành ra, xoay người tìm y phục, mặc từng kiện, từng kiện vào. Ánh mắt khinh miệt liếc nhìn hần: “Hơn nữa, anh cho rằng tôi sẽ lưu lại chủng loại của anh sao? Anh quên rằng năm năm trước ai đã đích thân tông anh vào ngực sao?”

Tư Ninh đã mặc xong, cô từ trên cao nhìn xuống người đàn ông đang thất thần ngồi trên giường. Ngực khí cứng rắn: “Nếu cần người thượng giường, tôi sẵn lòng phụng bồi. Nếu cần nói chuyện yêu đương, vậy thì đừng có tìm tôi, thứ kia tôi tiêu thụ không nổi.”

Tà Tư Ninh đi ra cửa, đóng sập lại. Lúc cô đứng ở bên ngoài nghe thấy tiếng cửa rung lên ầm ầm. Cô thở dài một hơi. Cô phải hủy đi hình tượng Tà Tư Ninh đơn thuần thiện lương trong trí nhớ của Lục Lệ Thành, để cho hần hiểu rõ người đàn bà trước mắt chẳng qua chỉ là một người đàn bà thấp hèn đến lưu manh cũng khinh thường.

Khi hần nhớ đến người đàn bà này, hần sẽ nhớ rõ người đàn bà này sẵn sàng cho người ta cỡi quần áo. Hần thậm chí sẽ nhớ rằng người đàn bà này phủ phục dưới thân của rất nhiều đàn ông. Như vậy hần sẽ còn hứng thú gì nữa đây?

Tà Tư Ninh vỗ vỗ mặt mình, sau đó nở nụ cười.

Rạng sáng cô mới trở về phòng thuê nhỏ của mình. Cô không dám về nhà nhìn con trai vì sợ rằng họ Lục sẽ phải người theo dõi. Nằm trên cái giường nhỏ của mình, cô dùng chân quần chặt mình lại cho đến khi người cảm thấy một tầng mồ hôi mới cảm giác ấm lên.

Thật vất vả nằm một lát, bỗng nhiên hành lang vang đến tiếng bước chân và giọng nói của đàn ông. Tư Ninh luống cuống. Cô cầm mobile lên, bấm 110, sẵn sàng bấm phím gọi. Giọng nói đó lưu lại một lát ở bên cửa phòng cô. Cô sờ gãi óc, không biết khi nào thì những người đó xô cửa tiến vào.

Một người mà phải trả tiền thuê hai căn phòng thì thật không dễ dàng. Phòng ốc ở khu vực này khá là lỏng lẻo. Nghe nói chung quanh trị an cũng không tốt, nhưng tiền thuê thì lại thấp. Tà Tư Ninh vì vậy mà thuê nó. Cách âm của hành lang rất kém. Trong lúc ngủ vẫn nghe được âm thanh cọt kẹt, không cần phải nói cũng biết phòng bên cạnh đang tiến hành loạn vận động nào đó. Hơn nữa, nửa đêm cũng vẫn hay nghe thấy tiếng nói chuyện. Lúc bình thường nghe được một chút thì đã thấy sợ, hôm nay lại trải qua những biến cố như vậy, Tà Tư Ninh càng thêm kinh hồn bạt vía.

Cô không biết mình ngủ thiếp đi lúc nào. Lúc tỉnh dậy trong tay vẫn nắm di động. Kiểm tra thấy cửa đóng vẫn hoàn hảo, có vẻ không ai phá cửa đột nhập, cô thở dài nhẹ nhõm.

Mấy ngày kế tiếp, đại đa số thời gian cô đều ở trong phòng thu âm. Một mặt vì cô sợ về nhà, mặt khác, quan trọng hơn, cô muốn đẩy nhanh tiến độ phát hành album đầu tay. Tên họ Lục không xuất hiện, con trai bên kia cũng bình thường, bất quá có một điều Tư Ninh nghĩ không ra: Mạn Lâm có tin tức, nghe nói rằng cô ở cùng một ông chủ công ty giải trí, sắp tới lại tiếp nhận một bộ phim truyền hình, diễn vai nữ phụ thứ hai.

Tư Ninh không rõ, cô đã ra khỏi ngành giải trí một thời gian dài. Sao đúng lúc kết hôn lại tái xuất? Hơn nữa cổ tay của cô bị thương, bác sĩ muốn cô nghỉ ngơi thật tốt. Tại sao lại có thể quay phim?

Buổi trưa nhân thời gian rảnh rỗi, Tư Ninh đi toilet gọi điện cho Mạn Lâm. Đáng tiếc là điện thoại gọi không được, xem ra cô ấy không muốn để mọi người liên lạc. Khi cô chuẩn bị mở cửa lại nghe thấy ngoài cửa có người nói chuyện, nội dung lại nhắc tới mình. Tay cầm nắm cửa liền rút trở về.

“Nghe nói Phương Mạn Lâm tái xuất, lần này còn đảm nhiệm nhân vật trọng yếu.” Nghe âm thanh có vẻ như nhân viên của studio.

“Phương Mạn Lâm? Ah, chính là lão tiền bối của chúng ta, người mà chỉ là diễn viên hạng ba? Cô ta làm thế nào mà có thể tái xuất được nhỉ? Tôi nhớ rằng trước đó không phải cô ta được ông chủ mỏ than đá bao sao?”

“Ha ha, ai biết được? Đại khái là người ta không cam lòng chứ sao.”

“Nói đến Phương Mạn Lâm, tôi lại nhớ tới một người khác – Tà Tư Ninh. Hai người bọn họ không phải quan hệ rất tốt sao? Nghe nói Phương Mạn Lâm đã giới thiệu một ông chủ mỏ than nào đó cho cô ta mà? Lần này không biết hai chị em đó có phải cùng kết hợp?”

“Việc này không đúng. Tà Tư Ninh nào có thể quay phim truyền hình được. Tôi nghĩ cô ta chỉ là bình hoa mà thôi. Cô biết không, lần này cô ta có thể ra album là có người ở sau lưng giúp sức. Nếu không có người nọ, thì không biết năm nào tháng nào cô ta mới có thể xuất đầu a.”

“A! Đó là người nào? Tôi có quen biết không?”

Âm thanh tiếp theo rất nhỏ, đại khái là hai người kẻ tai nói nhỏ. Sau đó là tiếng âm thanh trêu đùa. Tà Tư Ninh bình tĩnh mở cửa, nhìn mặt của hai nhân viên công tác kia, khách khí hỏi một câu: “Hai người vừa nói đến tôi và Mạn Lâm sao?”

Hai người phụ nữ kinh hoàng. Một người đưa đôi tay đầy bọt chà vào quần áo rồi liền đi ra cửa. Một người thì định đóng vòi nước nhưng ngược lại lại mở vòi lớn hơn, nước bắn ra tung tóe đầy người.

Tư Ninh nhìn thấy thì cảm giác vui vẻ: “Nhắc nhở hai người một câu, ở nơi công cộng nói xấu người rất là nguy hiểm. Lần sau nhớ kiểm tra xem có người khác hay không. Hôm nay thật may vì đó là tôi, chứ nếu là ông chủ hoặc là quản lý thì hai người liền gặp phiền toái rồi.”

Sau khi hai người đi rồi, Tư Ninh rửa sạch tay mình. Cô nghĩ sau lưng nói láo khẳng định không chỉ có hai người này. Tuy vậy cũng làm cho người ta cực kì tức giận. Nhưng mặt khác, lần này Mạn Lâm thực sự là gây ra chú ý không nhỏ.

Có người nói qua: tôi có thể chịu đựng được bao nhiêu chửi bới thì có thể nhận được bấy nhiêu ca ngợi. Hi vọng Mạn Lâm có thể trụ được ở mảng phim truyền hình, lấy được đột phá chân chính trong sự nghiệp. Đương nhiên Tà Tư Ninh cũng sẽ cố gắng hát thật hay trong album này. Nếu muốn ngăn cản lời đồn đãi, biện pháp tốt nhất là lấy thực lực ra cho mọi người xem.

Dù sao thực lực cũng là vũ khí tốt nhất.

Buổi chiều lúc luyện thanh, Tà Tư Ninh tập trung toàn bộ tinh thần. Cô hít sâu, sau đó mở ra khoang miệng, mở lồng ngực ra, dùng hô hấp từ sâu nhất phát ra âm thanh trong lồng. Âm thanh của cô theo tiếng nhạc. Khi thì cao vút, khi thì trầm thấp, đắm sâu vào nỗi đau của tình yêu đã mất, khi thì nhẹ nhàng, hoàn hảo giống như tình đầu, khi thì hết mình như tình yêu cuồng nhiệt, cuối cùng toàn bộ từ từ phục hồi bình tĩnh...

Qua tám ngày, Tà Tư Ninh có thể thấy người chế tác đứng lên. Sắc mặt vốn đen đỏ một nụ cười hiếm hoi cùng với động tác vỗ tay. Cô thở một hơi nhẹ nhõm. Quả nhiên, một khi có mục tiêu chiến đấu sẽ phát huy ra trình độ ngoài dự đoán.

Người chế tác vỗ tay cấp cho cô một sự ủng hộ thật lớn. Cô tháo xuống tai nghe, đi ra khỏi phòng thu âm. Cô tính toán muốn thương lượng với giáo viên một chút, xem có thể cải thiện chỗ nào. Cô muốn thể hiện một âm thanh hoàn mỹ cho mọi người thấy, để mọi người trừ cách nghĩ cô là một bình hoa đi động ra thì còn có một ý nghĩ khác: àh, người phụ nữ này thật có chút tài năng.

Nếu có thể như vậy, cô sẽ càng cao hứng, càng thêm tin tưởng vào con đường đang đi.

Trong lòng đầy kì vọng đi ra ngoài, còn chưa kịp nói với giáo viên một câu, người đại diện đã xuất hiện. Chỉ thấy người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi cười một nụ cười sáng lạn như cánh xuân. Cô khom người chào người chế tác: “Trưng giáo viên, ngày hôm nay luyện tập như vậy đã hòm hòm rồi. Cô gái của tôi còn có chút an bài, tôi có thể mang cô ấy đi không?”

Người chế tác không cao hứng. Tả Tư Ninh hôm nay tìm được cảm giác, nên thừa dịp này mà đem các ca khúc luyện thật tốt. Lúc này mà lại bỏ đi thì đối với chuyện ca hát không phải là chuyện tốt.

Người chế tác họ Trưng là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, từng ly hôn. Giờ đây đang đơn thân. Không ít nữ sinh vì tài hoa âm nhạc của hắn mà đặt tình cảm vào hắn. Tuy nhiên hắn phát ngôn, nói thích người phụ nữ trưởng thành, thành thực, cường thế. Lời này đã kích không ít nữ sinh nhưng không có ít người không sợ chết mà nhào vào.

Lời của một người con gái say mê nói: tính tình càng văn nghệ lại càng thêm sức quyến rũ.

Trưng giáo viên tháo tai nghe xuống, đem một chồng ca phổ nhét vào trong tay người đại diện: “Tiểu Lan, nếu cô gái của cô có thể đem những bài hát này hát thật chuẩn, tôi cũng không cần cầu cô ấy luyện âm rồi. Chỉ cần có thể làm đến như vậy, ngày hôm nay tôi sẽ thả người, bằng không, cô cùng cô ta hãy thành thành thật thật ở trong này luyện âm đi.”

Người đại diện quay đầu cười to: “Nói đùa, việc này quá dễ dàng. Cô gái của tôi mấy ngày trước đã sớm làm được. Đi thôi, Tả Tư Ninh, đi theo chị đi.” Nói xong cô ném tờ giấy trở lại ngực của Trưng giáo viên.

Trưng giáo viên nghiêm mặt: “Nói thì nói là được rồi, sờ ngực tôi làm gì?”

Nghe được lời này của hắn, người đại diện đã bước đi rồi liền xuất hiện bộ dạng khí huyết không thuận. Gương mặt hồng giống như nghệ sĩ mới.

Tư Ninh ở một bên nhìn, bỗng nhiên cười. Cô cảm thấy Trưng giáo viên này dụng ý không đơn giản

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Buổi quay thử làm phát ngôn viên

Thật ra thì Tư Ninh cảm thấy kì quái, kế hoạch ban đầu chỉ là luyện âm thật tốt. Bởi vì buổi sáng nay Tiểu Mỹ đã xác nhận rằng hôm nay không có thông báo. Vậy người đại diện nhận được thông cáo mới hay là có cái gì khác?

Lan Tã, cũng chính là người đại diện hồi công ty một chiếc xe. Sau đó tự mình lái xe đưa Tả Tư Ninh đi. Dọc đường, cô hưng phấn nói chuyện: “Tả Tư Ninh, chị nói cho em nghe. Hiện tại có một cơ hội đặc biệt tốt, nếu em có thể nắm chắc, đến khi xuất hiện thông cáo, tiền bạc đương nhiên không phải ít.”

Tả Tư Ninh đi theo Lan Tã thời gian không ngắn, chưa bao giờ thấy bộ dáng hưng phấn như vậy của cô. Tư Ninh không nhịn được tò mò, hỏi.

“Em không phải thích chơi trò chơi sao? Vừa đúng lúc có một công ty đưa ra một game trực tuyến mới – Cổ Phong. Trước mắt còn thiếu một nữ phát ngôn viên. Chị đã xem qua trò chơi, cảm thấy hi vọng của em rất lớn.”

Tả Tư Ninh cười khò: “Chị Lan, em thích chơi trò chơi. Nhưng chỉ là chơi đùa, amater, không có nội dung kĩ thuật. Chẳng hạn như Bubble mà thôi, trò chơi trực tuyến thật không được.”

Vừa lái xe Lan Tã vừa trừng mắt liếc qua kính: “Chị không quản em chơi như thế nào, chơi gì. Dù sao cũng chẳng để cho em chơi, chị là tìm người làm người phát ngôn. Còn có, chị đã nói với em rồi, em phải giải thích rõ ràng cho chị mối quan hệ giữa em và Hàn tông. Hai người thực sự gặp gỡ sao?”

Tính tình Lan Tã vốn trực tiếp. Đương nhiên cô không thích cùng người khác tranh luận. Bất quá Tư Ninh kể từ khi đi theo cô liền một mực tranh cãi. Đó cũng chính là thói quen chung đụng của hai người. Trong tay Lan Tã cũng có những nghệ sĩ nhỏ khác. Thành thạo cô cũng sẽ cầu nhau, nhưng Lan Tã đặc biệt thiên vị Tư Ninh.

Thiên vị thì liền thiên vị đi. Đặc biệt điều này còn làm cho Tư Ninh tự hào, cái này chứng minh sức quyến rũ của mình thu phục cả Lan Tã.

Tuy nhiên những năm này Tư Ninh đều phải cảm ơn Lan Tã, có thể nói rằng cô ấy là người dẫn đường. Kể từ cuộc thi ca hát, Tư Ninh được cô nhìn

trúng, cô vẫn đi theo Tả Tư Ninh trên con đường này. Nếu không có cô ấy, hiện tại Tư Ninh cũng sẽ không được thuận lợi như vậy. Ít nhất là cô sẽ không đón được những công việc như là quảng cáo và làm phát ngôn viên kia.

Hai người không quen thân, Lan Tả đối với Tư Ninh như vậy thật sự là đã không tồi.

Trong lúc Tả Tư Ninh cảm khái, Lan Tả lại đưa ra khẩu dụ: “Em có nghe chị nói hay không đấy? Chị nhắc nhở em, Hàn Duệ kia đã có đối tượng. Đối tượng của anh ta có lai lịch không nhỏ. Nếu em muốn cùng anh ta chơi đùa thì được, nhưng đừng có hăm quá sâu. Nếu có gì thì chỉ có em là người chịu thiệt.”

Tư Ninh hoàn hồn, suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Lan Tả. Không thể nào không bội phục: “Lan Tả, chị đúng là Bách Hiểu Sanh của giang hồ a... Đối tượng của Hàn tổng là ai? Đã kết hôn chưa?”

Bộ ngực của Lan Tả phập phồng, không nhìn được mà quay đầu trách cứ: “Cô cho rằng tôi xạo với cô? Đến lúc xảy ra chuyện thì chẳng phải tôi chịu hết thay cô sao?”

Tư Ninh cực kì vô tội, chỉ vào phía sau xe, hỏi: “Lan Tả, chúng ta muốn đến công ty mạng Vạn Hoa này sao?”

Lan Tả giờ khắc này thật có thôi thúc muốn đâm xe. Cô nghĩ đâm chết vị Tả đại tiểu thư này là tốt nhất. Nếu không phải cô ta ngắt lời mình làm sao mình lại lái xe qua nó? Nơi này còn là đường một chiều, bỏ lỡ chỗ đỗ xem phải đi thêm một đoạn lớn mới quay lại được. Cô gái này quả nhiên trời sinh chính là để đem đến cho mình phiền toái.

Hai người náo loạn một lát, cuối cùng cũng đến được Vạn Hoa. Hai mươi mấy tầng office, Vạn Hoa ở giữa tầng năm. Nhìn vào trang hoàng của công ty thì thấy Vạn Hoa phát triển khá tốt. Bất quá Tư Ninh không hiểu, trò chơi trực tuyến rất lưu hành, nhưng dù sao cũng chỉ tập trung ở phân khúc dành cho người trẻ tuổi. Cho dù cái này có tốt đến mấy nhưng không lo lắng về sau sao?

Lan Tả cho cô một biểu tình “kì quái hiếm thấy”: “Có thời gian thì xem báo chí tin tức nhiều hơn đi, như vậy em sẽ biết Vạn Hoa là của cái tập đoàn nào.”

Tư Ninh quả thật không biết phía sau của Vạn Hoa là ai. Nếu cô biết... Được rồi, không có nếu là. Lan Tả không dự tính nói cho cô biết trước khi quay thử.

Nhân viên công tác mang Tư Ninh đi vào thay quần áo để thử vai. Đồng hành còn có ba, bốn cô gái. Những cô gái này theo suy nghĩ của Tư Ninh đều có một vài điểm giống nhau. Một: ngực lớn; hai: mông lớn; ba: khuôn mặt... Đương nhiên là không quá lớn, đều là bộ dáng đoan chính. Người chơi trò chơi trực tuyến, một mặt hưởng thụ cảm giác kích thích, mặt khác chính là theo đuổi hiệu quả hình ảnh. Vì vậy, muốn làm người phát ngôn cho trò chơi thì phải là mỹ nhân dễ nhìn, phải nắm bắt thị trường ở ấn tượng đầu tiên.

Lan Tả không theo Tư Ninh đi vào. Hôm nay đi quay thử cũng không mang theo trợ lý, có thể có một chút kì quái. Giờ phút này, Lan Tả đi thang máy trực tiếp tới tầng tới phòng nghỉ ngơi ở tầng chót của Vạn Hoa. Cô sửa sang lại dung mạo một chút rồi gõ cửa.

Cửa mở ra, một người đàn ông y phục toàn thân đều màu đen ngồi trên chiếc ghế bành xoay, đưa lưng về phía cô. Trước mặt anh ta là một cửa sổ trong suốt rất lớn, sát đất. Cho nên theo góc độ của anh nhìn xuống, không những chỉ nhìn thấy hoàn cảnh dưới lầu mà còn có thể nhìn thấy vịnh ở xa xa.

Trước khi mở miệng, Lan Tả tiến hành quan sát cẩn thận người đàn ông đối diện. Màu đen có ba ngụ ý: cao nhã, bi thương, không giống người thường. Người thích màu đen thường lộ ra vẻ bất đồng khác người, cố duy trì một khoảng cách nhất định với thế giới, có phân rõ giới hạn. Nhưng bởi vì nó quá tương phản với chung quanh, nên làm nổi bật đặc điểm của nó: sự cự tuyệt cùng với tính cường chế. Bởi vì vậy mà cô nhận định rằng người đàn ông này không dễ dàng tiếp nhận cảm dỗ, đồng thời tương đối mạnh mẽ.

Bằng vào hơn bốn mươi năm lịch duyệt, Lan Tả nhận thấy trên người anh ta có câu chuyện. Về phần câu chuyện xưa này là thương tổn vì tình hay là cái gì khác thì không thể biết được. Loại đàn ông này tràn đầy cảm giác bí ẩn, dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của phụ nữ. Đồng thời kinh nghiệm của anh ta có thể mê người như cây thuốc phiện vậy.

Sau khi quan sát, cô có thể tóm tắt một câu kết luận: người đàn ông này nguy hiểm.

Lan Tả dùng khuôn mặt tươi cười: “Hàn tổng, cảm tạ ngài đã cho nghệ sĩ của chúng tôi cơ hội lần này. Dĩ nhiên rằng tôi có lòng tin với cô gái của tôi. Cô ấy nhất định là người mà ngài cần.”

Hàn Duệ không quay lại, anh chuyển động chiếc nhẫn đính hôn ở ngón giữa. Một lát lại đem nó rút ra, nắm ở trong lòng bàn tay. Mấy ngày nay anh đã suy xét chuyện này, có lẽ hậu quả không thể tưởng tượng. Nhưng anh cũng nên bắt đầu chuẩn bị phản kích rồi. Mà bước phản kích đầu tiên của anh chính là – đàn bà.

Nghĩ tới đây, anh xoay người lại, đem nhẫn ném vào ngăn kéo. Mặt không thay đổi nhìn Lan Tả: “Đợi tôi và cô cùng nhau đi xem cảnh quay thử. Hi vọng người của cô không làm cho tôi thất vọng. Lúc trước tôi đã nói với cô, chỉ cần cô ấy nổi bật trong lần quay thử này, thì trong những hạng mục tiếp theo, cô ấy sẽ là ứng cử viên hàng đầu.”

Điều kiện hậu đãi này ngược lại lại làm cho người ta lo lắng rằng bên trong có cạm bẫy. Lan Tả cũng không ngoại lệ: “Tôi muốn biết lý do vì sao ngài lại nhìn trúng cô gái của tôi vậy?”

Ánh mắt Hàn Duệ quét qua bàn làm việc, phía trên có một phần báo cáo điều tra. Đối tượng khảo sát là một người - một người phụ nữ, một người phụ

nữ được gọi là Tả Tư Ninh. Hàn Duệ có chút thả lỏng, nở nụ cười: “Cô ấy coi như là bạn học cũ của tôi.”

Bởi vì điều này? Lan Tả không tin, nhưng cô hiểu lúc này không nên nói thêm cái gì nữa. Dù sao người trước mắt này là thần tài, có ai ngu mà đụng chạm tới người này đây?

Buổi quay thử được tiến hành trong một trường quay rộng rãi, tràn đầy không khí cổ xưa. Chung quanh có núi giả, hoa cỏ. Hai bên vách tường treo tranh sơn thủy, phía trước là một bối cảnh hoa lệ. Một nhành hoa đào lấp ló bên cửa sổ chạm trổ.

Tư Ninh đã thay một bộ quần áo trắng. Tay áo buông dài, thắt lưng màu xanh nhạt. Trên thắt lưng có thêu viền tua. Viền tua theo vạt váy rủ xuống mặt đất, có vẻ phiêu dật linh động theo mỗi bước chân.

Cô cảm giác mình giống như đang hát hí khúc. Cô khẽ hát ống tay áo lên trên, mãi mới lộ ra được ngón tay. Cô nhất thời hứng khởi, ngón tay uốn thành hình hoa lan, không để ý đến những người xung quanh mà bắt đầu hát. Cô vốn là ca sĩ, treble khá tốt, vì vậy cô dám khiêu chiến Lý Ngọc Cương, hát cái hí khúc kia :

Yêu hận vốn chỉ trong nháy mắt

Nâng chén mời mình nguyệt, tình dài tựa trường thiên

Yêu hận đôi bờ đều mờ mịt

Hỏi Người lòng còn lưu luyến

Đài hoa cúc soi bóng mình nguyệt

Ngò đầu tình ta lâm vào lạnh giá

Say trong lòng Người

Mộng về ái tình Đại Đường thuở ấy

Những cô gái cùng thử giọng đều hướng nhìn cô. Có một cô gái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vừa hát theo cô vừa tiến lại gần bên người cô. Tuy giọng hát không được lớn, nhưng hợp âm của hai người mang lại cảm giác vui vẻ, đầy sức sống. Trong lúc này, bầu không khí thân thiện lên khá nhiều.

Tiếng vỗ tay đột ngột vang lên, phá vỡ cảnh vui vẻ nơi này. Một giây sau mọi người dừng lại, đưa ánh mắt tới cửa, không biết từ lúc nào ở đó đã có thêm một nam một nữ. Người đàn ông thì mặc cả bộ màu đen, người nữ thì tuổi tác hơi lớn. Tiếng vỗ tay kia phát ra từ người đàn ông. Tuy hắn đeo mắt kính nhưng đằng sau chiếc kính mắt kia hẳn là vẻ mặt tán thưởng đi.

Toàn trường trở nên yên tĩnh, Tả Tư Ninh không để chuyện gì vào mắt, vẫn tiếp tục hát tiếp bài hát này. Ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua người đàn ông đứng ở cửa.

Bài biểu diễn này không có báo trước, cô bắt đầu, rồi chính cô lại kết thúc nó. Khi cô hát xong âm cuối cùng, cô chậm rãi buông cánh tay áo, hai tay đặt bên hông, mỉm cười nói: “Bêu xấu rồi!” Sau đó ngồi lên ghế chờ đợi quay thử.

Lan Tả không nhận được nhếch miệng; không hồ là người mình xem trọng. Tả Tư Ninh sờ dĩ làm như vậy chính là muốn biểu hiện, thừa dịp trước khi quay thử muốn để lại ấn tượng khắc sâu cho mọi người. Giọng hát và khí chất bình tĩnh trước mọi thời điểm, hoàn cảnh của cô sẽ cho cô thêm khá nhiều điểm cộng.

Muốn thành công thì không thể mù quáng mà rụt rè vào thời điểm xấu hổ.

Lúc quay thử thì không có gì trắc trở, mọi ý kiến đánh giá đều có khuynh hướng nghiêng về Tả Tư Ninh. Dĩ nhiên là vì cô biểu hiện cực kì tự nhiên, thoải mái ở phần mở màn. Trong đó có một vị đánh giá như vậy: rất có phong phạm siêu sao.

Sau khi nghe được lời đánh giá đó, Tả Tư Ninh cười đến đau cả ruột, kéo tay Lan Tả. Cô gần như ngồi xổm trên mặt đất: “Em có thể nói là em đã nhìn lên kịch bản gốc của nhân viên làm việc không? Bài là phối nhạc trọng yếu của game trực tuyến này, cho nên em đánh cuộc hát thử...”

Khi cô hưng phấn lôi kéo Lan Tả nói chuyện, một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt các cô. Tài xế nhô đầu ra đưa một phong thư cho Tư Ninh, hỏi: “Tả tiểu thư, có cần đưa cô một đoạn đường không?”

Tả Tư Ninh khó hiểu, cô sờ sờ phong thư. Bên trong có gì đó, hình chữ nhật, lớn nhỏ... rất giống thẻ tín dụng.

Cô đột nhiên hướng Lan Tả nở nụ cười: “Lan Tả, em có việc phải đi trước một cái. Chị trở về công ty trước đi.” Nói xong cô nhanh chóng tiến vào trong xe không để cho Lan Tả có bất kì cơ hội ngăn trở nào.

Cô cũng bất chấp Lan Tả ở phía sau dậm chân nghiêng răng. Phong thư trên tay làm cô rất khẩn trương. Cô khẩn cấp mở nó ra, muốn biết xem đó có đúng là thẻ tín dụng hay không?

Chương 10: Tôi nói tôi muốn cưới cô

Với tâm trạng vừa khấn trương vừa hưng phấn vì tham tiền, Tư Ninh chậm rãi xé mở phong thư. Cô nheo một bên mắt nhìn vào bên trong, cái nhìn đầu tiên, quả nhiên là... Trong lúc lấy ra, ánh mắt lấp lánh kim tiền từ từ bị làm nguội. Đến lúc nhìn thấy rõ ràng, cô ném thư kia sang chỗ ngồi bên cạnh, hô to: “Fuck! Đùa giỡn tôi àh!”

Sau tay lái, lái xe lắc đầu, tỏ vẻ rằng người đàn bà này tu dưỡng thật không thể so sánh nổi với Lâm tiểu thư. Hấn hoàn toàn không rõ vì sao Hàn tổng lại tổn tâm tư vì một người đàn bà như vậy.

Sau khi mắng xong, Tư Ninh vẫn không hề mất hi vọng nhặt lên cái thẻ có hình dạng giống như thẻ tín dụng kia. Đây là thẻ phòng. Tại sao lại là thẻ phòng? Lúc trước Hàn Duệ đã đưa cho cô một tấm. Mọi người đều nói trước lạ sau quen, anh đã đưa một lần. Đưa lần thứ hai thì cực kì không sáng tạo? Chẳng lẽ anh còn có đam mê gì khác? Chẳng hạn như đổi căn phòng khác, để cho cô mặc đồ cổ trang rồi xướng tuồng trước mặt anh?

Tà Tư Ninh không thể không bội phục chính mình: những lý do quái gở như vậy mà mình cũng có thể nghĩ ra được. Thực sự không dễ dàng, bắt quá... Hàn Duệ quả thật là người đàn ông bình thường sao?

Chiếc xe nhanh chóng tiến vào một khu cư xá tao nhã. Lái xe dừng xe, nhắc nhở Tà Tư Ninh: “Tà tiểu thư, trên thẻ có ghi số phòng. Cô lên đi.”

Toàn cư xá này rất cao, rất rất cao. Tư Ninh đứng ở hành lang, quét mắt nhìn chung quanh một vòng thế nhưng không phát hiện thang máy: “Giời ạ! Đây không phải là cổ tình hành hạ người sao?” Cô cúi đầu nhìn thẻ phòng trên tay: xxx tầng mười hai xxx. Lúc cô quay đầu cầu cứu lái xe thì xe đã sớm không thấy bóng dáng rồi.

Điện thoại thì không thông, kêu người thì không ai đáp lại, tìm thang máy thì không thấy, tất cả các loại điều kiện bị thống đều tập chung vào một chỗ. Tư Ninh đành thở dài một tiếng: hầu hạ đại gia có tiền thật phải giảm thọ! Cô không thể làm gì hơn là đi dọc theo đèn xanh, leo từng tầng từng tầng một.

Lúc này ngoài trời đang nóng, tuy ở cầu thang có máy điều hòa nhưng cô vẫn leo không hề dễ dàng. Tầng mười hai a! Cô nhớ rõ chỉ có giáo viên thể dục biến thái hồi học trung học mới bắt bọn họ bò lên bò xuống cầu thang để rèn luyện sự chịu đựng.

Một bên hồi tưởng lại chuyện cũ, một bên vất vả leo cầu thang, một bên thì chịu đựng ý muốn mắng người khác, một bên... Cứ như vậy mà phát tiết, sau cùng cô cũng đi tới phòng được ghi trên thẻ.

Há to mồm thờ như con chó lúc trời cực nóng, cô thờ hồng học. Một lúc sau Tà Tư Ninh mới khôi phục được hô hấp bình thường. Cửa phòng sáng bóng, có thể dùng làm gương. Cô thấy mái tóc dài của mình đã tán loạn, vì thế rướn cổ lên, nhìn chằm chằm vào “gương”, vuốt lại tóc. Sau khi chuẩn bị thỏa đáng toàn bộ cô mới dùng thẻ mở cửa phòng ra.

Trong lúc cửa mở ra, cô chấn động. Một bóng màu xám đen, to cao tới nửa người lớn nhào tới cô. Tư thế quả như sói sa mạc săn mồi...

Tà Tư Ninh bị dọa đứng tại chỗ, không thể di chuyển. Lòng của cô nổi bão tố nghĩ tới cảnh tượng bị súc sinh chém giết. Cảnh tượng huyết nhục mơ hồ kia làm cho cô càng thêm luống cuống bất an: Hữu Hữu của mình mà nhìn thấy mình như vậy liệu có bị hù chết không?

Nghĩ lung tung mười mấy giây, đến lúc phục hồi lại tinh thần, không biết từ lúc nào cô đã đi vào trong phòng. Cô cúi đầu nhìn, thật ra con vật kia chỉ cần quần của mình, kéo vào phòng. Cái quần đã hoàn toàn thay đổi hình dạng trong miệng của con vật. Làm cho Tư Ninh sụp đổ chính là quần đã bị nó cắn nát. Cô rất muốn chết: bộ trang phục này là người đại diện công ty đi mượn, xem như là đạo cụ đi, nghe nói rất có giá trị.

Ngồi trên ghế salon, Hàn Duệ khẽ vung tay lên, con chó kia cọ cọ phải đất chạy tới, bộ dáng dị thường ưỡn ẹo. Đến lúc nó chạy đến bên người chủ nhân, lập tức phủ phục xuống đất, lễ lười liếm chân chủ nhân, biểu hiện ra sự tôn trọng uy quyền chí cao vô thượng như ở trong thời Ai Cập cổ.

Tư Ninh cực kì bất đắc dĩ. Bất đắc dĩ đến không thể nói ra lời, bất đắc dĩ kim nén một bụng chửi thề, bất đắc dĩ treo lên nụ cười giả tạo: “Hàn tổng, ông chủ Hàn, quần này là đạo cụ, hiện tại bị chó của ngài cắn nát, cho nên phí tổn này ngài phải gánh vác, còn có...”

Bởi vì đeo kính râm, người khác không thể nhìn thấy ánh mắt của Hàn Duệ, nhưng từ khóe miệng cong lên của anh có thể nói là anh cười - người đàn ông hắc ám nở nụ cười! Còn Tà Tư Ninh thì tin rằng tấm thảm kịch của mình cung cấp trò cười cho anh. Tà Tư Ninh cũng cười, cười cực kì bất đắc dĩ.

Sau một khoảng thời gian để bồn tắm chứa đầy nước, Hàn Duệ cuối cùng đã mở miệng. Tại sao lại nói như vậy? Bởi vì Tư Ninh thực sự là nghe thấy tiếng nước chảy, hình như là từ phòng tắm bên kia truyền tới. Cô khoa trương nghĩ liệu một giây sau có xuất hiện một người đàn bà quần trong chiếc khăn tắm, nói: “Anh yêu, em xong rồi.”

Đương nhiên rằng tình huống này không phát sinh, nhưng lời nói của Hàn Duệ làm cô lâm vào một tình huống cầu huyết khác: “Leo mười hai tầng cực khổ, đi tắm rửa đi, nước đã được chuẩn bị rồi.”

Trước khi anh mở miệng, tiếng nước chảy ngừng lại. Sau khi anh nói xong, vẫn không có tiếng nước chảy, nhưng trong tâm của Tư Ninh thì nước – nước mát chua xót vẫn chảy. Nhưng sau đó bản năng của cô dâng lên một cảm giác kì quái: mình không ở nơi này, dựa vào cái gì mà đi tắm gội? Kể cả tắm xong rồi, mình sẽ mặc cái gì? Cho dù là mặc áo tắm đi, thì mình trở về thế nào? Chẳng lẽ lại giặt quần áo bẩn, chờ nó khô rồi mặc lại vào và đi về nhà?

Điều này quá không bình thường, chẳng lẽ là phương thức của mình không đúng?

Phục hồi tinh thần, Tư Ninh khéo léo từ chối: “Hàn tổng, không cần tắm gội đâu. Anh nói thẳng ra đi, muốn tôi làm việc gì? Xong việc thì tôi liền trở về.”

Hàn Duệ nhíu mày: “Cô không biết rằng mùi trên người cô hiện giờ sẽ ảnh hưởng đến những gì chúng ta sẽ làm sao?” Ngay cả con vật dưới chân anh cũng quay đầu, tỏ vẻ khinh thường.

Tả Tư Ninh theo bản năng, nâng cánh tay lên ngửi ngửi. Chỉ ngửi thấy mùi nước hoa, còn không đến mức quá hôi. Cô vỗ trán, áp chế kích thích muốn mắng chửi người: “Tôi không mang y phục để tắm rửa, phiền anh chịu đựng một chút... bằng không, chúng ta đổi ngày khác? Hoặc là chờ tôi về nhà tắm rửa rồi trở lại?”

Hàn Duệ nằm lên sofa: “Phòng bên trái cô có y phục, các loại kiểu dáng, còn kích cỡ...” Anh nhắm hai mắt lại: “Khả định thích hợp.”

Tư Ninh nhất thời xung động, muốn hỏi anh làm sao mà biết, nhưng lời nói vừa đến miệng lại được nuốt trở lại. Lúc làm mẫu cho anh ta, thân thể đã bị anh ta nhìn vô số lần. Muốn anh ta không biết thì xem ra rất khó.

Nhưng mà.... Tư Ninh vẫn thấy khó hiểu: “Hàn tổng, hôm nay muốn cùng tôi làm cái gì?”

Hàn Duệ khẽ hát đầu, ra hiệu cô chọn y phục rồi đi tắm đi. Đồng thời con chó dưới chân anh bắt đầu chuyển động, có ý muốn cắn quần cô kéo cô đi..

Con chó lớn này làm cho người sợ hãi, trước khi nó có thể hành động, Tư Ninh vọt vào gian phòng bên trái..

Vỗ vỗ ngực, ngồi trên giường, nhìn những bộ quần áo kiểu dáng khác nhau cầm ở trong tay, cô bỗng nhiên nở nụ cười: cái này gọi là chuyện gì a. Chẳng lẽ anh ta để cho mình tắm rửa sạch sẽ rồi cởi hết quần áo lên giường cho anh ta tiếp tục vẽ tranh? Thế nhưng trong phòng không thấy bàn vẽ, chẳng lẽ... anh ta muốn tiến hành thực chiến “phim hành động”?

Nếu quả thật là như vậy, Tư Ninh cũng thật muốn hỏi một chút về giá cả của chính mình. Điều đó trực tiếp quyết định số lần phải làm để cô có thể trả sạch nợ nần, về sau toàn thân sẽ thoải mái. Bất quá trong lòng một âm thanh khác nhắc nhở cô: loại tình huống này giống như là Hàn Duệ là một người đàn ông bình thường – vậy nên khả năng không lớn.

Cô đã là mẹ của một đứa nhỏ, mấy năm nay cũng đã gặp chuyện như vậy. Cô hiểu rõ mình phải lựa chọn làm sao có lợi nhất cho chính mình, cho con. Thời điểm đối mặt Lục Lệ thành là như vậy mà lúc này đối mặt với Hàn Duệ thì cũng thế.

Cho nên tuy tình cảnh trước mắt cực kì quái dị, cô vẫn tỉ mỉ chọn áo sơ mi voan màu xanh và quần short màu trắng. Cẩn thận tránh né truy kích của con chó, bước vào phòng tắm.

Bồn tắm to màu trắng đã chứa đầy nước ấm. Bên cạnh là loại sữa tắm và xà phòng phổ biến. Lúc nằm xuống bồn tắm, Tư Ninh nhìn bốn phía chung quanh, phát hiện rằng phòng tắm rất lớn, cả đông lẫn tây đều trống rỗng, không có vật gì. Do đó cô sơ bộ đoán: người đàn ông này không hay ở nơi này, cho nên cũng không mua đồ gì. Hoặc là người đàn ông này ngại phiền toái, không thích quá nhiều đồ đạc. Không biết là loại nào đây?

Ước chừng sau một giờ, người trong phòng tắm vẫn còn chưa đi ra. Hàn Duệ ngồi trên ghế salon đưa tay sờ sờ vào con chó dưới chân, thấp giọng hỏi: “Sói con, mày nói xem, liệu có phải cô ấy núp ở trong phòng tắm không định đi ra?”

Con vật được gọi là sói con nhìn chăm chăm vào hướng phòng tắm, một đôi mắt gian tà ngập nước chuyển động, hình như là muốn thay chủ nhân đi điều tra một phen.

Trước khi sói con hành động, Hàn Duệ bắt được nó, đồng thời đứng dậy: “Đi, chúng ta cùng đi nhìn xem.”

Cửa phòng tắm không khóa, chìa khóa dự phòng trong tay Hàn Duệ không có tác dụng. Anh nhướn mày, có phần ngoài ý. Cửa mở, bên trong không có thanh âm, không xuất hiện cảnh tượng la hét cổ điển. Hàn Duệ lại thêm ba phần giật mình. Đến khi anh nhìn đến người đàn bà họ Tả đang làm gì, khóe miệng cong lên, không tự chủ được mà nở nụ cười.

Nguyên lai anh ở ngoài sốt ruột chờ đợi vậy mà người đàn bà này lại ngủ mất? Cô ngủ thật ngon. Nhìn người phụ nữ trần truồng say sưa ngủ trong nước, Hàn Duệ chậm rãi kéo ghế sang, ngồi xuống ngay cạnh bồn tắm.

Anh dùng lại, tháo kính râm xuống để lộ ra một đôi mắt sắc bén. Lông mày kiếm xéo đến huyết Thái Dương. Nhưng điều gây chú ý nhất là một vết sẹo dài chừng năm phân phía trên mắt trái.

Đây chính là nguyên nhân mà quanh năm anh đeo kính râm. Anh chán ghét bị người khác nhìn chăm chăm vào vết sẹo, càng phiền chán cái được gọi là quan tâm của người khác. Khi nhìn thấy nó, họ bao giờ cũng hỏi vì sao anh lại có vết sẹo. Sau khi biết nguyên nhân thì lại bày tỏ đồng tình hoặc là oán giận: làm sao lại có thể phát sinh chuyện như vậy a, quá đáng thương rồi..

Đáng thương sao? Làm đương sự mà anh không hề cảm thấy. Cho nên, đơn giản, anh đeo kính râm, người khác không nhìn thấy sẽ không hỏi những vấn

đề nhằm chán đó.

Hàn Duệ hoàn hồn, nhớ tới cái gì, đưa tay vào trong nước, sau đó lắc đầu: nước đã lạnh rồi. Vượt qua do dự, anh trực tiếp bế cô ra khỏi nước. Tuy đã nhìn thân thể cô rất nhiều lần, nhưng vẫn chưa bao giờ chạm vào. Da của cô rất mềm, không biết nguyên bản vốn là như vậy hay là do bị ngâm trong nước quá lâu?

Ánh mắt của anh liếc qua chiếc áo tắm. Ngón tay giật giật. Sau cùng vẫn là thu tay lại, trực tiếp ôm người phụ nữ trần truồng ra khỏi phòng tắm, đi qua phòng khách, trực tiếp bế vào phòng ngủ.

Tả Tư Ninh nằm ở trên giường, Hàn Duệ ngồi ở bên cạnh. Anh cúi xuống, thấp giọng hỏi: “Nếu tôi nói tôi muốn cưới cô, cô có đáp ứng không?”

Một khắc kia thân thể Tả Tư Ninh không có tiền đồ run lên điên cuồng.

Hàn Duệ nở nụ cười. Nụ cười ung dung, còn có một chút gian manh, một chút lên vui vẻ khi thấy người khác tự làm trò cười: “Tôi nói sự thực.”

Ầm --- một tiếng, đầu Tả Tư Ninh đụng vào cằm của Hàn Duệ. Cô tròn lớn đôi mắt: “Đùa cái gì vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Hợp đồng làm vợ người đê tiện

Hai chữ kết hôn cần hai người dành cả cuộc đời để viết. Nếu chỉ vì tâm tình bị kích thích hoặc chỉ là chơi đùa mà kết hôn thì loại hôn nhân này không thể thập toàn.

Tả Tư Ninh xoa trán, lập lại một lần nữa: “Anh đùa cái gì vậy?” Không một chút nghi vấn, đây chắc chắn là lời nói đùa. Không nói đến thân phận, gia thế của hai người khác biệt, mà nhận thức chân chính giữa hai người cũng không có. Tả Tư Ninh không tin vài lần ngăn ngừa làm người mẫu khóa thân đã làm cho người đàn ông trước mắt yêu mình điên cuồng.

Cô có thể kết luận rằng: người đàn ông này đầu óc quả nhiên không bình thường.

Hàn Duệ không thêm đề ý: “Cô có thể đáp ứng hay không?”

Tả Tư Ninh lộ ra biểu tình ngờ vực, xem ra kết luận của mình thật chính xác. Nếu không phải đầu óc của người đàn ông này có vấn đề, hẳn tuyệt đối sẽ không có khả năng hỏi như vậy. Là một người bình thường nhưng cô vẫn phải giả bộ thường thức, tuyên dương người không bình thường này một chút: “Ông chủ Hàn, trước khi đưa ra vấn đề này, anh có đối tượng không?”

Hàn Duệ nhướng mày chống đỡ: “Không có.”

Trong lòng Tả Tư Ninh âm thầm khinh bỉ, tuy nhiên vẫn cố hướng dẫn từng bước, từng bước: “Vậy xin hỏi ngón tay giữa của bàn tay trái anh đeo cái gì?” Ánh mắt cô hướng vào bàn tay trái của Hàn Duệ. Từ lúc vào cửa cô vẫn chưa phát hiện bàn tay trái của Hàn Duệ đã trống không, đâu còn có bóng dáng chiếc nhẫn nào nữa?

Được rồi, nguyên lai là đã tháo nhẫn xuống. Thảm nào mà anh ta phủ định rõ ràng như vậy, không hề có kỹ. Tả Tư Ninh không muốn thấy anh như thế.

Hàn Duệ giơ tay trái lên: “Bây giờ đã không có.”

Tả Tư Ninh từ bỏ tranh luận: “Ok! Cho dù là anh không có đối tượng nhưng anh phải nói một chút là thích cái gì ở tôi? Anh cũng biết, tôi chỉ là một ca sĩ nhỏ, ca hát cũng được, khuôn mặt cũng được thông qua, nhưng hình như không có ưu điểm gì khác?”

Hàn Duệ không cần nghĩ ngợi: “Cái gì cũng không thích.”

Tả Tư Ninh thật có một loại kích động muốn đi tìm chết. Phụ nữ có thể nói bản thân mình cái gì cũng không tốt, nhưng vẫn hi vọng là người khác lễ phép nói lại một câu: ki thật cô cũng rất tốt. Vậy mà anh ta – ông chủ Hàn trực tiếp dội một chậu nước lạnh. Tả Tư Ninh muốn nắm lấy tóc anh ta hỏi: Anh cái gì cũng không vừa ý, sao lại muốn cưới tôi? Có phải rảnh rồi quá hay không, muốn tìm nơi vui đùa?

Cô không nói, bởi vì cảm thấy rằng có tiếp tục nói thì cũng là ông nói gà bà nói vịt.

Không đề ý tới vẻ mặt không thể diễn đạt bằng lời của Tư Ninh, Hàn Duệ nhếch môi: “Có lẽ cô cảm thấy lời của tôi khó mà tin được. Tuy nhiên tôi chính là đang nói sự thật. Nếu cô đáp ứng, tôi sẽ cưới cô. Không phải vĩnh viễn mà là ba năm. Ba năm sau nếu cô còn nguyện ý ở cùng một chỗ với tôi, như thế tôi sẽ nuôi cô cả đời. Nếu cô muốn rời đi, tôi sẽ xem xét đem nhà cửa cho cô.”

Tư Ninh háng hái: “Sao lại là ba năm?” Lúc cô nhìn lần nữa vào Hàn Duệ, cô đem tay đặt ở cửa miệng, ngăn chặn kinh hô của mình: Hàn Duệ đã tháo

kính râm xuống. So với người bạn học cũ trong trí nhớ của cô thì càng nam tính hơn. Nhất là vết sẹo ở khóe mắt của anh, nhất định là có một câu chuyện trong đó!

Hàn Duệ không nói gì, chỉ kéo tủ đầu giường ra, lấy ra một tờ giấy. Trực tiếp đem tờ giấy đưa cho Tư Ninh.

Trên tờ giấy có một tiêu đề lớn: “Hợp đồng hôn nhân”, Tư Ninh cảm thấy khái niệm hôn nhân bình thường của mình đã bị thách thức. Cô đã nhìn thấy chứng nhận kết hôn, có xem qua lời thề hôn nhân, nhưng chưa bao giờ xem qua thứ hợp đồng hôn nhân này.

Cô mang tâm tình chế giễu của mình nhìn xuống. Cái “hợp đồng” này rất đơn giản, chỉ có ba điều: Một: hai bên nam nữ tự nguyện thực hiện hợp đồng. Hai: một tháng sau đi cục dân chúng làm giấy kết hôn. Trong ba năm, đảng gái không cần hoàn lại nợ nần đã nợ đảng trai. Đồng thời sau khi li dị còn có thể đạt được một phần tài sản của đảng trai. Ba: trong ba năm, đảng gái cần phải đáp ứng nghĩa vụ của một người vợ.

Nhìn đến dòng cuối cùng, Tả Tư Ninh lật giấy, tìm trên dưới trái phải xem trên đó có ghi dòng chữ: “Sinh hoạt quá nhàm chán, chỉ đùa một chút để điều hòa.”

Hàn Duệ ngăn cản động tác của cô, thanh âm trầm thấp mê người: “Tôi hiểu cô, hiện tại cô cần tiền. Mà tôi thì cần một người vợ phù hợp.”

Tả Tư Ninh nhanh chóng nhắm mắt, đến lúc mở ra, tia lửa từ ánh mắt của cô chiếu rọi: “Tốt! Vậy nói một chút về yêu cầu của anh về người vợ phù hợp đi!”

Hàn Duệ không chút khách khí: “Điều đầu tiên, phải đủ đề tiện, da mặt phải đủ dày. Thứ hai, phải biết diễn trò, hoặc là ít nhất thì phải có khả năng diễn trò. Thứ ba, không nảy sinh tình cảm gút mắc với tôi, nhưng không được hoàn toàn xa lạ.”

Tả Tư Ninh so sánh điều kiện của anh với chính mình: điều thứ nhất, thỏa mãn. Bởi vì chính mình thường xuyên ẻo lả làm đáng với Hàn Duệ mặc dù hần không đáp ứng. Điều thứ hai, cũng thỏa mãn. Cô không phải che giấu cả thiên hạ chuyện mình có con trai sao? Giấu diếm cả giới truyền thống lẫn ba của nó. Điều thứ ba cũng thỏa mãn... Thì ra cô là một người đàn bà có cầu vạn như vậy!

Tả Tư Ninh cười ha hả. Lúc này cô coi người đàn ông trước mặt là một đứa trẻ, một đứa trẻ cái gì cũng không hiểu. Ban đầu cô tức giận, cho rằng anh ta tính chơi đùa trên hôn nhân. Kết quả thì phát hiện ra rằng anh ta là một đứa trẻ làm việc không để ý hậu quả.

Cô lấy tư thái của người mẹ, hiền lành nở nụ cười, dùng giọng điệu như đối với Hữu Hữu cười hỏi anh ta: “Anh yêu cầu đảng gái phải có trách nhiệm của người vợ, có nghĩa là bao gồm cả chuyện lên giường sao?”

Hàn Duệ gật đầu: “Điều này tất nhiên.”

Tả Tư Ninh càng thêm hiền lành: “Tốt! Có một vấn đề rất hiện thực, nếu đảng gái có thai thì làm sao? Một khi có con, bất kể là song phương có bao nhiêu bằng mặt không bằng lòng thì bọn họ cũng không tránh được nảy sinh tình cảm gút mắc. Điều này không phải là phá vỡ hiệp ước ban đầu hay sao?”

Ngữ khí của Hàn Duệ kiên định: “Sẽ không có con.”

Tả Tư Ninh tiếc hận nhìn đứa trẻ cổ chấp: “Cho dù là uống thuốc tránh thai, cho dù mang theo bao cao su vẫn có thể có khả năng. Anh cho rằng những biện pháp này tuyệt đối không có sơ sót sao?” Là người từng trải, cô nghĩ mình ở phương diện này có tư cách lên tiếng. Bởi vì đã nếm qua khổ, cho nên cô không hi vọng đứa nhỏ Hàn Duệ này vì cái nguyên nhân gì đó mà đi lên con đường cực đoan này. Anh ta là quý tộc độc thân, tìm được một người phụ nữ có tướng mạo, phẩm hạnh hoàn toàn không khó.

Hàn Duệ bình tĩnh: “Nếu những biện pháp này còn không đủ, có thể đi bệnh viện, phá!”

“Đi bệnh viện phá... Chúng ta không thể có đứa nhỏ này...” Trong trí nhớ, cái âm thanh kia lại vang lên, đan vào với âm thanh của Hàn Duệ, chồng chéo lên nhau làm Tư Ninh không phân rõ ràng người trước mặt là ai.

Phá thai, phá thai, phá thai... Sự việc từ miệng anh ta nói ra thật là nhẹ, anh ta làm sao biết cái loại cảm giác vui sướng khi một đứa trẻ lớn lên trong cơ thể mình? Anh ta làm sao biết loại cảm ứng giữa mẹ và con? Anh ta làm sao biết khi người đàn bà ngồi trên bàn mổ, cô ta có thể nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ? Tiếng khóc làm tê tâm liệt phế, làm cho cô chạy trốn khỏi bàn mổ... để cho cô dù bị đuổi khỏi nhà vẫn phải sinh đứa trẻ đó ra.

Tả Tư Ninh ngẩng đầu, ánh mắt đỏ sẫm như máu. Cô cười lạnh, giọng tay tát một cái: “Không có cam đảm nuôi dưỡng thì đừng có mà gieo giống khắp nơi. Đi ra ngoài luôn luôn phải trả giá. Anh cho rằng phá thai là có thể kết thúc sao? Luôn luôn có kết quả ngoài dự liệu. Nếu có người đàn bà nào đó không phá thai, cô ta sinh ra đứa con. Chờ cho khi nó lớn, mang nó đi tìm anh, anh có thể bóp chết nó sao? Loại đàn ông như thế không nên sinh ra trên cõi đời này.”

Hàn Duệ nghi hoặc nhìn người đàn bà kích động không rõ nguyên nhân. Không hiểu thống hận của cô ta từ đâu mà tới. Anh không cần đứa trẻ bởi vì anh không dám đảm bảo rằng tương lai có thể cho đứa trẻ cái gì. Chỉ cần có một điểm nhỏ khả năng là đứa trẻ sẽ đi lại con đường của anh, anh liền không thể cho phép đứa trẻ xuất hiện. Ít nhất anh có thể hoàn toàn nắm chắc là đứa trẻ không thể xuất hiện.

Mà hơn nữa, không có đứa trẻ ràng buộc, quan hệ của anh và “vợ” lại càng thêm dễ dàng. Hai người là đối tác tốt nhất, hợp diễn một hồi để tất cả mọi người đều tin tưởng, sau đó mỗi người đều thu được lợi.

Hàn Duệ giữ chặt người phụ nữ muốn bỏ đi. Anh ấn cô xuống giường, sau đó nhanh chóng phủ người lên. Tay chân anh trói buộc thân thể của cô, làm

cho cô không thể động đậy. Sau đó hôn lên môi cô. Động tác hoàn toàn bất đồng, anh nhẹ nhàng mà tinh tế thăm dò khóe môi của Tư Ninh. Dùng đầu lưỡi nhẹ cậy hàm răng cô ra, răng môi quấn quanh. Không ai có thể kháng cự được cạm bẫy thâm tình của anh. Đồng thời, anh dùng môi ngăn không cho Tư Ninh thở, ngăn cản không khí tiến vào khoang mũi của cô...

Tà Tư Ninh không thể không thừa nhận anh ta là cao thủ. Anh ta tạo cho mình cảm giác ngột thở, cảm giác hoàn toàn bất đồng với nụ hôn chiếm đoạt, cuồng phong bạo vũ của Lục Lệ Thành.

Có lẽ vì một chút phân tâm, cô buông lỏng hàm răng. Đầu lưỡi Hàn Duệ thuận thế tự do vào trong miệng cô. Nhấn mìn, trong trẻo. Cảm giác giống như thạch hoa quả. Từng viên thạch thật nhỏ, từng viên, từng viên, hương vị kia... là mùi thuốc lá cam dồ. Nó có ma lực khiến người phát nghiện.

Tà Tư Ninh không biết Hàn Duệ buông đôi môi của mình ra vào lúc nào. Cô chỉ biết mình hăm trong đó thật lâu... Cho đến khi cô hít thở được không khí trong lành, cô cắn đầu lưỡi của chính mình, không cho phép mình rơi vào tay giặc lần nữa.

Cái đau sâu sắc trên đầu lưỡi làm cho cô tỉnh táo một chút. Cô nắm tay, mở miệng: “Này, cùng ngủ thì được bao nhiêu tiền? Tôi là một ca sĩ tiềm lực, đồng thời lại là một nghệ sĩ tích cực phát triển con đường nghệ thuật của mình. Vậy nên giá tiền cũng không thể thấp chứ?” Nói xong, cô hơi nhướn mày: “Cần tôi coi thất lung sao?”

Người đàn bà dưới thân nhanh chóng từ bỏ phản kháng, lấy một tư thế phi thường phối hợp xuất hiện. Loại biểu tình cổ tình coi thường này lại mang một ý nghĩa cự tuyệt khác.

Hàn Duệ vui mừng nở nụ cười: “Bộ dạng này của cô rất tốt. Rất phù hợp với yêu cầu của tôi.”

Sắc mặt Tà Tư Ninh thay đổi, bộ dạng đề tiện này chính là bộ dạng mà anh ta muốn sao? Đây đúng là không phải người đàn ông bình thường. Ở trước mặt anh ta, chiều sâu của mình thật không dùng được rồi.

Hàn Duệ cúi xuống: “Còn nhớ rõ ngày hôm nay là ngày quay thử không? Đây chỉ là sự bắt đầu, kế tiếp là thiên đường hay vẫn là địa ngục thì đều do cô lựa chọn. Cự tuyệt tôi, đường sự nghiệp của cô sẽ không thuận lợi. Sau ba năm, cô có thể trả hết nợ cho tôi sao? Nếu không thể, đến lúc đó cô sẽ mất thêm cái gì đó so với trong tưởng tượng của cô: sinh hoạt của cô, người nhà của cô, bạn bè của cô...”

Tim Tư Ninh lơ lửng ở trong nước. Nên cho thêm khí phách làm cho trái tim chìm hẳn xuống, hay là quẳng cái khí phách đó đi để nổi lên trên mặt nước?

Cô nghĩ nếu cô chỉ có một mình cô sẽ không chút do dự mà phang vào miệng của Hàn Duệ. Sau đó dùng châm giấu qua thân thể của anh nói: Mẹ nó, anh có gì đặc biệt hơn người? Không phải chỉ có mấy cái đồng tiền dơ bẩn đó sao? Bà đây không hầu hạ người thì có làm sao?

Cực kì đáng tiếc là cô còn có Hữu Hữu. Cô có thể hai bàn tay trắng, thậm chí lưu lạc đầu đường, nhưng con trai thì không thể chịu một chút ủy khuất.

Một khi tâm trí nghĩ đến đứa trẻ, cô bắt đầu dao động. Thiên tính vốn là như vậy, cô luôn đặt đứa trẻ lên trước mình, vì con, làm cái gì cũng được.

Hàn Duệ ngồi lên. Anh lấy một điều thuốc từ trong ngăn tủ, đốt. Miệng nhả ra từng vòng khói trắng. Khói trắng bao phủ mặt mờ: “Cô trở về đi, nghĩ thông suốt rồi mang hành lý chuyển tới.” Anh nhìn cửa sổ rồi lại hít một hơi mang mùi thuốc lá cay vào cổ họng: “Hi vọng trước khi tôi mất đi tình nhân nại cô có thể nghĩ thông suốt. Nếu không cô sẽ biết tôi có thể làm đến bước kia.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cô gái ngốc

Một người đàn ông biết rõ kích thước của một người phụ nữ, hơn nữa lại muốn kết hôn với cô ta. Nhưng bọn họ không phải người thân. Thực tế, chuyện này khá bất thường.

Đi xuống lầu, Tà Tư Ninh quay đầu nhìn thoáng qua tầng mười hai, nhớ lại lời Hàn Duệ nói, nội tâm rối bời. Nguyên nhân rối bời ở chỗ, cô muốn lập đền thờ trình tiết, nhưng lại không sẵn sàng từ bỏ lợi ích của kỹ nữ.

Lúc xoay người, một người lướt qua cô. Xem bộ dáng người nọ cả thân đồ hiệu, chắc phải là người hoàng kim sống ở đây. Tà Tư Ninh nhìn theo hán, thấy hán ở phía ngoài cao ốc rẽ ở một chỗ ngoặt, sau đó lấy tay ấn một cái gì đó xuống rồi xuyên vách tường đi vào...

Công năng đặc dị? Tà Tư Ninh đi một vài bước theo phương hướng người nọ. Lúc nhìn thấy hoàn cảnh bên kia thì bừng tỉnh đại ngộ. Chỉ cần quẹo sang bên phải của cao ốc một cái liền thấy một chiếc thang máy trong suốt, nổi thẳng lên tới mái nhà. Tà Tư Ninh không khỏi thở dài: mình, Tư Ninh cũng coi như là vào được Grand View Garden rồi.

Lúc li khai, cô suy nghĩ, mình vừa rồi là à ạch leo mười hai tầng cầu thang, cả người nhể nhại mồ hôi, hơi rình xuất hiện trước mặt Hàn Duệ. Cảnh đó đúng là chuyện đáng cười với anh ta rồi.

Hân Duệ ở khu vực trung tâm thành phố. Từ nơi này đến khu Garden của Tả Tư Ninh thì cần phải xuyên qua khu phố buôn bán phồn hoa. Mà khu buôn bán này sở dĩ phồn vinh cũng không phải không có căn cứ. Trong triều đại nhà Thanh, nơi này từng là tô giới, cư trú không ít thầy tu Tây phương, bác sĩ, nhân viên lãnh sự. Về sau tư bản thương mại trong nước, chuyên gia tài chính cũng tụ tập đến nơi này. Bởi vì mối quan hệ tô giới nên cả trong thời kì Trung Quốc bị xâm lược, nơi này vẫn ngày càng phồn vinh.

Có lẽ vì vậy, nơi này trở thành một trong những đoạn đường phát triển nhất, đồng thời cũng nhiều điểm vàng son.

Trước cửa hội sở Lotus đỗ đầy xe BMW, các cao ốc cao gần như chọc trời, giáo đường, đồng hồ quả lắc kiểu Tây Âu, các chỗ ăn chơi...

Lúc Tả Tư Ninh đi qua một tòa nhà giải trí, dừng chân một chút. Ở trong này cô đã gặp ông chủ mỏ than kia, đương nhiên cũng là cái lần sai sót ngẫu nhiên mà gặp Hân Duệ. Cô liếc mắt một cái, xoay người muốn đi. Trong lúc đó, khóe mắt nhìn thấy một bóng người.

Vì bóng người này mà cô lập tức xoay người lại, trên mặt có chút ngạc nhiên: “Chị Mạn Lâm?”

Phương Mạn Lâm mặc một bộ váy đỏ bó sát người, vai hơi lộ ra, xinh đẹp vô cùng. Cô nở một nụ cười, nhưng cười đến cứng gáy: “Thật là trùng hợp, em đi một mình tới đây sao?”

Trong lúc cô nói chuyện, một người đàn ông, trên đầu có khắc chấm Trung Hải bước ra. Hắn trên dưới năm mươi tuổi, dáng người mập mạp, đi giày tây. Tay hắn tự nhiên khoác vai Mạn Lâm, khuôn mặt tươi cười hỏi: “Bạn của em?”

Mạn Lâm cười với hắn: “Vừa rồi uống rượu vang em có chút say. Hôm khác sẽ bồi tiếp anh.”

Người đàn ông có chút giận, phủ lên môi cô, mạnh mẽ hôn lười một trận.

Tư Ninh ở một bên trợn mắt há mồm xem không chớp mắt. Mãi cho đến khi người đàn ông đó rời khỏi, cô vẫn chưa bình phục lại. Kinh ngạc, tức giận! Cô rất muốn hỏi Mạn Lâm một chút.

Bất quá trước khi cô mở miệng, Mạn Lâm đã lên tiếng: “Có rảnh không, đi uống một chén đi.”

Vài ngày không gặp, Phương Mạn Lâm trang điểm rất đậm, môi đỏ, chi là giọng nói không được vui vẻ, không có sức sống mãnh liệt như hôm trước. Trước đây, cô vẫn thân mật gọi Tư Ninh là “em yêu”, “em gái”, nhưng hôm nay những từ này đều không thấy. Tả Tư Ninh nghĩ chắc chắn cô ấy có chuyện gì rồi.

Trên đường hai người đều không nói gì. Khi đến quán bar, hai người chọn vị trí khuất nhất. Khi trả tiền rượu, Mạn Lâm lấy ra một tấm thẻ vàng, trực tiếp quẹt thẻ. Người phục vụ nhìn thấy thẻ vàng, mời quản lý tới. Quản lý thân thiết hỏi thăm xem hai người có cần chuẩn bị phòng riêng hay không.

Mạn Lâm nói không cần, tuy nhiên quản lý vẫn đặc biệt phái một người phục vụ đứng cách cô chừng chục bước để đợi lệnh, sẵn sàng cung cấp chất lượng phục vụ tốt nhất. Dựa theo cách nói của quản lý đó là: hai vị là khách hàng tôn kính của chúng tôi. Chúng tôi nhất định sẽ đem toàn lực cung cấp phục vụ tốt nhất.

Đoạn trao đổi này Tư Ninh theo dõi, rất nhiều cảm xúc trào dâng. Cho đến khi rượu được phục vụ, cô lại không có hứng thú uống. Dùng thẻ vàng trả tiền ly rượu này, có vẻ rất giá trị. Cô cảm giác là trong chén kia không phải rượu mà là vàng, có thể ngắm nhưng vô phúc hưởng thụ.

Mạn Lâm nhìn cô một cái, cười: “Uống đi, xài tiền của người khác, không phải xót.”

Tư Ninh vắt chéo chân, hít sâu một hơi: “Chị đã xảy ra chuyện gì? Chẳng nhẽ đối tượng kết hôn của chị chính là người đàn ông vừa rồi?”

Thân sa trong xa hoa trụy lạc, Mạn Lâm nửa tựa vào ghế sofa, một tay đóng đưa ly rượu, mỉm cười: “Hắn đã có vợ.”

Tả Tư Ninh có phần sốt ruột, muốn biết nguyên nhân rõ ràng, thúc giục cô nói nhanh lên.

Mạn Lâm nghiêng đầu trên ghế sofa, mắt hơi hồng: “Còn nhớ ngày chúng ta gặp mặt ở quán bar không? Hôm đó chị nhìn thấy một người. Lúc đó hắn thấy chúng ta bị lưu manh vây quanh mà lại quay đầu bước đi.”

Tả Tư Ninh hồi tưởng lại, chính mình cũng đã hỏi cô, nhớ rõ cô có nói, đó chỉ là một người bạn. Đồng thời Tư Ninh nhớ đến biểu tình thất vọng đến mức tận cùng lúc đó của Mạn Lâm thì thấy có chút không bình thường.

“Chị lừa em, hắn không phải là bạn bình thường mà là vị hôn phu của chị. Chính vì người đàn ông này mà chị muốn rời khỏi giới nghệ sĩ, muốn kết hôn cùng hắn, sống cuộc sống tốt đẹp.” Lúc nói lời này, Mạn Lâm cười không nổi, âm thanh bị đè nén.

Vì một người đàn ông mà muốn giải nghệ, an định quả thật không dễ dàng. Tư Ninh rất rõ điểm này. Ngày đó, lúc Mạn Lâm giới thiệu ông chủ mỏ than đá cho cô, thì chính cô ấy cũng giao thiệp với những người khác nhau. Để một người buông thả hỏi tâm không phải là chuyện dễ dàng, mà để cho một người đi từ hi vọng đến tuyệt vọng cũng là một chuyện khó.

Cả hai chuyện này, cái tên được gọi là vị hôn phu của Mạn Lâm đều đã làm được, thật sự là khá lắm! Tả Tư Ninh nghiêng răng, nắm chặt hai đấm: “Hắn tên gọi là gì, số nhà bao nhiêu, đường nào?”

Nhìn đến ánh mắt căm thù của Tả Tư Ninh, Mạn Lâm nở nụ cười vui vẻ nói: “Cô gái ngốc, chẳng lẽ em định đến nhà hắn tìm đánh sao?”

Tà Tư Ninh nhíu mày: “Đương nhiên không. Cứ cách vài ngày em sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát một lần. Báo rằng nhà hấn cờ bạc, bán dâm, buôn bán độc phẩm... toàn các loại hoạt động ám muội, để hấn thường xuyên được cảnh sát ân cần thăm hỏi. Em sẽ tìm người đến nhà hấn, thuận tình ‘nói chuyện tâm tình’ các loại cùng hấn, em sẽ...”

Mạn Lâm cười ra tiếng: “Được a! Chị xem ra em chính là một nữ lưu manh.”

Tà Tư Ninh trịnh trọng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Nữ lưu manh như vậy chính là khắc tinh của lũ cận bã.” Cô tự nhận mình biểu diễn khá khôi hài. Nhưng sau khi nghe xong, ngược lại Mạn Lâm lại không cười. Chỉ thấy cô uống một hớp rượu đất tiền, rồi lăm bầm lâu bầu: “Kì thật hấn không sai. Khi chị đáp ứng kết giao với hấn liền biết hấn là một loại nhát gan sợ phiền phức. Vì tư lợi, chỉ biết hòa hảo cùng người, khác biệt rất lớn. Tối hôm đó chị không về nhà, chị đi tìm hấn. Tôi noi hấn ở phát hiện một người đàn bà khác. Hấn cực kì giật mình, hỏi làm sao mà chị có thể chạy trốn khỏi tay bọn lưu manh, nhưng không hề nói một chữ nào về người đàn bà kia.”

Nói đến đây Mạn Lâm có phần thờ không nổi. Cô lại uống một hớp rượu. Mặt đỏ bừng vì rượu: “Chị ằm ỉ cùng hấn, muốn hấn giải thích rõ ràng. Hấn quả thật giải thích, mà còn giải thích thật lâu. Nhưng vừa nghe liền biết là giả vờ. Lúc đó đại khái là chị đã giận đến hồ đồ, tát hấn một cái. Không ngờ rằng hấn lấy cái ghế đập vào trên người chị. Hấn xuống tay đủ ngoan độc. Sau cùng hấn nói một câu, chị cảm thấy rất đúng. Hấn nói loại đàn bà như chị cũng xứng nhận được tình yêu sao?”

“Trước khi gặp hấn, trên người chị đã dán nhãn mác: diễn viên hạng ba, kẻ thứ ta, tiện nhân, dựa vào khuôn mặt... Những cái mác này đã dán quá chắc rồi. Lúc gặp hấn, chị muốn xé sạch sẽ những nhãn mác này. Kết quả là làm đau chính mình. Hiện tại chị đã nghĩ thông, cần gì chứ? Tình yêu quá xa xỉ, chị theo đuổi không được. Tìm được một người đàn ông đồng ý cho chị tiêu tiền, đồng ý cho chị làm diễn viên hạng hai là tốt lắm rồi.

Tà Tư Ninh đi chuyển ôm lấy Mạn Lâm. Cô cảm thấy lúc này ngoài cái ôm ra thì lời nói nào cũng là vô nghĩa. Kinh nghiệm của cô cũng không đủ để có thể nói ra những lời có tính xây dựng hơn. Quả thật tình cảnh của cô hôm nay có khác so với tình cảnh của Mạn Lâm, nhưng giống nhau ở chỗ là cũng phải lựa chọn bỏ cuộc hay không. Mà vấn đề này không hề dễ dàng quyết định.

Lẳng lẳng để Tà Tư Ninh ôm một hồi, bắp thịt căng cứng của Mạn Lâm được thả lỏng xuống. Cô cũng ôm lại cô gái ngốc này. Cô thờ một hơi nhẹ nhõm: “Nói chuyện với em xong cảm thấy thoải mái rất nhiều. Em yêu, là người từng trải, giờ chị đưa cho em vài lời khuyên: đừng tin tưởng vào tình yêu thuần khiết. Đừng tìm người đàn ông không có tiền. Bất luận vào thời điểm nào cũng phải để lại đường lui cho mình. Tuy em còn trẻ, nhưng dù sao còn mang theo đứa bé, không thể so được với những cô gái cùng tuổi.”

Trong âm thanh rock and roll, hai cô cùng nằm trên ghế sofa nói rất nhiều chuyện. Nói về gia đình, nói oán giận chàm chọc, nói ảo tưởng tốt đẹp, còn nói về... hôn nhân.

***** Tôi là giải phân cách *****

Cùng lúc đó Hàn Duệ cũng không dễ chịu. Nguyên nhân ở chỗ, Hàn Trữ mặt mày xám tro mở cửa nhà anh, sau đó cực kì bí tráng nói: “Em trai, anh mượn chỗ em ở vài ngày rồi.”

Không cần hỏi, nguyên nhân chỉ có hai chữ: Lâm Tĩnh.

Sói con tru lên một tiếng oa, sau đó ủy khuất nhìn chủ nhân một cái. Chủ nhân không có phản ứng.

Hàn Trữ thấp giọng nhắc nhở: “Em trai, mau buông tay. Con sói nhà em bị em vật trụ cả lòng bây giờ.”

Sở dĩ thấp giọng là vì hấn cũng chột dạ. Hấn - người anh trai này rồi rắm trong cuộc hôn nhân bị thảm, nhưng hấn không phải đương sự mà là em trai - Hàn Duệ. Tuy em trai vẫn chưa nói nhưng Hàn Trữ có thể cảm giác được.

Đây là lý do vì sao Hàn Duệ chưa bao giờ đi đến nhà của anh trai cùng chị dâu, cũng chưa bao giờ tham gia bất cứ cuộc tụ họp nào của Lâm gia. Ngay cả cô hai của Lâm gia - người có hôn ước nhiều năm, Hàn Duệ cũng không cho sắc mặt tốt.

Kì thật Hàn Trữ không dám nhắc với Hàn Duệ, Lâm Tĩnh phát hỏa mười lần thì hai, ba lần là vì Hàn Duệ đắc tội với Lâm gia bọn họ. Bất quá lời này hấn hận không thể dùng toàn lực mà tiêu hóa đi. Nếu để cho Hàn Duệ biết, ngọn lửa chiến tranh thực sự sẽ bùng lên rất dữ dội.

Hàn Duệ buông lỏng tay, nâng khuôn mặt lạnh lùng lên một chút: “Trước đi phòng tắm rửa một cái. Quần áo thì lấy của em.”

Sau khi Hàn Trữ vào phòng tắm, anh đứng dậy đi ra ngoài tìm hộp cứu thương. Nơi đó quanh năm đều chuẩn bị đầy đủ đồ trị thương, gãy xương, thuốc men... Hàn Duệ luôn cảm thấy rằng tuy mình đã chuẩn bị đầy đủ được liệu nhưng luôn thiếu một vị thuốc để trị tận gốc. Vị thuốc này anh đang chờ đợi, tin tưởng trong vòng ba năm là có thể đạt thành mong muốn.

Trong lúc anh xuất thần, từ trong phòng tắm truyền tới một tiếng hô to. Sau đó Hàn Trữ ướt đẫm, bọc trong áo tắm chạy đến, để lại trên sàn một vệt nước dài. Chỉ thấy hấn hô: “Tiểu tử nhà ngươi, can đảm nha, dám kim ốc tàng kiều rồi!” Trong tay của hấn cầm một sợi tóc mảnh dài chừng bốn mươi, năm mươi cm. Cực kì hiển nhiên đó là tóc của phụ nữ. Trong phòng tắm của Hàn Duệ lại xuất hiện tóc của phụ nữ!

Hàn Duệ không để ý hấn, kéo lấy cánh tay bầm tím của hấn mà xức thuốc tiêu bầm.

Hàn Trữ kêu lớn tiếng hơn: “Trầm mặc, em thế mà cùng anh trai chơi trò trầm mặc? Không được rồi, xem ra vấn đề thực sự lớn. Chẳng lẽ em không chỉ kim ốc tàng kiều mà còn châu thai ám kết rồi hả? Hay là đã có một đứa bé ằm ừa rồi? Hấn không...”

Hàn Duệ dùng lực ấn một cái trên vết thương của hấn, hoàn toàn không lưu tình anh em. Ánh mắt lạnh lẽo đảo qua: “Anh không định ở lại nơi này rồi hả?”

Hàn Trữ kêu một tiếng thất thanh, nhếch miệng, chớp mắt rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Say rượu

Người lái taxi thả hai người phụ nữ say khướt xuống xe, nhanh chóng lấy tiền rồi khấn trương rời khỏi. Hấn quay đầu nhìn thoáng qua, trong con hẻm kia có vài chấm lửa nhỏ, đại khái là chỗ hỗn độn, buổi tối khuya không nên đi đến. Hấn do dự một chút, nhớ tới vợ con ở nhà, vẫn thấy là không nên để ý tới chuyện không liên quan tới mình. Hấn giẫm chân ga xuống, lưu lại trong ngõ nhỏ một luồng khói xe.

Hai cô vừa ca hát, vừa ngã đồng ngã tây, người nọ đỡ người kia nhưng hiển nhiên chỉ là vô ích. Người phụ nữ mặc áo voan màu xanh cảm thấy một cổ ghê tởm từ dạ dày dâng lên, cô ghé vào tường nôn khan.

Người phụ nữ mặc bộ váy đỏ bó sát đi ngật ngưỡng đến chỗ bạn, vỗ vỗ lên lưng, nói mê sảng: “Nhìn em xem, say thành cái dạng gì...”

Nói còn chưa xong, cô lấy tay che miệng, phun một ngụm lên người bạn.

Người tựa vào vách tường kia vô cùng tức giận: “Khốn khiếp, chị ới vào chỗ nào đó?”

Tiếng ồn ào của hai người phụ nữ vang lên khắp ngõ nhỏ, ngay cả mấy thằng đang hút thuốc không muốn nghe cũng nghe thấy. Bọn chúng đưa mắt nhìn nhau bất đắc dĩ: đàn bà chủ động đưa đến cửa, không muốn cũng khó.

Vì thế vài người giẫm lên tàn thuốc, đi về phía âm thanh phát ra.

Có một người đàn ông bị rơi lại phía sau. Đồng bọn gọi hấn: “Đình! Lê mê cái gì? Mau đuổi kịp. Anh em với nhau, tao nói cho mày biết, mày quên con đàn bà thôi già bộ thanh cao đó đi. Đêm nay anh em cho mày chơi đùa trước. Chơi đùa đến sáng khoái.” Nói xong người nọ đập một cái trên vai tên họ Đình.

Tên họ Đình đám một cái: “Con mẹ nó, các người đều quên đại ca để cho tao làm cái gì rồi hả? Không mang bộ óc theo mà mang óc chim đúng không?”

Tên đàn ông bị đánh buồn bực, nhổ ra một bãi nước bọt dính máu, oán hận nói: “Chuyện cần làm thì có quan hệ gì với chuyện chơi đùa? Đầu óc tiểu tử nhà nguoi bị con đàn bà đó đánh bị thương rồi sao? Đồ thần kinh!”

Tên họ Đình ở lại tại chỗ, trong đầu nhớ đến người đàn bà lúc trước. Hấn cũng không hiểu chính mình bị làm sao? Trước kia cũng chơi đùa cùng đàn bà nhưng từ ngày nhìn thấy cô ta thì mê muội. Hiện tại nhìn thấy đàn bà khác thì không có hứng thú. Vấn đề ở chỗ là từ ngày đó hấn không nhìn thấy cô ta nữa. Hôm nay hấn đáp ứng với đại ca, canh tại nhà chị dâu là vì hi vọng thông qua chị dâu có thể tìm được cô ta. Tên họ Đình nện một cái lên tường, biết vậy chẳng thêm làm: “Con mẹ nó, ta lúc ấy không nên nghe lời đại ca nói. Ta nên theo cô ta về nhà, thăm dò địa chỉ của cô ta.”

Trong lúc hấn còn đang hồi hận, nghe được tiếng anh em gọi mình. Thanh âm hưng phấn cao vút: “Đình! Mau tới đây, tuyệt đối là mỹ nữ mà mày muốn a!”

Tên Đình hừ một cái: “Mỹ nữ thì có gì hiếm lạ? Bỏ mày đều thấy chướng mắt.”

Mặc kệ đồng bọn kêu gọi thêm dụ hoặc, hấn chỉ đứng sang một bên.

Tên lưu manh vừa bị hấn đánh chạy tới, trong lòng ôm một người đàn bà. Khi đứng trước mặt tên họ Đình, hung hăng ném người đàn bà đó lên vai tên Đình, về mặt bị ôi ánh lên vẻ khinh thường: “Mày, cái tên tiểu tử ương bướng này, mày xem cho rõ đi, nếu không cần con đàn bà này thì anh em bọn tao liền không khách khí. Dù sao đáng người cô ta tốt như vậy, thời điểm ở bên trên nhất định sẽ cực kì thoải mái...”

Tên họ Đình lắc đầu, muốn đem người kia đẩy trở về, miệng nói: “Mày muốn mượn...” Một câu còn chưa nói xong, hấn thấy rõ người đàn bà đó. Lấy tay lôi kéo cô ta đến trước mặt, cô phân rõ trong ánh sáng mờ mờ, sau đó... tên ngốc nở một nụ cười: “Bà chị, duyên phận của chúng ta không ít nha!”

Tên họ Đình hưng phấn ưỡn ngực, ném cho tên anh em kia một quyền: “Nói cho mày biết, đừng đánh chủ ý vào người đàn bà này. Cô ta là của tao!”

Mấy tên đàn ông cười lẫn lộn, đại khái là cười bộ dáng tiểu đệ si tình của tên họ Đình.

Tên Đình cuối cùng cũng không bị cao hứng mà choáng váng đầu óc, hấn hỏi một câu: “Người đàn bà khác chắc là đại tẩu? Bọn mày đã gọi cho đại ca chưa?”

Hai tên được hỏi khinh bỉ trả lời: “Còn chờ mày nói? Anh em bọn tao tuy không có đầu óc nhưng vẫn biết đại ca kêu tới đây làm chuyện gì.” Lời này rõ ràng là châm chọc lời nói trước kia của tên Đình. Bất quá sau khi hắn nghe xong thì như đũa ngọc nở nụ cười, hoàn toàn không có tức giận.

Phòng thuê của Tư Ninh khá là nhỏ, không thể chứa được nhiều người. Mấy tên lưu manh kia đã bị đuổi ra ngoài đứng canh. Trong phòng chỉ có bốn người, hai người đàn ông và hai người các cô.

Lục Lệ Thành kết thúc qua loa giao dịch ở sòng bạc liền chạy tới. Ngày đó theo dõi Tư Ninh, điều tra ra chỗ ở của cô. Bất quá mấy ngày liên tiếp cô không về nhà. Trong lòng Lục Lệ Thành như có ngọn lửa. Không dễ dàng mà gặp lại cô trong quán bar. Cái này chứng minh rằng trời cũng cố ý để cho hai người bọn họ ở cùng một chỗ, vậy mà cô ta dám không về nhà ngủ.

Lục Lệ Thành nhớ lời nói của Tả Tư Ninh hôm đó, càng nghĩ càng giận. Càng giận thì càng thêm phiền não, bởi vì trong đầu luôn hiện lên hình ảnh âm dương của người đàn bà này dưới thân người đàn ông khác.

Hiện tại nhìn thấy cô ta say khướt, Lục Lệ Thành lại càng tức giận. Nhưng thấy cô ta trở về cùng với một người đàn bà khác thì hắn khẽ cong khóe miệng, tâm thần lỏng lẻo.

Lúc này, Lục Lệ Thành ngồi ở bên giường, tay chân hắn vụng về vắt khô khăn mặt. Sau đó nhẹ nhàng lau sạch sẽ Tả Tư Ninh. Lúc xoa miệng cô, hắn đặc biệt cẩn thận, từng chút một di chuyển, cảm thụ đường cong của khóe môi cô qua chiếc khăn lông.

Hắn cau mày: “Nếu không phải em đang say, tôi liền sẽ muốn em.”

Trên giường, người phụ nữ nghe xong, trở mình một cái, trong miệng vừa thẹn thùng vừa thân thiết thì thào: “A Duệ, em nguyện ý.”

Nghe thấy thế, mặt Lục Lệ Thành đen lại. Hắn bắt lấy bả vai của Tả Tư Ninh, lay động. Hắn nhìn thoáng người phụ nữ say rượu ở trong lòng. Trực giác nói cho hắn biết, những lời này không đơn giản. Nó giống như lời tuyên thệ trong một nghi thức kết hôn. Mắt hắn nheo lại: “Mặc kệ người kia là ai, em chỉ có thể là của tôi.”

Hắn buông tay, đứng dậy đi ra cửa. Lúc cửa phòng đóng lại, hắn quay lại nhìn người đàn bà ở trên giường. Hắn nhất định phải có người đàn bà này.

Tiếng đóng cửa vang lên, Tả Tư Ninh ở trên giường mờ mịt. Vài phút trước cô đã tỉnh dậy, chỉ là không thể ở chung một phòng với Lục Lệ Thành. Đầu ngón tay của hắn quá nóng, dễ làm cho người ta có ảo giác ấm áp. Bất quá không hiểu vì sao mình đột nhiên lại nói câu kia: “A Duệ, em nguyện ý.”

Ngữ khí tuy có điểm ghê tởm nhưng ý tứ biểu đạt hình như là... Tả Tư Ninh nở nụ cười tự giễu.

Nằm trên giường một lát, cô mới đứng dậy, về mặt tự nhiên nhìn ra ngoài. Lúc nhìn thấy Lục Lệ Thành và tên Đình, cô trừng to mắt: “Các người vào bằng cách nào?” Nếu lúc ấy cô có soi gương, nhất định sẽ khen ngợi chính mình giả bộ rất giỏi.

Mạn Lâm nằm trên ghế sofa, áo khoác đã tụt xuống một nửa, lộ ra nửa cái áo lót, mà bộ ngực của cô cũng như ẩn như hiện... Nếu nói trước đó Tư Ninh chỉ giả bộ, lúc này cô thực sự vừa sợ vừa giận. Cô tiến lên đẩy mạnh hai người đàn ông, điên cuồng thét: “Thừa dịp đàn bà uống rượu mà đánh lên. Các người có phải đàn ông không?”

Cô người được mùi nôn ói rất khó ngửi. Hắn là Hạn Lâm đã ói.

Tên Đình ngẩng cổ, thấp giọng kêu oan: “Chỉ là thay quần áo mà thôi. Nếu muốn chiếm tiện nghi của cô ấy thì mang cô ấy đến đây làm gì? Trực tiếp giải quyết tại chỗ có phải càng thống khoái hơn không? Hơn nữa...”

Tả Tư Ninh lạnh lẽo đảo mắt: “Các người tỉnh ở lại nhà tôi bao lâu nữa?” Cô đưa ánh mắt lên người Lục Lệ Thành: “Anh rất lợi hại a! Nhanh như vậy mà đã tìm đến nơi này rồi. Bất quá, anh mang theo nhiều người như vậy làm gì? Chẳng lẽ lo lắng là không đối phó nổi tôi?” Cô cười lạnh, trong mắt cũng tràn ngập khinh bỉ.

Lục Lệ Thành khí huyết bốc lên. Hắn trừng mắt nhìn tên họ Đình một cái: “Ra ngoài, các người đều trở về cho tao.”

Ánh mắt tên họ Đình dán ở trên người Hạn Lâm, cẩn thận thối lui ra ngoài. Trong lòng hắn thầm oán hận: đại ca hiển nhiên là bị chị dâu chọc giận, lại phát tiết lên người anh em. Thật không giống đại ca lúc bình thường.

Tả Tư Ninh phát hiện trên thân mình cũng có một mùi hôi thối. Cô lúc này chỉ muốn tắm rửa thật sạch sẽ, không muốn dây dưa với tên họ Lục. Cô không bình tĩnh, liếc nhìn Lục Lệ Thành một cái: “Anh yên tâm, trong vòng mấy tháng tôi sẽ không chuyển nhà. Cho nên hôm nay phiền anh trở về trước đi. Cho dù muốn tính sổ cùng với tôi, thì bộ dạng này của tôi cũng làm anh mất hứng thú đi?”

Những lời nói sẽ không chuyển nhà...v.v. Lục Lệ Thành nghe được nhiều lắm. Lúc đi thu nợ ai cũng đều nói vậy, vậy mà chân vừa mới bước ra cửa, người kia đã chạy mất bóng. Bị mắc bẫy một lần Lục Lệ Thành đã học khôn rồi, loại lời nói này không thể tin!

Chỉ thấy Lục Lệ Thành bình tĩnh ngồi xuống ghế sofa, cầm lên một tờ tạp chí. Xem ra bộ dáng không tính rồi đi.

Trong tình huống không thể buộc tên lưu manh rời đi, Tả Tư Ninh chỉ còn cách làm cho Hạn Lâm tỉnh lại. Sau đó hai người sẽ cùng thương lượng đối sách.

Cô đỡ Mạn Lâm vào phòng tắm, khóa cửa lại, trực tiếp cầm vòi hoa sen hướng đỉnh đầu Mạn Lâm xối xuống. Nước bắn tung tóe khắp nơi, bắn cả một mảng lớn vào người Tư Ninh.

Sặc vài hùm nước lạnh vào miệng, Mạn Lâm cuối cùng đã tỉnh lại. Trên mặt dính vài giọt nước, lông mi run lên một cái. Ánh mắt từ mơ hồ đến rõ ràng, không khỏi giật mình: “Em cứu hòa hay là tắm rửa đây? Còn có, đây là đâu?”

Tả Tư Ninh thở dài nhẹ nhõm, mở nước tới tối đa, tiếp tục lấy vòi hoa sen hướng loạn, lấy tiếng nước chảy ồn ào che giấu tiếng thì thầm của mình vào bên tai Mạn Lâm. Cô đem tình huống nói qua một lần.

Mạn Lâm nhú mày: “Tại sao lại là bọn chúng? Hấn muốn gì? Muốn ở lại trong nhà em nhìn em, sau đó để cho em đi theo hấn?”

Tả Tư Ninh ngồi lên trên cạnh bồn tắm, buồn rầu không thôi: “Em đoán chừng hấn cảm thấy năm đó em nợ hấn, muốn tới đòi nợ.”

Mạn Lâm cũng ngồi xuống cạnh cô, đôi chân trần đánh nhịp trên mặt đất. Cô có chút trêu chọc hỏi: “Em không nghĩ là hấn vẫn có ý với em sao? Không nghe thấy bọn đàn em của hấn nói là hấn treo áp phích của em lên tường, ngày nào cũng ngắm sao? Vài lần gặp, nói thật, chị cảm thấy hấn đối xử với em khá tốt. Bằng không, lấy thái độ của em mà gặp tên lưu manh khác, hấn đã bị bọn chúng chính chết rồi. Còn có...”

Tư Ninh vỗ trán: “Đủ rồi, em từng là người đàn bà của hấn, cho nên em hiểu hấn. Hấn không hiểu cảm tình, cho dù là có hứng thú đối với đàn bà cũng chỉ là hứng thú đối với thân thể của cô ta. Năm đó nếu hấn có chút điểm yêu em, em cũng không ngoan độc đến mức đấy.”

Chuyện quá khứ Mạn Lâm không rõ ràng lắm. Bất quá cô hiểu rõ một điểm, một điểm hiện thực nhất, làm bạn tốt, cô không thể không nhắc nhở Tả Tư Ninh: “Bỏ qua điểm đó không đề cập tới, vạn nhất hấn phát hiện tồn tại của Hữu Hữu, em nên làm sao? Em là người của công chúng, chuyện như thế này sớm hay muộn cũng sẽ không giấu được...”

Câu nói còn chưa nói hết, Tả Tư Ninh phui đất đứng lên, hai mắt vằn máu, khuôn mặt đỏ lên: “Em thiên hấn, làm thịt hấn. Hấn làm gì có tư cách mà theo em đòi đưa nhỏ!”

Mạn Lâm thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đêm không ngủ

Còi cảnh sát vang lên trong ngõ nhỏ. Lốp xe nhanh chóng nghiền nát những đầu mẩu thuốc lá trên mặt đất, làm cho cảnh tượng trong ngõ nhỏ tăng thêm mùi vị kinh điển thường thấy trong phim.

Lục Lệ Thành đang ngồi trên salon đọc tạp chí bỗng nhiên đứng dậy, mở cửa. Quả nhiên thấy mấy người anh em còn chưa đi.

Mấy tên lưu manh đứng ở cửa không có bộ dáng phân tán, nhưng trên mặt đều mang theo vẻ khẩn trương. Tên họ Đinh lên tiếng: “Đại ca, cảnh sát. Cả đám người chúng ta mục tiêu quá lớn.”

Lục Lệ Thành trầm mặc trong khoảng khắc, bỗng nhiên khom người vái: “Mấy ngày nay cảm ơn các anh em đã giúp. Hiện tại tất cả trở về đi.”

Có người sốt ruột: “Đại ca, vậy còn anh?”

Lục Lệ Thành tự tin cười một tiếng: “Yên tâm, tao chỉ đi dạo ban đêm, chẳng lẽ cảnh sát lại bắt được tao sao?”

Trải qua cãi cọ, cuối cùng đàn em của Lục Lệ Thành li khai. Kì thật bọn chúng cũng không muốn ngồi ngây ngốc ở đây làm gì. Cả đám ngồi ngoài không dám lớn tiếng, sợ quấy rầy thanh tịnh của đại ca, ru rú ở ngoài ngay cả nói chuyện cũng phải thật cẩn thận. Khó chịu cứ như là nghiện thuốc lá mà lại không được hút vậy.

Tên họ Đinh cuối cùng vẫn là lèo nhèo nhất. Tên tiểu tử này vừa chạy được vài trăm mét liền quay trở về, thẳng cổ kêu: “Đại ca, em với anh đi dạo ban đêm. Cảnh sát không thể nào không cho chúng ta đi dạo, đúng không?”

Lục Lệ Thành không để ý tới hấn nữa, đi vào trong phòng. Trong phòng tắm tiếng nước chảy ào ào đã hơn nửa giờ. Lục Lệ Thành lưu lại bên ngoài phòng tắm một hồi, không nói gì, rồi lại đi ra cửa. Trước khi ra cửa thuận tay cầm một tờ tạp chí.

Trên đường đêm, tên họ Đinh cảm thấy kì quái, vì sao đại ca lại cầm tờ tạp chí đó? Chẳng lẽ bên trong có mỹ nữ?

Lục Lệ Thành trợn mắt nhìn hấn: “Tiểu tử, mày hơi nhiều lời rồi đấy!”

Tên họ Đinh vui vẻ nghĩ thầm: khẳng định là mỹ nữ.

Bỗng nhiên phía sau bọn họ chiếu tới một luồng sáng, còn có một tiếng còi thổi: “Hai người đang làm gì?”

Lục Lệ Thành tỉnh xoay người lại, thoải mái nói chuyện với cảnh sát. Đáng tiếc hắn cảm thấy tên họ Đinh đang kéo mình, lại nghe thấy âm thanh dồn ép của tên họ Đinh: “Đại ca, em quên. Trong túi vẫn còn nhét mấy ngàn giả...”

Một cái nhìn xem thường liếc qua. Tên họ Đinh tự giác cúi đầu, đồng thời hắn nghe được tiếng hô của đại ca: “Tiểu tử, còn không mau chạy...” Âm cuối vẫn còn, người đã chạy xa rồi.

***** Phân cách tuyến *****

Lúc Tư Ninh và Mạn Lâm ra khỏi phòng thì Lục Lệ Thành đã đi được hơn mười phút. Cầm mobile trong tay, Tư Ninh nhẹ nhõm thở ra một hơi. May mắn là vừa rồi, lúc ra khỏi phòng đã không quên mang theo mobile. Động tác kẻ tiếp của cô là khóa hết cả ba cái khóa trên cửa lại. Sau đó cô quay đầu haha cười: “Chị Mạn Lâm, đêm nay chị ở lại đây đi. Em khóa lại bọn chúng sẽ không vào được.”

Mạn Lâm nhìn cô một cái, nở nụ cười: “Chị rất tò mò, năm đó sao em lại quen biết Lục Lệ Thành?”

Tà Tư Ninh dừng một chút: “Nói ra thì đó là nghiệt duyên. Chị muốn nghe thì em sẽ đi pha hai ly cafe mang tới.”

Hai cô ngồi trên sofa, bụng cafe nóng hổi, mở quạt điện, nói chuyện.

Lúc Tà Tư Ninh quen biết Lục Lệ Thành thì cũng có một chút cảm giác lằng lằng. Lúc học đại học Tư Ninh thuê phòng ở ngoài, kết quả không cẩn thận bị một tên lưu manh đề ý tới. Hắn theo cô đến phòng cho thuê, tính cưỡng hiếp. Vừa vặn lúc đó Lục Lệ Thành xuất hiện, hắn đánh cho tên lưu manh kia không thấy trời đất.

Anh hùng cứu mỹ nữ rồi vùng tay rời đi, rất có khí chất đại hiệp. Lần gặp lại thứ hai là lúc Lục Lệ Thành bị đánh bị thương, cả người đầy vết thương gồ của nhà cô. Tư Ninh để cho hắn vào phòng thuê của mình, chăm sóc thương thế cho hắn. Cứ như vậy sớm chiều chung sống, hai người phát sinh tình cảm, lại không có người lớn hạn chế. Bởi vậy tự nhiên mà xảy ra quan hệ.

Tà Tư Ninh uống một ngụm cafe. Cafe đã lạnh, cô nở nụ cười tự giễu: “Về sau em mới biết, lằng lằng chỉ là do mình tự ảo tưởng. Kì thật phòng em thuê ở khá gần chỗ hoạt động của bọn hắn. Ở nơi giao dịch phi pháp thì đương nhiên sẽ có một chút tranh đấu. Lúc đó Lục Lệ Thành mới chỉ là một tên còn đồ không tên tuổi, không cam lòng làm việc ở dưới tiểu Đầu Mục cho nên hắn trăm phương nghìn kế đi gây sự. Vừa vặn, tiểu Đầu Mục muốn khi dễ em cái kia, mà hắn trốn ở chỗ em cũng vì bị tiểu Đầu Mục nhìn thấu cho nên bị đánh. Lúc biết được những thứ này, phản ứng đầu tiên của em là tức giận. Kẻ tiếp lại cảm thấy em có thể dùng địa vị của mình trong lòng hắn để giúp hắn ly khai hắc đạo, đi làm công tác đúng đắn. Tiền bạc kiếm được ít cũng không sao, nẫu chốt là được sống đường đường chính chính. Bất quá, cách nghĩ của em và hắn không giống nhau. Hắn theo đuổi nguy hiểm nhưng có lợi nhuận cao, mà em thì hi vọng sống một cách an toàn. Em giờ ngẫm nghĩ lại, lúc ấy mình tuổi còn quá trẻ nên nghĩ con người quá đơn giản rồi...”

Cô nói xong thì đặt chén xuống, chuẩn bị tìm lời khuyên của Mạn Lâm, nhưng lúc nghiêng đầu thì phát hiện Mạn Lâm đã ngã xuống ghế salon. Bộ dáng đúng là đã ngủ thiếp đi.

Đập chặn cho Mạn Lâm xong, Tà Tư Ninh bắt đầu đi lắc đầu: “Chuyện của mình có tác dụng thôi miên vậy sao?”

Bất quá cô biết chuyện tình năm đó cũng đã qua đi, giờ có nói lại thì cũng không có cảm giác oanh oanh liệt liệt, người nghe càng không có hứng thú.

Nhưng cô quả thật không thể ngủ được. Ôm đầu gối ngồi trên ghế sofa, ban đêm yên tĩnh làm cô nhớ tới con trai. Mấy ngày không gặp, không biết con trai trưởng thành như thế nào rồi. Tuy theo Lục Lệ Thành là một sai lầm, nhưng ít ra thì cũng có một kết quả tốt đẹp.

Mặc dù Lục Lệ Thành không phải là Dương Tiêu, nhưng Tư Ninh cảm thấy con trai của cô kêu là Bất Hối*, họ Tà - Tà Bất Hối..

(*Editor: dành cho người không biết truyện Ý thiên Đồ Long ký: Dương Bất Hối là con gái của Dương Tiêu và Kỷ Hiểu Phù. Cái tên có ý là Kỷ Hiểu Phù không hối hận vì đã gặp gỡ Dương Tiêu.)

Đêm nay nhất định là một đêm không ngủ. Hàn Trữ ở nhà em trai cũng đột nhiên tỉnh dậy từ trong mộng. Hắn cũng không thèm xỏ dép, lê chân đi đến ghế sofa đánh thức em trai. Về mặt khẩn trương hỏi: “Em có nghe thấy âm thanh gì không?”

Hàn Duệ nhủ mày: “Âm thanh gì?”

Hàn Trữ nhìn ra cửa, biểu tình dị thường rồi rầm: “Tiếng đập cửa a! Em không có nghe thấy sao? Em nói có phải là Lâm Tĩnh hay không?”

Hàn Duệ đưa tay sờ đầu anh trai một cái: “Không phải phát sốt đi? Em ngủ bên ngoài mà không nghe thấy âm thanh gì. Anh cách tận hai cánh cửa sao lại nghe thấy? Anh cảm thấy điều này có bình thường không?”

Hàn Trữ đặt mộng ngồi trên sofa. Hắn đoạt chặn của Hàn Duệ, có phần vô lại nhưng biểu tình thì lại rất vô tội: “Em không biết, Lâm Tĩnh xuất quỷ nhập thần. Không biết khi nào thì cô ta sẽ xuất hiện trước mặt anh. Sau đó thì ngay cả chuyện ngày hôm đó anh đi toilet dùng bao nhiêu giấy vệ sinh cô ta cũng lôi ra nói...”

Nghe anh trai lải nhải về vợ xong, Hàn Duệ cực kì trầm mặc. Sau đó anh nói một câu long trời lở đất: “Anh, ly hôn với Lâm Tĩnh đi.”

Hàn Trữ giống như bị một cây kim tiêm lớn đâm cho một nhát cực mạnh. Hấn kích động nhảy từ sofa xuống: “Em điên rồi? Hai anh em chúng ta thiếu nợ Lâm gia còn không rõ ràng sao? Em nghĩ rằng anh và Lâm Tĩnh ly hôn, bọn họ dễ dàng buông tha cho chúng ta sao?”

Hàn Trữ hít một hơi thật dài, sau đó ôm lấy cổ Hàn Duệ, nhíu mày cười: “Anh đã nói với em, đánh là yêu, mắng là quý. Lâm Tĩnh đối với anh yêu thích sâu sắc. Em nghìn lần đừng như con thiêu thân, phá hủy nhân duyên tốt của anh trai. Đương nhiên cái tình thú này chỉ có người kết hôn mới biết được.”

Hàn Duệ liếc mắt nhìn hấn, vẻ mặt khinh bỉ: “Anh đã hết hi vọng. Người đàn bà của em tuyệt đối sẽ không như vậy.”

Hàn Trữ nhún vai, lại nghĩ đến cọng tóc trong phòng tắm kia. Hấn nghĩ dù sao mình cũng bị âm thanh kia quấy nhiễu không ngủ được, đơn giản nhất là ngồi nói tào lao với em trai. Dù sao đêm dài cũng phải tìm chút việc vui để làm.

Hàn Duệ rất muốn đi ngủ. Nhưng anh nằm xuống còn chưa được vài phút, bên cạnh đã xuất hiện các âm thanh rắc rắc, hí hí... cộng thêm tạp âm của Hàn Trữ: “click click... em nói một chút... tút tút... người đàn bà của em như thế nào? Đừng cầu nhau! Chẳng lẽ là cái loại vợ đảm, mẹ hiền?”

Hàn Duệ ngồi dậy, thờ ơ nhìn vào anh trai. Sau đó túm lấy chai bia trong tay hấn, một hơi uống hết. Sau khi bọt bia tan hết trong cổ họng, nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, rất nhanh anh sẽ nhìn thấy người đàn bà của em.”

Hàn Trữ còn chưa hiểu rõ em trai của mình. Đó là một người đàn ông thâm trầm đến cực độ. Cho dù trong lòng có một luồng lửa mạnh hừng hực, ngoài mặt vẫn là một bộ dáng lạnh băng. Người quen thì biết tính cách này của anh, người không quen thì tưởng anh đang giả bộ. Bất quá cũng bởi vì tính cách đáng đánh đòn này của anh, phụ nữ thích anh thì nhiều vô số kể nhưng không mấy ai chịu nổi anh.

Dù sao con gái cũng là bảo bối của ba mẹ. Tại sao lại phải cố gắng đi lấy lòng một người đàn ông nào đó? Một lần, hai lần thì cũng không sao, nhưng quanh năm suốt tháng như vậy thì cho dù là hoàng hoa khuê nữ cũng không chịu nổi mà biến thành oán phụ khuê phòng.

Bất quá cũng có người lại thích Hàn Duệ như vậy, ví dụ cô hai nhà họ Lâm, em gái Lâm Tĩnh – Lâm Thiên. Lâm Thiên mảy thanh mục tú, tính tình cũng cực kì dịu ngoan, không hợm hình giống những người khác của Lâm gia. Cô đối xử với anh em họ Hàn thân thiết hữu nghị. Mà tâm tư của cô đối với Hàn Duệ tất cả mọi người đều biết.

Hàn Trữ suy nghĩ, đặt gói đậu phộng xuống, cầm lấy lon bia cùng một cái với em trai. Sau đó uống một hụm thật lớn, thuận tiện lại nắc cục một cái: “Em thực sự có người ở bên ngoài à? Lâm Thiên thì làm sao bây giờ? Cô ta đang ở trong nhà chờ em tới rước a.”

Hàn Duệ lại uống một hụm bia: “Em đã sớm nói qua, em không thích cô ấy. Cho dù là có thích cô ấy, em cũng sẽ không cưới cô ấy.”

“Bởi vì cô ấy họ Lâm sao?” Hàn Trữ đã không còn nói giỡn. Gia đình họ Lâm đối đãi với bọn họ mặc dù không thân thiện, nhưng cũng thuộc về bình thường. Dù sao lúc bọn họ hai bàn tay trắng, Lâm lão gia đã nuôi nấng bọn họ như con cái. Theo đạo lý mà nói, anh em bọn họ thiếu Lâm gia một phần ân tình. Vì thế cho nên Hàn Trữ không hiểu vì sao em trai lại bài xích nhà họ Lâm đến thế.

Hàn Duệ bóc một hạt đậu phộng, tách lớp vỏ màu đỏ rồi ném vào miệng: “Lâm gia có một con rể như anh là đủ rồi, em không cần tham gia nào nhiệt làm gì nữa.”

Hàn Trữ nghe xong liền buồn bã. Hấn thật sự sợ người đàn bà Lâm Tĩnh kia, ở rể hoàn toàn không dễ làm a...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ngon thì ăn nhiều một chút

Đại sứ hình ảnh game của Vạn Hoa chính là Tả Tư Ninh.

Mặt Lan Tả lúc nói tin tức này cho Tư Ninh tràn đầy tươi cười: “Chị biết nha đầu nhà người có thể mà, chỉ cần biểu hiện. Cơ hội là dành cho người can đảm dám biểu hiện...” Bla bla đại đạo lí.

Lan Tả một khi đã mở miệng như vậy thì không tụng hơn một giờ sẽ không dừng lại. Tả Tư Ninh nâng trán, nhìn xung quanh một phen, đến khi nhìn thấy người chế tác – Trương giáo viên mang theo học trò hướng phía này đi tới.

Tả Tư Ninh khăn trương hô: “Trương giáo viên, hôm nay chúng sẽ luyện thanh chứ? Đúng rồi, lần trước thầy nói rằng lúc em chuyển giả âm còn có vấn đề...” Vừa nói cô vừa đi tới phía người chế tác.

Trương giáo viên mang theo học trò định đi kiểm nghiệm xem việc chế tác ca khúc đến đâu rồi. Khi nghe thấy Tư Ninh nói chuyện, hấn nhìn thoáng qua người phụ nữ phía sau Tả Tư Ninh. Lúc hiểu rõ bèn nở nụ cười: “Lan Tả lại rao giảng hả?”

Người học trò bên cạnh nghe thấy thế bèn ồn ào rên rì: “Sur phụ, có biến a! Bình thường cũng không thấy thầy gọi người khác thân thiết đến thế a!”

Trương giáo viên đập một phát vào ót học trò: “Tiểu tử nguoi nói nhiều quá. Nguoi đi phòng thu âm đi, trước khi tan sở phải làm xong hậu kì cho mấy cái ca khúc kia đi.”

Người học trò lại rên rĩ: “Sư phụ, thầy không phải sẽ ... em ...” Trương giáo viên không coi lời nói của hắn vào mắt. Cuối cùng hắn chỉ có thể ảo não đi xử lý hậu kì cho ca khúc.

Lan Tả liếc nhìn Trương giáo viên một cái: “Như thế nào, tôi nói chuyện với cô gái của tôi, anh có ý kiến gì? Hay là Trương giáo viên cũng muốn nghe tôi thuyết giáo?”

Trương giáo viên buồn bực trong chốc lát mới đưa phổ nhạc giao cho Tả Tư Ninh, sau đó nhìn Lan Tả: “Được a, hiện tại chúng ta có thể tìm một chỗ để trao đổi. Đối với nội dung thuyết giáo của cô tôi hiểu rất rõ, nhưng tôi đại diện cho bọn nhỏ để nghị vài điểm với cô.”

Lan Tả nhanh nhẹn nhanh miệng lần đầu tiên không nói nên lời. Tả Tư Ninh cảm thấy việc này càng ngày càng thú vị.

Để ăn mừng hợp tác giữa Tả Tư Ninh và Vạn Hoa, một đêm trước khi kí hợp đồng, nhóm quản lý của Vạn Hoa ra mặt tổ chức một bữa tiệc. Tả Tư Ninh thay một bộ âu phục màu đen làm tôn lên làn da trắng nõn được bảo dưỡng thỏa đáng của cô. Trước ngực cô đeo một chiếc vòng cổ bạc phát sáng như mặt trời. Vào ban đêm, dưới ánh đèn, chiếc vòng sáng rực rỡ, cả người cô như được bao quanh bởi ánh sáng chói chang.

Là người cầm quyền thực tế của Vạn Hoa, Hàn Duệ tự nhiên cũng tham dự.

Tả Tư Ninh và Hàn Duệ hôm nay được coi như là hai người chủ tiệc nên sóng vai ngồi ghế ở phía Bắc.

Hàn huyền qua đi, bữa tiệc xem như chính thức bắt đầu, tất nhiên là không thể thiếu được rượu. Giám đốc sáng tạo của Vạn Hoa là một người đàn ông trẻ tầm ba mươi tuổi. Sau ba tuần rượu mặt hắn đã cực kì đỏ, hiển nhiên là gan cũng lớn lên không ít. Hắn cầm lấy bình rượu, đi thẳng tấp tới trước mặt Tả Tư Ninh, đôi mắt nhìn thẳng vào cô, mỉm cười, rót rượu không nương tay.

Hắn gợn lên một ly đầy tràn, nhét vào trong tay Tả Tư Ninh, cười nói: “Lúc trước được nghe giọng hát của tiểu thư, cực kì trong trẻo, xuyên thấu. Không ngờ hôm nay lại được nhìn thấy người thật, càng giống như thần tiên trong cõi mộng.”

Lời nói như vậy cô đã nghe qua rất nhiều, hơn nữa mỗi người đều có một ý ngầm. Nếu mà phải suy nghĩ hết một đồng những lời nói đó có ý gì thì sẽ mệt chết người. Tả Tư Ninh vững vàng nở nụ cười: “Nếu không thì quý công ty sẽ không chọn tôi làm người phát ngôn cho trò chơi rồi, không phải sao?”

Lời nói tự tin, phối hợp với biểu tình khẽ cười làm cho người khác sinh ra vài phần hảo cảm.

Không khí sống động lên không ít.

Hàn Duệ không nói nhiều lắm. Cả người giống như đèn chùm pha lê, rực rỡ như ánh trăng bên hồ vào ban đêm, nhìn thì đen đậm như mực nhưng ánh bạc lấp lánh thì lại tràn ngập khắp nơi, cả người sáng lên.

Không khí trong bữa tiệc khá là thân thiện, mọi người nói chuyện cũng không còn cổ kị. Có người trêu ghẹo một câu: “Hôm nay Tả tiểu thư cùng Hàn tổng của chúng tôi cực kì xứng đôi.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người bất giác đem ánh mắt đặt lên hai người. Trang phục hai người đang mặc dù không cùng một nhà thiết kế nhưng lại phối hợp hoàn mĩ như lễ phục tình nhân. Hơn nữa, nam thì anh tuấn, nữ thì ôn nhu động lòng người. Từ ngoại hình mà xét thì quả thực là rất xứng đôi.

Có vị quản lý đứng tuổi đứng lên, mặt cười cười, giọng chén, ánh mắt quét một vòng: “Này, đùa giỡn thôi cũng không được. Hàn tổng là con rể tương lai của Lâm gia. Muốn xứng đôi thì chỉ có thể xứng đôi với Lâm nhị tiểu thư.” Nghe khẩu khí của hắn rất là nghiêm túc.

Người nói lúc này không dám gây sự, cười ha ha hai tiếng, tự nhận là mình uống say hồ ngôn loạn ngữ.

Trái lại Hàn Duệ lại nở nụ cười: “Lão Trần, đừng quá nghiêm túc như vậy. Hôm nay là chúc mừng sự hợp tác với Tả tiểu thư. Đương nhiên cũng là chúc trò chơi có được đại thành công, không phụ sự cố gắng của toàn đội.”

Anh ba xạo chuyện đề tài. Bởi vì những lời khích lệ lòng người này, mọi người nhao nhao đứng dậy, nâng chén cùng uống.

Động tác của Tả Tư Ninh rõ ràng chậm nửa nhịp. Lúc tất cả mọi người đứng lên, cô vẫn ngồi. Chỉ thấy ánh mắt của cô cố định trên mặt Hàn Duệ.

Có người nhắc nhở: “Tả tiểu thư!”

Hàn Duệ nghe tiếng nghiêng đầu, Tả Tư Ninh không kịp tránh né, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau. Khó có nhận thấy rằng môi của anh khẽ cong lên chút xíu: “Tả tiểu thư có tâm sự?”

Dưới sự chú ý của mọi người, Tả Tư Ninh ung dung cười: “Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ. Hi vọng trò chơi sẽ tạo ra một làn sóng bùng nổ.”

Tốt! Tốt!... tiếng khen ngợi nổi lên bốn phía, kèm theo đó là tiếng va chạm thanh thúy của ly cốc.

Giám đốc sáng tạo, người rót rượu mời Tư Ninh đã say. Lúc hắn đứng dậy đi đã không được thẳng tấp. Thị lực của đôi mắt phủ sương mù của hắn so với người đeo kính cận cao độ cũng không sai biệt lắm. Hắn khẽ hí mắt lại, quét một vòng, sau cùng rơi lên trên người Tả Tư Ninh. Miệng kêu một

tiếng, hướng cô đi tới: “Ha ha, Tà Tư Ninh!”

Hắn nghiêng ngả lão đảo đi tới, trên đường vài lần vấp phải chân ghế. Người vẫn còn tỉnh táo kéo hắn lại, hắn lại thẳng cổ, đỏ mặt tai hồng rống: “Buông! Kéo tôi làm cái gì!” Bỗng nhiên hắn lại toét miệng: “Em gái tôi nói, cô cùng Phương Mạn Lâm là một loại mặt hàng, bảo tôi ngàn vạn lần đừng có nhìn trúng cái loại người như các cô...” Ngón tay của hắn tuy run run, nhưng phương hướng đại khái vẫn là đúng vào Tà Tư Ninh.

Mặt hàng, cái loại người như thế... từ khi ra mắt, từ khi Tà Tư Ninh bắt đầu tiếp xúc với cái vòng luẩn quẩn này, cô đã bị không ít người gọi như thế. Mấy tháng đầu ăn không tiêu, ủy khuất đi cãi cọ với người ta, hận không thể lấy một cái loa siêu lớn, nói cho mọi người: tôi, Tà Tư Ninh làm việc trong sạch, ứng xử trong sạch. Chỉ là về sau, nghe lâu, da mặt dày lên, có thể chịu được rồi.

Tựa như giờ khắc này, Tà Tư Ninh vẫn có thể cảm chiếc đĩa gấp vào đĩa rau, ném qua một chút, liên tiếp gật đầu nói: “Ăn ngon!”

Âm thanh của giám đốc sáng tạo vẫn còn tiếp tục, về mặt của hắn rồi rầm, tựa hồ muốn lại gần mà không dám lại gần, lúc nhìn Tà Tư Ninh thì tựa như là thích lại tựa như là ghét bỏ.

Hàn Duệ nhũ mảy, để cho người khác mang hắn về nghỉ ngơi trước. Anh liếc nhìn Tà Tư Ninh một cái, bỗng nhiên cúi đầu nói: “Loại thời điểm này mà cô có thể bình tĩnh, quả thật là hiếm.”

Tà Tư Ninh tiếp tục ăn: “Cũng không phải bị người nói một lần, hai lần, nên quen rồi. Vâng... thịt cua thực tươi, quả thực thơm ngon...”

Cô lẩm bầm lâu bầu, hiển nhiên là có ý cự tuyệt nói chuyện phiếm.

Nhưng Hàn Duệ giống như không hiểu, anh mang cua trong bát của mình gấp cho Tà Tư Ninh, thái độ ôn nhu: “Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.” Dáng vẻ của anh tựa hồ cực kì hài lòng.

Tà Tư Ninh liú lười, liếc nhìn xung quanh một cái. Tình huống không được tốt. Kinh nghiệm nhiều năm xem náo nhiệt, cô âm thầm cảm khái: phiền phức rồi!

Bữa cơm này bởi vì có người cố ý, cũng bởi vì có người nhiều chuyện, cố ghép đôi suất ca với mỹ nữ, nên trở nên không vui vẻ.

Cơm nước xong, quản lý lôi kéo Hàn Duệ bàn công chuyện. Trước khi rời đi, Hàn Duệ cho người đưa Tà Tư Ninh trở về.

Đã là nửa đêm, đứng trước cửa khách sạn, suy nghĩ của Tà Tư Ninh có phần bay xa. Quan sát hành vi của Hàn Duệ hôm nay, anh tựa hồ cực kì tự tin rằng mình sẽ đáp ứng điều kiện của anh. Rõ ràng rằng ở cùng một chỗ với Hàn Duệ rất tốt. Anh có công ty của chính mình, mà công ty này lại rất có tiềm lực. Đối với người đàn ông trẻ như vậy thì đây là một chuyện cực kì giỏi. Cho nên phương tiện kinh tế không cần lo rồi.

Nhưng ngoài nguyên nhân ở con trai, còn có một người khiến Tà Tư Ninh không dám hạ quyết định. Hôm nay, trong bữa tiệc, lão Trần kia có nhắc tới một người: cô hai của nhà họ Lâm. Tốt xấu gì thì thân cũng ở trong ngành giải trí nên cô cũng biết vài chuyện trong xã hội thượng lưu. Nhà họ Lâm là đại gia đình số một, số hai ở đây. Đại gia trưởng Lâm Chấn Hải được xem như là một nhân vật truyền kì, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Có tài nhưng lập gia đình muộn. Người ta trên năm mươi tuổi thì con cháu đầy nhà, còn ông thì dưới gối chỉ có hai cô con gái, không có con trai. Vì vậy ai mà có thể làm con rể của nhà họ Lâm, nhất định sẽ có cơ hội tiếp nhận sự nghiệp của Lâm tiên sinh. Điều này đối với những nam thanh niên trẻ tuổi mà nói thì là một khiêu chiến thật lớn.

Tà Tư Ninh không rõ vì sao Hàn Duệ lại làm ra cái quyết định qua loa như vậy. Nhưng cô cũng ý thức được, nếu mình đáp ứng yêu cầu của anh sẽ gặp phải cái gì. Mà đây mới chính là lo lắng thực sự của cô.

Cô, một người thường dân nhỏ nhoi có thể cướp đoạt đàn ông cùng thiên kim tiểu thư sao?

Có tiếng thắng xe vang lên, Tư Ninh cho là người Hàn Duệ phái đã đến, nhấc chân, chuẩn bị tiến lên. Chỉ là lúc ngẩng đầu nhìn chiếc xe kia... Chiếc xe màu đen, cửa sổ đóng chặt, giới hạn tài có mười một, không giống xe của mình tính, càng giống như... xe vận tải. Cô kinh ngạc, tiến lên hỏi thăm.

Vừa đưa mặt tới, cửa sổ xe quay xuống. Tên họ Đinh cười hi hi như Phật Di Lặc lộ mặt ra ngoài nói: “Chị dâu, thật là vừa khéo a, chị cũng ở đây. Chúng ta đưa chị trở về, vừa lúc đại ca...”

Lời của hắn còn chưa nói hết, Tư Ninh đã lui về sau một bước dài. Trong lúc cô lui về phía sau, cửa xe vận tải mở ra, ánh đèn chiếu vào, chiếu đến mặt của Lục Lệ Thành. Trong mơ hồ có thể nhìn thấy hắn đang ngả người trên ghế xe, bộ dáng lười biếng, nhắm mắt tu dưỡng.

Tà Tư Ninh lúc này muốn mắng người. Hàn Duệ mất bao nhiêu thời gian để phái người. Nếu anh thực sự không điều được người thì đừng có nói dối. Nếu không phải vì chờ người của anh, Tà Tư Ninh đã sớm ly khai quán ăn, sẽ không gặp phải họ Lục.

Tên họ Đinh mở cửa xe, lác người một cái là đi tới trước mặt Tà Tư Ninh, đưa tay lôi cô một cái, ý đồ mang cô vào trong xe. Trên mặt hắn là bộ dáng lấy lòng: “Chị dâu, ngàn vạn lần đừng nóng giận. Lần trước đợi ở nhà chị, bọn em không có ác ý. Thực ra chính là muốn bảo vệ chị. Cái chỗ đó trị an không được tốt... đại ca dụng tâm lương khổ a...”

Tư Ninh không nghe lời hắn nói mà chú ý tới tay hắn. Lúc hắn nói chuyện, vì cố biểu hiện, nên khoa tay múa chân một phen. Tà Tư Ninh nhắm lúc này lùi lại một bước, hai bước, sau đó xoay người chạy vào trong quán ăn... Hi vọng bảo an của quán ăn có năng lực một chút, có thể giữ chặt đám người của họ Lục.

Đáng tiếc cô không chạy được mấy bước thì tay đã bị người bắt lấy. Tiếng cười đắc ý của tên họ Đinh làm cô sồn gai ốc: “Chị dâu, bọn chúng em am hiểu nhất là trốn chạy. Nếu bọn em đi thể vận hội Olympic, những người da đen kia tính là gì...”

Tà Tư Ninh không thể nào rút lui, chỉ có thể giương mắt nhìn: “Buông tay, tôi đánh rơi một vài thứ trong quán ăn, phải quay trở về lấy.”

Tên họ Đinh thu hồi khuôn mặt tươi cười: “Chị dâu, muốn nhặt cái gì thì để cho anh em lấy cho. Hiện tại đại ca cần chị, chị theo chúng em đi.”

Đi lần này rồi không biết sẽ thoát khỏi như thế nào, Tà Tư Ninh nhủ mảy.

“Buông tay!” Một giọng nói vang lên, trên vai Tư Ninh xuất hiện một cái tay. Cô nhìn sang, Hàn Duệ đang ôm mình vào trong lòng.

Trong lòng Tư Ninh như bị người kéo sang hai hướng ngược nhau, quá căng thẳng rồi. Giờ phút này cô chỉ có một ý nghĩ: không thể để cho bọn họ nói dù một lời...

[Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đổi lại, đổi lại ~ thời gian cập nhật kế tiếp sẽ đổi đến buổi trưa, tầm mười hai giờ ~ tôi vẫn đang cố gắng viết tiếp ~ cố gắng không không ngừng ~ vì thế bạn đọc yêu mến, đừng thúc giục gì gì đó ~ nhìn thấy thể máu nóng của tôi sẽ bốc lên]

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Người đàn bà của tôi

Gỗ gõ vào đầu, cắn răng một cái, Tư Ninh đưa tay bắt lấy Hàn Duệ: “Tôi đáp ứng anh, bắt quá còn có một số việc cần phải xác nhận.”

Hàn Duệ lập tức nghiêng đầu, vẻ mặt không biểu hiện gì: “Bọn chúng là ai?”

Tên họ Đinh theo bản năng liền sinh ra phòng bị. Người đàn ông trước mặt này mặc cả một thân màu đen, đeo kính râm, quả thực còn đen hơn xã hội đen, làm cho tên họ Đinh cảm thấy địa vị của mình bị khiêu chiến. Hắn làm sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy? Vì thế hắn vén tay áo lên, lộ ra hình xăm rồng hổ trên cánh tay, sau đó vung quả đấm...

Tuy nhiên không phải là để đánh người, mà là kéo tay Tà Tư Ninh lại. Hắn còn tranh thủ tình cảm kêu la: “Chị dâu, nhanh lên, đại ca không đợi lâu được như vậy. Em nói cho chị, đại ca đã xảy ra chuyện, anh...”

Hàn Duệ nhìn chăm chăm vào chỗ cánh tay bị nắm của Tư Ninh, anh nhíu mày lại, hỏi xuống một câu: “Cô muốn đi cùng hắn?” Nếu Tà Tư Ninh nói có, thì Hàn Duệ sẽ cực kì tức giận mà rời đi, không lội vào vũng nước đục này. Nếu cô nói không...

“Không!” Tà Tư Ninh không chút do dự lên tiếng, vì đáp án đã không cần suy nghĩ, từ nhiều năm trước cô đã ra quyết định rồi.

Hàn Duệ nghe vậy, bước lên đứng trước mặt Tà Tư Ninh. Một tay ôm lấy bờ vai của cô, đem cô kéo vào trong ngực mình, đồng thời một tay thì nắm lấy cánh tay của tên họ Đinh, vẻ mặt lạnh nhạt: “Người anh em này đã nghe rõ chưa? Người đàn bà của tôi không muốn đi theo các người.” Ánh mắt của hắn kéo về phía sau tên họ Đinh, hướng vào cái xe vận tải màu đen, chuẩn xác hơn là rơi vào khe hở trên cửa xe.

Trực giác đàn ông cho anh biết, đối thủ chân chính đang ở trong xe.

Tên họ Đinh phát hỏa. Làm cho hắn phát hỏa không chỉ đơn thuần là vì người đàn ông này dám cướp đoạt đàn bà với đại ca, mà là bởi vì lực tay của người đàn ông này lớn như vậy, con bà nó, đau chết rồi. Tên họ Đinh thực sự không nhịn được, muốn rút tay về tự bảo hộ bản thân. Được rồi, hành động rút tay về mới là đã kích chân chính lên tên họ Đinh.

Từ hồi mười lăm tuổi xuất đạo đến nay, trừ bỏ mấy người phía trên, hắn chưa gặp qua đối thủ nào mạnh như vậy, chỉ bằng lực tay mà thắng mình, mặt lại không biến sắc. Quả thật là đã kích mả!

Trong cơn giận dữ, tên họ Đinh điên cuồng hét lên: “Mày mau xưng tên ra. Chị dâu của tao khi nào lại thành đàn bà của mày!”

Hàn Duệ lúc này đã đem Tư Ninh vòng ở trong ngực, anh xoa tóc của Tư Ninh: “Nói cho tôi biết, hiện tại cô có muốn tôi mang cô đi khỏi nơi này không?”

Tà Tư Ninh đang dán vào trong lồng ngực của anh, đỉnh đầu thì lại chạm vào yết hầu của anh. Bởi vậy chấn động âm thanh thông qua đỉnh đầu truyền tới tâm lý của Tư Ninh, trầm thấp và ôn trọng làm cho lòng cô hung hăng động một phát. Được bảo hộ như vậy, được tôn trọng như vậy, thật tốt! Cô mỉm cười: “Dẫn tôi đi, tôi không có quan hệ với bọn họ.”

“Tốt!” Hàn Duệ chỉ nói một chữ, một âm điệu đơn giản. Nói xong anh ôm Tư Ninh đi tới chiếc xe của mình.

Tên họ Đinh cố gắng ngăn trở, vung quyền đánh lên người Hàn Duệ, thỉnh thoảng – âm thanh quả đấm đụng vào bắp thịt rắn chắc phi thường rõ ràng.

Hai tay Hàn Duệ giữ chặt đầu của Tư Ninh không cho cô quay đầu lại nhìn, mình thì chỉ ngừng lại một chút rồi tiếp tục đi.

Lúc đâm quả đâm tên họ Đinh có chút khiếp sợ, cũng không phải vì bắt thịt người đàn ông này rắn chắc, mà là bởi vì lưng của tên đàn ông này hoàn toàn lộ ra, không thêm bảo vệ, hẳn không sợ bị người lấy dao đâm sao?

Tên họ Đinh sờ sờ chiếc dao Thụy Sĩ trong túi quần. Lúc đại ca đưa chiếc dao này cho hắn có nói rằng, phải sử dụng cái dao này đúng nơi, đúng lúc. Hiện tại có người muốn cướp đoạt chị dâu với đại ca, xem như là lúc thích hợp đi? Tên họ Đinh không do dự, lôi dao găm ra, chạy theo người đàn ông kia.

Một bước, hai bước, không ngừng tới gần... Tên họ Đinh biết con dao này còn chưa thấy máu, hôm nay sẽ là lần đầu té dao sao? Bởi vì là lần đầu tiên, bàn tay của hắn không ổn định như mọi khi đánh người...

Tiến gần đến Hàn Duệ, lưỡi dao mở ra, chỉ cần không do dự mà chém ra, một giây sau có thể nghe thấy được âm thanh máu chảy theo lưỡi dao xuống dưới đất.

A ---- lại nghe được một tiếng thét chói tai. Tên họ Đinh trợn mắt há hốc mồm nhìn con dao trong tay mình trong phút chốc bay ra ngoài, bay xa tới hàng trăm mét mới rơi xuống, phát ra âm thanh chấn động. Hắn nhìn xuống cánh tay mình, thấy hai người đàn ông khò khò, một trái, một phải nắm lấy tay của mình. Cơ bắp lại càng mạnh mẽ hơn mình. Hắn cảm thấy hai chân mình dần dần bị kéo lên khỏi mặt đất, bị người nhấc lên...

Tà Tư Ninh bình yên ngồi ở trong xe nhìn tên họ Đinh bị nâng lên, khiêng ra xa một khoảng dài, rồi bị ném xuống đất. Thân thể cô chấn động, giật mình: “Hai người đàn ông kia là người của anh?”

Ánh mắt Hàn Duệ xuyên qua cửa kính, nhìn ra xa xa: “Trước kia thường xuyên bị người khác đánh, nên chuyện đầu tiên khi có năng lực chính là thuê hai người vệ sĩ. Bất quá hôm nay là ngày công tác đầu tiên của bọn họ.”

Đây là một chủ đề rất nghiêm trọng, Tà Tư Ninh nghe được lại nở nụ cười thoải mái. Trong đầu của cô hiện lên hình ảnh hai vệ sĩ khò khò đi bên cạnh Hàn Duệ, tuy chỉ là công việc kiểm soát nhưng không nhìn thấy cái tâm tình buồn bực Độc Cô Cầu Bại, khó trách cô cảm thấy biểu tình trên mặt của hai người đàn ông lúc đó có chút thỏa mãn bởi vì ngày hôm nay là ngày đầu tiên mà họ đã có cơ hội thể hiện thân thủ.

Tà Tư Ninh không tự giác cong khóe miệng lên, tươi cười truyền đến đáy mắt. Đôi mắt cô lấp lánh tỏa sáng. Cô nhớ tới cái gì, xoay đầu, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Hàn Duệ. Ánh mắt nóng chảy làm tâm Tư Ninh rối loạn một trận. Cái bầu không khí này, chẳng lẽ anh...

Hàn Duệ chậm rãi thu hồi tầm mắt: “Trên cổ cô có một nốt ruồi.”

Nốt ruồi? Tà Tư Ninh mờ mịt? Cô tại sao lại không biết? Từ khi nào trên cổ mình có nốt ruồi? Cô di chuyển, cố gắng tìm cái nốt ruồi trong gương. Nhưng nhìn một hồi chỉ thấy chiếc cổ trơn bóng, bởi vì bình thường được bảo dưỡng rất tốt, một điểm đen nào cũng không có. Cô quay đầu đang muốn nói chuyện lại thấy Hàn Duệ tươi cười.

Một khắc kia cô đột nhiên nhận ra rằng mình bị lừa gạt, mà người lừa gạt cô lại là người mà từ xưa tới nay cô nghĩ là lạnh nhạt, ít lời - Hàn Duệ. Bởi vì nhận thức này, Hàn Duệ trong cô càng thêm có tình người, cũng thân thiết hơn.

Lúc này hầu hết của Hàn Duệ khẽ động. Vừa rồi anh nhìn thấy đôi mắt đẹp của Tà Tư Ninh lưu chuyển, tiết ra phong tình vạn chủng. Không thể không thừa nhận lúc đó anh xem đến ngây ngốc, cho nên đột nhiên mới xuất hiện cái “nốt ruồi” vừa rồi. Lúc này, anh vẫn như cũ, vẫn cảm thấy rằng Tà Tư Ninh cực kỳ quyến rũ. Nhưng không biết tại sao, cái chữ “quyến rũ” này lại không làm cho người ta chán ghét. Tựa như Đắc Kỷ, Bao Tự vậy, cái loại quyến rũ phát ra từ trong thân thể mới đúng là trí mạng.

Hàn Duệ cười, tin tưởng mình không phải là quân vương mất nước.

Trước khi tới nhà Hàn Duệ, Tà Tư Ninh nhận được điện thoại từ nhà gọi tới. Lời nói của chị Phương làm cho Tà Tư Ninh tâm thần bất định. Mấy tháng nữa thôi sẽ là khai trường, Hữu Hữu ở nhà đã bốn năm, theo lý thuyết là nên sớm đưa bé đi mẫu giáo. Chẳng qua là năm ngoái gặp phải ngăn trở. Ban đầu thì là hộ khẩu của bé có vấn đề, nhân viên nhà trường không đồng ý. Về sau Tà Tư Ninh đem hộ khẩu chuyển đến chỗ của chị Phương, nhưng vẫn không được vì nhân viên nhà trường muốn phí tài trợ lên tới mấy vạn.

Tuy Tà Tư Ninh diễn xuất không ít, nhưng tiền bạc thực sự đến tay lại không được bao nhiêu. Hơn nữa làm mình tỉnh, tiêu xài cũng không ít, lại còn tiền thuê nhà, tiền lương cho chị Phương, tiền các loại gia dụng... như vậy mà tính xuống thì làm gì còn tiền mà làm phí tài trợ?

Một năm sau vấn đề này vẫn tồn tại như cũ, đồng thời giá cả lại tăng cao, phí tài trợ cũng đã tăng thêm nhiều rồi...

Lúc cúp điện thoại, Tà Tư Ninh thoáng nhìn người đàn ông bên cạnh. Trên người anh tỏa ra một loại khí tức cực kỳ hấp dẫn. Loại khí tức này được gọi là tiền bạc. Nhớ tới chuyện của con trai, nhớ tới họ Lục, nhớ tới chuyện mà Mạn Lâm đã từng nói qua, Tà Tư Ninh có một quyết định cuối cùng.

Dùng thời gian ba năm đổi lại vài năm sinh hoạt hạnh phúc của mình và con trai trong tương lai, đáng!

Lần thứ hai tới nhà Hàn Duệ, Tà Tư Ninh lúc này tỉ mỉ quan sát. Nhà được trang trí quá mức đơn giản, chắc là vì thiếu nữ chủ nhân. Bất quá liếc mắt qua, phát hiện thấy trên salon có một chiếc quần lót, một cái quần dài màu xanh lục... nhìn ra được là đã được mặc qua, bởi vì không mấy “sạch sẽ”.

Hàn Duệ cũng nhìn thấy, anh cau mày, thấp giọng la: “Fuck!” Anh liếc mắt nhìn Tà Tư Ninh một cái, đẩy cô hướng vào trong phòng ngủ, một bên giải

thích: “Trong nhà có người, cô tiến vào phòng đi.”

Tà Tư Ninh còn chưa kịp phản ứng đã bị đưa vào phòng ngủ. Cô bất đắc dĩ nhìn cánh cửa đóng lại. Sau đó quay đầu, rồi... tiếng hét chói tai vang lên...

Khi Hàn Duệ mở cửa, mặt lạnh như anh cũng khó che nổi nụ cười. Chỉ thấy Hàn Trữ ghé vào trên giường, cuống quýt lấy chăn che, bởi vì hán đang trần truồng a. Mà Tà Tư Ninh đứng tại chỗ, không nhúc nhích. Hiển nhiên cô đã bị tiếng hét chói tai, tê tâm liệt phế của Hàn Trữ hù dọa.

Âm thanh kia quá kinh sợ, rất giống như ai đó chà đạp, giày xéo hán vậy.

Hàn Duệ nghĩ rằng Hàn Trữ đang tắm, cho nên mới để Tư Ninh tiến vào phòng ngủ. Không ngờ Hàn Trữ lại đang thay quần áo, lại còi hết cả đồ.

Anh kéo Tà Tư Ninh đến ngồi trong phòng khách, cân nhắc một chút: “Đây là anh trai của tôi. Tuy hôm nay không phải thời cơ thích hợp, nhưng hai người gặp mặt nhau trước cũng được. Anh trai của tôi có phần điên điên, cô đừng chấp nhặt cùng anh ấy...”

Tư Ninh có chút giật mình bởi vì lúc Hàn Duệ giới thiệu anh trai của mình, biểu tình trên mặt rất nhu hòa. Cho dù trong miệng có độc địa, nhưng bộ dáng này không lừa được người khác, tình cảm anh em của bọn họ nhất định rất tốt.

Nhớ tới mình đã từng ở cái nhà kia, Tà Tư Ninh có chút hâm mộ: như vậy thật tốt.

Hàn Trữ đi ra ngoài, ăn mặc có chút hỗn độn. Áo sơ mi trắng cài sai nút, phía dưới thì lại mặc một chiếc quần rất không ăn nhập — quần mặc trên bãi biển, hoa văn cùng màu sắc sặc sỡ, lộ ra chân, đùi và lông chân rất dài... Bộ dáng thật quá rợn rã rồi, Tà Tư Ninh gian nan để nén cười.

Hàn Trữ cũng không cao hứng, hán trừng mắt nhìn chằm chằm Hàn Duệ một cái: “Tiểu tử nguoi có khách đến cũng không báo trước cho anh một tiếng, làm hại anh mất mặt lớn như vậy.”

Hàn Duệ cười: “Anh còn có mặt mũi để mất sao? Em không phải nói là anh mau chóng tìm nơi ở đi. Ở đây đã mấy ngày, sao anh còn chưa đi?”

Nộ khí của Hàn Trữ càng lớn hơn: “Xú tiểu tử, nói gì a? Đừng tưởng cậu mang một người phụ nữ về thì anh sẽ sợ cậu.” Nói tới đây hán ý thức được vấn đề, hán liếc Tư Ninh một cái, hai cái, ba cái... rồi vỗ mạnh đùi: “Em chính là người tóc dài kia?” Cái sợi tóc dài mà hán tìm được trong phòng tắm nhất định là thuộc về người phụ nữ trước mặt này.

Hàn Duệ khụ một tiếng: “Tôi nói rồi, anh tôi có phần điên. Cô không cần để ý đến anh ấy.”

Tà Tư Ninh gật đầu, tươi cười từ từ thu lại, trên mặt vẫn còn vài phần truy vấn: “Cái gì tóc dài?”

Hàn Trữ vừa nghe, nở nụ cười: Tiểu Duệ Duệ, chẳng lẽ em lại dẫm chân lên mấy cái thuyền? Aha, cẩn thận không lên được bờ a...

[Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cái này coi như gặp gia trưởng sao, hô hô~ Ném bản thảo vào trong lưu trữ mà quên không điền thời gian... khó trách tôi cứ thắc mắc là sao vẫn chưa được cập nhật... tôi là cái đồ...]

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Quyết định kết hôn

Ba người ăn cơm ở một quán ăn đơn giản. Cuối cùng Hàn Trữ thức thời quyết định đi tìm một phòng ở tạm. Thừa dịp Tư Ninh đi toilet rửa tay, hán hỏi Hàn Duệ: “Cậu cùng người phụ nữ kia tiến triển đến đâu rồi?”

Biểu tình của Hàn Duệ nghiêm túc, nửa điểm không giống nói đùa: “Đến bước quyết định kết hôn.”

Hàn Trữ chấn kinh: “Vậy Lâm Thiên thì phải làm sao bây giờ? Cô ta đã đợi cậu nhiều năm như vậy. Cậu ở bên ngoài chơi đùa cùng bao nhiêu phụ nữ cũng không sao, chỉ cần cuối cùng kết hôn với cô ta là được. Cậu tìm đâu ra một người phụ nữ như vậy!”

Hàn Duệ trả lời rất đơn giản: “Em không thích cô ta.”

Hàn Trữ không phản đối, tuy cảm thấy Lâm Thiên dụng tâm đối với em trai như vậy, một ngày nào đó em trai sẽ cảm động, sẽ kết hôn với Lâm Thiên. Nhưng chính mình không thể quyết định thay cho em trai. Lâm Thiên dù tốt nhưng nếu em trai không muốn thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Hàn Trữ vỗ vỗ vai em trai, sau đó nhớ tới cái gì, lấy từ trong túi áo ra một cái hộp nhét vào túi áo em trai, nhú mày cười: “Durex không tốt, vẫn là Okamoto tốt hơn, cảm giác da thịt thân thiết hơn. Một hộp này đủ cho hai người sử dụng trong một vài ngày.”

Khỏe miệng Hàn Duệ hướng về phía trước, bình tĩnh tỏ vẻ cảm ơn, nhưng cùng lúc đó anh hung hăng đập cho ông anh một cái, khăn trương tổng hán đi ra cửa.

Khi Tả Tư Ninh từ phòng toilet đi ra, Hàn Trữ đã không còn ở đó, cô có chút giật mình: “Anh của anh đi đâu rồi?”

Tay của Hàn Duệ lúc này đang đặt ở túi áo. Anh sờ sờ cái hộp kia, ánh mắt lưu chuyển. Lúc ngẩng đầu nhìn Tả Tư Ninh không tự giác nở một nụ cười: “Phòng chừng là đi khách sạn rồi, không cần lo lắng về anh ta. Anh ta là một con gián, ở nơi nào cũng đều ngoan cường sống.”

Tả Tư Ninh nhú mi cười cười: “Làm gì có người nào nói anh mình như vậy?”

Sau đó Tả Tư Ninh liền nghe được một âm thanh tự giễu: “Cô cảm thấy lời nói này không tốt sao? Tôi thì cảm thấy rất tốt. Làm người thì không nên chiều chuộng quá, giống như con gián vậy, đánh không chết, tốt!”

Tả Tư Ninh lần đầu tiên nhìn cẩn thận người đàn ông trước mặt. Trừ bỏ bề ngoài tuấn đạt, trên người anh còn có một cỗ khí cường đại mà trầm ổn. Loại khí này vô hình không thể nhận ra, nhưng lại để lộ ra qua ngôn ngữ cử chỉ. Tả Tư Ninh thậm chí cảm thấy được lời của anh không chỉ là nói đến anh trai anh, mà anh cũng là như vậy. Bất kì trong trường hợp nào cũng đều ngoan cường sống, kiên trì sống.

Nếu không phải có đoạn kinh nghiệm sống như vậy, anh tuyệt không thể nói ra lời như thế. Tả Tư Ninh nhờ vậy mà cảm thấy có một phần thấu hiểu không cần nói giữa mình và Hàn Duệ. Có lẽ bọn họ đã trở thành loại bạn bè có thể thổ lộ tâm tình.

Nhưng chuyện kế tiếp khiến cho ý chí của cô hoàn toàn sụp đổ. Giữa nam và nữ có quan hệ bạn bè đơn thuần sao? Không có! Huống chi hai người sắp lập thành quan hệ vợ chồng rồi.

Tại siêu thị 24h, Hàn Duệ đưa Tư Ninh đi mua bàn chải đánh răng, đồ dùng hàng ngày từ cái chén trở xuống. Hàn Duệ luôn hỏi ý kiến của Tả Tư Ninh: “Cô cảm thấy cái này tốt không?”, “Cái này như thế nào?”, “Cái kia đi?” ...

Tả Tư Ninh nghĩ là anh trai của anh ở đây nên Hàn Duệ đi mua bộ đồ dùng, cho nên cô cũng không để ý, không oán không hỏi, thành tâm thành ý đi dạo siêu thị với thân tài.

Mãi đến khi... thân tài đi đến khu vực dành riêng cho phụ nữ, hỏi Tư Ninh: cô thích dùng có cánh hay là không có cánh? Mặt có lưới hay là mặt vải bông? Đem dùng dài hơn hay là...

Đại não của Tả Tư Ninh tối tăm một phen, cô khó khăn lắm mới phản ứng kịp: “Anh mua mấy thứ này đều là cho tôi dùng sao?”

Hàn Duệ dịch ánh mắt khỏi đồng hồ dùng phụ nữ, anh nghiêng đầu nhìn Tả Tư Ninh một cái: “Tôi ở một mình đã quen, trong nhà không có vật của phụ nữ.”

Tả Tư Ninh lại giật mình. Trước đó, chính cô đã rất do dự, rất không dễ dàng mới đưa ra được quyết định, mà mới chỉ cách đó không lâu, làm sao Hàn Duệ lại biết a?

Hàn Duệ đã đi được một đoạn, quay đầu lại, phát hiện Tả Tư Ninh vẫn đứng tại chỗ. Anh trở về, cực kì tự nhiên khoác tay lên vai Tả Tư Ninh: “Sao lại không đi?”

Tả Tư Ninh mở miệng muốn nói. Đáng tiếc không biết chuyện gì xảy ra mà bỗng nhiên cả đám người xông vào cả lên. Tất cả đồng loạt chen chúc nhau đi về một hướng. Chẳng lẽ siêu thị đột nhiên giảm giá đặc biệt một loại mặt hàng nào đó?

Trong lúc chen chúc, Tả Tư Ninh không biết bị người nào đụng phải, thân thể không thăng bằng, ngã xuống một kệ hàng. Tuy có người nào đó kịp thời nắm tay kéo lại nhưng lưng vẫn không tránh khỏi mà đụng vào góc của kệ hàng. Cô kêu đau một tiếng: “A!” Thiếu chút nữa là Tả Tư Ninh đau đến rớt nước mắt rồi.

Nhìn sang cánh tay được người nắm, Tả Tư Ninh thấy Hàn Duệ đang giữ chặt tay mình, ngăn không cho người khác đụng vào mình. Tả Tư Ninh nhìn thoáng qua cái góc mà mình vừa bị đụng trúng, may mà Hàn Duệ tay mát lạnh lẽ kéo mình lại, nếu không lúc đó chắc chắn sẽ bị đâm nặng hơn. Cô hít sâu một hơi, đồng thời nhìn vào đám đông đang xông vào. Cô muốn biết là chuyện gì dẫn đến cái cảnh này.

Cánh tay Hàn Duệ đỡ trên vai Tả Tư Ninh, bờ môi khẽ căng thẳng cho thấy rằng anh không hài lòng. Lúc nói chuyện với Tư Ninh lại mang theo vài phần áy náy: “Bị ngã trúng chỗ nào? Để tôi xem.” Nói xong liền kéo Tư Ninh lại, đưa tay muốn kéo y phục của cô lên.

Tả Tư Ninh vội vàng giữ tay anh, khoe mắt lườm qua, mang theo một tia oán trách: “Thất lưng có phần đau, bắt quá không nặng lắm. Sau khi về nhà xoa bóp một chút là được rồi.”

Hàn Duệ không nói chuyện, chỉ ôm lấy Tả Tư Ninh, mạnh mẽ rẽ đám đông đi ra ngoài.

Đại khái bởi vì... cái ôm này quá đột ngột, Tả Tư Ninh cũng quên cả cự tuyệt. Hai bàn tay đặt ở trước ngực, cô lúc này không biết nên ôm cổ Hàn Duệ hay là nên đẩy anh ra.

Đầu cô ở trên bả vai của anh. Cô nhìn thấy hơn nửa khuôn mặt của anh: mái tóc ngắn, đen nhánh dán tại đôi má, đường nét gương mặt cương nghị, còn có chiếc cằm thon gầy. Thật là một phác họa nam tính đầy quyến rũ.

Tả Tư Ninh nuốt từng ngụm nước bọt, nhìn chằm chằm vào nam sắc trước mặt. Dù nói rằng đàn ông thích dáng vẻ bề ngoài, thật ra thì đàn bà cũng vậy. Bởi vì cái gọi là yêu thích cái đẹp thì ai cũng đều có. Vẻ đẹp của phụ nữ là dịu dàng quyến rũ, vẻ đẹp của đàn ông thì chính là khí chất đàn ông, là

loại khí chất thành thực, trưởng thành.

Tiếng huyền não đằng sau lưng có chút lớn, ánh mắt đang thương thức vẻ đẹp của Tư Ninh không thể không tò mò hướng vào đám đông. Được chiều cao của Hàn Duệ trợ giúp, cô có thể xuyên qua đám đông mà nhìn vào chỗ trung tâm. Nơi đó có mười mấy người vệ sĩ quay xung một người đàn ông. Người đàn ông kia Tà Tư Ninh biết, là nam ngôi sao hạng A, được nhiều người yêu mến, khó trách bạo động lại xảy ra trong siêu thị. Nhưng ngoài ý muốn của Tà Tư Ninh chính là, ở cạnh ngôi sao đó chính là một người phụ nữ. Mái tóc dài của cô hững hờ cuộn lại, làn da sáng như kem, khuôn mặt đoan trang. Mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều lộ ra một cổ đại khí cùng sự trầm ổn của tiểu thư khuê các. Cô mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, phối hợp với một chiếc quần màu xanh ngọc. Mặc dù chỉ là một bộ đồ đơn giản, lại ở bên cạnh một ngôi sao hạng A, nhưng cô vẫn toát lên ánh sáng riêng của mình.

Tà Tư Ninh có chút tò mò, cô ta là ai?

Giữa đám đông vây quanh, cô vẫn bình tĩnh. Cô như cảm ứng được cái gì, bỗng nhiên nhìn về phía Tà Tư Ninh. Lúc gặp được ánh mắt của Tà Tư Ninh, cô hơi có chút kinh ngạc, nhưng chỉ trong chớp lát, sau đó liền hóa thành nụ cười, khẽ gật đầu.

Tà Tư Ninh mỉm cười đáp lại, cảm thấy thật kì diệu. Ánh mắt gặp gỡ trong biển người làm cho cô cảm thấy thân thiết, nhất là hảo cảm đối với người con gái kia tăng lên rất nhiều.

Lần thứ hai trong ngày đến nhà Hàn Duệ, nghênh đón hai người chính là sói con. Nó một mực đảo quanh chân Hàn Duệ, giống như là cô dâu mới tạm xa chồng vậy. Cái khung cảnh bácm dính kia làm cho Tà Tư Ninh thấy vạn phần thần kì.

Hàn Duệ cho con sói con ăn, thương lượng cùng nó một hồi. Sau đó sói con ngoan ngoãn đi ra phòng khách, vào nằm ở trong chuồng của mình. Hàn Duệ đi vào phòng, trong tay cầm một lọ thuốc xoa bóp.

Anh tháo mắt kính đặt ở tủ đầu giường, ánh mắt nhìn chăm chú vào bên hông của Tư Ninh một hồi, nhỏ giọng: “Đêm nay ở lại nơi này đi. Ngày mai tôi sẽ để cho lão Phương giúp cô đi dọn đồ. Còn cô, cô không có xe, mấy ngày nay tôi sẽ để cho lão Phương đưa đón cô. Cô biết nấu ăn đúng không? Chờ đến lúc thất lưng cô khỏi, thử làm đi.”

Tư Ninh dừng một lúc, cuối cùng đem nghi vấn trong lòng ra hỏi: “Tại sao anh nghĩ là tôi nhất định sẽ đáp ứng anh? Hơn nữa tôi có nói là tôi sẽ nấu ăn sao?”

Hàn Duệ kéo cao áo của Tư Ninh, lấy bàn tay dính đầy thuốc nhẹ xoa bóp chỗ bầm tím. Chỉ thấy anh tự tin cười: “Nếu không biết, tôi tuyệt đối sẽ không lựa chọn cô. Dù sao hôn nhân không phải nói đùa.”

Chỗ đau trên lưng bị xoa bóp nên càng đau, Tư Ninh đau đến hít vào, sau đó cô cười ra tiếng: “Đúng, đúng, đúng! Hôn nhân không phải nói đùa, nhưng thực sự anh không nói đùa chứ?”

Hàn Duệ không nói, lặng lẽ xoa bóp. Sau đó đi ra cửa.

Tà Tư Ninh quay đầu nhìn thoáng qua, nghĩ thầm không phải lời của mình chọc giận vị boss đại nhân này rồi chứ? Nếu thật vậy thì lòng dạ anh ta quá hẹp hòi rồi.

Đợi một lúc mà không thấy Hàn Duệ xuất hiện, Tư Ninh len lén lấy điện thoại gọi về nhà. Mấy ngày không gặp con trai rồi, không biết mấy ngày qua con như thế nào. Trong lúc chờ đợi, cô nghĩ, tiếp tục như vậy không phải là biện pháp. Cô đang tìm cách để con trai có thể quang minh chính đại ở bên cạnh mình.

Hữu Hữu tiếp điện thoại, bé khóc la: “Mẹ mẹ, mẹ ở đâu? Hữu Hữu rất nhớ mẹ...”

Nghe được tiếng khóc của con, tâm của Tư Ninh căng lên. Đứa nhỏ Hữu Hữu này vẫn cực kì nghe lời, cũng không hay khóc, lần này thực sự là mình lâu lắm rồi cũng không gặp con.

Hốc mắt Tà Tư Ninh có chút hồng, cô hướng về phía điện thoại hôn gió một cái: “Hữu Hữu ngoan, mẹ đang làm việc, làm việc xong thì liền đi thăm con, có được hay không?”

Một tiếng động nhỏ vang lên, tay cầm cửa khẽ chuyển động, Tư Ninh khản trương tắt điện thoại, sau đó hít sâu hai lần, nằm úp sấp lên giường.

Tà Tư Ninh có thể cảm giác được Hàn Duệ đi đến bên giường, nằm xuống ngay cạnh mình. Hai cánh tay của hai người đụng vào nhau. Cô mở to mắt, muốn xoay người sang chỗ khác. Đáng tiếc, Hàn Duệ từ phía sau lưng ôm lấy cô, sau đó âm thanh trầm thấp vang lên: “Đừng nhúc nhích, hôm nay cứ nằm như vậy đi. Chờ đến lúc lưng của cô khỏi, chúng ta đi công chứng đi.”

Tà Tư Ninh nhìn chằm chằm trần nhà, bất đắc dĩ: kết hôn như vậy cũng coi như hiếm thấy đi.

[Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày thay đổi đã đến a... ~]

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Người đàn ông cao cấp

Ngủ thẳng tới nửa đêm, Tà Tư Ninh giật mình tỉnh dậy. Hoàn cảnh xung quanh cực kì yên tĩnh, sự yên tĩnh rất không bình thường. Cô đã quen với âm thanh hỗn loạn tại phòng thuê, yên tĩnh quá mức như vậy khiến cho cô không quen. Ánh mắt xẹt qua, đoạn trí nhớ thiếu hụt đã quay trở lại... Cô ở trong nhà người khác, mà người đó chính là Hàn Duệ.

Nhìn sang bên cạnh, không có ai. Tư Ninh nhớ là Hàn Duệ có nằm ở đó, ít nhất là trước khi mình ngủ thiếp đi thì anh vẫn còn. Một trận gió thổi qua mặt, thổi bay mái tóc dài của Tư Ninh. Cửa giữa phòng ngủ và ban công khép hờ, gió chính là từ khe cửa thổi đến, mà trên ban công có một bóng người.

Nhà của Hàn Duệ ở tầng thứ mười hai, trừ phi là loại trộm cướp ở trong phim ảnh, có bản lĩnh vượt nóc băng tường, phi từ lầu một lên tới đây nếu không thì bóng người này rất có khả năng là... Hàn Duệ

Trên ban công có một chiếc xích đu. Hàn Duệ đang nằm ở trên đó, trong tay kẹp một điếu thuốc, khói thuốc từ miệng anh lượn lờ bay ra, theo gió quay trở lại rồi lại từ từ theo gió biến mất.

Tư Ninh nhìn từ bên cạnh, Hàn Duệ chính là một bức họa. Trong bóng tối anh có thêm vài phần thả lỏng cùng lười biếng, ít đi cái lạnh lùng xa cách của ban ngày. Anh thế này thật giống như là khói thuốc, vị nồng qua đi, sau đó chính là nhẹ nhàng, khoan khoái, làm cho người ta nghiện. Tà Tư Ninh thầm cảm khái: người đàn ông này thật là vật phẩm cao cấp.

“Vật phẩm cao cấp” lên tiếng: “Thức dậy rồi hả? Cùng xem mặt trời mọc đi.”

Mặt trời mọc? Tư Ninh hồi tưởng lại một lúc, lần cuối cùng cô ngắm mặt trời mọc hình như là hồi học trung học. Mục đích không phải bởi vì nhàn hạ thoải mái mà là giáo viên ngữ văn giao bài luận chủ đề là: mặt trời mọc. Thừa dịp người nhà còn đang ngủ, cô len lén bò dậy, trốn ở trên ban công chờ thời khắc mặt trời mọc. Khi đó mặt trời mọc trông như thế nào cô đã không còn nhớ, chỉ nhớ được lúc đó ba mẹ ngủ không tìm được mình thiếu chút nữa đã đi báo cảnh sát.

Tà Tư Ninh nở nụ cười. Thật ra thì ba mẹ nuôi đối với mình rất tốt. Chỉ là mình không nghe lời, tuổi trẻ khí thịnh, lúc đó làm ra không ít chuyện sai lầm. Nhất là lúc học đại học đi theo Lục Lệ Thành, tự cho là có thể đi theo hắn, không ai quấy rầy thế giới của hai người. Trong thực tế, cô tự lừa mình dối người, sự xuất hiện của đứa trẻ là sự kiểm nghiệm tình cảm tốt nhất cho hai người.

Nghĩ vậy, Tà Tư Ninh lắc đầu: “Cũng không có gì hay để xem. Tôi ngủ thêm một lát.” Cô xoay người đi vào trong, bất quá đi không tới ba bước thì quay đầu lại: “Còn có một việc, chuyện của chúng ta có thể tạm thời giấu diếm giới truyền thông không?” Đây chính là nguyên nhân khác khiến cô do dự.

Trong cái vòng lẩn tránh này, hiển nhiên là nữ nghệ sĩ chưa lập gia đình sẽ nổi tiếng hơn một chút. Nói trắng ra là, cô dựa vào tuổi thanh xuân để kiếm cơm, ngoại trừ thanh âm tốt, khuôn mặt, dáng người cũng là một điểm cộng, mà việc chưa lập gia đình càng làm cho người ta thêm không gian ảo tưởng, hi vọng cô trở thành nữ thần mới trong lòng nam giới.

Hàn Duệ không nói chuyện, từng vòng khói lẳng đặng từ miệng bay ra trông rất có nghệ thuật.

***** Dải phân cách *****

Mặc dù Tà Tư Ninh kí ước cùng Vạn Hoa, thời gian này thường xuyên xuất hiện tại Vạn Hoa, trên dưới công ty hầu như đều đã nhận thức hơn nữa còn quen thuộc với cô, nhưng cô cùng lão tổng Hàn Duệ thì lại không gặp mặt nhiều lắm. Nghe nhân viên công tác nói, hình như tổng công ty bên kia có vấn đề, Hàn Duệ phải sang đó xử lý.

Tà Tư Ninh khó hiểu, tổng công ty của Vạn Hoa là ai.

Nhân viên “nhiệt tình” giải đáp nghi ngờ cho cô: “Tà tiểu thư không biết sao? Vạn Hoa của chúng tôi chính là dưới cờ Lâm thị. Năm đó khi Hàn tổng nhảy dù xuống, tất cả mọi người đều không phục anh ta, cảm thấy anh ta bất quá chỉ có danh tiếng con rể nhà họ Lâm, là cái loại con rể lấy bổng lộc mà không làm việc. Về sau mới phát hiện anh ta kì thật rất có thực lực...”

Mặc dù đã được biết trước, nhưng nghe rõ ràng cái tên tuổi “con rể nhà họ Lâm” như vậy vẫn làm Tà Tư Ninh lung lay trong chốc lát. Cũng bởi vậy, ngày hôm đó cho dù là hóa trang hay là xem kịch bản gốc đều liên tiếp xảy ra vấn đề.

Trong lúc nghỉ ngơi trợ lý Tiểu Mỹ lấy từ trong túi ra một lọ Red Bull. Mớ ra, đưa vào tay Tà Tư Ninh: “Chị Tư Ninh, uống chút nâng cao tinh thần.”

Tà Tư Ninh đặt đồ uống lên mặt bàn trang điểm, đề xuống một tờ báo đã được mở ra. Ánh mắt thoáng nhìn qua lại ngoài ý muốn phát hiện một tấm ảnh chụp.

Tà Tư Ninh khăn trương dịch đồ uống sang bên cạnh, lấy tờ báo cẩn thận xem xét.

Tiểu Mỹ đến gần, liếc mắt một cái liền kêu lên: “Đây không phải là Tôn Minh Huân sao? Anh ta gần đây cực kì hot a. Diễn viên chính trong phim truyền hình hit không nói, lại còn điện ảnh, quảng cáo khắp nơi... Bên cạnh là bạn gái hay sao? Xem bộ dáng bọn họ cùng đi dạo siêu thị thật sự là ngọt ngào... Nha, người này nhìn như thế nào lại giống...” Tiểu Mỹ ngừng đầu, liếc mắt nhìn Tà Tư Ninh một cái.

Tà Tư Ninh dờ khóc dờ cười: một nơi heo lánh của ảnh chụp không phải cô cùng Hàn Duệ sao? Ngày đó trong siêu thị, bởi vì đám đông xôn xao, cô bị đụng ngã, mà Hàn Duệ giữ chặt cô... Người chụp ảnh thật là bất được thời điểm tốt a. Bất quá lợi hại nhất không phải là cái này, mà là, lúc Hàn Duệ kéo tay Tư Ninh, ánh mắt của anh nhìn sang Tôn Minh Huân. Mà cùng lúc đó, người phụ nữ bên cạnh Tôn Minh Huân cũng nhìn sang bên này, nếu tính không sai thì ánh mắt hai người bọn họ là giao hội cùng một chỗ...

Thần sắc người phụ nữ ôn hòa trầm ổn, hợp với tên của cô: Lâm Thiển, quả nhiên là dung mạo tốt đẹp, nụ cười tươi đẹp.

Lâm Thiển – nhị tiểu thư nhà họ Lâm, thiên kim thượng lưu chân chính.

Tà Tư Ninh không khỏi bật cười: lúc nhị tiểu thư nhà họ Lâm nhìn thấy mình thân cận đi cùng Hàn Duệ, đằng sau nụ cười đó có mấy tầng ý tứ? Ôn hòa? Thân thiết? Quý mới tin a! Chỉ sợ cô ta hận không thể cắt đứt tứ chi của mình, xé nát miệng của mình, bảo mình không được dựa gần vào người của cô ta như vậy.

Tà Tư Ninh lại nhìn chằm chằm vào tờ báo một cái, chỉ cảm thấy nụ cười của Lâm tiểu thư càng lúc càng giống một cây đao, liên tiếp nhảy ra từ tờ giấy, đâm thẳng vào người cô. Tư Ninh không bình tĩnh đem tờ báo ném lên trên bàn, lấy lon Red Bull đè lên khuôn mặt của Lâm Thiển, chính là cái gọi là nhắm mắt làm ngơ.

Lúc gần kết thúc, Tà Tư Ninh thông báo cho lão Phương rằng cô có chuyện muốn làm cho nên không cần hẳn tới đón. Cô lại nhấn một tin nhắn cho Hàn Duệ: trong nhà xảy ra chút việc, tối nay sẽ không tới chỗ anh.

Thật vất vả mới tránh khỏi theo dõi của đám chó săn, cô quẹo phải quẹo trái quanh quẩn, mắt không ít chẳng đường oan uổng mới về đến nhà. Cái nhà này không phải là phòng ốc nào nhiệt mà cô thuê mà là chỗ của con trai.

Nơi nào có con trai thì nơi đó mới chính là nhà của cô, điểm này không thể nghi ngờ.

Mới vừa mở cửa liền nghe thấy tiếng khóc của Hữu Hữu. Tâm Tà Tư Ninh căng thẳng, giày cũng không kịp cởi liền xông vào. Tại phòng của Hữu Hữu, cô thấy một màn giật cả mình. Hữu Hữu đang bò ở trên giường còn chị Phương thì cầm trong tay một cây thước dài đuổi theo đánh bé...

Trong mắt Hữu Hữu đầy hoảng sợ, bé cầu xin tha thứ: “Hữu Hữu sai rồi, di Phương đừng đánh... Hữu Hữu đau...” Bộ dáng hoảng sợ và bất lực làm cho trái tim của người co giật mà chị Phương thì nửa phần tình cảm cũng không có, cái thước dài trong tay cứ một phen lại một phen hạ xuống người của Hữu Hữu, không chút khách khí. Đó chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, nó cuối cùng đã làm gì sai mà phải chịu đối đãi như vậy?

Tà Tư Ninh xông tới, đồng thời bắt được tay của chị Phương, túm lấy cái thước trong tay chị ta. Tư Ninh nắm thật chặt cái thước trong tay, hận không thể trả lại gấp đôi những cái đánh mà chị ta đã đánh lên người Hữu Hữu. Nghẹn ngào, phần nộ, cô thất vọng nhìn vào chị Phương: “Tôi vẫn cho rằng chị đối đãi với Hữu Hữu như với con mình. Thì ra đây chính là phương thức chăm sóc của chị sao?”

Hốc mắt cô hồng hồng ôm Hữu Hữu vào trong ngực. Đứa nhỏ đang sợ hãi, dù ở trong lòng Tư Ninh vẫn lạnh run. Ánh mắt sung đỏ vì khóc len lén nhìn trộm chị Phương, trông cực kì giống chim sợ cành cong.

Tà Tư Ninh ôm chặt con trai, thấp giọng an ủi: “Hữu Hữu không khóc, mẹ đã trở lại. Nói cho mẹ nghe, con đã làm chuyện bướng bỉnh gì chọc giận di Phương?”

Chị Phương lúc này rất tức giận. Cô không nghĩ tới Tà Tư Ninh trở về vào lúc này, mà cô càng tức giận ở chỗ là, đã chiều cổ nhiều năm như vậy, vậy mà Tà Tư Ninh lại dùng cái loại ánh mắt này đối đãi mình. Chẳng lẽ Tà Tư Ninh lại cho rằng cô có thể ngược đãi trẻ con sao? Bộ ngực cô phập phồng: “Ta tiểu thư, cô có biết hay không? Hôm nay Hữu Hữu thừa dịp tôi đi mua thức ăn liền len lén trốn ra ngoài, lưu lạc ở ngoài cả ngày. Nếu không có người hảo tâm đưa về, chúng ta cũng không biết nó sẽ bị kẻ bất cớ nào mang đi rồi.”

Tà Tư Ninh rùng mình, giận dữ mắng mỏ: “Xảy ra chuyện lớn như vậy mà tại sao chị lại không gọi cho tôi?”

Chị Phương bắt đầu cười: “Làm sao lại không gọi? Nhưng phụ tá của cô nói là cô đang bận rộn công việc, không rảnh. Tôi lại gọi lần nữa thì điện thoại đã bị tắt. Tôi có thể làm sao? Tôi chuyện gì cũng không làm, chỉ đi tìm Hữu Hữu cả ngày. Gặp ai cũng hỏi, chạy đến mức chân như bị chặt đứt, bị dọa cho mất hồn mất vía, lo lắng Hữu Hữu bị bắt cóc, lo lắng nó xảy ra chuyện...” Chị Phương nói xong liền khóc lên. Cô được mời về chiều cổ Hữu Hữu từ khi Tư Ninh vừa mới sinh, có thể nói là nhìn thấy Hữu Hữu sinh ra. Mấy năm nay sớm chiều ở chung đã sớm đem Hữu Hữu trở thành con mình. Hiện tại xảy ra chuyện như vậy đương nhiên là vừa nóng vừa giận, khó trách cô động thủ đánh đứa nhỏ.

Tà Tư Ninh á náy một trận, cũng trách mình vừa rồi quá đau lòng con trai mới lung tung trách cứ chị Phương. Cô suy nghĩ một chút, thân thiết an ủi chị Phương vài câu sau đó để cho chị đi nghỉ ngơi trước.

Hai tay của Hữu Hữu vẫn quán quanh eo Tư Ninh, khuôn mặt nhỏ nhắn dán tại bộ ngực của cô. Bởi vì khóc quá nhiều nên cơ thể vẫn căng lên.

Tà Tư Ninh nhẹ nhàng vỗ lưng con trai, âm thanh thông thả ôn nhu: “Hữu Hữu, nói cho mẹ, vì sao lại len lén đi? Con có biết hay không, bên ngoài có rất nhiều người xấu. Bọn chúng mà đem Hữu Hữu của chúng ta đi tới một chỗ rất xa thì con sẽ không thấy mẹ rồi.”

Hữu Hữu sợ tới mức ngẩng đầu lên: “Không cần! Hữu Hữu không muốn rời khỏi mẹ!”

Ánh mắt hoảng sợ này của Hữu Hữu làm cho Tà Tư Ninh thấy rất khó chịu, yểu hầu như bị thứ gì đó chặn lại. Cô lấy mặt khẽ cọ vào đầu của con trai: “Tốt! Mẹ sẽ không đi. Nhưng Hữu Hữu phải đáp ứng mẹ, về sau sẽ không chạy đi một mình nữa. Mẹ và di Phương đều lo lắng, con có biết hay

không?”

Đôi mắt Hữu Hữu lấp lánh: “Mẹ, mẹ thật sự không để lại Hữu Hữu chứ? Hữu Hữu có thể đi công ty tìm mẹ sao?”

“Công ty?” Cái từ này bỗng nhiên nhảy ra từ miệng của con, Tư Ninh cảm thấy rất bối rối.

Nói đến cái này, Hữu Hữu liền lên tinh thần, sung sướng khoa tay múa chân: “Chú bảo vệ nói cho con biết, công ty kia gọi là công ty Vạn Hoa, là công ty trò chơi...”

Tà Tư Ninh mở to hai mắt, chẳng lẽ trong lúc cô làm việc, chị Phương thì sốt ruột, vừa gọi điện thoại, vừa đi tìm người, thì Hữu Hữu lại đứng ngoài cửa cách cô không tới trăm mét? Tà Tư Ninh cảm thấy điều này làm cho người ta giật mình. Cô đặt con trai xuống, ngồi xổm nhìn thẳng vào mắt con trai: “Nói cho mẹ, hôm nay con chuẩn ra ngoài là muốn đi tìm mẹ phải không?”

Hữu Hữu cúi đầu, thanh âm cũng đè xuống, chỉ thấy bé nhúc nhích môi: “Không phải a! Hữu Hữu ở nhà một mình thấy nhàm chán cho nên lúc dì Phương đi mua thức ăn, Hữu Hữu liền tính đi chơi một lúc rồi trở về. Sau đó không cẩn thận thì phát hiện được nơi mẹ công tác. Sau đó còn không cẩn thận đụng phải cái chú lần trước gặp ở bệnh viện...” Bé từ từ ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn chằm chằm vào Tà Tư Ninh.

Lần trước bệnh viện... đó là.. Hàn Duệ?

Tà Tư Ninh bỗng nhiên có loại cảm giác kinh hoàng. Cô đỡ khóc đỡ cười hỏi: “Chẳng lẽ là chú kia đưa con trở về? Chú đó biết chúng ta ở đây sao?”

Nếu như, cô suy nghĩ, nếu như con trai đi Vạn Hoa tìm mình, sau đó đụng phải Hàn Duệ, anh mang đứa trẻ về nhà thì tất sẽ hỏi một chút về người lớn trong nhà. Vạn nhất...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tiểu thư, đèn tiền!...

Liên tiếp mấy ngày, Tà Tư Ninh tìm các loại cơ hội để tránh khỏi Hàn Duệ. Hôm nay thì trong nhà có chuyện, ngày mai thì là người bạn bị ốm, hôm sau nữa thì là muốn đi tham gia hoạt động gì đó... kể cả những lý do hồi xưa đi học trễ cũng mang ra rập khuôn. Làm cho cô buồn lòng chính là Hàn Duệ cũng không phải là cả ngày nhàn rỗi. Anh thường xuyên không xuất hiện ở công ty, hơn nữa nghe nói cả căn hộ của mình anh cũng không thường xuyên về.

Nhớ tới lúc Hàn Duệ cho mình thẻ phòng, Tà Tư Ninh cười: vật trang sức xa xỉ như vậy chỉ sợ có không ít tổ ấm.

Đáng tiếc là cô nghĩ lầm rồi, Hàn Duệ mấy ngày nay quá bận rộn.

Một người phụ nữ đẩy người thư kí đang ngăn cản ra, xông vào phòng của Hàn Duệ. Người phụ nữ kia mặc bộ Givenchy mới của mùa này, mang theo một cái túi nhỏ phù hợp, đeo găng tay ren màu trắng ngà... tất cả là một phong cách quý tộc tiêu thư phương Tây.

Thư kí khản trương muốn thông báo, nhưng lại hiểu rõ ràng rằng Hàn tổng biết người phụ nữ này, hơn nữa quan hệ không phải tầm thường, từ đầu đã không cần tới cô nhiều chuyện. Vì vậy cô chỉ ngăn cản một cách tượng trưng. Chẳng thế thì cô có thể làm sao, dù sao đây cũng là con gái của ông chủ lớn phía sau bức màn, đắc tội không nổi a.

Hàn Duệ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thấy người đàn bà này thì theo trực giác liền nhíu mày lại. Sau đó cái gì cũng không nói cúi đầu xem xét văn kiện.

Người mới tới không vừa ý, cô khi nào thì bị người lạnh nhạt như vậy? Bình thường ở nhà có chạm mặt thì tuy Hàn Duệ không có sắc mặt gì tốt nhưng ít nhất ra còn có thể gọi một tiếng: “Chị dâu.” Ra khỏi nhà một cái liền già bộ không nhận ra sao?

Không sai, cô chính là chị dâu của Hàn Duệ, người vợ trong truyền thuyết của Hàn Trữ - Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh bước tới phía trước hai, ba bước, bàn tay vẫn đeo găng tay ren chặn lấy hồ sơ của Hàn Duệ, cười lạnh: “Tôi nói, Hàn nhị công tử, ngài thật là bận đến mức không có thời gian gặp mặt thân thích sao? Buổi gia yến mấy ngày trước, ba vẫn nhớ đến ngài, còn ngài? Sao không thể bồi lão nhân gia ăn cơm một chút?”

Hàn Duệ chuyển sang cầm con chuột chơi trò chơi. Đó chính là trò vớng du mà bọn họ vừa mới thiết kế. Bởi vì trò chơi còn đang ở giai đoạn chuẩn bị nên vẫn chưa có phiên bản beta công khai chính thức. Tuy nhiên nhân viên vẫn có thể chơi trước một chút. Vừa mới mở ra liền xuất hiện một nữ nhân tiêu dao đón gió, y phục trắng muốt như nhảy múa trong gió. Chỉ vài mét sau lưng cô một con nhạn rơi xuống. Sau đó trên màn hình xuất hiện bốn chữ: Bình Sa Lạc Nhạn.

Người xuất hiện trong màn này chính là đại sứ của trò chơi - Tả Tư Ninh. Hàn Duệ cẩn thận nghiên cứu tạo hình của cô, không thể không thừa nhận cô rất phù hợp với cổ trang, sau khi mặc lên trông cô rất hình tượng.

Vẫn chưa vào trong trò chơi màn hình đã đen lại. Chỉ thấy tay Lâm Tĩnh đang cầm dây cầm màn hình, nhú mồm, mỉm cười: “Sao chỉ nói chuyện với chú một lát lại mệt như vậy a? Hôm nay tâm trạng của tôi khá tốt nên mới tìm đến chỗ này nói chuyện cùng chú. Nếu tôi nói trực tiếp với ba, vậy thì chú thực sự chết chắc.”

Người phụ nữ này muốn nói cái gì Hàn Duệ rất rõ ràng. Chỉ là anh không có lấy một chút hảo cảm nào với cô, cái gì người thân đều là cái rắm. Lâm Tĩnh căn bản không xứng làm vợ của anh trai. Nghĩ tới anh trai, Hàn Duệ không thể không thu liễm một chút, nếu mình làm căng quá mức, lúc anh trai về đến nhà thế nào cũng bị Lâm Tĩnh khi dễ gấp bội.

Hàn Duệ nhìn thẳng vào cô: “Có chuyện gì nói đi.”

Lâm Tĩnh cảm thấy thái độ của Hàn Duệ làm cho người nghe thấy khó chịu, cô bĩu môi: “Thật không biết nha đầu Thiến Thiến nhìn thế nào lại coi trọng chú. Nghe nói gần đây chú rất gần gũi với một người đàn bà, quan hệ của hai người là như thế nào?”

Hàn Duệ nhếch môi, quả nhiên là vì việc này. Vị đại tiểu thư Lâm Tĩnh này trong óc đều là tương hồ, trừ bỏ việc đi mua sắm dạo phố cùng với việc bắt nạt anh trai, thì mọi tâm tư đều là ở trong việc nhiều chuyện: từ chuyện tình sử của ba cô ta tới việc xấu của người hầu trong nhà. Tất nhiên là chuyện cô ta quan tâm nhất vẫn là tiến độ phát triển của em gái Lâm Thiến với Hàn Duệ.

Mà trong suy nghĩ của Lâm Tĩnh, Hàn Duệ quá mức vô lại. Em gái của mình đã bày tỏ rõ ràng ý muốn gả cho hán thế mà hán lại vẫn còn làm ra cái bộ dáng như vậy, quả nhiên là không biết thân phận. Nếu không có Thiến Thiến can ngăn, cô đã sớm tìm người thu thập hán ta rồi.

Hiện tại lại càng giỏi, Hàn Duệ dám ngang nhiên chơi đùa với đàn bà đằng sau lưng nhà họ Lâm. Nếu mà dung túng cái loại phù phiếm này thì về sau lúc Thiến Thiến gả cho hán thì ngày ngày đều lấy nước mắt rửa mặt sao?

Lâm Tĩnh lấy một chồng ảnh chụp từ trong túi xách ra, ném lên trên bàn Hàn Duệ, trên khuôn mặt tinh xảo hiện lên một luồng ngạo khí cao cao tại thượng: “Những người đàn bà này là sao? Chú thành thật mà nói ra. Nếu chú không nói hoặc nói lung tung thì những người đàn bà này đều không có một ngày tốt lành.”

Hàn Duệ thấy trong ảnh là mình cùng những người phụ nữ đủ loại màu sắc hình dạng. Ngay cả người phụ nữ thoáng gặp trên đường đều bị chụp lại, có thể thấy được Lâm Tĩnh đập phá bao nhiêu tiền ở cái gọi là thám tử tư. Anh lấy một tấm xem qua, buồn cười nhất chính là, những người phụ nữ này, mười người thì có đến chín người anh không nhận ra.

Tuy nhiên thám tử tư dù sao cũng không phải ăn không ngồi rồi, anh thấy tấm hình mình với Tả Tư Ninh ở siêu thị liền dừng một chút. Cái chân chờ này không phải bởi vì Lâm Tĩnh mà là bởi vì ngày đó anh nhìn thấy Lâm Thiến, tin tưởng Lâm Thiến cũng đã nhìn thấy mình.

Bất quá cô quá mức bình tĩnh, bình tĩnh vượt ra ngoài dự kiến của Hàn Duệ. Bởi vì sau ngày hôm đó một ngày, Lâm Thiến tìm đến anh, khuôn mặt đoan trang ung dung nói: “Hàn Duệ, đừng quá lộ liễu như vậy, nếu không thì nhà bên kia em cũng không đề nổi.”

Cô lấy thân phận hiền thê tới khuyên gián Hàn Duệ nên thu liễm một chút, ít nhất đừng làm cho người khác phát hiện, Hàn Duệ cảm thấy thật thần kì rằng bên cạnh mình có người phụ nữ như vậy. Tuy nhiên một lát sau anh lấy lại thoải mái, phụ nữ của Lâm gia, một người thì thần kì, một người thì háo thắng. Lâm Tĩnh trước mặt không phải là một ví dụ rất tốt sao?

Nghĩ vậy Hàn Duệ đem ảnh chụp chính lý tốt rồi đưa trả lại cho Lâm Tĩnh, mặt không chút thay đổi: “Lần sau lúc tìm thám tử tư, nhớ tìm người chuyên nghiệp một chút, đừng tìm loại người chụp ảnh thật giả lẫn lộn lừa gạt tiền bạc.”

Khí huyết của Lâm Tĩnh bốc lên, hận không thể phun ra một ngụm nước bọt. Cô lấy điện thoại từ túi xách, không coi ai ra gì gọi điện thoại đến kế toán của tổng công ty, bảo là muốn nhân viên kế toán kiểm tra, đối chiếu thật tốt tiền vốn lưu động, nhất là ở bên Vạn Hoa.

Mấy ngày qua tổng công ty liên tiếp triệu Hàn Duệ qua thảo luận vấn đề phát triển Vạn Hoa, xem ra trong đó có công lao của Lâm Tĩnh, hoặc là của những người họ Lâm khác. Người họ Lâm vẫn không yên tâm giao gia tài cho người ngoài quản lý, nhất là hiện tại Vạn Hoa làm ăn không tệ lắm, nên càng có người rộn rạo muốn thu hồi quyền quản lý của Vạn Hoa.

Hàn Duệ cười, gọi điện thoại cho thư ký mời Lâm tiểu thư ra ngoài.

Lâm Tĩnh kinh ngạc, chưa từng có người nào dám đuổi cô ra ngoài như vậy. Cô cười phẫn nộ: “Cùng là con cái do cùng cha cùng mẹ sinh ra, sao tính cách của chú và Hàn Trữ lại khác nhau như vậy? Nếu chú nghe lời được một nửa của Hàn Trữ thì người trong nhà sẽ không nhiều lời như vậy đối với chuyện của chú và Thiến Thiến rồi. Tôi cảnh cáo chú, Thiến Thiến là gia bảo của nhà tôi, nếu chú dám đối với nó không tốt, tôi sẽ làm cho chú cả đời này không hạnh phúc.”

Hàn Duệ nhìn thoáng ảnh chụp ở trên bàn, tấm ảnh chụp cùng Tả Tư Ninh cực kì dễ bị trông thấy, vì vậy người phụ nữ này dễ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Hàn Duệ cầm lấy tấm hình kia, khi đó eo của Tả Tư Ninh bị thương, tuy sau đó có bôi thuốc mỡ nhưng không biết đã khôi phục như thế nào rồi. Gần đây bởi vì ứng phó chiêu trò của nhà họ Lâm bên kia, Hàn Duệ thật lâu đã không nhìn thấy cô. Chuyện trọng yếu nhất của bọn họ cũng bị kéo dài thời hạn.

Nghĩ vậy, Hàn Duệ mang theo áo khoác ra cửa.

Tà Tư Ninh kết thúc công việc có vẻ sớm. Kế hoạch quay chụp của Vạn Hoa tạm thời chấm dứt, mọi công tác hậu kì đều có vẻ đơn giản. Đây trở thành kinh nghiệm công tác nhẹ nhàng nhất từ lúc cô hành nghề đến nay bởi vì nhân viên Vạn Hoa rất hòa thuận. Đương nhiên trừ bỏ vài ngày cô không có tâm trạng ra thì lúc khác đều cực kì chuyên nghiệp, cho nên hai bên đều hợp tác khăng khít. Hôm nay nhìn đến mấy cái phim ngắn mình đã quay kia, Tà Tư Ninh cũng bị làm cho hoảng sợ, nhất là cái Bình Sa Lạc Nhận kia quả nhiên là có cốt cách hiệp nữ.

Có mấy nhân viên kế hoạch bình thường tương đối quen thuộc lôi kéo Tiểu Mỹ, nói có cái gì muốn tặng cho các cô, bởi vậy Tà Tư Ninh một mình chờ đợi ở khu nghỉ ngơi dưới lầu.

Một nửa ly cafe đã vào bụng, đang muốn gọi điện thoại cho con trai, hỏi con muốn ăn gì rồi mang về cho con, không nghĩ tới phía sau lại bị người đụng vào, điện thoại văng đi thật xa. Điện thoại lăn lên trên đá cẩm thạch, nảy lên, đến khi dừng lại thì đã bị bao phủ bởi các vết nứt.

Tà Tư Ninh đau khổ, đây là một đồng tiền a, nhưng đáng tiếc cô còn chưa có mở miệng, liền có một âm thanh của một người phụ nữ, giọng nói kia nói như thế nào đây, bên nhon, bá đạo còn có chút hỗn hển: “Đi đường như vậy sao? Không có mắt àh!”

Tà Tư Ninh không nói gì, chỗ này là khu nghỉ ngơi, cô đứng yên ở một chỗ, một bước cũng chưa có động vậy nên cô quay đầu lại, giọng nói không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh: “Vị tiểu thư xinh đẹp này, tuy không biết cô có việc gì gấp nhưng quả thật là cô đụng vào tôi. Tôi không cần nghe giải thích của cô, cô đưa tiền sửa chữa điện thoại cho tôi đi.”

Tà Tư Ninh liếc mắt một cái đến người phụ nữ trước mắt liền biết rằng cô ta là loại thiên kim tiểu thư. Để cho người như thế giải thích quả thực còn khó chịu hơn là chết cho nên vẫn là trực tiếp dùng tiền bạc để giải quyết rắc rối.

Lâm Tĩnh nhếch môi cười: “Tiền phí sửa chữa? Đúng là đồ ham tiền. Điện thoại di động chính là cô tự mình ném ra ngoài, không có quan hệ gì với tôi, dựa vào đâu mà muốn tôi đưa tiền cho cô?”

Tà Tư Ninh vui vẻ: chị Mạn Lâm nói mình là nữ lưu manh, không nghĩ tới hôm nay gặp được một người còn lưu manh hơn so với mình. Cô gật gật đầu, sau đó chân thành xác nhận: “Ý của cô là, vô luận như thế nào cô cũng sẽ không bồi thường tổn thất của tôi đúng không?”

Lâm Tĩnh ngẩng đầu: “Cô bé, nghĩ muốn lừa tiền bạc thì đi tìm đại đầu quí đi. Cô đừng hòng lấy một phân tiền nào từ tôi. Trên đời này, người giờ tay đòi tiền quả thật là không ít. Muốn người khác vô duyên vô cớ cho mình tiền bạc sau đó ngồi mát ăn bát vàng sao?” Lúc nói lời này cô liếc mắt vào Vạn Hoa một cái.

Lúc cô ta nói lời này Hàn Duệ cũng đi tới dưới lầu. Âm thanh của cô quả thật rất to, cho dù là cách mấy chục mét cũng có thể nghe thấy cực kì rõ ràng. Hàn Duệ trong lòng khẽ nhúc nhích, cất bước tiến đến chỗ hai người đang giằng co.

Rầm, nửa ly cafe còn lại bỗng nhiên hất đến bộ quần áo giá trị xa xỉ của Lâm Tĩnh. Mầu cafe lấm tẩm trên quần áo đột nhiên trở thành một cảnh quan đẹp. Lâm Tĩnh nhìn cái ly không trên tay của Tà Tư Ninh, trừng to mắt nói không ra lời.

Tà Tư Ninh mỉm cười: “Tiểu thư, chính là cô đụng vào, ngàn vạn lần chớ đòi tôi bồi thường nha.” Nói xong tiểu sái quay người, nhặt điện thoại di động lên, đi ra cửa. Vừa đi vừa đau lòng, gặp phải cái loại tiểu thư keo kiệt cậy mạnh như vậy coi như mình xui xẻo. Bất quá hoàn hảo cuối cùng không để cho cô ta chiếm tiện nghi. Không phải là cô ghét người giàu, cô thích người giàu có, hơn nữa thích người làm giàu bằng chính năng lực của mình. Bọn họ tượng trưng cho nỗ lực cố gắng, cho thành công. Nhưng cô không thích loại người ý giàu kiêu ngạo, thậm chí bóp méo nhân tri bình thường. Người như thế tuyệt đối không phải là người giàu có, chỉ có thể là phú nhị đại hoặc là “con gái nuôi” của người giàu có.

Cước bộ của Hàn Duệ dừng lại, anh hơi giật mình nhìn một màn này, bỗng nhiên anh cảm thấy người bạn học cũ của mình rất có ý tứ, chẳng qua... cô gặp phiền toái rồi, Lâm Tĩnh không phải người chịu khi dễ.

Anh đem áo khoác khoác lên vai, nhàn rỗi đứng xem trận quyết đấu vẫn chưa hạ màn giữa 2 người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trận quyết chiến giữa hai người phụ nữ...

Lúc Tà Tư Ninh bị vệ sĩ ép lên trên xe, cô khần trương đồng thời lại càng phẫn nộ. Đây cũng chính là nguyên nhân cô ghét loại người giàu này. Bởi vì loại người giàu này không có phẩm vị lại rất tùy ý, mà cái loại tùy ý này được xây dựng trên sự thống khổ của người khác.

Xe chạy vào một cái biệt thự xa hoa, xem ra đây chính là nơi ở của cô ta. Khu biệt thự có nước, có núi. Núi là núi giả, nước là bể bơi. Nhìn chung thì hoàn cảnh rất tốt, mọi phương tiện đều đầy đủ hết, cuộc sống thật sự là dễ chịu.

Lâm Tĩnh chỉ huy vệ sĩ đưa Tà Tư Ninh vào biệt thự. Không bao lâu sau thì người hầu của cô đã thu xếp cho cô: thay quần áo, bưng trà đổ nước. Chỉ nghe người hầu cẩn thận chỉ chỉ lên lầu: “Đại tiểu thư, cô gia đã trở lại.”

Nghe thấy thế, lòng mảy Lâm Tĩnh khẽ nhướn, nhếch khóe miệng lên, nhưng rất nhanh lại nghiêm lại, vẻ mặt cứng rắn nói: “Anh ta cũng có lá gan trở về, tốt! Tôi nay tôi sẽ tính sổ thật tốt với anh ta.”

Ngữ khí mãnh liệt kia làm cho Tả Tư Ninh dậy lên đồng tình với người cô chưa thấy mặt - chồng của cô ta, người cô gia trong miệng người hầu. Một người đàn ông sinh hoạt chung một chỗ với cô ta có bao nhiêu bất lực?

Bất quá rất nhanh cô liền không có cơ hội đồng tình với người khác bởi vì Lâm Tĩnh để cho người hầu bưng tới một ly nước trà nóng bỏng. Cô ta bảo người hầu đưa cho Tả Tư Ninh, khóe miệng nhếch cao khiêu khích: “Như thế nào? Cô tự mình hay là để tôi cho người động thủ?”

Nước trà kia còn bốc lên hơi nóng, cái chén còn chưa đựng tới đã có thể cảm giác được nhiệt độ cao bao nhiêu rồi. Tả Tư Ninh biết ý tứ của cô ta, kiểu tiêu thư kia là muốn tự mình hắt trà nóng vào mình... Thật đúng là mang thù, nếu không phải cô ta đựng vào mình lại giả mồm át lẽ phải không chịu bồi thường điện thoại thì mình làm sao lại làm dơ quần áo của cô ta!

Tả Tư Ninh tiếp nhận nước trà, đặt ở trong tay hồi lâu, sau đó nhướn mày, trực tiếp đặt ly trà lên bờ môi, hít một hơi rồi uống xuống. Sau khi uống xong thì thè lưỡi quạt tay như điên, mắt nhắm lại, xem bộ dáng là bị phỏng rồi.

Người hầu ở một bên muốn khuyên can, nhưng ánh mắt của đại tiểu thư có phần khùng bố, bởi vậy cũng chỉ có thể yên lặng lui xuống.

Nhìn đến bộ dáng chật vật như chó của Tả Tư Ninh, Lâm Tĩnh giải trừ một bụng bức tức. Lúc đầu gây sự với Tả Tư Ninh bởi vì bị Hàn Duệ chọc tức, trong lòng cô đã không thoải mái, mà Tả Tư Ninh hoàn hảo lại không sợ chết chọc tới mình.

Lâm Tĩnh đứng dậy đi đến đối mặt với Tả Tư Ninh, giọng điệu cao ngạo như cũ: “Vốn còn muốn để cô bồi thường tổn thất y phục của tôi, nhưng nhìn bộ dáng này của cô biết cô không trả nổi. Thôi, hôm nay coi như tôi làm một việc thiện, không so đo với cô. Lần sau thấy tôi nhớ đi đường vòng.”

Tả Tư Ninh lè lưỡi, có chút ủy khuất nói: “Không quấy rầy cô nghỉ ngơi, tôi đi trước.”

Thấy Lâm Tĩnh không phản đối, cô xoay người, đi tới một bước, hai bước, ba bước... Tâm tình cuối cùng cũng có chút thanh tĩnh lại, tay đặt trên nắm cửa, trong lòng suy nghĩ sau khi ra ngoài nhất định phải hỏi rõ thân phận của tiểu thư này là cái gì mà hung hãn như vậy. Về sau thấy phải khăn trương đi đường vòng.

“Đứng lại!” Lâm Tĩnh kêu to một tiếng, dọa cho tâm Tả Tư Ninh nhảy dựng một phen: cô ta lại muốn làm gì a! Cô mỉm cười quay đầu lại, nịnh nọt hỏi: “Tiểu thư còn gì phân phó?” Bên trong thì hàm răng nghiến chặt lại, tức giận không dứt.

Lâm Tĩnh nhíu mày, nhìn chằm chằm cô một phen. Sau đó bảo người đi lên lấy một cái camera xuống. Cô ta nhấn nhấn mấy cái sau đó bước vọt tới trước mặt Tả Tư Ninh, đem camera đặt bên cạnh mặt Tả Tư Ninh làm ra bộ dáng so sánh. Sau đó ánh mắt đột nhiên tối lại: “Cô có quan hệ gì với Hàn Duệ?”

Tả Tư Ninh lần này mông lung, chẳng lẽ người phụ nữ trước mặt có quen biết Hàn Duệ? Cô ta biết cái gì? Nỗi sợ hãi đến từ suy đoán vô tận. Tả Tư Ninh vô pháp khống chế suy nghĩ của chính mình. Thiên kim tiểu thư trước mặt là ai? Bạn của Hàn Duệ? Tình nhân? Hoặc thậm chí là chính cung? Cô ta vừa phát hiện cái gì? Chứng cứ mình cùng Hàn Duệ ở chung một chỗ? Hoặc là cái gì đó mãnh liệt hơn thế?

Đại khái là tiếng ồn ầm ĩ ở phía dưới náo lên tới tầng trên, người hầu nói là cô gia đang xuống. Cô gia... Tả Tư Ninh nghe từ này có chút hết hồn, chẳng lẽ người này chính là Hàn Duệ? Nếu thật sự là anh, thì anh đã đùa giỡn quá mức, đã có vợ lại còn muốn cùng mình kết hôn. Đây không phải là phạm tội trùng hôn sao?

Tả Tư Ninh an ủi chính mình: hắn không, hắn không. Hàn Duệ chỉ đeo nhẫn tại ngón giữa, không phải ngón áp út, cho nên cô gia khẳng định không phải là anh.

Bốp, bốp, bốp, tiếng bước chân từ trên lầu truyền xuống càng ngày càng gần. Một đôi dép lê đã xuất hiện, sau đó là một chuỗi tiếng cười lấy lòng: “Vợ àh, em đã trở lại. Anh nhớ muốn chết rồi...”

Tả Tư Ninh giật mình bởi vì âm thanh kia nghe thấy quen thuộc quá. Đến lúc khuôn mặt đó xuất hiện thì cô đã không chỉ là giật mình mà là cả người run lên. Sau đó thì ần ần không kịp. Lúc ấy cô chịu thiệt một chút không ăn thua với người phụ nữ này thì tốt rồi, hiện tại cũng không đến mức... hajz, thật sự là nhịn không được một chút là ăn đại thua thiệt a!

Người đàn ông xuất hiện là Hàn Trữ - anh trai của Hàn Duệ. Tuy không phải là Hàn Duệ nhưng có gì khác biệt? Tả Tư Ninh đã có thể đoán ra thân phận vị kiều tiểu thư này: Lâm Tĩnh, đại tiểu thư Lâm gia, chị của Lâm Thiển.

Trong lòng cô lúc này như có một con kình kông không ngừng đâm ngực. Cô ảo não cúi đầu không dám nhìn Hàn Trữ, hiện tại hận không có một cái hàm để chui vào, hoặc là tìm một đồng cát vùi đầu mình đi làm đà điều...

Lúc Hàn Trữ nhìn thấy Tả Tư Ninh xuất hiện tại nhà mình thì cực kì giật mình, nhưng hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao thì trong nhà cũng có người vợ giáo hoạt, nếu biểu hiện của hắn quá thân thiện thì Lâm Tĩnh kia sẽ mở mồm to như bồn máu găm hấn đến xương cốt cũng không để lại?

Nghĩ thông suốt lợi hại bên trong, Hàn Trữ làm như không có việc gì đi xuống lầu, rót một chén nước đá, vừa uống vừa hỏi: “Vợ àh, bạn em sao?”

Lâm Tĩnh trừng mắt lạnh lùng: “Hai anh em họ Hàn các người không một cái gì tốt. Anh thì không có tiền đồ, còn em trai anh thì ‘rất có tiền đồ’ rồi!”

Hàn Trữ đương nhiên không đem lời này trở thành khích lệ, nhưng hẳn phải đem lời này trở thành lời khích lệ bởi vì sao? Bởi vì hẳn ngốc. Hàn Trữ nhếch miệng cười cười: “Tiểu Duệ Duệ làm sao? Có phải buồn bán lời không ít tiền bạc a?”

Tà Tư Ninh ở một bên nhìn đôi vợ chồng này liền cảm thấy hình thức ở chung của họ giống như một nữ giám ngục và một nam phạm nhân lưu manh. Nhưng một vạn đôi vợ chồng thì có một vạn loại phương thức ở chung, mặc kệ thế nào, chỉ cần hai người bọn họ thích ứng là được rồi, người ngoài không cần can thiệp.

Tà Tư Ninh yếu ớt lên tiếng: “Lâm tiểu thư, thời gian không còn sớm. Mẹ tôi kêu tôi về nhà ăn cơm rồi. Nếu không có chuyện gì tôi đi trước...”

Lâm Tĩnh lạnh giọng quát: “Tôi để cho cô đi sao? Cô nghĩ rằng nơi này là nơi nào? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

Tà Tư Ninh im lặng hỏi ông trời, cỏi đời này làm sao có người như thế, cô khắc chế hỏa khí: “Dạ dạ dạ, Lâm tiểu thư. Nhưng là tôi nghĩ rất đúng, cô đại nhân có đại lượng, tổn thất lực cùng nước miếng trên thân tôi thật sự là lãng phí a.”

Lâm Tĩnh bật cười: “Cô kiểu gì cũng có thể nói. Cô chỉ cần trả lời vấn đề này của tôi, tôi sẽ bảo người đưa cô hoàn hảo về đến nhà. Chuyện ngày hôm nay tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra.”

Tà Tư Ninh cắn răng, thầm nghĩ: trả lời cái đầu a, chẳng lẽ nói tôi là người phụ nữ mà Hàn Duệ muốn kết hôn sao? Lời này mà nói ra thì nhất định sẽ bị người đánh đến chết. Nếu nói không có nửa xu quan hệ nào với Hàn Duệ, Hàn Trữ còn ở nơi này a, nếu hẳn cùng một giuộc với vợ mình, Tà Tư Ninh không thành thật, thêm việc nói láo thì tội càng thêm một bậc rồi!

Cô hít thật sâu, thở ra một hơi, há mồm: “Tôi cùng Hàn...”

“Jingle bell, jingle bell” tiếng chuông cửa lỗi thời vang lên, Tà Tư Ninh nhẹ nhõm thở một hơi nhắc nhở: “Lâm tiểu thư, có khách đến kìa.”

Lâm Tĩnh nhíu mày: “Cô Trần, đi xem ai tới, trừ bỏ người trong nhà, người khác đều đuổi đi, nói tôi không rảnh.”

Cô Trần đi còn không bao lâu liền trở lại, bên người có thêm một người đàn ông – một người mặc quần áo màu đen, đeo kính râm – Hàn Duệ!

Quả nhiên là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới. Tà Tư Ninh hô to cảm ơn, cô không chút do dự đem vấn đề này ném cho Hàn Duệ trả lời.

Lâm Tĩnh đã không biết nên làm sao cười. Cô nhìn Hàn Duệ, Tà Tư Ninh còn có Hàn Trữ với vẻ mặt vô tội, một cổ tức giận không ngừng lan tràn: “Hàn Duệ, chú tới thực sự là tốt a! Vừa rồi người đàn bà này nói cô ta và chú có quan hệ. Tôi ngược lại muốn hỏi chú một chút, điều cô ta nói có đúng không? Ánh mắt chú khi nào thì...”

Hàn Duệ mỉm cười, tiến lên vài bước, sau đó đột nhiên ôm lấy bả vai của Tà Tư Ninh, kéo cô vào trong lồng ngực mình, sau đó nhìn hai người vệ sĩ bên cạnh Tà Tư Ninh hỏi: “Làm sao, là các người mời vợ tôi tới đây sao?”

“Vợ?” Lâm Tĩnh kinh hô, cô thuê thám tử tra xét lâu như vậy mà cũng không biết rằng hẳn đã kết hôn. Hẳn như thế nào có thể kết hôn? Xem nhà họ Lâm chúng ta là cái gì? Thật sự cho rằng mình là thiếu gia sao?

Trên dung nhan tinh xảo của Lâm Tĩnh xuất hiện dấu hiệu phẫn nộ, hai mắt phụt ra lửa giận, cánh mũi rung động, đôi môi mím chặt, hàm răng cắn chặt: “Hàn Duệ, kết hôn sự tình lớn vậy mà chú tự vụng trộm quyết định, lại không đưa về ra mắt?” Cô hao phí khí lực rất lớn mới nói ra được lời này. Nếu không phải không muốn vạch mặt sớm như vậy, cô đã sớm trở mặt, để cho vệ sĩ đánh đôi cầu nam nữ này rồi.

Hàn Duệ đưa tay vén một vài sợi tóc rơi trên trán, mặt không chút thay đổi: “Người nhà? Chị cảm thấy tôi là người nhà của chị sao?” Nói xong anh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Lâm Tĩnh. Đây là lần đầu tiên anh nhìn Lâm Tĩnh như vậy, nhưng trong ánh mắt ngoài ý chất vẫn còn thêm một tia phẫn nộ thậm chí chán ghét...

Lâm Tĩnh không tự chủ luống cuống một phen. Đến khi trấn tĩnh lại, âm thanh lãnh ngạo của Hàn Duệ lần thứ hai truyền đến: “Hôn nhân của mình tôi tự có chủ trương. Đến như hôn nhân của chị, Lâm Tĩnh, cho đến nay đã có người nói qua cho chị biết chưa, đó là một thất bại.”

Tà Tư Ninh nhìn Hàn Trữ một cái rồi lại nhìn Hàn Duệ, cuối cùng nhìn Lâm Tĩnh. Nhìn nhìn liền cảm thấy có áp lực nói không nên lời. Lúc này cô hình như có phần cảm nhận được vì sao Hàn Duệ lại muốn định ra những điều khoản người vợ đề tiện mặc danh kì diệu kia.

Đồng thời cô cũng cực kì hận Hàn Duệ bởi vì câu đầu tiên của Hàn Duệ là đem đường lui của mình chặn đứt, buộc mình chỉ có thể kết hôn cùng anh. Chiều này của Hàn Duệ đúng là một hòn đá ném hai chim a!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vô lại...

Đến gara ngầm, chiếc xe vận tải màu đen dừng lại. Ba, bốn người đàn ông khiêng một người đàn ông bất tỉnh xuống xe. Tên họ Đinh từ ghế lái phụ cũng bước xuống, đi trước một bước mở cửa cho anh em khiêng đại ca vào nhà. Mấy đại hán lực lưỡng thô kệch bận rộn đi mua thuốc, mua băng gạc và cả đồ ăn.

Trên tay Lục Lệ Thành có vết dao rất sâu, nhìn thấy đến cả xương cốt. Lúc tên họ Đinh băng bó cho đại ca về mặt của hắn vừa kính nể lại vừa đồng tình. Nghĩ tới tình huống đó liền cảm thấy kinh hồn bạt vía. Nếu không phải vào thời điểm mấu chốt đại ca dùng tay ngăn trở tiến công của đám người kia, chỉ sợ là mấy anh em bọn họ một người cũng trốn không thoát.

Trên người mấy anh em ít nhiều đều có vết thương. Sau khi bọn họ tự mình xử lý vết thương xong thì đều có chút thương cảm. Lần này đánh giáp lá cà, tuy đối phương không chiếm được tiện nghi nhưng bên mình tổn thất không ít anh em. Nghĩ tới thì thể bọn hắn hiện tại vẫn còn ở tại chỗ không ai chiếu cố, trong lòng bọn họ không hề thoải mái.

Có tên kêu Đại Ứng vỗ cái ghế dựa, lưng hùm vai gấu đứng thẳng lên: “Bố nó chứ, dám động thủ đến chúng ta đây. Sòng bạc kia vốn là do chúng ta xử lý, vậy mà dám nói cái gì thu mua. Thu mua cái em gái hắn ý.” Nói xong hắn nhấc chân đi ra cửa.

Nửa đường bị người ta chặn lại, đó là tên Đinh. Hắn ôm Đại Ứng, găm thét: “Bình tĩnh một chút. Đám người kia rõ ràng là tới đoạt địa bàn, người ta mang đủ nhân mã cùng vũ khí. Mày tay không tác sát đi chịu chết sao. Hơn nữa đại ca giờ còn đang nằm đó, mày không thể ít chọc chuyện ra sao?”

Đại Ứng thiếu chút nữa là cùng hắn đánh nhau, may mà mọi người hợp lực kéo hai người này ra. Sau cùng hai người vẫn thờ phỉ phỉ nhìn đối phương, bộ dáng không ai nhường ai.

Một tiếng ho khan từ trên giường truyền đến ngăn trở cục diện quyết đấu của hai người. Lục Lệ Thành trợn mắt nhú mày: “Đều ngồi cả xuống!”

Đại Ứng trong lòng tức giận: “Nhưng mà đại ca...”

Khóe mắt Lục Lệ Thành lóe giận, nhìn thoáng qua hắn: “Tao nói ngồi xuống!”

Chờ đến lúc Đại Ứng không cam lòng ngồi vào chỗ của mình xong, Lục Lệ Thành giương khóe miệng lên: “Nói chung thì cần phải nghỉ ngơi cho tốt rồi thì mới có thể tính toán thật tốt món nợ này a.”

Lời này vừa nói ra, mặt mấy anh em đều lộ vẻ vui mừng. Đại ca bọn hắn đã lên tiếng, chuyện liền không thành vấn đề. Cái đám con cháu lũ rùa kia lại dám đoạt địa bàn của bọn họ, quả thật là không muốn sống nữa.

Lúc này có một người có chút do dự, xoa xoa hai tay, lông mày vắn vào, biểu tình có chút xoắn xuýt, chính là tên họ Đinh: “Đại ca, đối phương không phải nói là nhà họ Lâm muốn thu mua sao? Tục ngữ nói nghèo không đầu cùng giàu, chúng ta...”

Luận điệu nhu nhược của hắn bị các anh em nhất trí khinh bỉ.

Lục Lệ Thành nhịn đau, giơ tay lên, làm ra động tác yên lặng. Mày của hắn cũng không nhíu lấy một cái, hơn nữa trên mặt lại mang thêm một nụ cười mỉa mai: “Vẫn nghe nói Lâm Chấn Hải là một triệu phú siêu cấp lớn. Vậy thì để chúng ta sờ móng lão hổ này đi, xem của cải của hắn dày hay không dày.”

***** Đòi màn sân khấu một cách thủ công *****

Bìa màu đỏ, cầm ở trong tay cũng chỉ nặng chừng vài chục gram. Đây trông giống như là một cuốn sách nhỏ nhưng thực ra không chỉ đơn giản như vậy. Bên trong đó có dán ảnh chân dung 1 inch của hai người, còn có các loại con dấu và một câu: “Sau khi xem xét, xác nhận là phù hợp với các qui định liên quan đến luật hôn nhân của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa.” Không sai, đây chính là giấy chứng nhận kết hôn trong truyền thuyết.

Lúc tờ giấy chứng nhận để ở cạnh tay của Tà Tư Ninh, mặt của cô có điểm tê dại, hơi hơi giật mình. Một cô gái bình thường hoạt bát có linh khí như vậy mà bị một cái tờ giấy dọa đến xuất thần.

Lối suy nghĩ của cô lúc này phỏng chừng bất đồng với những người phụ nữ khác. Người ta là vui vui mừng mừng bởi vì tìm được người chồng như ý, còn cô thì lại là ù ù cạc cạc.

Phải bắt đầu nói từ ngày ra khỏi biệt thự của Lâm Tĩnh, Hàn Duệ trực tiếp mang cô về nhà. Trên đường còn hỏi cô có mang theo người chứng minh thư, hộ tịch hay không... làm cho Tà Tư Ninh sợ tới mức nghĩ rằng anh muốn trực tiếp đi lĩnh chứng. Nhưng nghĩ lại thì hôm đó đã quá thời gian làm việc, đâu còn người nào làm chứng nữa?

Bất quá đầu óc của cô vẫn ngẩn. Ngày hôm đó không được thì có ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa... một ngày nào đó sẽ làm được. Vì thế sáng ngày thứ hai sau khi rời biệt thự của Lâm Tĩnh, Hàn Duệ đã xin phép cho cô nghỉ nửa ngày sau đó trực tiếp chở cô đến cục dân chính.

Nhớ rõ lúc nhân viên công tác hỏi Tà Tư Ninh có tự nguyện gả cho Hàn Duệ hay không, Tà Tư Ninh còn chưa kịp mở miệng thì Hàn Duệ đã tiếp lời: “Không cần hỏi, cô ấy nguyện ý. Không thì chúng tôi đến nơi này làm gì?”

Nhân viên công tác không cho anh sắc mặt hòa nhã nào, nhưng đó chính là tự anh tìm đến, chẳng trách được ai.

Bóp một cái, tờ giấy hôn thú rơi xuống mặt đất. Tà Tư Ninh giật mình tỉnh lại, cô ngẩng đầu lên liền thấy trong chiếc gương ở phía đối diện có khuôn mặt tươi cười của một người phụ nữ. Không cần phải nói, nhất định là cô đang cười tình cảnh Hàn Duệ bị nhân viên công tác xem thường.

Sau đó cô còn nhìn thấy trong gương một vật khác – hai tai, bốn chân, một đôi mắt động vật – sói con!

Phản ứng vừa nhanh như chó lại vừa như giống người sói, Tà Tư Ninh lập tức nhảy lên giường, khăn trương túm lấy giấy chứng nhận kết hôn, làm ra động tác phẩy phẩy, thấp giọng quát lớn muốn đuổi sói con đi.

Sói con ngồi chồm hổm ở một bên, hơi hơi ngẩng đầu nhìn Tà Tư Ninh khoa tay múa chân, bộ dáng vui sướng. Nó chun mũi lại, có phần xoắn xuýt cổ lí giải người phụ nữ này cuối cùng đang làm gì.

Từ khi Tà Tư Ninh bị Hàn Duệ mang ra khỏi biệt thự thì đều ở lại trong nhà của anh. Theo cách nói của Hàn Duệ thì là: Lâm Tĩnh sẽ không buông tha cho cô dễ dàng như vậy, gần đây cô đừng đi loạn. Ở lại bên cạnh tôi, tôi có thể chiếu cố cô.

Tuy lời này nghe rất khó chịu nhưng không thể không nói rằng nó có cái lý của nó. Tà Tư Ninh ra khỏi nhà không xem giờ, đắc tội với Lâm tiểu thư hắc bạch bất phân. Lúc này ngoại trừ Hàn Duệ thì đúng là tìm không ra người có thể đối kháng cùng với Lâm tiểu thư.

Sói con thấp giọng kêu hai tiếng sau đó hấp tấp chạy tới chỗ chủ nhân đồng thời khinh bỉ liếc Tà Tư Ninh một cái. Bộ dáng không ai bì nổi, quả thực còn kiêu ngạo hơn so với chủ nhân của nó.

Hàn Duệ cười cười sờ đầu sói con, ngón tay thì chỉ vào ổ chó xa xa ở ngoài phòng, muốn nó ngoan ngoãn chờ đợi.

Tà Tư Ninh nhìn con sói con chậm rãi rồi đi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Khi còn bé cô bị chó cắn một lần cho nên tới bây giờ đối với loại này vẫn còn bị ám ảnh. Từ xa nhìn vào thì không sao, chứ lại gần thì toàn thân Tà Tư Ninh liền không thoải mái, chỗ bị chó cắn vẫn thấy âm ỉ đau. Cô thu hồi tầm mắt, vô ý đụng vào ánh mắt của Hàn Duệ.

Tóc Hàn Duệ vẫn còn đang ẩm ướt. Từng giọt nước chảy dọc từ má xuống đến cằm. Vết sẹo trên khoeo mắt cũng không thấy rõ ràng. Nụ cười của anh vẫn không thu lại, có chút thả lỏng cùng trời đùa.

Tà Tư Ninh thốt lên: “Sao lại giống như đứa bé thế kia, tóc cũng không lau khô.” Lời nói vừa ra khỏi miệng cô mới phát giác là không đúng, cô muốn cắn rưng đầu lưỡi của mình. Nhìn coi anh như Hửu Hửu mà đối đãi rồi...

Hàn Duệ hơi hơi nhú mày rồi quay lưng lại nói: “Thay đổi y phục đi. Chúng ta đi ăn cơm thôi.” Về mặt anh lúc này hơi có chút bất đắc dĩ, rồi lại mỉm cười. Ánh mắt giống như có hơi nước phảng phất về ngượng ngùng. Sau nhiều năm như vậy, ngoại trừ anh trai, còn có người dùng thái độ nói chuyện như đối với trẻ con với anh. Cảm giác này cảm thấy khá âm ỉ.

Tà Tư Ninh bối rối a, Hàn Duệ có phải đã quên mất rằng cô vẫn còn phải biểu diễn, chiều còn phải về công ty. Người chế tác nói đĩa đơn mới nhất sắp phát hành nên cần phải tu sửa rất nhiều. Ngay sau đó sẽ tiến hành một loạt quảng cáo tuyên truyền vì muốn thúc đẩy bài hát chiếm một vị trí trong bảng xếp hạng.

Cô nhảy chân trần từ trên giường xuống, la hét: “Không được! Tôi không thể đi ăn cơm trưa với anh được. Hôm nay tôi phải làm việc đến khuya. Nói không chừng tôi sẽ không ở lại đây...”

Cô còn chưa nói xong Hàn Duệ đã quay người lại. Trong mắt đã khôi phục vẻ lạnh lùng trong veo: “Nơi này là nhà của cô, không ở đây thì ở đâu? Nếu cô cảm thấy cô có thể trở về căn hộ thuê kia vậy thì cô hết hi vọng đi. Mấy ngày hôm trước tôi đã báo lão Phuong trả lại cho chủ nhà rồi. Nếu muốn thuê lại nhà thì phải đặt cọc tiền thuê ba tháng, cô có tiền sao?”

Sắc mặt của anh cùng Lâm đại tiểu thư trong loại việc như thế này thật không khác biệt lắm. Hai người cùng nhận định Tà Tư Ninh không có biện pháp cũng như không có tiền. Tà Tư Ninh lại bắt đầu dầm ngực, hận không thể phun ra một ngụm máu bầy tỏ kháng nghị. Nhưng có thể làm sao a, chính mình thật thiếu tiền đến thế.

Nhất thời... thỏa hiệp.

Hàn Duệ để cho lão Phuong nghỉ ngơi, lần này anh tự mình lái xe. Trên đường tới quán ăn, anh mở radio FM 104.7. Trên đài đang phát bài “Vô lại” của Trịnh Trung Cơ. Mới vừa nghe thấy người dẫn chương trình nói tên bài hát, ánh mắt của Tà Tư Ninh không thể khống chế liếc nhìn Hàn Duệ một cái. Trong lòng oán thầm: nói không chừng đó chính là bản chất của anh.

Lúc này Hàn Duệ đã lại đeo lên thần khí của mình – chiếc kính râm. Ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước, đôi môi đẹp như được cát gọt bình tĩnh khép mở: “Ba mẹ cô thích cái gì? Tôi đã chuẩn bị một chai rượu vang, còn có một chút được phẩm bảo vệ sức khỏe. Cô xem còn cần gì khác nữa không?”

Đinh – một tiếng nổ ầm vang lên trong đầu Tà Tư Ninh. Tiếng ong ong chấn động trong đầu đến tận một lúc sau mới thanh tỉnh lại được. Đến lúc cô cảm nhận được ý tứ trong lời nói của Hàn Duệ, tay cô không tự giác nắm chặt lại. Trong lúc nói chuyện, về mặt cô căng thẳng: “Ba mẹ tôi không ở nơi này, anh không cần phải gấp mặt bọn họ rồi.”

Thần thái Hàn Duệ trấn định: “Bọn họ ở đây.”

Tà Tư Ninh nổi giận, cô xoay người tháo dây an toàn đồng thời rống lên: “Tôi đã nói với anh, bọn họ không ở đây. Anh như thế nào lại nghe không hiểu tiếng người à? Dừng xe! Tôi bị muộn rồi, phải về công ty rồi. Anh đi ăn cơm một mình đi.” Vừa nói cô vừa kéo tay cầm của cửa xe, xem ra nếu Hàn

Duệ không dừng lại cô sẽ mạnh mẽ lao xuống mặc kệ cửa khóa hay không khóa.

Hàn Duệ giật mình, trong tài liệu nói rằng năm năm trước cô đã rời nhà trốn đi. Xem ra khi đi đó đã phát sinh không ít chuyện tình khó chịu. Anh lấy tay kéo Tư Ninh một cái, giọng nói mềm đi không ít: “Đây là đường xa lộ, không thể dừng xe tùy tiện. Cô muốn xuống thì cũng phải chờ đến chỗ được phép. Hiện tại cứ ngồi yên ở đó trước đã.”

Tà Tư Ninh dùng đôi mắt hình viên đạn trừng anh: “Anh nhân rồi không có việc gì như vậy sao? Một bữa ăn thôi mà, cần gì phải đi ra đến xa lộ. Chẳng lẽ muốn sang thành phố khác thật sao?” Trong lòng cô càng hoảng thì lời nói ra miệng càng không khách khí, bản thân đã không thể không chế được.

“Đúng vậy, đúng là sang thành phố khác. Tính là đi ra mắt bố mẹ vợ.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đắc tội Lâm gia

Mạn Lâm nhìn thấy Tà Tư Ninh trong một hoạt động tuyên truyền. Hạn Lâm tuyên truyền cho bộ phim mới của mình còn Tà Tư Ninh thì lại vì ca khúc mới của cô. Địa điểm buổi tuyên truyền của hai người vừa vặn lại cùng ở quảng trường văn hóa ở trung tâm thành phố.

Hôm nay mới là đầu hạ, thời tiết lại oi bức như ngày Hạ Chí, mặt trời chói chang chiếu khô cả người. Trong thời gian giải lao, Hạn Lâm đi qua tìm Tà Tư Ninh, trên đường đụng phải trợ lý Tiểu Mỹ của Tà Tư Ninh. Về mặt của tiểu nha đầu trông rất u sầu.

Lúc Tiểu Mỹ phát hiện Hạn Lâm thì bộ dáng của cô liền như là thấy Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, kêu khóc lên: “Chị Hạn Lâm, chị đến thì tốt rồi.” Tiểu Mỹ vẫn thường cả kinh sợ hãi nhưng bộ dáng hôm nay của cô không thường xuất hiện, xem ra vấn đề không nhỏ.

Hạn Lâm bảo người mua cho cô một cốc nước đá. Cô lấy miệng hút mạnh, uống một hơi hết luôn cả nửa cốc. Cô lấy tay lau khóe miệng. Trên tay vẫn còn dính một chút kem chống nắng màu trắng: “Chị Tư Ninh ngày hôm nay không biết làm sao mà cứ hay nổi giận. Chị Hạn Lâm cũng biết, chị Tư Ninh không phải là người như thế. Không hiểu buổi sáng hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Hạn Lâm vỗ vỗ bả vai của Tiểu Mỹ: “Có thể có chuyện gì. Mùa hè đang đến, tâm hỏa vượng. Lại thêm mấy ngày này phải vội vội vàng vàng tuyên truyền, khẳng định là áp lực quá lớn với Tư Ninh. Em cũng đừng để vào trong lòng. Người này chỉ nói ngoài miệng thôi, trong lòng cũng không có nghĩ gì. Nếu cô ấy mắng em, em coi như cô ấy bị điên đi, nói xong thì liền xong rồi.”

Tiểu Mỹ gật đầu rồi hấp tấp đi mua trà lạnh hạ hỏa.

Hạn Lâm không đơn thuần giống như nha đầu kia. Mấy ngày qua cô cũng nghe được một chút chuyện về Tà Tư Ninh, không biết cảm xúc dao động này của Tà Tư Ninh có quan hệ cùng chuyện đó hay không. Nghĩ vậy cô liền đứng dậy tiến đến phòng hóa trang ở hậu trường của Tà Tư Ninh.

Còn chưa tới cửa phòng hóa trang cô liền nghe thấy bên trong có âm thanh ồn ào truyền tới: “Lan Tà, thật xin lỗi, đây là chuyện riêng của em. Em nghĩ rằng chị không cần phải can thiệp.”

Âm thanh của người phụ nữ thành thực hẳn là của người đại diện Lan Tà: “Tà Tư Ninh, em có biết hay không, những sự tình của em đều đã truyền ra. Người đàn ông thần bí trước đó chính là Hàn Duệ. Chị nhớ là chị đã nói rõ với em, đừng để chị là người cuối cùng biết được mọi chuyện. Em coi lời nói của chị là gió thoảng bên tai hay sao?”

Hạn Lâm biết Lan Tà đang nói về cái gì. Gần đây lúc cô tham dự yến hội của xã hội thượng lưu cũng nghe qua một chút về chuyện của Hàn Duệ và Tư Ninh. Hiện tại người của nhà họ Lâm cũng đã có lời bàn tán. Lúc ban đầu nghe được Hạn Lâm cũng có chút bức mình bởi vì Tà Tư Ninh có chuyện như vậy mà không thượng lượng cùng mình. Vậy mà cũng gọi là bạn tốt, là chị em tốt à?

Chỉ là, tức thì vẫn tức nhưng vẫn muốn biết rốt cục là có chuyện gì.

Sắc mặt Lan Tà lúc này có chút tái nhợt, đại khái là tức giận lắm rồi. Cô liếc Hạn Lâm một cái, muốn nói lại thôi, sau cùng vẫn là chào hỏi rồi bước đi.

Hạn Lâm vừa mới vào cửa liền nghe được một âm thanh băng lãnh như nước sông đóng băng: “Lan Tà, có nhiều chuyện chị có thể quản được, nhưng hôn nhân, bản thân em có quyền quyết định.”

“Hôn nhân?” Hạn Lâm nghe thấy thế mới phát giác sự tình so với tưởng tượng của cô còn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Nha đầu Tà Tư Ninh kia tới cùng là làm cái gì a.

Tà Tư Ninh quay mạnh đầu lại, lúc nhìn thấy Hạn Lâm, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc: “Chị đã tới rồi sao?” Trang điểm trên mặt cô đã phai đi không ít, đường kẻ mắt cũng nhòe đi, không biết vì mồ hôi hay là vì... khóc.

Mạn Lâm rót một ly nước đưa cho cô, ý bảo cô uống một ngụm: “Ca khúc mới khi nào sẽ phát hành? Hiện tại an bài như thế nào rồi?”

Tà Tư Ninh uống hết nước, mỉm cười hiểu rõ: “Chị tới đây chính là hỏi em về vấn đề công tác? Vậy không bằng chị đi tìm Lan Tà nói chuyện. Chuyện của em thì không ai hiểu rõ ràng bằng chị ấy rồi.” Nói đến đây ánh mắt cô tối sầm lại, đại khái là nhớ tới trận ầm ĩ lúc nãy với Lan Tà.

Mạn Lâm túm lấy làn váy, tao nhã đứng dậy: “Tốt lắm, vậy chị đi tìm Lan Tà...”

Cô còn chưa có đứng vững đã bị người kéo lại, chỉ thấy Tà Tư Ninh trừng mắt nhìn cô, thấp giọng hô: “Chị Mạn Lâm!”

Mạn Lâm mỉm cười: “Tốt! Không náo loạn với em nữa. Thừa dịp bây giờ có chút thời gian, nói một chút xem, đã xảy ra chuyện gì.”

Tà Tư Ninh cúi đầu gầy gầy móng tay, có chút thờ ơ nói: “Em đi công chứng rồi.”

Mạn Lâm đã khôi phục lại từ sự ngạc nhiên đến giật mình lúc ban đầu. Bây giờ là thời đại của cuộc hôn nhân flash, nhất là đối với các cô, thanh xuân chỉ trong vài năm, nếu không nắm chặt, bỏ qua thì cái gì cũng sẽ không có. Chỉ là trong ấn tượng của cô, Tà Tư Ninh không phải là loại phụ nữ theo đuổi loại hôn nhân kích thích này. Hơn nữa Tà Tư Ninh còn có đứa bé, trước khi làm ra quyết định nào cũng đều phải xem xét vấn đề sinh hoạt của đứa bé.

Cô lấy ra một điều thuốc, ngón tay cái bật lửa lên châm thuốc. Không bao lâu những vòng khói đã từ từ nhả ra, âm thanh của cô cũng chút mông lung lượn lờ như sương khói: “Cùng Hàn Duệ sao? Hẳn cho em ích lợi gì?”

Quả nhiên vẫn là Mạn Lâm có thể hiểu được mình, Tà Tư Ninh đóng cửa phòng trang điểm lại, lấy từ trong ví ra một tờ giấy. Đó chính là tờ hợp đồng kia, cười bất đắc dĩ: “Vì chừng này tiền mà em đem bán bản thân đây.” Nói xong cô hỏi Mạn Lâm một điều thuốc, cũng mượn bật lửa, xoạch xoạch bật lửa nhưng vì không thường sử dụng nên động tác không tao nhã tự nhiên được như Mạn Lâm.

Nhìn đến bộ dáng muốn ho khan lại không ho được của Tà Tư Ninh, Mạn Lâm nở nụ cười: “Được rồi. Không bật được lửa thì đừng có bật, cũng không phải vật gì tốt.”

Tà Tư Ninh vô tội bĩu môi.

Hai người còn chưa kịp nói gì thì ở cửa đã có nhân viên công tác tới thúc giục Tà Tư Ninh lẫn Mạn Lâm. Hai người chỉ có thể bất đắc dĩ buông tay nhìn nhau: xem ra không dễ mà tìm thời gian an tĩnh nói chuyện. Dù sao hai người cũng không phải thiên kim nuôi ở khuê phòng, nghỉ ngơi đủ rồi thì phải công tác.

Lúc Mạn Lâm mở cửa ra ngoài, cô chỉ chỉ vào cái hợp đồng trên bàn của Tà Tư Ninh, ôn nhu nhắc nhở: “Nếu em cảm thấy đúng thì cứ kiên trì. Em còn trẻ, nếu sau này phát hiện là sai thì cũng còn có cơ hội sửa chữa. Bất quá chị phải nhắc nhở em, nhà họ Lâm không dễ chọc. Lâm Tĩnh đã lên tiếng ở trong cái vòng thượng lưu lẩn quẩn đó, ý kiến đối với em không nhỏ. Còn có Lâm Thiển... cô ta càng nguy hiểm hơn so với Lâm Tĩnh.”

Tà Tư Ninh đau đầu, Mạn Lâm không biết còn có một cái Hàn Duệ. Dù nói không sợ thần sợ quỷ, chỉ sợ có bạn hữu giống như lợn. Tà Tư Ninh không biết anh có trở thành bạn tốt của lợn hay không. Chuyện hồi sáng khiến lòng cô vẫn còn sợ hãi, ngộ nhờ anh lại muốn đi đi gặp bố mẹ vợ... Vừa nghĩ tới thì đầu của Tà Tư Ninh muốn nổ tung ra rồi.

Cái gọi là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Những lời này thật là đáng tin. Tà Tư Ninh từ kinh nghiệm cá nhân sâu sắc xác nhận điều này. Tà Tư Ninh rất nhanh nhận được tin nhắn từ Hàn Duệ. Anh chỉ nói sáu chữ: khi nào về nhà.

Thiếu chút nữa quên, lúc này hai người đang tiến hành chiến tranh lạnh. Ở trên đường cao tốc, Tà Tư Ninh chết sống cũng muốn trở về, nguyên tưởng rằng Hàn Duệ không đáp ứng, kết quả là một cuộc điện thoại từ công ty làm cho anh không thể không thỏa hiệp. Phòng chừng loại khiêu chiến chủ nghĩa đại nam tử này làm cho anh phi thường khó chịu, cho nên trên đường trở về hai người đều trầm mặc không nói.

Suy nghĩ đến điểm này, Tà Tư Ninh nhấn một cái tin, nói rằng mình phải công tác tới khuya, có thể ở lại công ty nghỉ ngơi mấy giờ. Sau đó tắt máy không cho Hàn Duệ bất cứ cơ hội phản đối nào.

Buổi chiều, nhiệt độ không khí thậm chí còn cao hơn so với buổi sáng nhưng Tiểu Mỹ lại thở nhẹ một hơi, cười. Không biết có phải là bởi vì trà hạ hỏa hay không mà tính tình chị Tư Ninh cũng như thủy triều thối lui. Đương nhiên là làm trợ lý, loại tình huống này làm cho Tiểu Mỹ cao hứng quá rồi.

Nhưng mà cảm xúc là thứ mà cái này vừa mất đi thì cái khác lại mọc ra. Tính tình Tà Tư Ninh thì đã hạ xuống rồi nhưng người khác thì lại giống như ăn thuốc súng, hỏa lớn!

“Tiểu Mỹ!” Một âm thanh nữ nhân còn cứng rắn hơn cả đá truyền đến, đồng thời một đôi mắt đen sáng bóng xuất hiện: “Nói cho Tà Tư Ninh, buổi tuyên truyền chấm dứt. Thay quần áo đi tham gia tiệc rượu. Đây là thiệp mời!”

Tiểu Mỹ cảm giác rõ ràng độ mạnh mẽ của cái thiệp mời kia đập vào tay mình: má ơi, chị Lan Tà muốn đập nát tay mình sao! Đau chết rồi!

Bình thường người đại diện đều trực tiếp đi thuyết phục Tà Tư Ninh, hôm nay hai người gần ngay trước mắt sao lại muốn mình chuyển lời – hai người cãi nhau rồi hả?

Tiểu Mỹ vì phát hiện vấn đề mà âm thầm kích động. Cô cảm thấy bên trong nhất định có chuyện, có thể tìm hiểu rõ ràng. Bất quá, thiệp mời này... Tiểu Mỹ mở ra, thoáng nhìn qua, trong mắt không thể không hiện lên thoi vàng.

Bởi vì địa điểm là cửa hàng rượu của nhà họ Lâm. Tiểu Mỹ may mắn được qua đó một lần. Không chỉ rượu của nơi đó là cực phẩm mà trang hoàng lại là số một. Không hổ là cửa hàng rượu bậc nhất của Lâm Chấn Hải.

Lúc gần kết thúc công tác, Tiểu Mỹ đem thiệp mời đưa đến tay Tà Tư Ninh, chỉ không ngờ là biểu tình của Tà Tư Ninh còn kích động hơn so với suy nghĩ của Tiểu Mỹ. Tà Tư Ninh lật tới lật lui tấm thiệp mời vài lần sau đó còn hỏi lại đến vài lần là nhà họ Lâm nào, còn hỏi vài lần là ai để cho cô đi.

Tiểu Mỹ không khỏi cảm khái: sức quyến rũ của nhà họ Lâm thật lớn a. Nếu mình cũng có thể đi một lần... Nghĩ tới đây, con mắt của cô quay tròn một vòng, mong chờ hỏi: “Chị Tư Ninh, buổi tối có muốn em đi cùng không? Vừa lúc tan tầm em không có việc gì làm...”

Mình tình mang trợ lý đi tham gia hoạt động là chuyện bình thường cho nên Tiểu Mỹ cảm thấy mình có hi vọng rất lớn. Trong đầu cô đã nghĩ buổi tối mặc cái gì. Quần áo của mình đều quá bình thường, liệu có thể lên lút hỏi mượn công ty một bộ y phục không. Nói không chừng còn có thể gặp được một soái ca, sau đó lâm vào một tình yêu kinh thiên động địa...

“Không cần. Em có thể tan việc. Lúc trở về nhớ chú ý an toàn.” Tà Tư Ninh quăng một câu như vậy rồi nắm chặt thiệp mời chạy đi. Nhìn theo phương hướng của cô, hẳn là cùng Lan Tà thương lượng chuyện liên quan tới tiệc rượu.

Lập tức Tiểu Mỹ có thể nghe thấy âm thanh tan nát cõi lòng của mình, chắc chắn: thật sự là đáng tiếc, mất đi một cơ hội kết bạn với ông chủ trẻ giàu có.

Chỉ tiếc rằng Tiểu Mỹ ưu thương không bao lâu liền có một phóng viên cầm microphone đến đây, cười hi hi hỏi: “Cô là trợ thủ đắc lực Tiểu Mỹ của Tà tiểu thư? Quả nhiên giống như trong truyền thuyết, vừa xinh đẹp lại đáng yêu a. Có thể tiết lộ an bài tối nay của Tà tiểu thư không? Có phải là cùng với bạn trai thân bí của cô ấy hưởng thụ thế giới của hai người không? Gần đây tôi có nghe nói cô ấy đắc tội nhà họ Lâm. Cái này cô khẳng định là có biết, đúng không?”

Tươi cười trên mặt Tiểu Mỹ từ từ thu lại. Trong đầu có tiếng vang vô hạn: chị Tư Ninh đắc tội nhà họ Lâm... đắc tội nhà họ Lâm... nhà họ Lâm... Cái nhà họ Lâm kia đưa thư mời tới đây, xem ra thâm ý sâu sắc rồi.

Nếu chị Tư Ninh đêm nay mà qua đó chẳng phải là đi chịu chết sao?

Cô khẩn trương bỏ qua phóng viên, đuổi theo Tà Tư Ninh. Cô nghĩ: chị Tư Ninh khẳng định cần một người giúp chần “trúng thối”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cô ấy là vợ tôi

Hôm nay lão Phưong đến đón Hàn tổng sớm hơn hai, ba tiếng đồng hồ so với bình thường. Trong công ty mọi người có chút giật mình, hỏi hẩn. Hẩn cảm hai túi đồ khua khua trước mặt mọi người hai lần, ra về thần bí nói: “Khó có lúc Hàn tổng muốn hưởng thụ cuộc sống đấy!”

Các nhân viên nhìn ra rằng trong túi là thức ăn trong siêu thị. Nhưng những đồ này cùng với hưởng thụ cuộc sống có quan hệ gì với nhau? Không giải thích được, không giải thích được!

Lúc Hàn Duệ rời khỏi công ty, anh đặc biệt ân cần chào tạm biệt nhân viên. Mọi người mượn cơ hội này nói lời khách sáo: “Hàn tổng, về nhà à?”, “Hàn tổng, đêm nay ước hẹn cùng người đẹp sao?” “Hàn tổng...”

Nhân lực của lão Phưong vô cùng tốt, hẩn xem xét chuẩn thời cơ, ngăn trước mặt đám người hay nhiều chuyện này. Hình tượng của hẩn bỗng hóa thân chánh nghĩa: “Mọi người bỏ qua cho Hàn tổng đi. Phu nhân còn ở nhà chờ Hàn tổng về a.” Nói xong lấy khí thế không kịp bụng tai nhanh chóng mang Hàn tổng lên xe.

Sau khi xe lái đi được một lát, trên mặt Hàn Duệ ần ần ý cười: “Giải Kim Mã lần tiếp theo nhất định anh sẽ đạt ngôi vị Ảnh đế.”

Lão Phưong xấu hổ: “Ảnh đế thì không cần, giải nam phụ tốt nhất là được rồi!”

Hai người đàn ông cùng cười lên.

Lão Phưong do dự một chút: “Hàn tổng, tại sao anh lại muốn để lộ ra chuyện kết hôn? Vạn nhất Lâm tiểu thư bên kia nghe nói rồi...”

Lúc này là giờ tan tầm, giờ cao điểm bận rộn, tốc độ xe của Hàn Duệ có thể lấy tốc độ của bò sát để so sánh. Hàn Duệ giờ phút này nghĩ đến Tà Tư Ninh, khi nào thì cô kết thúc công việc. Sáng nay quan hệ của bọn họ không hòa hợp nên anh nghĩ tốt nhất là nên dùng phương thức nhắn tin để hỏi thăm. Viết xong lại xóa đi, lặp đi lặp lại bốn năm lần mới gửi đi được sáu chữ.

Gửi xong thì Hàn Duệ mới nghe được vấn đề của lão Phuong. Anh nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, không để ý lắm, nói: “Bọn họ biết là vừa đúng lúc. Nó hoàn toàn xua tan ý tưởng hợp tác tôi và Lâm Thiển. Đó cũng là mục đích mà tôi muốn anh diễn vở tuồng này tại công ty.”

Lão Phuong không hiểu, nhị tiểu thư của nhà họ Lâm muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn khí chất có khí chất, lại thêm nữa gia thế số một, số hai. Quả thực là người phụ nữ vạn người đàn ông mơ ước. Hắn thực sự không rõ vì cái gì mà Hàn tổng không tuyển chọn cô mà ngược lại lại chọn người phụ nữ phong trần như Tả Tư Ninh a?

Hàn Duệ nhận được tin nhắn: “Bạn rộn, ở lại công ty.” Không biết sao, trong óc Hàn Duệ tự động hiện lên bộ dáng phát hỏa ban sáng của Tả Tư Ninh, cùng với tin nhắn này, anh cảm thấy ngạc nhiên thú vị. Anh gọi điện lại nhưng đối phương đã tắt điện thoại.

Hàn Duệ bất đắc dĩ: “Lão Phuong, lúc vợ của anh tức giận, anh làm thế nào an ủi cô ấy?”

Lão Phuong nở nụ cười xấu xa: “Vợ chồng cãi nhau, đầu giường âm ỉ cuối giường hợp. Hàn tổng, anh biết mà.”

Mặt Hàn Duệ hồng như uống rượu say.

Lúc về đến nhà, anh cho lão Phuong đến công ty của Tả Tư Ninh, hạ chỉ nhất định phải mang Hàn phu nhân trở về nhà. Còn chính anh thì đi vào phòng bếp, trong tay mang theo đồ ăn mà lão Phuong mua.

Muốn bắt lấy lòng một người đàn ông, đầu tiên phải bắt được dạ dày của anh ta. Kỳ thật phụ nữ cũng vậy, Hàn Duệ suy nghĩ. Buổi sáng làm Tả Tư Ninh tức giận, buổi tối nói thế nào thì cũng phải làm ra chút bồi thường, may mà tài nấu nướng của mình không tệ, vậy thì làm bữa cơm cho cô ăn đi.

“A! Nấu cơm a! Biết anh trai đến đây cố tình chiêu đãi anh? Coi như tiểu tử nguoi có lòng.” Hàn Trữ mặc một cái quần soóc ngắn, nửa thân trên trần truội, tựa vào cửa phòng bếp.

Cái xẻng trong tay Hàn Duệ rớt xuống, anh nhanh tay chụp lại, hữu kinh vô hiểm. Hàn Duệ nhìn tức, đến lúc làm xong món ăn mới quay người lại, nhíu mày: “Lại bị Lâm Tĩnh giận hả?”

Hàn Trữ lấy một chiếc khăn lông khoác lên người, nằm lên sofa, cầm quả táo lên gặm. Bởi vì miệng đang nhai đồ ăn nên lúc nói chuyện hơi hồ hồ không rõ: “Không có, cô ta lúc này không làm gì anh. Xem như em nói đúng, người họ Lâm đều muốn mặt mũi, em nói rằng cô ta không phải người vợ tốt, cô ta không phục nên lúc này liều mạng làm ra bộ dạng người vợ tốt...”

Hàn Duệ dọn đồ ăn ra bàn, dọn xong vị trí, mở chai rượu vang ngon. Anh thậm chí còn suy nghĩ, chút nữa sẽ thấp lè tè hai ngọn nến làm ra bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.

Cái mũi của Hàn Trữ bén nhạy như của sói con, hắn bước lại, khoác tay lên bả vai của Hàn Duệ, đùa giỡn: “Em trai, em muốn hò hẹn với Tả tiểu thư! Anh tới đây hẳn là quấy rầy các người?” Chỉ tiếc là bả vai của Hàn Duệ nhỏ bé, Hàn Trữ thiếu điểm dựa nên thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống.

Hàn Duệ liếc anh trai một cái, bình tĩnh mở miệng: “Tả Tư Ninh không phải bạn gái của em.”

Hàn Trữ nhất thời tức giận: “Em đùa giỡn tình cảm con gái người ta rồi vứt bỏ hả? Quả thực là súc sinh mà!”

Hàn Duệ nghiêm mặt: “Cô ấy là vợ của em.”

Phịch một tiếng, lần này Hàn Trữ đã ngã xuống đất thật rồi. Hắn quì rạp trên mặt đất không dậy nổi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào em trai, ngón tay chỉ vào đầu em trai nói không ra lời. Nghe ngào một hồi lâu mới nói được: “Tiểu tử nguoi làm thật a? Anh nghĩ em lôi kéo đầu kia làm bộ làm dáng cho người nhà họ Lâm xem, làm sao lại trở thành vợ rồi? Đi công chứng lúc nào? Sao tiểu tử nguoi lại kích động như vậy...”

Hàn Trữ thao thao bất tuyệt cần nhẫn, Hàn Duệ nhặt quả táo rơi trên mặt đất nhét vào miệng anh trai, mặt vẫn lạnh như cũ: “Ăn táo của anh đi.”

Hàn Trữ khóc không ra nước mắt: “Xứ tiểu tử, sàn nhà của nguoi sạch sẽ không vậy? Táo đã rơi xuống mặt đất rồi không rửa sao ăn được?”

Đáng tiếc là hắn vẫn chưa hồi thần thì bị mấy bộ y phục đập lên người, kèm theo đó là âm thanh không hề thân mật của Hàn Duệ: “Đêm nay xem như là tân hôn của em. Mặc kệ anh đi đâu: quán ăn đêm, đi bar hay tình một đêm... đừng ở lại đây quấy rối.”

Hàn Trữ từ trên mặt đất bò dậy, cầm lấy quần áo sạch trên lưng mình để thay. Bỗng nhiên bật cười: “Phiền phức thật đó, hôm nay anh trai em thật sự tới quấy rối em rồi. Cửa hàng rượu của nhà họ Lâm hôm nay mở yến hội, bạn gái... không, vợ em, hẳn cô ấy sẽ tới tham dự. Đừng trách anh không nhắc nhở em, yến hội lần này là ý tứ của Lâm Tĩnh.” Nói xong thì hắn trực tiếp tóm lấy một miếng bít tết đưa lên cắn, biểu tình hưởng thụ: “Tay nghề của em thực không sai, nhưng chỉ sợ là tối nay không có cơ hội rồi.”

Sau khi Hàn Trữ đi rồi, Hàn Duệ trở về chỗ cũ xem xét thiếp mời Hàn Trữ đưa đến. Để xác nhận, anh gọi điện cho lão Phuong. Lão Phuong chứng nhận rằng Tả Tư Ninh được công ty an bài đến yến tiệc của nhà họ Lâm.

Hàn Duệ có liên lạc với Tả Tư Ninh, chỉ tiếc rằng điện thoại của cô vẫn chưa mở. Xem ra đúng là cô đã đi bữa tiệc kia rồi. Từ xưa đến nay những hoạt động giao lưu của nhà họ Lâm đều do Lâm Tĩnh ra mặt. Cô mời không ít thiên kim tiểu thư danh tiếng và thiếu gia thế gia, cũng có cả minh tinh biểu diễn giúp vui nhưng với tính cách của Lâm Tĩnh thì phải là minh tinh cỡ quốc gia. Bởi vì theo cô thì phải cỡ đó mới đủ cấp bậc, cho nên dụng ý của lần mời Tả Tư Ninh này tất nhiên là không đơn giản mà loại tình huống này Hàn Duệ đã sớm dự liệu.

Tiệc rượu chính thức bắt đầu lúc tám giờ, tuy nhiên chỉ tầm sáu, bảy giờ Lâm Tĩnh đã có mặt tại hội trường để giám sát. Không khí tại hội trường lúc này “náo nhiệt” lên rất nhiều bởi vì Lâm Tĩnh vốn đòi hỏi chất lượng cao, người tổ chức hoạt động của cửa hàng rượu chuyên nghiệp hơn người bình thường rất nhiều.

Lâm Tĩnh đột nhiên nhướn lông mày, ngón tay với móng tay được sơn màu đỏ tươi chỉ vào một dự án biểu diễn: “Ai đã viết kế hoạch này? Bữa tiệc nào cũng bắt đầu bằng một đám người nhảy múa sao? Sao không nghĩ ra điểm mới mẻ độc đáo nào?”

Tổng Không biết rõ đại tiểu thư không dễ chọc nên cẩn thận đáp lời: “Hoạt động của chúng ta trước nay vẫn làm như vậy. Kỳ thật khiêu vũ chỉ là để khởi động bầu không khí, kinh nghiệm cũng cho thấy sức ảnh hưởng của khiêu vũ khá tốt, vì vậy...”

Lâm Tĩnh cười lạnh: “Cho nên các người liên bảo thủ, không muốn phát triển hả? Tôi mời các người đến để tạo ra bữa tiệc chất lượng cao, nếu chỉ là rập khuôn các mô hình trước đó vậy thì tôi tiêu tiền mời các người đến làm gì?”

Bản kế hoạch trên tay cô bay ra, trực tiếp đập vào mặt Tổng Không không chút lưu tình.

Khóe miệng Tổng Không run rẩy, khó khăn lắm mới giương lên được khuôn mặt tươi cười: “Lâm tiểu thư nói đúng lắm, chúng tôi mang về sửa chữa.”

Hai mắt Lâm Tĩnh quét lên trên người Tổng Không, mặt lộ vẻ khinh thường: “Bỏ màn khiêu vũ đi, đổi thành ca hát trực tiếp, đồng thời không gian trung tâm chia làm hai lớp trong ngoài. Bên trong là ca sĩ và khách quý, bên ngoài là sân nhảy chung, hiểu chưa?”

Tổng Không tính toán, thay đổi an bài, sân bãi... thì còn có thể giải quyết được, chỉ là ca sĩ biểu diễn trực tiếp thì hơi khó, nhất thời làm sao liên hệ được ca sĩ thích hợp? Tổng Không bắt đầu đắn đo, không thể làm gì khác hơn là phải nói rõ khó xử với đại tiểu thư.

Lâm Tĩnh nhếch môi, đầu ngón tay chỉ vào danh sách khách mời: “Tìm cái gì, không phải có sẵn một ca sĩ đây sao? Bấy giờ ba mươi phút liền mời khách quý vào trước. Tôi muốn tất cả đều phải bố trí thật tốt, không được có bất luận sai lầm nào!” Nói xong quay người bỏ đi.

Tổng Không nhìn vào danh sách: Tả Tư Ninh. Gần đây những lời đồn đãi ở khắp nơi, khó trách Lâm đại tiểu thư lại an bài như vậy.

Bây giờ, khách quý có thiệp mời bắt đầu tiến vào hội trường. Tại hội trường, mùi sâm banh đan xen mùi hương hoa hồng làm say lòng người, ánh sáng rực rỡ, y phục sang trọng lộng lẫy.

Lúc người hầu nói Hàn Duệ - Hàn tổng đã đến, đại tiểu thư họ Lâm cười liên tục. Cô quay đầu lại nhai với người phụ nữ bên cạnh: “Thiên Thiên, người đàn ông của em đã đến rồi. Lần này em sẽ nể mặt khiêu vũ chứ?”

Mấy người trợ lý đều đưa ánh mắt đến trên người Lâm nhị tiểu thư, Lâm Thiên. Bọn họ đều nghe qua rằng nhị tiểu thư am hiểu khiêu vũ, trong nhà còn có một cái phòng chuyên để cô khiêu vũ. Cô còn dành được cúp khiêu vũ. Tuy nhiên nhị tiểu thư ít tham dự hoạt động xã giao, cho dù là có xuất hiện cũng ít khi khiêu vũ cho nên rất nhiều người không biết rõ chuyện này. Hôm nay, bởi vì Hàn tổng mà sẽ khiêu vũ sao?

Nhà tạo hình của Lâm Thiên còn đang phối hợp vật phẩm trang sức với y phục. Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục dạ hội mà hồng nhạt, một chiếc thắt lưng quấn ở hông, buộc vòng quanh chiếc eo mảnh khảnh của cô. Nhà tạo hình suy tư một hồi rồi cầm một cái kim cài áo buồm bướm màu hồng nhạt nhưng chưa kịp đeo đã bị tay của Lâm Thiên nhẹ nhàng đẩy ra, ánh mắt đảo qua một chiếc dây chuyền hình hoa sẫm màu trong hộp nữ trang, mỉm cười: “Dùng cái này đi!”

Nhà tạo hình xem qua, nếu phối hợp như vậy, bộ lễ phục sẽ bị lu mờ đi, vì vậy đề nghị dùng cái kim cài áo.

Lâm Tĩnh liếc mắt quét nhà tạo hình một cái, trừng mắt: “Cô mới tới sao? Sao lại chọn y phục như vậy? Dây chuyền này là do em rề đưa, nhị tiểu thư của nhà chúng ta đổi bộ y phục để phối hợp với cái này. Cô cái này cũng không biết sao?”

Nhà tạo hình cúi đầu, liên tục giải thích.

Lâm Thiên kéo tay Lâm Tĩnh, hỏi đổi: “Chị, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta ra ngoài đi. Để cho khách quý chờ thì không tốt.” Sau khi cô lôi kéo Lâm Tĩnh đi còn quay đầu hướng nhà tạo hình mỉm cười, cười đến lòng nhà tạo hình thấy ấm áp, hận không thể giáp mặt khích lệ tính tình tốt đẹp của Lâm Tĩnh.

Chỉ là nhà tạo hình không biết rằng mình đã mất chén cơm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Một phen cảm động nho nhỏ

Một câu của Lan Tả: “Nếu em muốn kết thúc con đường ca hát trước thời gian, vậy tối nay em muốn đi đâu thì đi, chị tuyệt đối mặc kệ.” Một câu như vậy làm cho Tả Tư Ninh không có lý do để tranh luận. Tức giận thì tức giận thật nhưng cô vẫn ngồi yên trên chiếc xe công ty an bài. Dọc đường đi cô chỉ nhìn ra cửa sổ, một nửa câu cũng không nói cùng Lan Tả.

Tả Tư Ninh minh bạch, từ lúc bắt đầu đến nay, mọi quyết định của Lan Tả đều là tốt cho mình, nhưng chính cô lại lần lượt đẩy mình vào trong hố lửa. Trước kia thì đi gặp chủ cửa hàng tư nhân, hiện tại thì đi tham gia tiệc rượu của nhà họ Lâm, tương lai... Đi đến tình hình như ngày hôm nay, Tả Tư Ninh không phải oán Lan Tả, nhưng cô sợ hãi. Như vậy liệu cô có càng ngày càng tiện, cho đến khi chính cô cũng không dám nói với con trai cô đã làm gì.

Loại sợ hãi này cũng chính là một trong những nguyên nhân mà cô quyết định hợp tác cùng Hàn Duệ.

Nghĩ đến Hàn Duệ, tinh thần Tả Tư Ninh bỗng nhiên tỉnh táo. Bằng vào quan hệ của Hàn Duệ và nhà họ Lâm, anh có thể giúp cô tránh đầu ngọn sóng đêm nay không? Tả Tư Ninh nghĩ, việc mình đắc tội với Lâm tiểu thư, nói như thế nào thì một phần cũng do Hàn Duệ. Anh không xử lý thì ai tới xử lý? Nghĩ tới đây, cô đề cho lái xe dừng xe.

Sau khi âm ỉ cơ hồ đến lật cả trời với Lan Tả, Tả Tư Ninh mới vòng vèo đi tới nhà Hàn Duệ, bất quá trong nhà có chút không bình thường: sói con im ắng nằm ở trong ổ ở góc nhà nhưng mà nó đã được cho ăn, Hàn Duệ đã về nhà rồi sao?

Tả Tư Ninh rón rén đi vào phòng, thế nào mà nghe được tiếng hát xì, lại còn có âm thanh ăn uống, chẳng lẽ Hàn Duệ đang ăn cơm?

Lòng hiếu kì của Tả Tư Ninh bị gọi lên, cô nghĩ: Hàn Duệ hôm nay như thế nào lại về nhà đúng giờ? Lại còn đang ăn cơm trong nhà? Chẳng lẽ người giúp việc lại thêm việc làm bữa tối?

Một âm thanh đột ngột vang lên: “Ồi! Sao cô lại ở chỗ này?”

Tả Tư Ninh sợ tới mức giật nảy cả người lên, đến lúc nhìn thấy người vừa nói chuyện cô mới xoa ngực thuận khí: “Anh hai, lời này là em hỏi anh mới đúng!”

Hàn Trữ nghiền ngẫm cái xưng hô này một hồi, miệng ngậm cái đĩa ăn, trong mắt từ từ tản ra nét trêu đùa: “Anh hai? Cách xưng này rất được. Không sai, không sai! Về sau kêu nhiều một chút a, em đâu!” Một âm cuối cùng kéo ra đặc biệt quyến rũ, kêu đến tâm thấy ngứa ngứa. Kết quả, sau khi hắn nói xong lại cắn một miếng thịt bò, vừa cười vừa ăn, làm cho miệng dính đầy hạt tiêu đen từ miếng thịt bò, hắn cũng không thèm quan tâm cứ tiếp tục cắn...

Tả Tư Ninh lúc này thật sự dở khóc dở cười, vì sao? Thứ nhất, từ anh hai kia chỉ là từ giọng điệu, không có bất cứ ý tứ hàm xúc xưng hô nào. Đúng là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí* (editor: cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau; mỗi người mỗi ý). Thứ hai, Hàn Trữ và Hàn Duệ đúng là anh em, có đôi khi không lớn hơn bao nhiêu so với Hữu Hữu. Dĩ nhiên lời này có ý khích lệ, ngày thơ chất phác thật tốt, Hữu Hữu nhà cô thật đáng yêu.

Hàn Trữ như là nhớ lại cái gì, mở miệng chứa đầy thức ăn nói mơ hồ không rõ: “Em cũng ngồi xuống ăn đi, dù sao vốn là làm cho em.”

Tả Tư Ninh trong chốc lát mới phiên dịch được cái mơ tương hồ kia, sau đó hai mắt sáng lên: “Đây đều là anh làm?”

Hàn Trữ đang nhét đầy miệng salad thiếu chút nữa bị sặc, hắn lộ ra vẻ mặt muốn cười như điên: “Nếu anh có thể làm ra một bàn đồ ăn như thế này thì đừng nói là một Lâm Tĩnh mà đến mười Lâm Tĩnh cũng phải quỳ gối dưới chân anh. Đây là Tiểu Duệ Duệ nhà ta làm. A... nó nói hình như muốn cùng em cái gì mà đêm động phòng hoa chúc. Anh vừa rồi còn nhìn thấy được một ngọn nến trong phòng bếp...”

Động phòng hoa chúc... giờ phút này trong lòng Tả Tư Ninh có một loại thần vật gọi là Thần mã bay qua. Hàn Duệ biết làm đồ ăn? Còn làm rất ngon? Thần mã a, Hàn Duệ muốn động phòng hoa chúc! Anh xem anh là người cô đại sao? Vậy mà lại còn thật chuẩn bị nên! Thần mã a! Anh quả thực là làm cho người ta phá vỡ ấn tượng đối với anh a... Làm sao bây giờ, tuy khôì hài, tuy không thể tưởng tượng nổi, nhưng hiện tại Tả Tư Ninh giống như có một chút cảm động nho nhỏ.

Cô lớn như vậy đã gặp không ít đàn ông sỗ sàng, cắt xén cướp đoạt, nhưng hình như chưa gặp qua một người đàn ông tự mình xuống bếp. Đừng nói có, mà cô căn bản chưa từng nghĩ ngợi qua.

Hàn Trữ lờm một cái, nhìn thấy trong mắt Tả Tư Ninh như có giọt nước mắt, hắn bị sốc: “Cảm động rồi hả? Kia, nhanh nhanh đi tìm nó đi. Nó đi tiệc rượu của nhà họ Lâm tìm em rồi.”

Vừa nghe đến tiệc rượu của nhà họ Lâm, điểm cảm động nhỏ của Tả Tư Ninh vừa mới sinh liền biến mất, thay vào đó là thận trọng: “Anh ấy làm sao biết em sẽ đi?”

Hàn Trữ uống một ngụm rượu vang, hứng khởi tăng lên, không tìm không phải nói: “Anh tới báo tin, nếu không thì tiểu tử kia vẫn còn ở nhà chờ em trở về ăn bữa tối dưới ánh nến a.” Hắn tiện tay chỉ lên tường, hào tâm nhắc nhở: “Tiệc rượu đã gần bắt đầu, nếu em không đi, Tiểu Duệ Duệ có thể trở thành bạn nhảy của người khác rồi.”

Tả Tư Ninh ở sau lưng tròn mắt nhìn hắn, lúc này mới vội vàng vàng chạy đi. Lúc đi ra ngoài trong lòng có phần lo lắng: có Hàn Duệ ở đấy, có lẽ chết sẽ không quá khó coi. Lại nói, mình sẽ ca hát, nhiều lắm thì bị bọn họ nói hát không được, còn có thể có gì khác.

Trong phòng ăn, sói con đã no ngủ lười biếng đứng dậy, bỗng nhiên nhìn thấy anh trai của chủ nhân. Nó vô cùng thân thiết vẫy vẫy đuôi, đồng thời liếm liếm đầu ngón chân của anh trai chủ nhân. Chỉ thấy anh trai chủ nhân sờ sờ lông của nó, tự nói: “Mình cũng nên qua xem đi. May mà mình thông minh trở

về chỗ Tiểu Duệ Duệ ăn uống no đủ. Đến lúc nhìn thấy Lâm Tĩnh cái gì cũng đều không muốn ăn rồi. Bất quá, nói đi thì phải nói lại, người thấy Tả Tư Ninh có thể ứng phó được cái này sao? Hai chị em nhà họ Lâm, một nhu, một cương, song thù kết hợp, công lực không nhỏ a.”

Hàn Trữ ở trong phòng ôm sói con một lúc sau đó mới thở sâu một cái, cất bước ra khỏi nhà.

Tiệc rượu không sai biệt lắm nên bắt đầu, những người công nhân tạm thời được gọi tới bố trí hội trường đi theo một lối khác ra ngoài. Tuy nhiên trong đó có mấy người bởi vì bị đau bụng cho nên sử dụng WC của nhà hàng.

Có một người khách quý vì quá mót, muốn đi toilet. Kết quả nhìn đến toilet nam dựng một tấm bảng: đang sửa chữa. Người khách quý quả thực là khóc không ra nước mắt: sửa lúc nào không sửa, lại nhờ lúc này mà sửa, này, không phải là làm khó người sao?

Sau khi hẩn bỏ đi, bên trong toilet truyền ra tiếng cười. Móng tay tên họ Đinh bấm vào đùi, cười đến co giật: “Đại ca, chiều này của anh thật...” Bọn hẩn đúng là đang làm việc tạm thời. Nguyên lai là bọn họ đang phát sầu tìm cách trà trộn vào trong tiệc rượu, kết quả Tổng Khổng lại tìm người làm việc tạm thời. Chuyện này đối với bọn Lục Lệ Thành quả thực là tin tức đại tốt. Bọn hẩn cởi bộ đồ lao động, thay bộ đồ tây trang đã chuẩn bị sẵn, thay cả giày dép sau đó đứng trước gương xem xét, bộ dáng quả thực trông rất giống khuôn mẫu của người thành đạt.

Biểu tình của tên họ Đinh có chút do dự, hẩn hạ giọng: “Đại ca, chúng ta làm như vậy sẽ không xảy ra vấn đề chứ? Anh cũng biết nhà họ Lâm tiền bạc, của cải phong phú, vạn nhất chọc giận bọn họ, chúng ta đây đừng nghĩ ở lại chỗ này lẫn lộn tiếp rồi.”

Lục Lệ Thành còn chưa lên tiếng, Đại Ứng đã không chịu nổi: “Nếu mày sợ thì tự mình trở về, vài người bọn tao là đủ rồi. Đại ca, anh nói có phải không?”

Chỉ thấy Lục Lệ Thành lấy một thanh dao quân sự của Thụy Sĩ từ trong túi áo âu phục ra. Ngón tay nhẹ nhàng sát qua lưỡi dao.

Tên Đinh kinh hô: “Đại ca, anh làm gì?” Hẩn dễ dàng đoạt được thanh dao từ trong tay đại ca bởi vì đại ca không có ý tứ cùng hẩn giao thủ. Lần thứ hai hẩn nhìn vào đại ca lại phát hiện ngón tay của đại ca bình yên vô sự.

Xem ra là góc độ không chế dao rất tốt mới có thể tạo thành tình huống nguy hiểm nhưng thực tế lại không gây tổn thương chút nào.

Sắc mặt Lục Lệ Thành bình tĩnh nhưng ánh mắt lại có chớp: “Hiện tại chúng ta đang làm chuyện nhìn thì có vẻ nguy hiểm, nhưng có thể có cơ chuyển biến. Các anh em đều đã nhìn thấy máu. Mấy năm nay đánh đánh giết giết vì cái gì, không phải vì muốn được tốt một chút sao? Nhưng nếu có người không để cho các người sống tốt, hẩn cũng phải trả giá thật cao. Bảo bối của Lâm Chấn Hải chính là hai người con gái của hẩn. Hôm nay chúng ta cho hẩn cái giáo huấn nho nhỏ, cũng cho hẩn biết chó cùng đường có thể nhảy qua tường. Hơn nữa, các anh em vốn cái gì cũng không có, vậy còn sợ mất cái gì? Tôi đa thì lại ngồi chồm hổm trong ngục mấy tháng, đến lúc ra tù thì lại không phải hảo hán sao!”

Lời nói này của hẩn làm cho mấy anh em hào tình vạn trượng. Tất cả bọn họ đều háo hức muốn làm một phen. Tên Đinh nhìn nhìn con dao quân đội của Thụy Sĩ, trịnh trọng gật đầu: “Tốt!”

Lục Lệ Thành nở nụ cười.

Tiệc rượu đã bắt đầu, nữ chủ nhân Lâm Tĩnh mang theo em gái Lâm Thiên lên sân khấu, lập tức trở thành đối tượng chú mục của mọi người. Mọi người không ngừng ca ngợi, nâng chén hàn huyên cùng hai chị em của nhà họ Lâm.

Lâm Tĩnh giao tiếp giỏi, luôn nói chuyện cùng bạn bè còn Lâm Thiên thì hàm súc hơn một chút, mỉm cười lắng nghe, ngẫu nhiên gật gật đầu làm cho người ta hiểu rằng cô thật sự có lắng nghe, nhưng chỉ là ít lên tiếng. Tính cách hai chị em quả thật không hề giống nhau.

Lúc này có người phục vụ đi tới, nói cho Lâm Tĩnh chỗ của Hàn tổng. Lâm Tĩnh quay đầu đi, nhìn em gái mình cười cười: “Thiên Thiên, chị mang người của em đến rồi đó. Kể tiếp đến lúc vũ hội em nên chủ động một chút.”

Lâm Thiên liếc mắt về phía ngưỡng cửa một cái, chỉ thấy người đàn ông mặc tây trang màu đen, đeo kính râm đang từ từ đi vào cửa. Bởi vì đeo kính mắt, người khác không thấy rõ biểu tình của anh nhưng thông qua cử chỉ tự nhiên, có thể thấy được tự tin của anh. Anh không sợ hãi chút nào, hơn nữa trên người anh còn có một cỗ ngạo khí mà người khác học thế nào cũng học không được. Lâm Thiên có thể tưởng tượng ra cặp mắt của anh đằng sau cặp kính kia. Lúc này ánh mắt khẳng định là đang mang chút xem thường.

Năm ấy, khi cô mười ba tuổi nhìn thấy anh ở trên đường. Lúc đó anh vừa đánh nhau với người khác, mặt mũi bị bầm dập nhưng trên mặt anh vẫn là cỗ cao ngạo không thể xâm phạm kia, giống như anh chính là vương giả cao cao tại thượng. Cũng vì cái nhìn kia, Lâm Thiên liền quyết định phải gả cho anh.

Nếu không như vậy, anh em họ Hàn làm sao có thể đi vào nhà họ Lâm? Hàn Duệ làm sao có thể quản lý Vạn Hoa?

Lâm Thiên cười tao nhã, chỉnh lại cái dây chuyền trên cổ, nhắc lần váy hướng tới Hàn Duệ.

Đám người từ từ tản ra mấy bước, vì cô mà tạo ra một con đường như trong hôn lễ. Ánh mắt Lâm Tĩnh bảo người phục vụ bên cạnh, để cho bọn họ tung hoa, phun sương, càng làm cho buổi tiệc trông như hôn lễ. Trong không khí hài hòa, Lâm Tĩnh gọi Tổng Khổng, hỏi ca sĩ đang ở đâu, sau còn chưa thấy bóng dáng?

Tổng Khổng lúc này gấp đến độ xoay quanh, hẩn cực kì bất đắc dĩ, rõ ràng đã liên hệ tốt với đại diện của Tả tiểu thư, cũng xác nhận là Tả tiểu thư đang ở trên đường. Không nghĩ tới vừa rồi có thông báo nói rằng Tả tiểu thư có chút việc, có khả năng sẽ đến trễ.

Lâm Tĩnh vừa nghe, cười lạnh liên tục: “Cô ta có việc? Tôi xem là không có can đảm đến đây đi!” Bỗng nhiên cô quay đầu nói với trợ lý bên cạnh: “Gọi điện thoại hỏi thăm giám đốc công ty đại diện của cô ta. Đứng rồi, thời gian trước, vợ của ông ta hẹn tôi đi Hồng Kông mua sắm, cô giúp tôi đưa đây, nói thân thể tôi không khỏe.”

Tổng Khổng nghe, đỏ mặt hỏi lạnh thay vị Tả tiểu thư kia: xem ra Lâm đại tiểu thư có lòng muốn trị cô ấy a.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chọn một trong hai người phụ nữ

Lâm Tĩnh liếc nhìn Hàn Duệ một cái. Lúc này anh đang nói chuyện cùng Thiến Thiến, cả người vẫn là bộ dáng cao cao tại thượng. Lâm Tĩnh không thể hiểu nổi: Thiến Thiến của chúng ta rốt cục nhìn trúng hán ở điểm nào hả?

Đôi má Lâm Thiến ửng đỏ, khoe miệng dương lên, tươi cười: “Ba gần đây đang thu mua mấy mảnh đất. Ba để cho chúng ta đi nhìn xem, nhìn trúng mảnh nào thì đem xây biệt thự ở đó.” Lúc nói lời này cô chú ý thấy Hàn Duệ có vẻ đang tìm người nào đó, nhưng cũng không cất lời gặng hỏi.

Một tay Hàn Duệ đặt ở trên vai Lâm Thiến, sau đó đẩy cô sang bên cạnh. Anh cúi xuống, giọng nói không hề hiền hòa: “Lâm Thiến, tôi đã kết hôn, cho nên không có ‘chúng ta’ gì cả.” Nói xong anh liền rời đi, tìm một người bạn quen biết để nói chuyện phiếm. Anh nghĩ Tả Tư Ninh đại khái còn chưa tới, không biết cô có ăn được hai chị em nhà họ Lâm hay không.

Đi không được vài bước, Hàn Duệ đã dừng chân, anh thoáng thấy một gương mặt có chút quen thuộc ở sau tháp sâm banh, hình như đã từng gặp ở nơi nào. Bất quá gương mặt chỉ chợt lóe lên, rất nhanh liền không thấy nữa. Tại lúc anh còn đang chần chờ, có người bạn cầm ly rượu đi qua nói chuyện phiếm, anh rất nhanh quên mất chuyện này.

Tên họ Đinh trốn sau tháp sâm banh thờ hờn hển thật lớn, mắt thấy đại ca của bọn hán đã tiếp sát đại tiểu thư, hán vội vàng chạy tới vài bước, trước khi đại ca hành động liền bắt lấy đại ca. Sau đó nhìn xung quanh, xác nhận không ai chú ý mới dùng âm thanh chỉ hai người nghe được: “Đại ca, em nhìn thấy người đàn ông hôm đó mang chị dâu đi.”

Khoe miệng Lục Lệ Thành lập tức căng thẳng, ánh mắt hip lại thành một đường, cả người nhìn qua liền thấy khí tức nguy hiểm: “Là người nào?” Nhìn theo ngón tay của tên Đinh, chỉ liếc mắt một cái hán liền thấy được là người nào giữa hai người đang nói chuyện kia.

Ánh mắt đàn ông nhìn đàn ông cực kì chuẩn. Lúc Lục Lệ Thành nhìn thấy bóng lưng của người nọ, hán liền cảm giác tất cả các tế bào trên thân mình hưng phấn lên. Tên kia mặc cả một thân đen, còn cả động tác khi hán uống rượu, tất cả đều biểu hiện cả tính đàn ông. Trong đầu Lục Lệ Thành bỗng nhiên toát ra một từ: cao ngạo. Trên thực giác, người đàn ông này chính là một đại trượng phu.

Lục Lệ Thành bắt gặp người một lúc lâu, đến lúc tên Đinh nhắc nhở hán mới phục hồi lại tinh thần. Chỉ thấy hán buông ra nắm tay đã nắm chặt từ lúc nào, nuốt nước miếng một cái, khàn giọng: “Trước giải quyết vấn đề nhà họ Lâm. Đợi anh em dẫn người đi sắp cầu giao, sau đó tao cùng Đại Ưng mang Lâm tiểu thư đi, còn Tiểu Kiệt và người phụ trách gây hỗn loạn. Động tác của tất cả đều phải nhanh, hiểu chưa?”

Mấy người còn chưa dứt lời, bỗng nhiên có người vỗ lưng tên Đinh một cái. Theo bản năng tên Đinh bắt lấy cổ tay người nọ, xoay một cái, bẻ ngoặt tay người kia lên lưng.

Tiếng gào khóc vang lên, người đàn ông kia không nhịn được gào lên: “Phương tổng, người làm gì thế?” Hán quay đầu, nhìn thấy tên Đinh, liếc mắt một cái, sau đó đau khổ cầu xin tha thứ: “Chỉ là hiểu lầm, tôi nhận sai người, anh buông tay ra đi.”

Đám người bị thu hút, Hàn Duệ nhìn thoáng qua, lập tức quay đầu lần thứ hai nhìn chăm chú đám người kia. Anh nghĩ: vừa rồi không phải là ảo giác, nhưng người này ta đã nhìn thấy ở đâu vậy?

Tên Đinh nhìn đại ca, bối rối. Kế hoạch ban đầu bị một phản ứng quá độ ngoài ý muốn của mình làm lộn xộn rồi. Hán ngưng ngừng buông tay người đàn ông kia ra, sau đó liền tiếp giải thích.

Lục Lệ Thành vỗ bả vai hai người, tiện tay cầm hai ly rượu: “Chỉ là sự hiểu lầm mà thôi. Uống vào ly rượu này, coi như anh em chúng tôi xin lỗi anh.”

Người bị thương không rõ thân phận mấy người trước mắt này, nhưng người mà Lâm tiểu thư mời thì ai không có uy tín danh dự? Vì cẩn thận, hán hỏi một câu: “Không biết các vị là? Trước kia sao chưa bao giờ gặp qua các vị?”

Tên Đinh cùng anh em không tự giác đem ánh mắt phóng đến trên người đại ca.

Trong lòng Lục Lệ Thành cũng bối rối. Suy nghĩ của hán chuyển đổi vài lần, nghĩ xem kế tiếp nên làm thế nào. Trước mắt bao người, khả năng sẽ có người nhận ra rằng bọn hán không phải khách nhân của bữa tiệc là rất cao. Nếu đương trường bị vạch trần thì không phải bọn họ giáo huấn người của

nhà họ Lâm, mà sẽ bị người nhà họ Lâm tổng cổ tới nơi xa xôi.

Bằng không, đơn giản nhất là gây ra hỗn loạn, đem kế hoạch chấp hành đi thôi.

Tâm niệm vừa đến, ánh mắt của hắn đảo qua mấy tên anh em, âm thầm gật đầu với bọn họ, sau đó đột nhiên xuất thủ, xem bộ dáng là muốn đánh người đàn ông vừa bị trật tay...

Phụ nữ bắt đầu la hoảng lên còn đàn ông thì bắt đầu phát ra tiếng hỏi sao lại thế này.

Trong lúc mọi người giật mình, bỗng nhiên bóng đèn bị tắt, toàn trường lâm vào một mảnh tối đen. Đám người xôn xao, người giẫm lên ta, ta giẫm lên người, còn có các loại tiếng kêu sợ hãi, căn bản không nghe rõ ai là ai, người nào ở nơi nào.

Trong bóng đêm có một đôi tay nắm chặt lấy áo Hàn Duệ. Anh đang muốn bỏ ra liền nghe thấy âm thanh mảnh mai kia: “Duệ ca, sẽ không có việc gì, đúng không?”

Hàn Duệ nhú mồm, kéo tay cô, dựa theo trí nhớ đi đến lối ra, phát hiện lối ra đã bị người ngăn chặn. Anh mang Lâm Thiến đến bên cạnh một cái bàn: “Đứng ở đây, chỉ cần cô không đi loạn liền sẽ được an toàn.”

Cảm giác được rằng anh sẽ rời khỏi, Lâm Thiến thốt lên: “Anh muốn đi đâu?”

Trong bóng tối, toàn thân Hàn Duệ tỏa ra hàn khí: “Nếu không muốn chị cô gặp chuyện không may thì liền thành thành thật thật đứng ở nơi này!”

Tà Tư Ninh vừa tới bữa tiệc, nhân viên tạp vụ dẫn cô đến bên trong nơi tổ chức hoạt động. Tuy nhiên cửa gian đại sảnh kia đã bị đóng chặt, nhân viên tạp vụ thử một hồi lâu mà vẫn không thể mở ra. Xem ra là có người ngăn chặn từ bên trong.

Lúc này mọi cấp bậc quản lý đều ở bên trong giúp đỡ, người nhân viên tạp vụ không biết nên tìm ai tới. Bất đắc dĩ, hắn gõ cửa nhưng như cũ vẫn không có người trả lời.

Nhân viên tạp vụ dấn lỗ tai, muốn nghe tình huống bên trong, không nghĩ tới vừa nghe liền nghe ra vấn đề. Hắn nhú mồm: “Ngại quá, Tà tiểu thư. Có khả năng đã xảy ra vấn đề, tôi đi tìm quản lý. Xin cô kiên nhẫn ở đây chờ một lúc.”

Đã xảy ra chuyện? Tà Tư Ninh bối rối nhìn tấm cửa đóng chặt, chẳng lẽ... đóng cửa đánh chó? Lâm Tinh không đợi mình đến đã hạ thủ với Hàn Duệ rồi sao?

Đang suy tư, có ba bốn người không biết từ chỗ nào chui ra, sau đó nhanh chóng hướng phía cửa chạy tới. Lúc chạy qua chỗ Tà Tư Ninh, cô kịp thời lên tiếng hỏi thăm: “Xin hỏi, bên trong đang cử hành tiệc rượu sao?”

Đôi chân cảm đầu đột nhiên dừng lại, sau đó người kia từ từ xoay người lại.

Tà Tư Ninh lui về sau một bước dài, lưng dán vào cánh cửa, cái tay cầm chìa khóa đâm vào lưng cô đến phát đau. Cô không rảnh để ý đến những thứ này, ánh mắt sững sờ nhìn chằm chằm người trước mắt, trong đầu hiện lên vô số loại khả năng, nhưng mặc cho cô nghĩ muốn nổ cả đầu, người mà cô không thể tin là sẽ nhìn thấy ở chỗ này... Lục Lệ Thành!

Lục Lệ Thành càng thêm giật mình, tay trái của hắn đỡ lấy cánh tay phải, sắc mặt cũng không tốt: “Sao em lại ở trong này?”

Tên Đinh cũng dừng lại, hắn tiến đến một bước, lôi kéo Tà Tư Ninh đi ra ngoài, miệng la hét: “Chị dâu, đừng nói nhiều như vậy, chúng ta ra ngoài rồi nói.”

Ánh mắt Tà Tư Ninh từ trên thân bọn họ xẹt qua, sau cùng dừng lại ở giữa bọn hắn, có một người bị chùm bởi áo com lê, hẳn là phụ nữ bởi vì đi giày cao gót. Cô ấy là ai?

Tà Tư Ninh có dự cảm không tốt, cô dựa vào trực giác bắt được cánh tay của Lục Lệ Thành, chất vấn: “Vì sao anh lại xuất hiện ở trong này?”

Tên Đinh há mồm muốn nói thì bị ánh mắt của Lục Lệ Thành ngăn lại. Sắc mặt họ Lục cũng không quá tốt, bất quá lúc nói chuyện hắn vẫn mừì phần khí phách đại ca - bá đạo, lưu manh: “Muốn biết anh tới làm gì, em đi theo anh đi.”

Tà Tư Ninh không trả lời, có người phát ra âm thanh huhu, mà nơi phát ra thì chính là từ người phụ nữ bị áo com lê che đi. Chẳng lẽ đây là bắt cóc? Rất giống chuyện tình mà họ Lục sẽ làm rồi.

Tâm tình Tà Tư Ninh khẩn trương, nhưng càng rõ ràng rằng cô muốn tận lực kéo dài thời gian. Nhân viên tạp vụ kia nói là đi liên hệ quản lý, nhất định sẽ có người tới. Cô cảm giác bàn tay mình xuất đầy mồ hôi, nhưng cô bắt buộc chính mình phải tỉnh táo lại: “Vừa lúc mượn cơ hội ngày hôm nay, giữa chúng ta có một số việc phải nói rõ ràng, nếu không sau này hiểu lầm càng lúc càng sâu.”

Mày Lục Lệ Thành nhú càng sâu, hắn tựa hồ rất không bình tĩnh, một tay kéo Tà Tư Ninh vào lồng ngực, găm nhẹ: “Chúng ta ra ngoài rồi nói!” Sau đó dắt cô đi tới cánh cửa.

Tà Tư Ninh vùng vẫy vẫn không thể thoát khỏi. Trong lúc hỗn loạn, cô nhân cơ hội xốc lên áo com lê trên đầu người phụ nữ kia, nhất thời trái tim chấn động không dứt, Lâm Thiến?

Đúng lúc này một âm thanh lãnh băng vang lên, như một chậu nước lạnh giội từ đầu tới chân: “Các người cho rằng có thể dễ dàng đi ra ngoài như vậy sao? Chỉ cần các người bước ra khỏi nơi này một bước sẽ có người dùng súng tới chào hỏi các người.” Người nọ nhìn thoáng qua đao trong tay Lục Lệ Thành, khoe miệng khẽ nhếch lên: “Người nói đao của người mau hay là đạn mau?” Người này dĩ nhiên là... Hàn Duệ!

Một kích nặng nề này làm cho nhịp tim của Tả Tư Ninh không bình thường, cô nhìn Hàn Duệ xuất hiện, cô nhìn bộ dáng dự tính trước được mọi việc của anh, nhìn anh đứng sững đôi cùng họ Lục, nhìn Lâm Thiển làm con tin bị bịt miệng, mà chính mình cũng bị giam cầm trong tay họ Lục. Tình tiết này nhìn thế nào cũng thấy điên cuồng.

Lúc Hàn Duệ nhìn thấy Tả Tư Ninh, lông mày dưới cặp mắt kính nheo lại, anh chậm rãi tiếp sát, nhìn chăm chăm Lục Lệ Thành, gằn từng chữ: “Buông cô ấy ra.”

Lục Lệ Thành bỗng nhiên nở nụ cười, hắn đem Lâm Thiển kéo lại lồng ngực mình: “Người nói là cô ta? Hay là cô ta?” Dao của hắn đưa qua đưa lại giữa hai người phụ nữ, sau đó lộ vẻ hung quang: “Ba giây đồng hồ, người chọn mang đi một người, người kia thì đi theo ta. Nếu không thì ta không biết đao của ta sẽ rơi vào người nào trong hai người bọn họ.”

Hai người phụ nữ đồng thời nhìn Hàn Duệ, thời gian bỗng trở nên thông thả một cách dị thường: một giây, hai giây... Hàn Duệ lên tiếng: “Vợ ah, thực xin lỗi.” Nói xong anh dùng ngón tay chỉ Lâm Thiển – đó là lựa chọn của anh.

Tả Tư Ninh chống lại ánh mắt của anh, tuy ngăn cách bởi mắt kính, nhưng cô không biết sao lại có thể đọc được áy náy trong đáy mắt anh. Quả thật thời gian nhận thức chân chính của bọn họ không tới một tháng, anh cũng không nhớ rõ hai người đã từng là bạn học, lại liền cùng nhau đi lĩnh chứng, cũng chỉ là một hồi giao dịch... Tại thời khắc nguy cơ, anh đương nhiên là chọn người trọng yếu hơn đối với anh, mà người kia là Lâm Thiển, không phải cô – Tả Tư Ninh.

Tả Tư Ninh lúc trước nghĩ rằng cô đến nơi này gặp chị em nhà họ Lâm, họ sẽ tìm mọi cách làm khó dễ, bắt quả những cái này cô sẽ tìm biện pháp trút lên trên người Hàn Duệ, sau đó trốn ở sau lưng của anh mừng rỡ thoải mái. Xem ra với tình huống trước mắt thì dự định của cô sẽ không thành.

Thật là làm cho người ta uể oải, chồng của cô tại thời khắc nguy nan lại không lựa chọn cô.

Lục Lệ Thành sắc mặt hiện ra nét xanh mét. Hắn không ngừng đảo chữ “vợ” trong đầu, ngực giống như là bị thứ gì đó hung hăng gõ. Hắn nắm chặt Tả Tư Ninh, trong mắt là lửa giận ngàn ngạt: “Nói cho anh biết, em có quan hệ gì cùng hắn?”

Một hồi thất thần kia của Tả Tư Ninh thối lui, cô cố gắng bình tĩnh lại, ho khan một cái, tính toán trả lời thành thực. Chỉ tiếc là còn chưa kịp mở miệng, Lục Lệ Thành đã lấy một tay ôm chặt cô, giọng điệu vẫn bá đạo như cũ: “Không cần trả lời, anh mang em đi!” Không thể không nói rằng người đàn ông này rất mâu thuẫn: muốn người trả lời cũng chính là hắn, mà không muốn đáp án cũng chính là hắn...

Mà bên kia, Hàn Duệ đã cười trối cho Lâm Thiển, tháo miếng bịt miệng, nhưng áp lực làm cho người ta hít thở không thông càng ngày càng lớn: “Cô an toàn, bắt quả nhớ rõ, cô nợ tôi một ân tình.” Nói xong anh tháo mắt kính xuống, ánh mắt bức thẳng Lâm Thiển: “Hôm nay cô quá kích động, cái gì đều không có nhìn thấy, không có nghe được. Cô hiểu ý tứ của tôi chứ?”

Nói xong anh không quay đầu, đuổi theo họ Lục ra ngoài.

Lâm Thiển gọi anh, không thấy có hồi đáp. Cô nghe thấy tiếng ồn ào vang lên, trong nháy mắt đó cô không chút do dự đem đầu mình đụng vào bức tường bên cạnh rồi chậm rãi té xuống mặt đất, khoe miệng của cô dương lên ý cười: Hàn Duệ, cái đụng này là anh nợ em!

Cách đó không xa, Hàn Trữ sắc mặt bình tĩnh đứng xem. Hắn lặng lẽ thờ dài: Tiểu Duệ Duệ, em gặp phiền toái lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Một chén canh thịt...

Tả Tư Ninh không thể dùng ngôn ngữ mà hình dung được cảm xúc của mình khi mà Lục Lệ Thành như một kẻ điên, vừa cuồng bạo hôn mình, vừa thò tay kéo nội y của mình xuống. Cho dù hắn không kim được thủ tính lại thêm tình lực mãnh liệt mệnh mông thì ít nhất hắn cũng nên che đậy tốt hành vi phạm tội của hắn rồi tìm một chỗ không ai vây xem... Đằng này tên đàn ông này lại cứ muốn ở trước công chúng. Hắn điên rồi!

Càng điên cuồng hơn chính là ánh mắt của hắn rơi vào trên người Hàn Duệ – người mới vừa chạy tới. Hắn cố tình khiêu khích, lấy tay vuốt dọc từ lưng Tả Tư Ninh xuống, vuốt ve cái mông của cô. Hành vi lưu manh không chút nào che giấu lại có phần giống đứa trẻ nhỏ đang tuyên cáo chủ quyền.

Người đời cười hắn quá khùng điên, hắn cười người đời không hiểu tư thái.

Tà Tư Ninh không phản kháng. Nếu có thể, cô sẽ không để ý chút nào mà đá một phát vào hạ bộ của hắn, sau đó tát cho hắn hai cái tát. Đáng tiếc, cô không thể, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ bởi vì lưỡi dao lạnh băng đang đặt ở trên cổ cô. Không cần hoài nghi, chỉ cần cô hơi phản kháng, người nọ sẽ không khách khí lấy dao mà chà oai. Có lẽ là cổ, hoặc giả là khuôn mặt hay lại có thể là ngực... vô luận ở chỗ nào Tà Tư Ninh cũng không thể để cho mình bị thương.

Vừa mới nói đây là ở nơi công cộng, bởi vậy một đám đông người vây xem là chuyện bình thường. Bất quá lúc mọi người chảy nước miếng nhìn cặp đôi không chút kiêng kỵ ôm hôn nhau nơi công cộng vẫn không quên lấy camera, mobile... các loại chụp lại cái màn này. Thậm chí có người còn nhận ra người phụ nữ kia chính là tiểu minh tinh. Phàm đã là nhân vật của công chúng thì việc này lại càng thú vị rồi. Có người len lén liên hệ với giới truyền thông, có người thì trực tiếp phát lên internet, còn có người áp dụng phương pháp nguyên thủy nhất, vận dụng ngón tay, bàn chân, ánh mắt... kể cả những công cụ vật lý để giữ một khoảng cách và bắt đầu phê phán đạo đức đôi nam nữ không biết xấu hổ này.

Tà Tư Ninh nhìn, nở nụ cười: bản chất con người đại để là như vậy. Sự nhiệt tình của đám đông vây xem đối với cảnh tượng như thế này làm cho sức quan sát những việc khác của họ giảm hẳn. Có người nào để ý thấy trên cổ của cô đang có một thanh dao Thụy Sĩ sao? Có người nào phát giác thân thể cô đang cực kì cứng ngắc sao? Không có. Có lẽ có, nhưng rất nhiều người lựa chọn đứng từ xa mà xem chứ không nhúng tay vào vì đó là chuyện không quan hệ gì với mình.

Nếu đổi lại, Tà Tư Ninh đứng ở vị trí của bọn họ thì cô cũng không đảm bảo rằng mình sẽ cư xử khác bọn họ. Cô hiểu rõ rằng cái cảnh “khiêu dâm” trực tiếp tại hiện trường này gây chấn động hơn nhiều so với tranh ảnh, video. Có lẽ lúc này ở trên blog, nhà nhà, người người đã có status về chuyện này, lại còn không thiếu phần share.

Không để ý tới phản ứng của cả đám người, cô không e dè nhìn thẳng vào mắt Lục Lệ Thành. Trong mắt cô có phần nộ, có khinh bỉ, nhưng lại càng thêm thông cảm. Cô thậm chí còn nở nụ cười: anh dùng cái loại phương thức cực đoan không biết xấu hổ này để muốn hủy tôi sao? Đáng tiếc anh sai lầm rồi, chuyện mất mặt tôi đã làm nhiều, sao lại để ý đến chuyện như thế này.

Kì thật trong lúc này vệ sĩ của Hàn Duệ đã sớm tới hiện trường. Bọn họ đang đánh nhau với người của Lục Lệ Thành. Tuy người của Hàn Duệ chiếm ưu thế về số lượng nhưng hiển nhiên vì thiếu thực chiến, lại gặp phải bọn lưu manh hàng ngày vẫn chém chém giết giết nên không chiếm được nhiều tiện nghi. Nhưng bởi vì trình độ của bọn họ khá chuyên nghiệp nên cũng không rơi vào hạ phong mà còn có xu thế khống chế cục diện.

Hàn Duệ đứng cách hai người chừng mười bước, nhìn Lục Lệ Thành, tháo mắt kính xuống, cười. Nụ cười đó là nụ cười Tà Tư Ninh thấy quý giá nhất. Mặt anh lại giống như “tiểu bạch kiêu”, lúc cười lộ lên còn có hai lúm đồng tiền thật đáng yêu. Thế nhưng khi nụ cười kia lan đến vết sẹo trên khóe mắt thì bộ dáng lại tăng thêm vài nét hung dữ.

Anh bước tới gần một bước, bình tĩnh: “Xin chào, tôi là Hàn Duệ, là chồng của cô ấy. Có lẽ chúng ta nên đi tới một chỗ nào đó để nói chuyện.” Những lời khôi hài khó có được của anh lại khiến không ai cười nổi.

Lục Lệ Thành bất động. Hắn nói vào tai Tà Tư Ninh, lạnh lùng cười: “Em gả cho hắn? Đây là câu nói đùa cực kì có ý tứ, Tà Tư Ninh em vậy mà kết hôn rồi...” Bỗng nhiên ánh mắt hắn như là thủy tinh vỡ vụn, vừa sắc nhọn vừa bắt chặt người đối diện: “Em đã kết hôn, vì sao lại xuất hiện trước mặt anh?”

Tà Tư Ninh muốn trả lời đáng tiếc Hàn Duệ không cho cô cơ hội. Anh giành trước một bước, lên tiếng: “Bắt cóc, cưỡng ép con tin. Lại thêm nữa là phi lễ người phụ nữ đã có chồng. Những tội này cộng lại thì sẽ bị phán không nhẹ. Anh muốn tiếp tục giằng co với tôi hay là thừa dịp cảnh sát còn chưa tới mà chạy trốn?” Khi nói chuyện anh nhìn lướt qua cánh tay phải của Lục Lệ Thành, biểu tình bình tĩnh một cách đáng sợ: “Anh vẫn bảo vệ cánh tay phải, lúc trước đã bị thương đi? Nhìn màu sắc cánh tay áo, hẳn là miệng vết thương đã bị vỡ ra. Cho dù phải phế đi cánh tay của mình anh vẫn muốn đấu tiếp với tôi sao? Đương nhiên, nếu anh thích làm người không tay hoặc là muốn vài năm nằm tù thì không ai phản đối. Nghĩ cho rõ ràng quyết định nào là tốt nhất, sáng suốt nhất đi.”

Lúc Lục Lệ Thành buông Tà Tư Ninh ra, hắn ngăn người nói chuyện đơn độc với Hàn Duệ một hồi. Bất quá nội dung cuộc nói chuyện không có người thứ ba nghe được. Sau khi nói xong, Lục Lệ Thành liếc Tà Tư Ninh một cái rồi mang thủ hạ nhanh chóng ly khai.

Vào khoảnh khắc lúc Lục Lệ Thành rời đi, chân Tà Tư Ninh mềm nhũn. Cô trực tiếp ngồi xuống dưới đất, thở dài một hơi. Lúc con dao kia để tại cổ của cô, cô cực kì khẩn trương, vạn nhất mình xảy ra chuyện thì con trai phải làm như thế nào?

Lúc cùng Hàn Duệ đi về nhà, Tà Tư Ninh hỏi hắn và Lục Lệ Thành đã nói cái gì. Hàn Duệ cười cười: “Tôi bảo anh ta phải đối xử có khuôn phép đối với cô, chuyện không nên làm tuyệt đối không được làm.”

Tà Tư Ninh cười gượng: “Tôi mới phát hiện ra rằng anh rất hài hước.” Chỉ là uy hiếp thì không đủ để cho Lục Lệ Thành dễ dàng buông tha như vậy được, có lẽ, Hàn Duệ đã hứa hẹn chuyện gì với hắn.

Sói con ở trong nhà kêu “oa hu, oa hu” bởi vì nhảm chán và cũng bởi vì nhớ chủ nhân. Nó kiễng chân nhìn ra phía cửa, không biết qua bao nhiêu lâu thì bỗng nhiên cửa mở. Nước mắt lưng tròng, sói con khẩn trương bỏ nhào vào người chủ nhân, thân thiết cọ cọ. Nó nghe thấy tiếng cười của phụ nữ bên cạnh, còn có lời nói của cô: “Vật nhỏ này thật là dính anh, quả thật một ngày không gặp như cách ba năm.”

Sói con dựng mũi hửi một hơi. Tuy nó không hiểu người phụ nữ này nói cái gì, nhưng khẳng định là không có lời gì hay cả vì người phụ nữ này tới cướp đoạt chủ nhân với mình.

Hàn Duệ nhìn thoáng qua chén bát ngỗng ngang trên mặt bàn, không tự chủ nhú mày lại rồi đẩy bả vai của Tà Tư Ninh: “Cô đi tắm rửa trước đi. Nhớ kì cọ sạch sẽ.”

Bồn tắm màu trắng tràn đầy bong bóng, nhiệt độ nước vừa phải, Tà Tư Ninh nằm ở bên trong nhấc chân để nước chảy qua chân. Có thể nói là còn tron

bóng thoải mái hơn so với đôi môi người tình. Có lẽ bởi vì quá thư thái, cô dần dần nhắm mắt lại. Trong mộng, cô thấy Lục Lệ Thành cầm dao, đem chop Hữu Hữu vào trong tay. Hân uy hiếp đòi một trăm vạn, nếu không một dao giải quyết Hữu Hữu.

Tuy biết rõ là mộng nhưng Tả Tư Ninh vẫn khản trương, lạnh run, cố ngăn không gào thét: “Buông đứa bé ra. Con mẹ nó, người có phải là người không? Nó là con của người.” Chợt một cước đạp tới, ầm, đau thấu nội tâm.

Bởi vì đau, Tả Tư Ninh mở mắt ra. Đập vào mắt cô là một cặp mắt sâu thẳm như hồ mùa đông, trong veo mà lạnh lùng, nhìn không thấy đáy. Trong nháy mắt, cô thấy như có cả một dòng sông băng đổ từ đầu xuống. Mọi giác quan đều kích động gấp đôi bình thường. Cô cẩn thận lâu như vậy, không dám để cho người khác phát hiện là mình có con trai, hiện tại lại do chính mồm mình nói cho người khác biết chuyện này. Thật sự là chuyện tắm rửa gây họa. Chỉ tắm rửa thôi mà sao lại ngủ thiếp đi a.

Hai cặp mắt trừng nhau trong vài giây, trong khoảng khắc đó, tâm tư Tả Tư Ninh cuồng loạn, đầu óc xoay chuyển hơn mười vòng, nghĩ tới vô số biện pháp, cuối cùng cô thậm chí nghĩ, mang hết mọi chuyện kể cho Hàn Duệ, để cho anh quyết định li dị hay không li dị. Cùng lắm thì trở lại thời điểm xuất phát, tiếp tục trả tiền cho anh. Nếu anh muốn phi bồi thường tinh thần gì gì đó thì quên đi, không có cửa đâu!

Cái gọi là ngang không đầu lại với liều chết, liều chết không đầu lại với không biết xấu hổ. Tả Tư Ninh nghĩ mình đã không biết xấu hổ, lại đầu cùng người, trong quá trình hẳn được coi là một loại đại ưu thế đi?

Hàn Duệ đứng dậy, lấy cái áo choàng xuống, sắc mặt bình tĩnh: “Mặc quần áo tử tế vào rồi đi ra ăn cơm đi.”

Tả Tư Ninh nghĩ lệch cả đầu cũng không đoán ra đây là tình huống gì.

Nhưng để cho giật mình nhất chính là, trong lúc cô ngậm mình ngủ trong bồn tắm, Hàn Duệ lại nấu bữa tối, thịt bò, rượu vang, cả ngọn nến cũng đốt lên... anh đây là muốn náo cái loại kia a!

Nếu nói lúc trước Tả Tư Ninh còn có thể cảm động nhưng sau khi trải qua lần mạo hiểm này, lúc cô nhìn thấy mấy thứ Hàn Duệ tỉ mỉ chuẩn bị thì không phải là cảm động mà là khủng hoảng. Thường thường trước khi bão táp nổi lên thì đều rất yên tĩnh nhưng đôi lúc lại không theo qui luật đó. Anh quá bình tĩnh, cho nên người ta không thể không hoài nghi là trong lòng anh đang nổi lên bão táp. Thân thể Tả Tư Ninh không tự chủ rùng mình một cái, cô nắm chặt áo choàng, khô khốc cười hai cái: “Hôm nay tôi mệt mỏi, không có khẩu vị. Anh ăn một mình đi!”

Trước khi Hàn Duệ lên tiếng, Tả Tư Ninh xoay người, mở cửa phòng ngủ, đi vào, đóng... không đóng được cửa. Cô thấy một bàn tay chống vào cửa phòng ngủ, đẩy ra, sau đó thân thể Hàn Duệ xuất hiện. Anh không cần tốn nhiều sức lực liền đi vào, đóng kín cửa, khóa lại, sau đó bình tĩnh cởi áo khoác, cởi nút tay áo, cổ áo. Anh nhận thấy Tả Tư Ninh đang nhìn chằm chằm vào anh, anh nhắc mảy: “Em muốn giúp anh?”

Trái tim của Tả Tư Ninh bắt đầu găm thét như điên, cô quần chặt áo tắm, ý thức được chuyện kể tiếp muốn phát sinh là cái gì. Cũng không biết đầu óc nghĩ như thế nào, tay cô để lại cánh tay đang cởi nút áo của Hàn Duệ, giương ra khuôn mặt tươi cười: “Vừa rồi không cảm thấy nhưng vừa vào phòng em liền thấy đối bụng. Chúng ta đi ăn cơm trước đi, ăn cơm xong anh đi tắm rửa, sau đó lại...”

Cô còn chưa nói xong thì đã bị ôm lấy, đẩy lên giường. Cả người Tả Tư Ninh trên dưới chấn động kịch liệt, cả đầu cũng bắt đầu chấn động, bóng dáng Hàn Duệ lay động phải phải, trái trái, trên trên, dưới dưới, cực kì mờ nhạt làm cho đại não không làm sao thanh tỉnh của cô lại càng thêm hoang mang hơn: “Chuyện ngày hôm nay anh không có gì muốn nói? Không có gì muốn hỏi em?”

Hàn Duệ nhủ mảy: “Không có, anh chỉ biết, hiện tại, anh và em là vợ chồng hợp pháp, mà hôm nay là tân hôn của chúng ta.”

Tả Tư Ninh trừng mắt: “Đêm tân hôn, không sai. Nhưng chúng ta lại khác, ba năm sau...”

Tay Hàn Duệ khẽ vượt thái dương của cô, khẽ nâng cằm của cô lên. Không biết có phải bởi vì dùng quá nhiều lực mà sắc mặt của anh có chút hồng, trong mắt cũng ít đi một tia xa cách, có thể miễn cưỡng gọi là cái gì đó ôn nhu: “Em nhớ không sai, nhưng chúng ta là vợ chồng, vào giờ khắc này chúng ta đều phải thích ứng với loại thay đổi này. Nếu em không muốn nấu cơm, anh có thể làm giúp em, trừ nghề của anh khá tốt. Nếu em mệt mỏi, anh giúp em mát xa, tay nghề của anh cũng không tệ lắm. Nếu...” Giọng nói nhỏ nhẹ của anh vang bên tai như thôi miên, làm cho cô bình tĩnh lại. Tay anh mềm mại nhẹ đặt trên vai, trên hông...

Tả Tư Ninh cảm thấy quá thư thái, thoải mái đến không biết mình lúc nào đã quay lưng, để mặc đôi tay của anh tùy ý đặt trên lưng mình, để mặc đôi môi của anh du tẩu trên người... rõ ràng là ướt át mà mát mẻ, làm cô sau khi vừa lấy lại bình tĩnh lại sinh ra một niềm đam mê nóng chảy. Cơ thể ngứa ngáy, không thể cưỡng lại mà vuốt ve chà xát cái chăn mỏng một chút để giảm bớt dục hỏa đang lan tràn từng tắc từng tắc trên da thịt.

Nhưng mà giống như uống rượu độc để giải khát, những thứ này hoàn toàn không đủ. Cơ thể theo bản năng khao khát hơn, cô trở tay, muốn ôm lấy mặt của anh, vô ý đụng phải vật nóng hổi, vạm vỡ, đầy đủ sức mạnh... nắm ở trong tay, từng đợt sóng kích thích giăng đầy tế bào giác quan...

Có một ngọn lửa đã yên lặng năm năm trong cơ thể bị thiêu đốt, từng tắc da thịt bị kích thích. Một tiếng rên rỉ từ trong miệng bật ra, thân thể như là có một chỗ hồng lớn, cảm giác trống rỗng cực độ, khát vọng muốn có cái gì để lấp đầy chỗ hồng này, đầu óc Tả Tư Ninh mê loạn, bật nói: “Van cầu anh, cho em...”

Chương 27: Trong đời, thiếu gì chốn có thể gặp nhau

“Van cầu anh, cho em...” Trong lúc nói ra những lời này, mắt Tà Tư Ninh mở lớn, ý thức thanh tỉnh hiểu được lời của mình có ý tứ gì, cô có một loại thói thúc muốn cắn rơi đầu lưỡi của mình xuống, chỉ có thể đồ thừa rằng mình đã lâu lắm không tiếp xúc nam sắc cho nên chỉ mới có một chút khiêu khích liên nhin không được rồi.

Không phải là không thể động tình. Động tình đối với chồng mình, với tình nhân của mình thì hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng mà đây lại là Hàn Duệ, hoàn toàn không giống nhau.

Trong tiềm thức của Tà Tư Ninh, Hàn Duệ hoàn toàn khác, không phải bởi vì những cái mà có thể nói ra miệng, mà là bởi vì... anh từng là đối tượng mà Tà Tư Ninh từng nãy mầm xuân tâm.

Đương nhiên việc này Hàn Duệ trước kia không biết, hiện tại không biết, về sau cũng không biết.

Lúc trung học, vừa khai giảng, Tà Tư Ninh liền nghe nói có một học sinh mới, là một nhân vật xuất sắc. Nghe nói hấn ở nhà cao, ra khỏi nhà là có xe đưa đón, hơn nữa ngoại hình đẹp trai, trọng yếu nhất là thành tích của công tử này lại hoàn hảo một cách kì cục – cái loại ưu việt giết người này quả thực làm cho người ta không muốn sống.

Cũng bởi vì loại cảm xúc hâm mộ lẫn ghen ghét, một bên thì Tà Tư Ninh lên án anh chẳng qua là loại con cháu nhà giàu, một bên thì âm thầm nhớ kĩ tên anh: Hàn Duệ.

Không lâu về sau Tà Tư Ninh liền phát hiện mình cùng ban với nhân vật trong truyền thuyết, mà chỗ ngồi cũng không cách nhau quá xa. Vốn đó là cơ hội tuyệt hảo để tán tỉnh nhưng Hàn Duệ lúc đó đã rất khó tiếp cận. Tuy không lạnh lùng như hiện tại nhưng anh cũng đã đủ trầm mặc. Đã từng có một lần, Tà Tư Ninh đánh cuộc cùng bạn học xem Hàn Duệ có bị cảm điếc hay không, rốt cục trong lần thầy giáo ngữ văn gọi anh lên đọc diễn cảm một đoạn văn cổ thì cuộc đánh cá đã tự động phân thắng thua.

Từ đó về sau, bởi vì cái giọng trầm thấp kia mà không ít nữ sinh càng hâm mộ anh. Tuy Tà Tư Ninh vẫn mạnh miệng nhưng cô không lừa được chính mình. Cơ trí, giàu có, thâm tình lại vẫn mang một chút thần bí làm cho Hàn Duệ chính là sát thủ phụ nữ, thành công bắt được tâm thiếu nữ của cô.

Tuy nhiên sau đó, ở trong sân trường, Tà Tư Ninh nhìn thấy một nữ sinh, tuổi tác không sai biệt lắm so với mình, thân mật kéo tay Hàn Duệ, hai người cười cười nói nói. Lúc ấy trong tâm hồn thiếu nữ liền có một nỗi ưu thương. Người mình thầm mến đã có bạn gái, mà người bạn gái kia khí chất tốt, khuôn mặt đẹp, vóc người đẹp, gia thế phỏng chừng cũng được... hai người bọn họ là một đôi trời đất tạo nên, người khác làm sao so được?

Tinh thần Tà Tư Ninh vì thế mà đã chán nản thật lâu, về sau hiểu rõ Hàn Duệ quá hoàn mỹ, không trèo cao tới hoàn mỹ được vì thế cũng không hi vọng với cao. Tuy vẫn còn ám ức nhưng cô rất nhanh tập trung vào học tập, mỗi ngày đều học như điên chỉ vì muốn vào cùng trường đại học với Hàn Duệ. Khi đó có thể nói là thời kì đỉnh cao trong học tập của cô, và cô còn thật sự đạt được ước nguyện. Bất quá thi được vào thì thế nào? Người đó đã có “vợ”, Tà Tư Ninh dù thích cũng tuyệt đối không thể làm người thứ ba.

May mà trong đại học, các hoạt động khá phong phú, gặp nhiều người, gặp nhiều chuyện, Tà Tư Ninh cũng dần dần “chữa khỏi”. Đoạn tình cảm thâm niên vẫn chưa kịp tỏ tình đã kết thúc, hơn nữa cô lại quen biết Lục Lệ Thành, lại tình tình mê mê, hồ hồ đồ đồ đi theo hấn.

Bây giờ nghĩ lại, người nữ sinh mà cô nhìn thấy trong sân trường hấn là Lâm Thiển rồi. Chỉ là không nghĩ tới, quanh đi quẩn lại, bọn họ vẫn là nhóm “quen biết đã lâu”. Hajz, trích dẫn một câu châm ngôn: trong đời, nơi nào cũng có thể gặp được nhau.

“Suy nghĩ cái gì?” Giọng nói trầm thấp từ tính vang lên, gọi Tà Tư Ninh từ cõi thần tiên trở về. Cô liếc người đàn ông bên cạnh một cái, lồng ngực rần rần đáng tin cậy của anh, khuôn mặt quyến rũ khí định thần nhàn. Người đàn ông này a, thật sự là một đối tượng đáng tin cậy lý tưởng.

Tà Tư Ninh kéo cao cằm, che khuất cơ thể trần truồng, mỉm cười: “Nhớ tới một chút chuyện trước kia, vẫn còn rất cảm khái.”

Cô có chút ngạc nhiên khi tay của Hàn Duệ đưa ra, ôm cô vào trong ngực. Âm thanh của anh từ đỉnh đầu truyền đến tai: “Tất cả đều đã qua.” Tay anh vuốt ve lưng của cô, cảm giác rất giống lúc nhỏ, mẹ dỗ dành con đi ngủ. Động tác của anh không có chút phản cảm, nhục cảm nào mà làm cho người ta cực kì an tâm.

Tà Tư Ninh cẩn thận vùi đầu vào ngực Hàn Duệ, tìm một vị trí thoải mái dựa vào, sau đó có người trộm vui vẻ trong lòng: cứ như vậy cùng anh, ba năm, dường như mình lời rồi.

Nằm trong ngực Hàn Duệ, Tư Ninh cũng không biết mình đang nhovn miệng cười, an tâm ngủ một giấc thẳng đến bình minh. Đây cũng là một đêm ngủ an ổn nhất của cô trong mấy năm qua.

Lúc rời giường buổi sáng, Hàn Duệ mua bữa sáng về, còn có sói con ghé vào một bên theo chân bọn họ ăn điểm tâm. Thái độ của sói con với Tà Tư Ninh vẫn như cũ, không thân thiện, nhưng có chủ nhân ở đây, nó cho dù bị Tà Tư Ninh dọa thì cũng chỉ oán giận trong lòng không dám nói, dù sao Tư Ninh cũng là vợ cả, mà nó chỉ là “tiểu tam nhĩ”.

Tà Tư Ninh cảm thấy cuộc sống gia đình này rất tốt, đặc biệt là trước khi ra khỏi cửa. Vừa ra ngoài, đầu cô đột nhiên đau nhức lên. Ngồi trong xe của Hàn Duệ, cô có thể thấy người giới truyền thông chen chúc ở bên ngoài. Bọn họ có một loại vẻ mặt: “nếu hôm nay hai người không nói cái gì thì đừng hòng bước qua nổi chúng tôi”. Họ đổ xô đặt câu hỏi qua cửa sổ.

“Tà tiểu thư sống ở đây sao? Chuyện kết hôn của cô cùng Hàn tiên sinh có thể nói cho chúng tôi một chút được không?”

“Hôm trước có đồng nghiệp chụp được cảnh cô bí mật gặp gỡ bạn trai ở khách sạn, có phải là Hàn tiên sinh không? Hai người biết nhau từ khi nào? Làm sao lại gặp gỡ?”

“Tà tiểu thư có nghĩ đến chuyện rút khỏi giới giải trí, chuyên tâm ở nhà làm vợ không?”

Mấy vấn đề này coi như cũng đã rất khách khí, Tà Tư Ninh trốn ở trong xe đang suy nghĩ để cho Lan Tà đưa ra một lời công khai, thừa nhận điều này một cách thoải mái. Như vậy giới truyền thông sẽ không còn gì để hỏi rồi.

Đáng tiếc rằng cô vui mừng quá sớm rồi.

Có phóng viên đem mặt dán vào trên cửa ô tô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tà Tư Ninh: “Tà tiểu thư, hôm qua cô cùng một người đàn ông hôn nhau trên đường? Hôm nay đã lại cùng Hàn Duệ kết hôn, xin hỏi, như vậy là cô bắt cả hai tay sao? Người đàn ông bí mật gặp tại khách sạn lần trước lại là một người khác sao?”

Lời nói này nghe kiểu gì cũng làm cho người ta cảm thấy khó chịu. Lái xe Phương liếc mắt nhìn qua gương một cái, không thể hiểu vì sao Hàn tổng lại tìm một người phụ nữ không an phận như vậy? Tương lai sẽ như thế nào a? Sau một tiếng thờ dài trong lòng, hắn nghe thấy Hàn tổng gọi điện cho bảo an chung cư, ra lệnh cho bọn họ giữ gìn hoàn cảnh của chung cư, không được cho người không rõ ràng tiến vào.

Đến chỗ công ty đại diện, Hàn Duệ vẫn kiên trì đi lên trên cùng với Tà Tư Ninh. Anh nói là muốn gặp gỡ đồng nghiệp của cô. Trong lòng Tà Tư Ninh mắng thầm nhận thức cái con khi a. Lan Tà không có ấn tượng tốt với anh, ông chủ có lẽ cũng sẽ chửi anh ở sau lưng a. Anh không phải chui đầu vô lối sao?

Nhưng cực kì hiển nhiên rằng, thiện ý nhắc nhở của Tà Tư Ninh không được tiếp nhận, Hàn Duệ một lòng một dạ nghĩ đến chuyện đi kiểm tra mông lão hồ. Sau cùng Tà Tư Ninh cảm thán một câu: “Đừng nói em không nói trước, lúc bọn họ không thân thiện với anh, em sẽ không nói giúp.”

Hàn Duệ nở nụ cười, anh xoa đầu Tà Tư Ninh, tự nhiên như sờ đầu sói con vậy: “Anh biết, em cứ làm chuyện của mình. Hôm nay ở công ty anh không có việc gì cho nên thuận đường lên đây xem.” Nói xong anh nâng cánh tay lên, ý bảo Tư Ninh khoác tay anh cùng đi.

Thuận đường? Đối với ý nghĩa của từ này Tà Tư Ninh lại càng thêm thắc mắc, vượt qua hơn nửa thành phố, khoảng cách sáu, bảy mươi km, gọi là thuận đường? Khó hiểu, thật sự là khó hiểu.

Tuần nam, mỹ nữ xuất hiện luôn là một cảnh quan đẹp, nhất là đang lúc ở trong scandal. Nhân viên công tác đang thảo luận xem bọn họ thực sự có kết hôn hay không, vào lúc cuộc tranh luận trở nên kịch liệt thì đôi vợ chồng liền đi ngang qua. Hàn Duệ nhanh nhẹn mỉm cười với bọn họ: “Xin chào mọi người, cảm ơn mọi người từ trước tới nay đã chiếu cố vợ của tôi. Tôi có chuẩn bị một chút lễ mọn, lát sẽ có người đưa tới, hi vọng mọi người sẽ thích.”

Đám người nhất thời lặng ngắt như tờ, mãi đến khi hai người đi qua một lúc mới ầm lên.

“Anh ta vừa nói gì đó?”

“Vợ? Không phải chứ! Thực kết hôn rồi hả?”

“Thực ra tôi rất tò mò về phần quà tặng. Nếu anh ta có thể cho tôi một con búp bê Snoopy thì tốt rồi.”

“Cất! Ai chẳng biết đạo này cô thích thứ này. Tôi thì muốn...”

Việc nói xấu chuyển sang bàn luận về những món quà. Có người tính toán, đoán giá trị của những món quà, nếu muốn quá đắt phỏng chừng là không có khả năng bởi vì công ty trên dưới mấy trăm người, cho dù là người giàu có cũng không có khả năng tặng quà như vậy.

Trong lúc bọn họ đang kịch liệt thảo luận, có mấy người nhân viên chuyển phát khiêng một cái rương lớn tới, nghe nói là trong rương là lễ vật của bọn họ. Lúc mở rương ra, bên trong chứa rất nhiều những hộp nhỏ, trên mỗi hộp đều có viết tên của từng người.

Khi mỗi món quà đều đến tay từng người, những tiếng kêu sợ hãi nối tiếp nhau vang lên: “Trời ạ, thật sự là Snoopy. Thật sự cho tôi sao?”...

Mọi người đều đang thỏa mãn với những món quà giành riêng cho mình thì bỗng một người cất tiếng nói: “Anh ta không phải là người. Làm sao lại biết được mỗi người chúng ta muốn cái gì?”

Vì vậy, giả thuyết, kể cả giả thuyết tâm linh cũng đều xuất hiện, thảo luận xem rốt cục Hàn Duệ là loại người gì.

Sau cũng vẫn là một bác gái từng trải giải quyết dứt khoát: “Đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không biết. Khẳng định là Tà Tư Ninh nói với anh ta chuyện chúng ta thích gì. Bằng không thì làm sao anh ta có thể biết? Hajz, cũng coi như hai người bọn họ có tâm rồi.”

Tà Tư Ninh đang ở trong văn phòng không biết bên ngoài xảy ra cái gì, cô nhìn chăm chăm cảnh Hàn Duệ cùng ông chủ mặt to trừng mắt nhỏ, cảm thấy

tình thế rất không ổn, hai người liệu có đánh nhau hay không? Từ lúc cô cùng Hàn Duệ vào cửa, từ lúc Hàn Duệ nhìn thấy ông chủ, từ lúc ông chủ đứng lên rồi lại ngồi xuống, hai người đều không nói một lời mà liên bắt đầu cuộc đối đầu.

Tà Tư Ninh mắc kẹt ở giữa bọn họ. Cô cảm thấy bị dằn vò quá thể, cô muốn nói chút chuyện cười để hòa hoãn không khí, kết quả là bị kết thúc một cách tẻ ngắt. Cuối cùng cô thực sự chịu không nổi, vì thế đứng dậy, yếu ớt nói một câu: “Hai người cứ trò chuyện, tôi đi tìm Lan Tã, hình như chị ấy có việc tìm tôi.” Hai người vẫn giống như hóa đá, không phản ứng gì. Căn cứ vào nguyên tắc: im lặng là đồng ý, cô chạy trốn khỏi hai người đang trầm mặc đứng sững đôi.

Trong nháy mắt khi cánh cửa kia đóng lại, cô nghe được tiếng văn kiện, giấy tờ rơi xuống đất, sau đó là tiếng bing bing bang bang. các loại tiếng đánh nhau đã xuất hiện. Tà Tư Ninh đề tay lên nắm đấm cửa, thủy chung không bỏ tay ra được: hắc, hai người này thật đúng là mạnh mẽ, chuyện thành ra thế này, xem ra vừa rồi mình ở một bên làm vướng bận.

Cuối cùng Tà Tư Ninh vẫn tránh đi, vì sao? Đây, đây không phải rõ ràng sao? Hàn Duệ và ông chủ có quen biết. Hai người hoặc là có hiềm khích, hoặc là bạn bè. Đương nhiên nếu là cái sau thì phương pháp biểu đạt “tình bạn” của bọn họ thật sự là khác biệt.

“Nhìn dáng dấp em xem ra thật cao hứng?” Âm thanh của Lan Tã đột ngột xuất hiện. Cả người cô là một màu đen khiến cô trông có vẻ đặc biệt nghiêm túc. Biểu tình kia quả thực như là mới từ Nam cực, Bắc cực trở về - nhiệt độ chênh lệch rất lớn.

Tà Tư Ninh nhớ tới chuyện mấy ngày nay vẫn chống đối Lan Tã, nếu lại tranh cãi với cô thì những ngày tiếp sau sẽ thiệt thòi rất lớn. Bởi vậy cô mỉm cười một cách thành khẩn, biểu tình nhu thuận: “Lan Tã, em sai rồi. Mấy ngày hôm trước đi cả ở đây, tâm tình em không được tốt. Chúng ta đều là phụ nữ, chị hiểu. Em thiệt tình không coi chị là người ngoài nên lúc đó mới dám nói tất cả. Em hiểu rõ ràng là chị đối tốt với em. Dĩ nhiên em cũng đã tự phản tỉnh sâu sắc, lúc đó em không nên hét vào chị. Cho dù hai chúng ta bất đồng ý kiến cũng có thể thương lượng tốt...”

Lan Tã nghiêm mặt: “Thì ra em cũng biết kiểm điểm? May mà em không phải con gái của chị, nếu không chị nhất định sẽ nhốt em lại, đánh cho đến khi em không dám làm việc vọng động như vậy nữa.” Nói xong cô thở dài một hơi: “Đi theo chị, có người muốn gặp em.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Người ba đẹp trai với cậu con trai

Trong công ty, trợ lý A nói chuyện với trợ lý B đều bày tỏ sự cảm ơn chân thành đối với chuyện Hàn Duệ tặng quà, bởi vì quà tặng thật sự là đã động đến trái tim của hai cô rồi.

Sau đó, trợ lý C đi đến, cô thần bí lôi kéo A và B, miệng thở hồn hển nói: “Hai người đoán xem, tôi nhìn thấy ai ở trong văn phòng của Lan Tã?”

A: “Người nào a?”

B: “Có thể là ai, Tà Tư Ninh chứ còn ai.”

C ngắt lời, hơi đắc ý nói: “Sai, tôi nhìn thấy một đứa bé bốn, năm tuổi. Tôi còn hỏi nó tới tìm ai, hai người đoán xem nó nói như thế nào?”

A cùng B: “Không đoán, nói nhanh!”

C hít vào một hơi: “Đứa bé kia nói đến tìm chị xinh đẹp. Nó còn mở cho tôi xem một poster, hai người đoán...”

A cùng B nổi giận: “Đoán đoán cái đầu cô.”

C không để ý, bĩu môi: “Là poster của Tà Tư Ninh a. Hai người nói đứa nhỏ này có quan hệ gì với Tà Tư Ninh? Có phải là chị em thực sự hay không?”

Có điều giọng của ba người phụ nữ quá to, vì thế nên D, E và các loại nhân vật đều nghe thấy được. Mọi người truyền miệng làm tăng thêm không ít chuyện phiếm, giúp thời gian trôi qua trong công tác nhàm chán.

Vừa vặn lúc đó ông chủ của Tà Tư Ninh đi tới, hần mỉm cười, bộ dáng thân thiện nhưng tất cả người làm đều rõ hần là một tiểu diện hồ - hần càng đối với người tươi cười thì người càng bị nguy hiểm. Bởi vậy dưới tầm mắt của hần, đoàn thể nhiều chuyện lập tức như những con chim bay mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Ra ngoài tuần tra một chuyến, Ninh Thiếu trở lại văn phòng, nhìn người bạn Hàn Duệ của mình. Hần nhìn không được vui sướng khi người khác gặp họa: “Vợ của cậu thật sự là lớn nhỏ đều ăn hết a. Hiện tại cả đứa nhỏ bốn, năm tuổi cũng đã tìm đến cửa rồi.”

Tuy hai người vừa ẩu đả qua nhưng trên người Hàn Duệ không một chút dấu vết nào. Quần áo và tóc tai của anh đều giống như lúc mới đến. Kể cả về

mặt của anh cũng lạnh lùng giống như lúc đầu. Khóe miệng anh hơi nhếch lên: “Phải không? Đợi tí tôi đi qua nhìn xem. Hiện tại chúng ta tiếp tục vấn đề vừa mới nói.”

Ninh Thiều vội vàng ngồi xuống lật xem văn kiện: “Cậu xem đây, tôi bận rộn nhiều việc, việc này để nói sau đi.”

Hàn Duệ lạnh lùng hừ một tiếng: “Có thể a nhưng đừng nghĩ đến trang bị của trò chơi cho hai mươi đứa cháu từ ba người bác, tám người dì của cậu. Hay là tôi đóng tài khoản của bọn họ nhỉ? Dù thiếu mấy người chơi khó hầu hạ như vậy, Vạn Hoa cũng không sao.”

Nghĩ đến cảnh hai mươi đứa cháu từ ba bà bác, tám bà dì cùng vây công ở bên cạnh mình, lời kéo mình hỏi tài khoản có chuyện gì, trang bị tại sao không có... Ninh Thiều không thể không phát điên. Hắn bắt đầu đi để xuống văn kiện, giấy tờ: “Không phải tôi không giúp cậu, chỉ là vợ của tôi gần đây ở trong công ty phát triển nghiệp vụ, muốn tạo quan hệ tốt với tài chủ Lâm Chân Hải, thật vất vả mới đặt được quan hệ với Lâm Tĩnh... hajz, cậu nói, vợ cậu đặc tội ai không đặc tội, tại sao lại là cô ta a!”

Hàn Duệ nhướng lông mày, tỏ vẻ có nghe lọt những lời này, nhưng giọng điệu của anh vẫn lạnh lùng như cũ: “Ý của cậu là từ hôm nay trở đi muốn đóng băng vợ của tôi sao?”

Ninh Thiều cười ha ha, đôi mắt nheo lại thành một đường ngang, bộ dáng thân thiết nhưng có vẻ âm mưu quỷ kế nhiều hơn: “Đừng nói nghiêm trọng vậy. Máu chốt ở chỗ, phải xem vợ của cậu có chịu khó hay không. Nếu đĩa đơn đầu tiên của cô ấy đạt được thành công thì cho dù công ty muốn mai một nhân tài nhưng các nhà kinh doanh khác cũng không vui, cậu nói phải hay không? Đến lúc đó Lâm Tĩnh cũng không phản đối rồi.”

Lời của hắn vừa dứt, Hàn Duệ đứng dậy rời khỏi, Ninh Thiều khẩn trương lên tiếng: “Eh, eh. Bạn lâu năm mà cậu không nói lời nghĩa khí a. Ít nhất thì phải đi uống một chén với tôi chứ.”

Hàn Duệ quay đầu, ánh mắt sắc tựa dao, nhếch môi nói lời cay độc: “Có cần tôi gọi điện thoại giúp cậu, gọi vợ cậu đến uống với cậu?”

Gần đây vợ chồng nhà họ Ninh dự định có con vì thế nên cô Ninh hạ lệnh cho Ninh Thiều kiêng rượu, cai thuốc, tính toán hết thảy để cho cục cưng khỏe mạnh. Cho nên nếu để cho cô Ninh biết là chồng mình uống rượu thì sẽ dừng lại, kế hoạch tạo người kia sẽ bị phá sản.

Ánh mắt Ninh Thiều oán giận: Hàn Duệ, người này quá súc sinh, quá độc ác...

Hàn Duệ đi tìm Tả Tư Ninh, cũng muốn nhìn xem đứa bé con kia. Vừa đến cửa phòng của người đại diện, liền nghe thấy một âm thanh non nớt ngọt ngào: “Chị xinh đẹp, Hữu Hữu sai rồi. Chị đừng tức giận có được hay không?”

Âm thanh này rất quen thuộc, Hàn Duệ cảm thấy mình đã nghe qua giọng nói này ở đâu, còn cái tên Hữu Hữu này... Hữu Hữu... Hữu Hữu... bỗng nhiên lòng mày anh giãn ra: thì ra chính là đứa bé kia. Nó tại sao lại đến nơi này?

Anh còn chưa kịp gõ cửa thì cửa đã bị mở ra, Tả Tư Ninh kéo tay đứa bé, biểu tình nghiêm túc, miệng còn đang trách cứ: “Cái đứa nhỏ này chuyên làm cho người lo lắng. Cứ chạy lung tung như vậy, nếu xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Người trong nhà không nhìn thấy con có thể lo lắng đến chết. Cái đứa nhỏ này...”

Tả Tư Ninh không chú ý Hàn Duệ đang tránh né ở một bên, cô lôi kéo đứa bé đi ra cửa, hình như muốn đưa nó về nhà. Đáng tiếc, đứa bé ôm lấy chân Hàn Duệ, khóc hu hu lên: “Mẹ... chị xinh đẹp, Hữu Hữu không muốn đi. Trong nhà không có ai, Hữu Hữu sợ...”

Nói xong Hữu Hữu cọ nước mũi vào ống quần của Hàn Duệ, sau đó ngẩng đầu lên cười cười với anh. Nụ cười kia giả bộ biết điều, giả bộ vô tội, làm cho người không sao tức giận được. Tuy nhiên khi cậu nhìn rõ bộ dáng của Hàn Duệ, đôi mắt tròn tròn: “Ba! Ba! Sao ba lại ở trong này?”

Cả thế giới đột nhiên im ắng.

Toàn bộ mọi người ở đây, kể cả những người sẽ bị làm cho ngạc nhiên... sau khi ngạc nhiên qua đi đều sẽ nhìn vào Hàn Duệ, Tả Tư Ninh, vào cả đứa bé nữa, đều có một cảm giác cực kì vi diệu: đây là một gia đình phải không?

Dưới ánh mắt của mọi người, người “ba” bình tĩnh dắt “con trai” đi ra cửa. Bàn tay to lớn nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ làm cho người cảm thấy cảm xúc ấm áp, chỉ là nhân vật chính của vụ bê bối này lại có mối quan hệ ngầm đến thế này sao? Thật là quá mạnh mẽ rồi...

Vì thế có người cầm điện thoại lên gọi điện, có người thì bắt đầu twitter, người thì bắt đầu tán gẫu...

Đúng lúc này Tiểu Diện Hồ lại xuất hiện, ông chủ Ninh Thiều dâng lên nụ cười kinh điển: “Không nên chơi điện thoại di động nha... Công ty này hình như là triển khai thêm nghiệp vụ sản phẩm sao? Có người muốn đi ăn máng khác sao?” Nói xong hắn nở một nụ cười với Tả Tư Ninh, đồng thời gật gù đầu: “Đi đến phòng của Lan Tả đi, có một số việc muốn nói với cô.”

Trong đầu Tả Tư Ninh như có một cây cung cứ căng lên. Cô không biết Hàn Duệ mang Hữu Hữu đi tới nơi nào, nói chuyện gì. Trong lòng giống như có một quả bom hẹn giờ, tíc tắc đến gần thời gian phát nổ. Hơn nữa, những chuyện rách nát trong công ty cũng làm cho cô thêm lo lắng. Một phần ba những chương trình đã được lên kế hoạch bị phá bỏ, chỉ trong một ngày, không ít những công ty có ý định hợp tác tài trợ đều gọi điện thoại bày tỏ cơ hội hợp tác lần tiếp theo. Đó chính là ngầm nói rằng chúng tôi không có ý tài trợ cho cô.

Lan Tả đã dự tính được những chuyện này, cô còn xem xét những mầm non mới rồi. Tả Tư Ninh liếc qua vài lần, đại đa số đều là những cô gái trẻ tuổi, đầy sức sống. Có người vẫn chỉ là học sinh trung học. Nếu mà đem so sánh với các cô gái đó, Tả Tư Ninh phi thăng lên làm bà cô rồi.

Đối với chuyện này Tả Tư Ninh có phần ưu thương. Trong thời gian nghỉ thu âm, cô đi xuống tiệm cafe dưới lầu mua Latte mà Lan Tả vốn yêu thích, chân chó nện nốt đưa Latte đến trước mặt Lan Tả. Lúc Lan Tả uống cafe, cô yếu ớt hỏi gần đây có thông báo gì hay không.

Lan Tả lộ ra vẻ bình tĩnh: “Không có thông báo gì cả. Chờ sau khi ca khúc mới được phát hành sẽ có nhiều chuyện. mấy ngày này em nghỉ ngơi cho tốt vào, dành thể lực đi.”

Lòng thấp thỏm của Tư Ninh cuối cùng rơi xuống, hẳn là vậy đi. Trọng điểm gần đây chỉ là ca khúc mới. Đương nhiên là cô rất tin tưởng với ca khúc của mình, bởi vì Trương giáo viên có nghe qua bản mẫu, nghe rất êm tai.

Tả Tư Ninh đi rồi, Lan Tả để tập tư liệu xuống, thở dài một hơi.

***** Phân cách tuyến *****

Hàn Duệ điều chỉnh điện thoại sang chế độ yên lặng. Ánh mắt của anh rơi vào trên người đứa bé đang quỳ rạp trên đất xem sói con đang ngủ. Anh có cảm giác thân thiết ngoài ý muốn với đứa nhỏ này. Bởi vì trên người đứa nhỏ này có bóng dáng của mình năm đó. Cho nên khát vọng năm đó của anh, anh không chút keo kiệt cho đứa bé gọi là Hữu Hữu này. Lần đầu tiên gặp đứa nhỏ tại bệnh viện, biết được cậu bé không có ba mẹ, tuy có nửa tin nửa ngờ nhưng cũng không cự tuyệt mà mặc danh kì diệu trở thành “ba” của bé. Lần thứ hai gặp bé là ở cửa công ty đại diện của Tả Tư Ninh, đứa nhỏ này lạc đường. Lúc đứa bé về nhà anh biết cậu bé đang ở cùng với một người dì, cũng biết cậu bé chán cảnh cả ngày phải ở nhà, muốn nhìn xem thế giới bên ngoài. Lần thứ ba là hôm nay. Hôm nay anh cũng muốn mang đứa nhỏ này về nhà, nhưng đứa nhỏ khổ sở cầu xin nên anh mềm lòng mang bé về nhà mình ở một ngày.

Hữu Hữu bò trên mặt đất, cẩn thận leo lên chân Hàn Duệ rồi mới hạ giọng nói chuyện: “Ba, ba! Sói con ngủ thiếp đi thật rồi. Vừa rồi con xem nó đã lâu, nó cũng không mở mắt lên nhìn con.”

Hàn Duệ ngồi xổm xuống, lấy tay sờ đầu cậu bé, vẻ mặt ôn nhu: “Đúng vậy. Sói con đã ngủ rồi, con cũng đi ngủ đi.”

Hữu Hữu hưng phấn kêu lên: “Tốt. Con cũng ra đó ngủ, ngủ bên cạnh sói con.” Ngón tay của bé chỉ vào ổ của sói con.

Trên trán Hàn Duệ hiện ba đường hắc tuyến, anh khẽ vờn tay xách đứa bé đặt lên chân mình: “Sói con là cô gái, con mà ngủ cạnh nó, nó sẽ khó xử. Giáo viên nhà trẻ không dạy con rằng nam nữ hữu biệt. Cậu bé không thể ngủ cạnh cô bé. Sói con là một cô gái.”

Hữu Hữu bất an xê dịch cái mông nhỏ trên đùi “ba”. Biểu tình ưu thương không phù hợp với tuổi: “Hữu Hữu không thể đến trường. Dì nói bởi vì Hữu Hữu còn quá nhỏ. Kì thật Hữu Hữu biết, dì nói dối. Rõ ràng là vì Hữu Hữu là đứa nhỏ không ai muốn.” Nói xong bé oa oa khóc lên, rồi nhìn vào ổ của sói con, tựa hồ như lo lắng sẽ đánh thức sói con nên tiếng khóc chuyển thành âm thanh thút thít.

Hàn Duệ giữ tư thế ngồi chồm hổm dựa vào ghế chừng mười phút, nghe thấy tiếng khóc của cậu bé càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không nghe được. Anh vẫn chờ cậu bé khóc xong sẽ lại nô đùa không giới hạn nhưng tiếc là đợi thật lâu vẫn không thấy gì. Anh ôm cậu bé đặt lên sofa mới phát hiện là cậu nhỏ kia đã ngủ thiếp đi, mà hơn nữa ngủ lại rất ngon, đem cả nước miếng chảy vào áo sơ mi của Hàn Duệ rồi.

Nhìn đứa trẻ ngủ say cùng nước miếng trên áo sơ mi, cộng thêm cảm giác tê mõi ở chân sau một thời gian ngồi xổm dưới sàn, Hàn Duệ có loại cảm giác không nói nên lời, không biết là hạnh phúc hay là thống khổ.

Tả Tư Ninh gọi điện thoại cho Hàn Duệ, đáng tiếc không có ai nghe điện thoại. Cô chạy tới Vạn Hoa, nhưng nghe công ty mọi người nói Hàn tổng hôm nay không đi làm. Cô chạy qua nhà nhìn qua, chị Phương nói đứa nhỏ sau khi ra ngoài liền không trở về nhà. Tâm lý Tả Tư Ninh vừa vội lại vừa hối hận: sớm biết trước thì lúc ở công ty không để cho Hữu Hữu đi theo Hàn Duệ. Hàn Duệ dẫn đứa nhỏ đi nơi nào rồi? Chẳng lẽ mang về nhà của anh sao?

Đứng ở cửa phòng, dùng thể mở cửa. Trong phòng im ắng nhưng lại có ánh đèn. Tả Tư Ninh vừa định lên tiếng thì Hàn Duệ từ trong phòng khách đi ra, lúc nhìn thấy cô thì làm ra một động tác suy rồi đi đến bên cạnh cô, hạ thấp giọng nói: “Đứa nhỏ thật vất vả mới ngủ thiếp đi, nhỏ tiếng chút.”

Bởi vì nói khẽ nên miệng của anh cơ hồ cọ vào lỗ tai của Tả Tư Ninh. Có thể cảm giác được một luồng khí ấm áp chạm đến vành tai và cả cổ của cô, ngứa, thậm chí có một chút... trêu người. Thân thể của Tả Tư Ninh miễn cưỡng động một phen. Cô thối lui một bước, lấy tay sờ sờ cổ, trạng thái của cô hơi có vẻ lơ đãng: “Anh sao lại dẫn đứa bé về nhà?”

Biểu tình của Hàn Duệ nghiêm túc: “Nếu có thể, anh tính toán thu dưỡng đứa nhỏ này.”

Một câu nói làm cho cả người Tả Tư Ninh từ sofa nhảy dựng lên, trợn mắt há mồm không thể tin

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vợ chồng uống rượu dưới trăng

Hữu Hữu từ trước đến nay đều lạ người. Từ trước lúc ba tuổi, ngoại trừ Tả Tư Ninh thì không ai có thể dỗ cậu ngủ. Về sau Tả Tư Ninh bận rộn với công việc, trách nhiệm này liền giao cho chị Phương.

Tả Tư Ninh nhìn Hữu Hữu ngủ an ổn trên giường, cô có chút giật mình. Cô có nên cho rằng Hàn Duệ có tiềm chất vú em hay là con trai mình đã trưởng thành hiểu chuyện?

Xác nhận con trai ngủ ngon, không giật mình tỉnh dậy, Tả Tư Ninh mở cửa ra ngoài. Hàn Duệ không ở trong phòng khách lẫn phòng ngủ. Dựa vào trực giác, Tả Tư Ninh nghĩ tới một chỗ. Vì thế cô một lần nữa mở cửa phòng ngủ, hướng tới phía tây đi tới. Mặc dù cửa ban công bị đóng nhưng cô có thể nhìn thấy trên xích đu một người đàn ông đang uống rượu vang.

Tả Tư Ninh làm theo cảm giác, mở cửa, tìm chỗ trống ngồi xuống. Cô mỉm cười: “Có rảnh không, chúng ta tâm sự một chút.”

Hàn Duệ nhũn lòng mây lại, lấy từ trong tủ một cái ly uống rượu ra, rót rượu vang ra chén rồi đưa tới trước mặt Tả Tư Ninh: “Uống với anh một chén đi.”

Dưới bầu trời đêm tối như mực, ánh trăng sáng trong như bạc làm cho buổi đêm thêm phần mông lung mỹ cảm. Ánh trăng chiếu vào ly rượu vang đỏ, hơi hơi xao động, run rẩy, làm cho lòng người cũng phiêu phiêu hồ hồ.

Tả Tư Ninh cũng thường xuyên ra ngoài buổi tối uống rượu xã giao nhưng đều là ở trong phòng riêng, ngọn đèn sáng tựa ban ngày, không giống như hiện tại, ở ngoài trời, dưới ánh trăng, nhân nhả ở nhà chậm rãi đối ẩm cùng người. Cái này thực sự như là ở trong mơ, làm cho người không có tể bào văn nghệ như cô bỗng nhiên nghĩ tới một câu thơ của Lý Bạch: “Năng chén mời trăng sáng, mình với bóng là ba”

Tuy nhiên hai người bọn họ so ra may mắn hơn Lý Bạch. Một mình Lý Bạch uống rượu nhảm chán, có thể phát huy trí tưởng tượng, đem tính bóng dáng của chính mình cùng ánh trăng thành người. Tốt xấu gì bọn Tả Tư Ninh cũng có thể miễn cưỡng tính là ba người, nếu kể cả đứa nhỏ đang ngủ.

Khỏe mắt Hàn Duệ nhìn thấy nụ cười của phụ nữ. Nhìn bộ dáng của cô hẳn là nghĩ đến chuyện gì thú vị rồi. Ánh trăng chiếu lên người cô, phối hợp cùng với nụ cười vô tình của cô, một loại cảm giác quen thuộc đánh úp lại. Hàn Duệ nhớ rõ đó là giai đoạn thi vào trường đại học. Thời điểm tự học ban đêm, mỗi khi anh ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, luôn luôn vô tình nhìn thấy một cô gái vui đùa làm bài. Cô buộc tóc đuôi ngựa, áo sơ mi màu trắng rộng thùng thình lộ ra vẻ gầy yếu đơn bạc làm cho người ta không nhìn được lo lắng liệu một giây sau cô có ngã xuống hay không. Bỗng nhiên cô lại không chút kiêng kị cười rộ lên: “Thì ra thế, hóa ra đơn giản như vậy...” Đại khái là giải được bài toán học búa nào đó.

Vào thời điểm đó, người cực kì thuần khiết, tình cảm đối với một người cũng cực kì thuần khiết nhưng đến lúc nhận thức được thì đã khá muộn màng.

Không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt Hàn Duệ đột nhiên trở nên lạnh lùng, một hơi uống cạn ly rượu vang trong tay, chất lỏng màu đỏ tím trượt vào trong cổ họng, rượu làm nhiệt độ trong bụng anh dâng lên.

Tả Tư Ninh giật mình nhìn anh một cái: “Anh uống nhanh như vậy làm cái gì, em cũng không tranh với anh.”

Hàn Duệ nhếch môi cười: “Thừa dịp hôm nay có không khí uống rượu, tốt nhất là uống cả phần của ngày mai.” Anh lại rót cho mình một ly đầy tràn, làm động tác cụng ly với Tả Tư Ninh.

Tả Tư Ninh tròn tròn mắt ở trong lòng: không bằng anh nói đem hết rượu trong đời này uống hết luôn trong hôm nay đi. Bất quá công phu ngoài mặt thì cô vẫn phải làm, cô phối hợp giơ lên chiếc ly, đụng vào cái ly của Hàn Duệ vang lên một tiếng giòn giã.

Ba chén xuống bụng, Tư Ninh xem chừng có thể nói chuyện, bởi vậy mới ngậm thanh thanh cổ họng của mình: “Anh thật muốn thu dưỡng đứa bé kia sao?”

Hàn Duệ cau mày: “Chỉ là bỗng nhiên cảm thấy đứa nhỏ rất hợp ý với anh, mà hơn nữa một đứa nhỏ không cha không mẹ như vậy, có người thu dưỡng sẽ tốt hơn nhiều.” Bỗng nhiên anh liếc mắt, tựa hồ nở nụ cười: “Nhìn dáng vẻ của em có vẻ cực kì khẩn trương.”

Tả Tư Ninh ngậm thề lưỡi: có thể không khẩn trương sao? Đứa nhỏ anh muốn thu dưỡng chính là con em a.

Hàn Duệ đứng dậy, dựa vào thanh chắn ban công, giọng nói tựa hồ từ trong gió bay tới: “Em yên tâm, xin thu dưỡng cũng không phải chuyện dễ dàng, dù sao cũng phải liên hệ với người giám hộ của đứa bé. Cô ấy có đồng ý hay không cũng là một vấn đề. Không nói tới chuyện này, ngày mai em chuẩn bị đi, anh mang em đi ăn cơm tối.”

Tả Tư Ninh vẫn đắm chìm tại vấn đề của con trai, không nghe rõ lời nói của Hàn Duệ, cô mờ mịt ngẩng đầu a một tiếng.

Biểu tình Hàn Duệ bình tĩnh, giọng nói thông thả: “Anh nói anh muốn mang em về nhà họ Lâm ăn cơm.”

Phản ứng kịp lời này, Tả Tư Ninh toàn thân chấn động, gần đây cô có xung đột với họ Lâm, chỉ cần vừa nghe đến chữ “Lâm” là toàn thân liền nổi da gà. Vì muốn xác nhận, cô cẩn thận hỏi một câu: “Nhà họ Lâm nào?”

Hàn Duệ có thể lý giải tâm tình của Tư Ninh lúc này, cô biết rõ rành rành là cái nhà họ Lâm kia, nhưng lại cực kì hi vọng muốn từ miệng mình biết được cái đáp án khác bởi vì gần đây cô có xung đột với nhà họ Lâm. Nghĩ vậy, Hàn Duệ không tự giác nâng tay xoa đầu cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Nếu anh dám mang em đi, liền sẽ mang em trở về bình yên vô sự. Hơn nữa nhà họ Lâm cũng không phải đầm rồng hang hổ, bên trong không có con hổ ăn thịt người nào.”

Tả Tư Ninh bảo trì tư thế ngược nhìn. Cô ngắm người đàn ông đứng trước mặt mình, vẻ mặt của anh chắc chắn đến như vậy, giống như là anh chính là ô

dù có thể che chắn cho cô chống lại giông bão.

Cô bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ, khẩn trương tránh sang một bên, né tay của Hàn Duệ. Vì sao? Tà Tư Ninh lo lắng rằng mình sẽ bị mê hoặc mà mất tự chủ, tự động ý lại người khác.

Cô dùng thời gian năm năm mới học được độc lập, tự gánh vác, nếu lúc này sụp đổ, xây dựng lại, tự đứng lên lại trên đôi chân mình chắc cũng phải mất vài năm. Như vậy quả thực là lãng phí cuộc sống, nói ngắn gọn: mù quáng làm đi làm lại.

Cô bình tĩnh khụ một tiếng: “Em có một nghi vấn, rốt cục anh với nhà họ Lâm có quan hệ gì?”

Trán theo thói quen lại nhăn lại, Hàn Duệ cũng chưa phát hiện mình đã biến thành cái bộ dáng lạnh lùng, giọng nói của anh cũng lạnh lùng và xa xôi giống như ánh trăng trong veo kia: “Ah... Lâm Chân Hải thu dưỡng anh và Hàn Trữ.”

Mấy chữ đơn giản làm cho tâm của Tà Tư Ninh run lên, cô không thể không thừa nhận lượng tin tức hôm nay quả thực quá nhiều so với khả năng của cô. Tất cả bắt đầu từ lúc Hàn Duệ mang con trai đi, bắt đầu từ lúc anh sờ đầu mình, từ lúc anh nói anh muốn thu dưỡng con trai... Tà Tư Ninh giống như là đứng trước một cái gương, tự mình nói chuyện với chính mình.

Làm con nuôi có mùi vị như thế nào cô hiểu rõ ràng. Người nhận nuôi có thể là ân nhân, cũng là chủ nhân, nhưng rất khó trở thành người nhà. Những đứa trẻ không cha không mẹ từ nhỏ càng thêm miễn cảm hơn so với những đứa trẻ khác. Bọn họ biết ơn, oán hận, giả bộ lạnh lùng... Chính bọn họ cũng không phát hiện những kĩ năng đó, nhưng có một chuyện không dễ dàng học – yêu.

Nhất là ở những gia đình như nhà họ Lâm, những năm lấy thân phận con nuôi của Hàn Duệ hiển nhiên là phức tạp hơn nhiều so với Tà Tư Ninh.

Bị một phản đồng cảm, Tà Tư Ninh bỏ xuống tất cả phòng bị, nhẹ nhàng tiếp sát, hai tay ôm lấy Hàn Duệ. Hai tay nhịp nhàng vuốt nhẹ lên trên lưng anh, giống như lúc dỗ Hữu Hữu ngủ vậy.

Hàn Duệ không đẩy ra bởi vì anh quá sững sốt. Lớn như vậy, có người đánh qua, có người mắng qua, có người giúp qua... đáng tiếc, ban đêm chưa từng có người nào ôm anh như vậy. Anh nhìn người phụ nữ thấp hơn mình một cái đầu, đầu ngón tay chạm vào một lọn tóc của cô. Một trận gió nhẹ mang tới hương vị của cô: mùi hương hoa hồng nhàn nhạt, phối hợp với vị rượu vang còn sót trong miệng. Hàn Duệ chưa bao giờ say bây giờ lần đầu tiên có cảm giác say.

Khỏe miệng anh giương lên, dán vào tai người phụ nữ, thấp giọng, mỉm cười: “Em biết dưới tình huống này, cái ôm của em đối với người đàn ông có ý nghĩa gì không?”

Tà Tư Ninh lúc này muốn đẩy ra cũng đã không kịp rồi. Cả người cô bị bức đến bên lan can, hai tay Hàn Duệ đang ở bên người cô, quây cô vào trong một góc nhỏ hẹp.

Cô tròn tròn mắt, đang muốn nói chuyện, đáng tiếc cặp mắt sâu như biển mùa đông đã phóng đại trước mắt. Cảm giác sâu thẳm kia gần như nhấn chìm cô. Mà môi Hàn Duệ cũng phủ lên môi cô không chút do dự. Nụ hôn của anh từ nông chuyển sang sâu dần, như có một cỗ lực hấp dẫn tự nhiên, không khí trong miệng của Tà Tư Ninh bị anh hút đi, rằng cô chưa kịp đóng lại đã bị anh xâm nhập. Đầu lưỡi của anh du ngoạn, vui đùa, vòng quanh xung quanh cô. Trong miệng cô đã ướt át, không rõ đây là nước miếng của anh hay là của cô.

Lý trí nói cho Tà Tư Ninh, cô lúc này nên xuôi thuận theo, tiếc là nghĩ đến tình cảm thâm mến năm đó tới tình huống ngày hôm nay, cô có chút không cam lòng. Sớm biết trước thì năm đó cho dù là hạ được cũng sẽ biến Hàn Duệ thành người của mình cũng tốt hơn là hiện tại.

Hàn Duệ dường như cảm thấy cô có chút kháng cự, Hàn Duệ đưa một tay vào trong đồ lót, khéo léo cời nút buộc đằng sau lưng của cô. Sau đó tại vị trí chóp núi nhéo một cái. Vừa buông tay, anh liền nghe thấy tiếng kêu đau của cô. Âm thanh này đốt cháy niềm đam mê trong anh, từng cô sóng nhiệt trút xuống bộ vị hạ thể. Anh dán bên tai cô, trong lời nói bá đạo lộ ra một chút ôn nhu: “Chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp, anh nói rồi, đây không phải là chuyện đùa.”

Trong niềm đam mê, anh thậm chí còn có một ý nghĩ: có lẽ cả đời này cùng cô như vậy cũng không tồi.

Hai tay bị nắm chặt, Tà Tư Ninh tròn mắt nhìn anh, sau khi bờ môi được buông ra, cô thở hỗn hển. Chỉ có điều là cô không thể nghĩ rằng bộ ngực đang thờ phụng phụng của mình không ngừng lên xuống mà xát ở ngực của Hàn Duệ, kia quả thực là... khiêu khích quá nhiều.

Quả nhiên cô nhìn thấy một luồng lửa thiêu đốt trong mắt Hàn Duệ, rất ấm áp mà cố chấp. Tay anh càng linh hoạt du ngoạn trên người cô, đầu ngón tay rất nhanh đã đến cửa hoa kính. Khi anh chạm đến vùng bụi rậm bí mật kia, một luồng kích thích như điện giật làm cơ thể Tà Tư Ninh run rẩy giật nảy lên. Theo bản năng, cô kẹp chặt hai chân lại, giữ chặt ngón tay của Hàn Duệ, ngăn cản anh tiến thêm một bước.

Đồng thời cô phát ra âm thanh run rẩy: “Hàn Duệ... Duệ... tay anh để chỗ nào a!” Hiển nhiên là độ mạnh yếu giữa hai chân không đủ để giữ chặt ngón tay Hàn Duệ. Khi ngón tay của anh thăm dò vào hoa kính là lúc lý trí của Tà Tư Ninh cơ hồ tan vỡ rồi...

Cô không phải cô bé chưa biết mùi đời, nhưng dù sao cũng đã năm năm không chạm vào đàn ông, kích thích mãnh liệt làm cô nhất thời không thể thích ứng. Cô cố giữ một tia lý trí cuối cùng, lông mi run run trong gió giống như cánh bướm mà âm thanh của cô cũng run rẩy giống như bị gió thổi tan: “Hồn...đàn, đây đang ở phía ngoài. Sẽ có người nhìn thấy a!”

Hàn Duệ ừm một tiếng, sau đó hai tay trực tiếp đặt lên hông của Tư Ninh, đem cô nâng lên, đặt ở phần eo, rồi dùng chân đá văng cửa ban công.

Xuất phát từ động tác bản năng, hai chân Tư Ninh quặp lấy eo của Hàn Duệ, hai tay thì ôm lấy cổ anh. Cô có thể cảm nhận rõ ràng hạ thể của Hàn Duệ đang ngẩng lên thật to lớn, cường tráng, thứ kia húc vào mông của cô...

Nhiệt độ nóng bỏng không ngừng lan tràn từ chỗ thân thể tiếp xúc, làm mặt Tư Ninh đỏ rần lên, người lại cảm thấy ngứa ngáy, khát vọng không ngừng tiếp xúc ma sát.

Lúc cô được thả lên chiếc giường êm ái, ly khai khỏi ôm ấp của Hàn Duệ, cả người cô bỗng sinh ra một cổ cảm giác mất mát, thân thể kêu gào kháng nghị. Cảm giác mất mát chạy đến khóe miệng, cô buột miệng: “Đừng!”

Âm thanh Hàn Duệ bỗng tiếp sát: “Đừng cái gì?”

Tả Tư Ninh theo dõi ánh mắt của anh, thấy ở bên trong đó có một tia treu đùa. Cô thẹn quá hóa giận, hai tay đẩy ngã Hàn Duệ lên giường, sau đó chính mình nghiêng người cười lên người anh. Cô động đậy cơ thể, mông dán vào cái cường tráng của Hàn Duệ, không ngừng ma sát, cổ làm giảm cảm giác ngứa ngáy khó chịu trên người.

Cô từ trên cao nhìn xuống Hàn Duệ, ánh mắt từ từ mê mẩn nhưng lý trí lại chính là thứ rời bỏ cô trước. Sự kiêu ngạo trong cô làm cho cô nói ra một câu cực kì bất lợi: “Đúng vậy a, chỉ là hợp đồng mà thôi. Mà hơn nữa lên giường cùng người chính là điểm mạnh của em.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Ai nói là tôi không có câu hỏi

“Đúng vậy a! Chỉ là hiệp ước mà thôi, mà lên giường cùng người là điểm mạnh của em.”

Lời này như một ma chú vang vọng bên tai của Hàn Duệ, làm cho anh không thể phân rõ cảm xúc của chính mình hiện giờ. Lý trí nói cho anh: không phải đây là điều mà mình muốn sao? Lúc đề xuất kết hôn với cô ấy, đây không phải là yêu cầu của chính mình sao? Đúng là không thể không thừa nhận, tâm tình của anh bây giờ cực kì khó chịu, giống như là uống một ly bia vào, bọt khí mắc kẹt ở bụng, ở yết hầu nhưng lại không đi ra ngoài được.

Một cổ tức giận nổi lên, anh nhanh chóng xoay người đem cô đặt xuống dưới thân, cời bỏ khóa quần, phơi vật cường tráng đã ngừng dậy trong không khí. Bờ môi anh bật ra một nụ cười lạnh, ánh mắt vừa nóng bỏng lại vừa lạnh lùng: “Đúng vậy, anh cần chính là như vậy.” Nói xong anh không chút do dự đem vật bành trướng kia xuyên qua, nhanh chóng không chút do dự như vậy như là muốn phủ quyết bất kì ý nghĩ gì. Anh từ trước đến nay luôn lý trí vậy mà lại có chút tự loạn dưới tình huống không ai bức bách.

Khi vật cường tráng của anh tiến vào hành lang chật chội ẩm ướt kia là lúc anh nghe được tiếng rên đau đớn của người phụ nữ. Âm thanh trí mạng này quấn quanh trong lòng anh, giống như một chiếc lông chim nhẹ nhàng phe phẩy trên choker trái tim, từng đung chạm một lần bùng nổ cảm giác mất mát trong lòng làm cho anh như muốn phát điên. Anh chỉ có thể vận động nhanh hơn, đem chính mình xâm nhập thân thể người phụ nữ.

Thân thể cô như là một xoáy nước sâu, một con lốc mạnh cuốn lấy vật cường tráng của anh. Con lốc xoáy tại trung tâm không ngừng thắt chặt. Cái loại cảm giác ràng buộc cùng trời buộc làm cho anh cảm nhận được hưng phấn chưa từng có từ trước tới nay. Khi anh chạm đến hạch bên trong hành lang thì anh cũng cảm nhận được sự rung mình mạnh mẽ từ thân thể cô. Anh nhếch môi cười: đây là điểm mạnh của em sao?

Anh nhìn về mặt vừa thống khổ vừa tái nhợt của người phụ nữ dưới thân, anh đột nhiên không đành lòng. Anh không hiểu rốt cục là mình tức cái gì? Anh khôi phục lại người đàn ông bình tĩnh tỉnh táo, thả chậm tốc độ ở bên trong cơ thể người phụ nữ, chậm rãi tiến vào, đi ra. Tuy nhiên anh lại không cảm thấy thỏa mãn, thân thể anh kêu gào: nhanh lên một chút.

Đau đớn trên người bỗng nhiên giảm bớt, Tư Ninh có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, cái loại phương thức vận động mưa to gió giạt này vượt quá khả năng của thân thể cô. Ngón tay của cô bám vào lưng của Hàn Duệ, theo bản năng bám mạnh. Khi tốc độ chậm lại, trong thân thể có một cảm giác trống rỗng như thủy triều đánh úp lại, làm cho đại não của cô có cảm giác như thiếu một cái gì đó, không được thỏa mãn. Theo bản năng, cô cong eo lên, mong muốn nhận được nhiều hơn. Khi Hàn Duệ rút ra, cô không kiểm soát được la lên: “Đừng đi...”

Dưới ánh đèn, cô có thể thấy nụ cười của Hàn Duệ, mông lưng mà ôn nhu, còn như có chút điểm đặc ý. Đầu cô lúc này không sử dụng được nữa rồi, không rõ ràng lắm ý tứ lúc này của anh rốt cục là cái gì, cô chỉ có thể nghe theo khát vọng của thân thể.

Đây là cuộc đua giữa khát vọng và mong muốn. Tốc độ càng nhanh, khát vọng càng nhiều, càng ngày càng dâng cao. Khẩu hiệu của Olympic “cao hơn, nhanh hơn, mạnh hơn” vào lúc này là cực kì chuẩn xác. Đồng thời đây cũng là cuộc đọ sức vật lộn da thịt giữa hai cơ thể trần truồng. Thân thể bọn họ dán sát không một khe hở trong cơn kích tình, dùng một loại phương thức nguyên thủy nhất để quen thuộc với thân thể của đối phương: phương thức nguyên thủy nhất nhưng lại trực tiếp nhất.

Sắp đến thời điểm cao trào, Tả Tư Ninh bỗng nhiên bắt buộc mình mở mắt ra. Ánh mắt của cô chăm chú nhìn vào ánh mắt của Hàn Duệ, cố chấp nhưng lại dứt khoát theo dõi anh. Cô muốn coi chừng anh thật tốt, muốn cho anh nhìn cho kĩ xem người phụ nữ đối diện là ai, để cho anh nhớ kĩ ba chữ “Tả Tư

Ninh” kia. Vì sao? Cảm xúc lơ lửng như ở trên đám mây đánh úp lại làm cho Tả Tư Ninh không rõ ràng suy nghĩ của chính mình lúc này.

Mùi mồ hôi cùng với mùi mật dịch của hai người chảy ra làm cho căn phòng đầy hơi thở kiều diễm. Hàn Duệ khoác một tay lên vai Tư Ninh, sau khi nghỉ ngơi một chút, anh nhìn chằm chằm hỗn loạn trên người cô, vẻ mặt anh liền hơi hồng lên, cổ họng có chút thất lại. Anh ôm lấy người phụ nữ, chọn một cái áo ngủ rộng rãi bao lấy hai người rồi ôm cô đi tới phòng tắm.

Lúc đi qua phòng khách, anh nhìn thấy cửa phòng dành cho khách mở ra, một cái đầu nhỏ dáo dác nhìn quanh. Khi đôi mắt nhỏ nhìn thấy Hàn Duệ, lông mày không thuận thực nhíu lại sau đó đôi bàn tay nhỏ che lên khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ dáng giống như cực kì ngạc nhiên.

Hàn Duệ nhíu mày, liếc mắt nhìn người phụ nữ đang ngủ say trong lòng một cái, anh đưa ra động tác chó có lên tiếng với đứa bé, dùng ánh mắt bức đứa bé lui vào phòng rồi mới yên tâm đi vào phòng tắm để tắm rửa sạch sẽ cơ thể.

Đêm nay vì một cuộc ướm ất ngoài ý liệu mà tăng thêm hương vị cùng ấm áp.

Trong mơ hồ, Tả Tư Ninh cảm giác chỗ tư mật kia lạnh lạnh ngứa, thân thể hình như cũng được đặt vào trong nước. Nước ấm áp vô cùng thoải mái, lông mi của cô run lên một cái sau đó mở mắt ra. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt cô bị dọa đến ngây người. Cô hiện tại đang nằm trong bồn tắm lớn, mà Hàn Duệ thì đang ngồi bên cạnh, kiên nhẫn dùng tay rửa sạch chỗ tư mật của cô... Trời! Tả Tư Ninh kinh hô: “Anh làm gì...” vừa nói vừa nâng chân lên đá vào Hàn Duệ.

Hàn Duệ thoải mái cầm chân của cô, sau đó đặt một ngón tay lên môi cô: “Đừng! Cần thận đánh thức đứa bé.”

Đầu Tư Ninh hỗn loạn, cô cố gắng nhắm mắt và hồi tưởng lại, sau đó trên mặt càng ngày càng nóng. Con kinh kông trong lòng cô lại bắt đầu vỗ ngực liên tục rồi. Cô phải thừa nhận đầu óc của mình gần đây không thể dùng được, chuyện lên giường cùng người khác mà cũng đã quên, mà quan trọng hơn là, con trai của cô lại nằm ở phòng bên cạnh.

Nhưng sau đó cô nghĩ lại, hiệu quả cách âm của nhà Hàn Duệ hẳn là rất tốt, con trai ngủ ở phòng bên cạnh hẳn là không nghe được gì. Nếu mà cô biết rằng lúc Hàn Duệ bế cô vào phòng tắm bị con trai nhìn thấy thì phỏng chừng cô sẽ thổ huyết mà chết.

Tả Tư Ninh phục hồi tinh thần lại, bảo Hàn Duệ dùng tay, cô muốn tự mình tắm rửa. Cô cũng không muốn thêm một lần trong phòng tắm nữa. Hôm nay mệt chết đi, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon. Trực giác của phụ nữ cho cô biết, ngày mai sẽ còn một cuộc chiến lao tâm lao lực nữa, cho nên tinh thần gì đó không thể hạ xuống.

Hàn Duệ ngồi ở một bên, ngón tay cô chấp đặt ở trên cơ thể cô. Ánh mắt chuyên chú như là đang hoàn thành một công tác trọng yếu. Mặt của anh dưới ánh đèn ấm áp trông nhu hòa, dịu dàng hơn bình thường, kể cả giọng nói cũng nhẹ nhàng: “Đừng làm rộn, một tí nữa là xong rồi.”

Đừng làm rộn...đừng làm rộn... giọng điệu vô cùng thân thiết này làm cho Tả Tư Ninh sùng sốt. Cô có phần không tiêu hóa được Hàn Duệ. Đây, sau khi đàn ông lên giường cùng đàn bà xong sẽ ôn nhu như vậy sao? Năm đó Lục Lệ Thành cũng không ôn nhu như vậy với mình a.

Tả Tư Ninh trầm mặc bởi vì cô thực sự không biết nói gì rồi.

Hai người nhẹ nhàng khoan khoái sóng vai nằm ở trên giường, Hàn Duệ ngồi dậy, đầu tựa vào giường, bật đèn đầu giường lên. Anh sờ sờ vào ngăn tủ, chỉ là ngay lập tức lại rút trở về. Im lặng một lát sau đó anh từ từ mở miệng: “Ngủ rồi sao?”

Tả Tư Ninh tròn tròn mắt, chăm chú nhìn anh, trong mắt có điểm khiêu khích: “Ừ, ngủ rồi.”

Hàn Duệ lạnh lẽo lườm cô một cái, khẳng định nói: “Em muốn hỏi cái gì?”

Ah, người băng này muốn chơi trò thăng thăng thì được khoan hồng sao? Tả Tư Ninh hưng trí, ngồi dậy, nhíu mày: “Có thuốc lá không?”

Khẽ nhíu mày, Hàn Duệ kéo cao chăn lên, che đầy khối da thịt lỏa lồ trước ngực cô: “Nếu em không có câu hỏi, tốt lắm.”

Giọng nói Tư Ninh mạnh mẽ: “Ai nói em không, em có rất nhiều câu hỏi. Tối quan trọng có một cái, anh kết hôn với em vì người nào đó? Hay là làm bộ dáng cho ai xem?”

Trong mắt Hàn Duệ ánh lên một tia kinh ngạc, anh nhìn người phụ nữ bên cạnh thật lâu, lâu đến mức làm cho người ta cảm thấy anh sẽ không nói gì thì anh lên tiếng, âm thanh kiên định: “Không phải.”

Miệng Tả Tư Ninh không tự chủ quắp một cái: có can đảm chơi như vậy mà không có can đảm thừa nhận. Nói như thế thì hóa ra anh thích tôi? Cút đi, cô thật là chán ghét cái biểu tình vừa muốn làm kĩ nữ vừa muốn được lấp đền thờ trình tiết của mình.

Hàn Duệ nhìn cô một cái, lắc đầu: “Chỉ là không muốn hôn nhân của mình mà bị người khác khống chế, cho nên tìm em”

Cái lý do này miễn cưỡng cũng nghe được lọt tai, thần sắc Tả Tư Ninh hơi giãn ra, truy hỏi: “Vậy anh cảm thấy em thích hợp với anh sao?”

Hàn Duệ cực kì nghiêm túc: “Trước mắt có vẻ chưa có phản ứng tiêu cực nào.”

Một câu làm Tả Tư Ninh đang bùng bùng hưng trí bỗng nhụt chí rồi. Vì cái gì mà cô cảm thấy bộ dáng Hàn Duệ cực kì khô khan. Không được, phỏng chừng là cô đã quá mệt mỏi. Vì thế cô lùi vào trong chăn, nhắm mắt muốn đi ngủ.

Trên đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói: “Hiện tại có thể nói chuyện tình của em và người đàn ông kia không?”

Đầu óc Tư Ninh thanh tỉnh nhưng thân thể lại có chút mơ hồ, lúc há mồm nói chuyện không được lưu loát: “Chuyện... cái gì?”

Hàn Duệ nhìn người phụ nữ đang đi vào giấc ngủ, một sợi tóc dài vương vào khóe mắt cô nên lấy ra cho cô. Cánh tay sau đó tự nhiên đặt trên đỉnh đầu của cô. Thật lâu sau, đến khi nghe thấy tiếng hít thở đều đều vang lên, anh mới từ từ mở miệng: “Nếu như anh không nhận lầm, hẳn ta chính là người đàn ông năm đó mang em - bạn cùng lớp tốt của anh đi.”

Ở bên này thì mọi người bị một đêm mất ngủ, còn bên trong studio lớn nhất thành phố thì mới kết thúc một buổi phỏng vấn. Khi diễn viên nổi tiếng Tôn Minh Huân cùng với người đại diện và vệ sĩ ra khỏi cửa thì đã là rạng sáng. Tại cửa studio vẫn có một số lượng lớn các phương tiện truyền thông. Khi bọn họ nhìn hẳn thì lập tức ngăn chặn, đặt vô số câu hỏi vào tình hình tình cảm gần đây của Tôn Minh Huân. Nghe nói gần đây hẳn vừa chia tay với bạn gái, liệu đã để ý đến giải nhân nào khác chưa.

Sau khi đám truyền thông chen chúc rời khỏi, người đàn ông mang kính râm nhếch miệng, phun ra hai chữ: “Ngu xuẩn.”, sau đó lấy điện thoại ra gọi vào dãy số quen thuộc.

Trong lúc trò chuyện về mặt của hẳn cực kì ôn nhu, nếu để cho phóng viên nhìn thấy, chắc chắn sẽ có không gian phát huy cực lớn, ví dụ như đối tượng mà hẳn gọi điện có phải là người mới hay không...

Trong thời gian nháy mắt, hẳn cúp điện thoại, cũng vừa lúc một chiếc Maserati dừng trước mặt hẳn.

Tôn Minh Huân cười lên, nhanh chóng mở cửa xe, khi nhìn thấy người phụ nữ trong xe là lúc hẳn kinh ngạc: “Chị Tĩnh, sao lại là chị?”

Người phụ nữ tháo kính xuống, trừng mắt tức giận với Tôn Minh Huân một cái: “Chị còn cố ý mặc quần áo của Thiên Thiên, thế mà em vừa nhìn một phát liền nhận ra ngay.”

Họ Tôn cười tự tin: “Thiên Thiên không bao giờ ngồi như vậy.” Ngón tay hẳn chỉ vào đôi chân đang bắt chéo của Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh kêu lên: “Chị bảo đảm là lần sau em sẽ nhận không ra.”

Họ Tôn chỉ cười cười không phản bác nhưng lại tự nói trong lòng: hẳn không, mình tuyệt đối sẽ không bao giờ nhận lầm. Khí chất trên người Thiên Thiên, bất luận kẻ nào cũng không bắt chước được.

Xe đi được một đoạn, Lâm Tĩnh bắt đầu gầy gầy móng tay, có chút thờ ơ nói: “Tối mai hủy phỏng vấn đến nhà chị ăn cơm đi. Thiên Thiên cũng có mặt, tất nhiên cũng sẽ giới thiệu bạn mới cho em biết, a..., không, có lẽ em cũng đã gặp qua rồi.”

Họ Tôn trả lời sáng khoái: “Được. Nhưng chị Tĩnh, Thiên Thiên sao hôm nay không tới? Em hẹn cô ấy đi ăn khuya.”

Lâm Tĩnh không xa lạ đối với họ Tôn, trước khi tới cô cũng đã đoán được tình huống này. Cô mỉm cười: “Thiên Thiên nghĩ là có thể đi với em, nhưng cơ thể không thoải mái, nên chị khuyên em ấy ở nhà nghỉ ngơi rồi. Nhưng em ấy vẫn cảm thấy xấu hổ nên để cho chị tự đi nói lời xin lỗi với em.”

Nhìn thấy bộ dáng hài lòng của họ Tôn, khóe miệng Lâm Tĩnh lộ ra một tia khinh thường nhưng rất nhanh liền lấy lại vẻ mặt tươi cười: “Không hỏi xem bọn chị định giới thiệu bạn mới nào cho em sao?”

Họ Tôn nhún vai, thật ra thì hẳn không thích các cô giới thiệu bạn cho mình, bởi vì “bạn” chắc chắn là phái nữ, nói trắng ra chính là giới thiệu bạn gái cho mình. Vì không muốn phụ ý tốt của các cô nên họ Tôn thường sẽ quen với người phụ nữ đó chừng một hai tháng, sau đó rất nhanh liền chia tay. Hẳn đã từng từ chối nên vì thế phải trả giá là: thân thể của Thiên Thiên không thoải mái.

Tôn Minh Huân không thể thờ dài, đành nở nụ cười tựa như có hứng thú: “A... là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đừng cho hẳn đi

Lão Phương tắt động cơ xe bên ngoài một nhà kho cũ. Hôm nay hẳn đưa Hàn tổng đến chỗ này, cũng không nói cho bất kì một ai biết. Hẳn cảm thấy một chút kì quái, bởi vì gần đây trong công ty có rất nhiều vấn đề, Lâm thị bên kia vẫn đắn đo vấn đề tài vụ của Vạn Hoa, công khai kể cả ngầm ngầm đều gửi rất nhiều người tới điều tra.

Lão Phương cùng mọi người trong công ty đã nghe được không ít phong thanh, Hàn tổng nên khẩn trương phiên nào không phải sao? Sáng sớm nhìn thấy anh, anh chào hỏi mình, tâm tình khá tốt, chẳng lẽ anh sớm có đối sách rồi sao?

Trong kho hàng có vẻ tối tăm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hai cái ghế, hai người đàn ông ngồi trên ghế đối diện nhau. Người đàn ông cả người mặc đồ đen không cần phải hỏi cũng có thể khẳng định là Hàn Duệ, người kia một tay quần vải lụa trắng thì chính là Lục Lệ Thành. Hai người đàn ông đang trầm mặc, không nhúc nhích.

Đại Ứng đứng phía sau Lục Lệ Thành sốt ruột. Hôm nay họ Hàn hẹn đại ca gặp mặt, nhưng hẳn một câu cũng không nói, tính chơi bọn hắn không phải sao? Đại Ứng nhất thời khó thở, ném cây gậy đang cầm trong tay xuống đất, nhúu đôi mày rậm: “Họ Hàn, có rắm mau thả. Đại ca của tao không có nhiều thời gian đây đưa vớ vẩn với mày.”

Họ Đinh ở một bên che lỗ tai, không những giọng của Đại Ứng lớn mà con người hắn cũng vọng động. Thật là người có rắm không nhịn được.

Hàn Duệ cười cười, ánh mắt nhìn Lục Lệ Thành từ từ trở nên lạnh: “Nhanh như vậy liền thiếu kiên nhẫn, xem ra tìm anh hợp tác không phải ý kiến hay a.”

Xem ra rốt cục là muốn hợp tác rồi, Lục Lệ Thành hào phóng cười: “Tôi không muốn hợp tác, xin cứ đi tự nhiên, anh em chúng tôi tuyệt sẽ không ngăn cản anh, nhưng ngày sau gặp lại thì sẽ không khách khí đâu.”

Hàn Duệ tháo mắt kính xuống, ngón tay chỉ vào vết sẹo, mặt không chút thay đổi: “Còn nhớ rõ cái này không? Mười năm trước có một đứa con nít cướp đoạt với anh một cái bánh mì, anh chém nó một nhát dao, mà hắn thì lấy được bánh mì.”

Trong mắt Lục Lệ Thành xuất hiện thần sắc kinh ngạc, từ từ nhúu mày, tập trung vào một điểm nào đó đằng sau Hàn Duệ tựa như đang lục lại kí ức. Thật lâu sau hắn mới than một tiếng: “Nhìn không ra, anh thay đổi khá nhiều.”

Sắc mặt Hàn Duệ rất lạnh: “Nhưng anh trái lại không một chút thay đổi nào cả.” Trong mắt anh ánh ra vẻ khinh bỉ cùng khinh thường: “Vẫn là một người chỉ biết dùng dao nhưng lại không biết chém vào chỗ nào.”

Đại Ứng nổi giận, toàn bộ gương mặt xoắn vào một khối, nhe răng trợn mắt xông lên gào thét: “Mẹ nó, nói cái gì?”

Tên Đinh cũng khó chịu nhưng hắn vẫn ôm phần eo của Đại Ứng, ngăn cản hắn vọng động.

Lục Lệ Thành quát lạnh một tiếng: “Đinh! Mang anh em ra ngoài, mặc kệ nghe thấy âm thanh gì cũng không được tiến vào.”

Sau khi mấy anh em đi ra ngoài, Lục Lệ Thành chậm rãi đứng lên, túm lấy áo của Hàn Duệ, quăng ra một quyền.

Quả đấm dừng lại trước mắt Hàn Duệ khoảng một tấc, chỉ thấy tay Hàn Duệ nắm lấy nắm đấm của Lục Lệ Thành. Bởi vì xung lực nên anh lui ra phía sau một bước dài nhưng sau cùng cũng vững vàng đứng lại, thờ dài: “Nếu anh tức giận bởi vì lời nói của tôi, cách sáng suốt là bày ra thực lực cho tôi nhìn thấy anh không phải cái loại mãng phu chứ không phải thẹn quá thành giận như bây giờ.” Nói xong anh bỏ quả đấm của Lục Lệ Thành ra.

Nhà kho u ám, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy âm thanh của con vật nào đó tương tự như con chuột, còn có hơi thở của hai người đàn ông, có chút dồn dập nhưng lại lạnh nhạt.

Thật lâu sau, Lục Lệ Thành ngẩng đầu, ánh mắt kiên định, quả đấm nắm chặt: “Anh nói, muốn tôi làm cái gì?”

Hàn Duệ ra hiệu cho hắn ngồi xuống: “Nếu anh chỉ muốn ngăn cản nhà họ Lâm thu mua địa phương anh mưu sinh, cũng đừng động vào người họ Lâm. Anh cho rằng Lâm Chân Hải làm ăn thịnh vượng như vậy, vậy mà ở trong Hắc đạo không có người của hắn sao? Dựa vào sức của bọn anh thì không thể nào đối kháng được.”

Lục Lệ Thành đã bình tĩnh trở lại, hắn đoán không ra tâm tư của Hàn Duệ, hắn có chút cáu kỉnh: “Cho nên, anh có chuyện gì, nói thẳng.”

Hàn Duệ gật đầu: “Thu hồi dao của anh, tôi chỉ cần anh giúp tôi làm một chuyện. Sau khi xong chuyện, tôi cho anh điều anh muốn.”

Lục Lệ Thành nghe xong yêu cầu của Hàn Duệ, bỗng nhiên có chút không tin: “Anh không phải người của nhà họ Lâm sao, làm sao có thể...”

Ánh mắt của Hàn Duệ giống như treo trên thanh băng mùa đông, trầm trọng mà thấu xương: “Đây là chuyện anh không cần biết. Còn có, tôi khuyên anh không nên động vào vợ của tôi.”

Nói tới đây không khí lại bắt đầu giương cung bạt kiếm. Quả đấm của Lục Lệ Thành lại vang lên ầm ầm: “Xú tiểu tử, anh tốt nhất đừng để tôi phát hiện là anh đối xử không tốt với cô ấy, nếu không cho dù là trộm là cướp đoạt tôi cũng dẫn cô ấy đi.”

Hàn Duệ đứng dậy, vươn tay, ánh mắt không hề lui bước: “Tôi thay cô ấy nói tiếng cảm ơn anh. Bất quá, anh yên tâm, anh không có cơ hội này. Tôi, Hàn Duệ, cái khác không dám nói, nhưng sẽ không cho phép người khác khi dễ người nhà.”

Tuy không cam lòng nhưng cái lời hứa này làm cho Lục Lệ Thành có chút hoảng hốt, hắn hỏi một câu: “Có thuốc lá không?”

Trong khói thuốc lượn lờ có thể nghe thấy tiếng thở dài của hắn. Trong bóng tối, mặt của hắn mờ mờ không rõ ràng lắm nhưng giọng nói rất rõ ràng, giống như rơi vào trong lòng người: “Năm đó tôi cũng đã nói như vậy, nhưng tôi lại tự tay phá đi. Tiểu tử, hi vọng anh đừng để cho cô ấy thất vọng.”

Sau khi Hàn Duệ rời đi, hắn vẫn suy nghĩ câu nói kia, nhớ đi nhớ lại, mơ hồ nở nụ cười: “Tà Tử Ninh, em không nhìn lầm người.”

Có lẽ Tả Tư Ninh không biết, tại đêm tân hôn đó, lúc cô dựa vào lòng Hàn Duệ mộng lung đi vào giấc ngủ, Hàn Duệ đã hỏi chuyện của cô và Lục Lệ Thành. Lúc ấy câu trả lời của cô cùng lời nói của Lục Lệ Thành hôm nay không sai biệt lắm.

***** Phân cách tuyến *****

Quê nhà của chị Phương xảy ra chút chuyện. Mẹ chồng của chị Phương vẫn phàn nàn chuyện chị không hay về nhà. Tả Tư Ninh có chút xấu hổ vì chuyện này. Từ lúc cô mời chị Phương, chị vẫn tận tâm tận lực chiều cô hai mẹ cô, nhất là sau khi cô tiến vào làng giải trí, chị đã thật lâu không trở về nhà. Suy xét đến điều này, Tả Tư Ninh cho chị Phương nghỉ một tuần, để cho chị về nhà xem một chút.

Chỉ là không biết phải bố trí con trai ra sao. Tả Tư Ninh gọi điện thoại cho Mạn Lâm, muốn cho con trai ở tạm nhà Mạn Lâm một thời gian.

Tả Tư Ninh đội mũ lưỡi trai cùng kính râm, ôm Hữu Hữu ngồi trong taxi, cô xoa đầu con trai.

Hữu Hữu quệt mồm, bộ dáng không cao hứng, bé nhìn mẹ vài lần, rốt cục không nhịn được lên tiếng: “Mẹ, Hữu Hữu đã lớn, có thể tự mình chiều cô.”

Nghe như thế Tả Tư Ninh cười lên: “Tốt, Hữu Hữu nhà ta là ngoan nhất, nhưng mà đêm nay con vẫn phải sang nhà di Lâm. Mẹ đã nói chuyện với di rồi.”

Ánh mắt Hữu Hữu cô đơn, cảm giác bi thương hiện lên khóe mắt, khóe miệng: “Mẹ, mẹ, Hữu Hữu đã nói chuyện với sói con rồi, con sẽ ngủ cùng với nó.”

Nghĩ đến cảnh con trai nằm cạnh sói con, Tả Tư Ninh sợ tới mức thân thể chấn động. Sói con kia lớn hơn nhiều so với con trai, vạn nhất thú tính của nó phát tác, Hữu Hữu có bị nó thương tổn không? Trong đầu cô hiện lên răng nanh sắt nhọn của sói con, mà cảnh Hữu Hữu người đầy máu nằm vật xuống đất... Tả Tư Ninh khẩn trương ôm lấy con trai, giọng điệu khẩn trương: “Hữu Hữu, nghe mẹ nói, không được đến gần sói con quá, nó sẽ cắn người, con có biết hay không?”

Hữu Hữu nghiêng đầu, bộ dáng rất bối rối, suy nghĩ một lúc bỗng nhiên nở nụ cười: “Mẹ, mẹ sợ sói con đúng không?” Sau đó bé lấy đôi tay bé nhỏ vỗ ngực một cái, bộ dáng vì nghĩa: “Mẹ đừng sợ, Hữu Hữu bảo vệ mẹ. Nếu sói con dám khi dễ mẹ, con sẽ không để ý nó.”

Giọng nói trẻ con làm cho tâm Tư Ninh giống như uống một ngụm sữa ấm áp, ngọt ngào, an ổn. Con trai của cô, bé như vậy mà đã biết bảo vệ mẹ, chỉ một chút tâm ý này đều sẽ làm những người làm mẹ hạnh phúc. Con còn nhỏ vậy, làm sao biết những thứ này a.

Cô thậm chí còn có ý tưởng: không thì mình thừa dịp này lui ẩn đi, mang theo Hữu Hữu cùng sinh hoạt.

Di nhiên ý tưởng thì thật tốt đẹp, nhưng hiện thực thì lại vô cùng tàn khốc: nói đến cùng vẫn là vấn đề tiền bạc.

Lúc đến nhà Mạn Lâm, Tả Tư Ninh còn đang suy nghĩ tâm sự của chính mình, không nghe được đằng sau lưng có người gọi mình, vẫn là Hữu Hữu lôi kéo góc áo của cô, thấp giọng nói: “Mẹ, có chủ nào gọi mẹ.”

Tả Tư Ninh hoàn hồn, theo bản năng đem Hữu Hữu ra sau lưng, về mặt cô khẩn trương hỏi: “Cậu sao lại ở trong này?”

Miệng tên Đình mở thật lớn, hần nhìn đứa trẻ đằng sau lưng chị dâu, không dám tin lời mà chính mình vừa nghe thấy. Hần nhìn thấy đứa nhỏ này tầm năm tuổi. Năm năm trước chị dâu và đại ca vẫn ở cùng một chỗ, nếu đứa nhỏ này là của chị dâu, vậy hẳn là... Hần giật mình che miệng.

Thấy bộ dáng của hắn, tâm Tả Tư Ninh trầm xuống, tay đang nắm lấy tay con trai của cô thấm ra mồ hôi lạnh. Cô bối rối không biết làm như thế nào cho phải. Giờ phút này điều duy nhất cô có thể nghĩ đến là: không thể để cho tên Đình nói chuyện này ra ngoài. Không thể, tuyệt đối không thể!

Mất thấy tên họ Đình xoay người đi, Tả Tư Ninh giữ chặt lấy hắn, âm thanh có chút sắc nhọn: “Cậu đi chỗ nào?”

Tên Đình đến tận giờ vẫn không thể nào bình tĩnh, hần cảm thấy chuyện này quá nghiêm trọng. Hần tách tay của chị dâu ra, ánh mắt tràn đầy chỉ trích: “Chị dâu, chuyện chị có con vì cái gì không nói cho đại ca biết. Nếu đại ca biết...”

Tả Tư Ninh cả người ôm lấy tên họ Đình, giọng điệu khẩn trương: “Đình! Trong chuyện này có chuyện cậu không rõ, cậu không cần nhúng tay vào.”

Tên Đình dùng lực muốn cởi bỏ trói buộc, nhưng dùng lực hơi lớn, đem Tư Ninh quăng đến bên cửa.

Phịch một tiếng trầm đục, đó là tiếng đầu của Tư Ninh đập lên cánh cửa chống trọng. Cánh cửa cơ hồ như rung lên. Hữu Hữu đứng ở một bên khóc lên, lấy đầu đập vào eo tên họ Đình, gầm thét: “Ai cho chú khi dễ mẹ tôi. Chú, cái tên xấu xa này.”

Tên Đình đỡ lấy bé, không dám dùng lực đẩy ra nữa. Hần một tay gỡ đầu, xấu hổ nhìn Tư Ninh: “Chị dâu, chị không sao chứ... em... em không cố ý... Hajz, chỉ vì sao lại muốn ngăn cản em. Đây là chuyện tốt a...”

Lúc này cánh cửa mở ra, là Mạn Lâm nghe được tiếng động liền ra mở cửa. Cô khẩn trương đỡ lấy Tả Tư Ninh, lấy tay ấn vào chỗ bị đụng của Tư Ninh, cô nhủ mi: “Em ngại đầu mình cứng quá hay là chèn cửa nhà chị quá tồi, cần phải dùng đầu tới xô cửa!”

Hữu Hữu vừa khóc vừa chạy tới, ôm lấy cánh tay Mạn Lâm: “Di Mạn Lâm, người xấu kia đẩy ngã mẹ.”

Mạn Lâm liếc nhìn tên Đình một cái, giọng điệu lạnh nhạt: “Người lại gây chuyện.”

Tên Đinh luống cuống, chính mình không dễ dàng mới tìm được nhà Mạn Lâm, cũng đã chế tạo vài tình huống giả vờ ngẫu nhiên gặp cô ở cửa nhà, tốt xấu cũng không bị cô gai mắt. Vậy mà lúc này lại nháo như vậy, lại bị cô gặp được. Cố gắng lúc trước đều uống phí rồi. Bàn tay tên Đinh nắm chặt lấy đầu, khăn trương nói không ra lời.

Đầu Tư Ninh cực kì đau nhưng cô vẫn cố gắng thanh tỉnh, nắm chặt lấy tay Mạn Lâm, biểu tình khẩn cấp: “Đừng cho hắn đi, hắn đã biết chuyện đùa bẻ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Mẹ đi đâu vậy

Tà Tư Ninh nằm ở trên giường của Mạn Lâm, phi thường sốt ruột. Mạn Lâm nói cô sẽ thuyết phục tên Đinh giữ bí mật, nhưng đã hơn một giờ, việc này thành sao? Liệu tên Đinh có bỏ trốn rồi không? Càng nghĩ càng phiền não, Tà Tư Ninh đơn giản xuống giường đi xem.

Còn chưa tới cửa, thì cửa đã bị mở ra, Mạn Lâm đối diện với cô, thiếu chút nữa thì đụng vào cô. Mạn Lâm nhủ mặt, giọng điệu trách cứ: “Không phải bảo em nằm yên sao? Hiện tại đang làm gì a?”

Tà Tư Ninh khăn trương bắt lấy tay cô, cõi lòng đầy chờ mong hỏi: “Hắn sẽ không nói ra chứ?”

Đối mặt với bộ dáng kì vọng của Tà Tư Ninh, Mạn Lâm có chút tiếc nuối: “Chị ngay cả mĩ nhân kế cũng đã dùng tới vậy mà tên tiểu tử kia vẫn một lòng một dạ muốn đem việc này nói cho đại ca của hắn. Không biết hắn là ngu trung hay là ngu xuẩn rồi.”

Tà Tư Ninh cảm thấy đau đầu, lấy tay nâng trán: “Hiện tại hắn đang ở đâu, em đi tìm...”

Nghe được lời nói như người ngốc kia của cô, Mạn Lâm lấy tay đẩy đầu cô một cái, quát lớn: “Em đi tìm ở đâu. Tên tiểu tử kia giống như con báo lập tức mất bóng dáng rồi.”

“Kia làm sao bây giờ, hắn cũng sắp biết rồi. Hắn có thể tranh con trai với em không? Vạn nhất...”

Tà Tư Ninh cơ hồ la hoảng lên, cô nắm chặt vai Mạn Lâm, ra sức lay động, khí lực kinh người.

Đây là chuyện cô lo lắng nhất, con trai chỉ là của cô, không có quan hệ với họ Lục. Lúc hắn không muốn phụ trách, không muốn có con thì cũng chính là lúc hắn mất đi cơ hội được Hữu Hữu kêu một tiếng ba rồi. Huống chi, nếu Hữu Hữu biết rõ thân phận của hắn, trong lòng con trai sẽ có bao nhiêu khổ sở a. Trong mắt con trai, ba của bé là một siêu nhân không gì không làm được, cũng giống như là thần vậy. Nếu để cho con biết ba của mình chính là một kẻ lưu manh... Tà Tư Ninh thật sự không dám tưởng tượng tình cảnh kia.

Mạn Lâm vỗ vỗ bờ vai của cô, ra hiệu cho cô đừng nên gấp gáp, còn mình thì đi xuống bếp rót một ly sữa ấm cho Tư Ninh bình tĩnh lại. Lúc vào phòng thì cô phát hiện Tà Tư Ninh đã đi mất. Cô liếc mắt nhìn cánh cửa chống trộm bị mở ra, bất giác thờ dài một hơi: nha đầu kia cũng không chịu nghe mình nói hết lời sao?

Lúc Hữu Hữu từ phòng bên cạnh đi sang, bé nhìn xung quanh. Trong ánh mắt nho nhỏ xuất hiện thần sắc khăn trương: “Dì Mạn Lâm, mẹ đâu?”

Xe cộ đi lại không dứt trên đường cái, Tà Tư Ninh lại một đầu đâm vào. Cứ nhìn thấy chỗ hồ liên lách đi qua, ánh mắt tìm kiếm bốn phương, đến lúc không tìm thấy mục tiêu lại tiếp tục lách đi sang chỗ khác. Bởi vì cô công loạn nên có tài xế xuất đâm phải cô. Người lái xe kia mở cửa sổ, nhô đầu ra mắng vài câu.

Người phụ nữ bên trong chiếc Maserati màu trắng nhìn màn này một hồi. Cảm thấy trong này tất phải có chuyện gì đó. Bởi vậy cô bấm điện thoại cho trợ lý: “Phái người đến đường cạnh sông Hoàng Hà.”

Lâm Tĩnh ngồi ở bên cạnh tựa hồ vừa mới tỉnh ngủ, ánh mắt nửa mở nửa khép, vừa ngáp vừa hỏi: “Thiên Thiên, em nói chuyện với ai?”

Không sai, người ngồi đằng sau tay lái chính là Lâm Thiên. Cô mỉm cười: “A... hình như em trong quán bar quên ít đồ nên để cho trợ lý tới xem một chút.”

Tối hôm qua sau khi Lâm Tĩnh gặp Tôn Minh Huân xong thì qua quán bar hội họp với em gái, hai người ở đó chơi cả đêm, ngủ thẳng tới giữa trưa mới tỉnh.

Lâm Tĩnh liếc mắt nhìn em gái một cái, trong mắt có chút giạt mình: “Thật hâm mộ em, uống bao nhiêu cũng không say. Chịu đựng suốt đêm cũng không có Quảng Thâm, thần thái sáng láng. Không phải em uống thần dược gì đó chứ?”

Lâm Thiển nở nụ cười: “Thần dược thì không có, trái lại lại có thuốc trị bệnh tâm thần, chị muốn không?”

Lời nói này làm Lâm Tĩnh phá lên cười.

Hàn Duệ vừa về đến nhà không được bao lâu thì ông chủ Ninh Thiểu của công ty đại diện cho Tư Ninh gọi điện thoại đến. Tiểu tử này nói chuyện cười hi hi nhưng tin tức đưa ra làm cho người ta thực sự đau đầu. Hắn nói là Tả Tư Ninh chạy loạn trên đường bị phóng viên chụp lại, nhìn qua thấy bộ dáng của cô không có tinh thần.

Tối cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Lúc xe Hàn Duệ chạy tới đường cạnh sông Hoàng Hà, anh nhìn thấy một vòng vây không ít người bên cạnh một tiệm tiện lợi, còn có cả phóng viên cầm microphone. Anh nghĩ thầm rằng Tả Tư Ninh chắc chắn là ở trong này cho nên chen vào trong tiệm...

Khi khoảng cách giữa anh và tiệm tiện lợi còn chừng năm trăm mét, người đại diện Lan Tả cùng trợ lý Tiểu Mỹ che chở Tả Tư Ninh thoát khỏi vòng vây của phóng viên, đi vào xe. Tả Tư Ninh nhìn thoáng qua tiệm tiện lợi, dường như nhìn thấy người nào đó, nhưng chỉ chớp mắt người nọ đã không thấy tăm hơi, hơn nữa âm thanh từ đám phóng viên quá ồn ào nên cô cũng không để ý tới, nghĩ rằng mình chỉ hoa mắt thôi.

Sau khi lên xe, Lan Tả thở dài một hơi, cô đã không còn khí lực để rống, chỉ trừng mắt lên: “Em nói em đang làm cái gì vậy? Vô duyên vô cớ làm ra bộ dáng kẻ điên cho người ta xem. Em có biết hay không, những chuyện này ký giả sẽ viết thành như thế nào?”

Tả Tư Ninh trầm mặc, có thể là vừa rồi chạy thoát quá vất vả, một hồi lâu cô mới đột nhiên nắm lấy tay của Lan Tả: “Lan Tả, không bằng mình thừa cơ hội này tuyên bố lui ẩn đi.”

Nguyên tưởng rằng Lan Tả sẽ chửi mắng một trận, có khi còn đánh đập, nhưng ra khỏi sự mong đợi, Lan Tả không nói gì. Cô chỉ lấy ra điều thuốc, châm lửa, cũng không thèm quan tâm đến không khí không lưu thông trong xe, cứ thế mà hít vào nhả ra.

Tả Tư Ninh cảm thấy có chút sắc nhưng cô không dám lớn tiếng khuy, sợ chọc giận Lan Tả thì việc này càng khó thương lượng. Thông cổ họng, cô nhìn chăm chăm Lan Tả, biểu tình chân thành: “Lan Tả, chị nhìn tư chất của em, trên không ra trên, dưới không ra dưới, không đủ trong sáng, diêm dúa lẳng lơ lại chưa tới, giọng hát thì cũng chỉ tầm tạm. Người có thực lực hơn em có rất nhiều, cứ như vậy em dựa vào cái gì để nổi bật a? Cứ dờ ông dờ thẳng một chỗ không bằng lui ẩn cho rồi.”

Lan Tả vẫn như cũ không nói lời nào. Điều này làm cho lòng người lo sợ a. Từ trước đến nay đều là Lan Tả che chở cho Tả Tư Ninh. Tuy đôi lúc hai người có ý kiến trái ngược nhưng rất nhiều lần Lan Tả dung túng Tả Tư Ninh. Theo lương tâm mà nói, Lan Tả đã tốn không ít tinh lực lên người Tả Tư Ninh, hiện tại Tả Tư Ninh nói muốn bỏ cuộc, muốn lui ẩn, điều này đối với Lan Tả quả thật là quá không chịu trách nhiệm rồi.

Vài phút qua đi, Lan Tả dùng móng tay gầy tàn thuốc, biểu tình bình tĩnh dị thường: “Cho chị lý do, tại sao em đột nhiên đề xuất chuyện lui ẩn?”

Tả Tư Ninh nhìn cô một cái, há mồm do dự: mình nói là vì con trai sao? Tư Ninh suy tư một lát mới mở miệng: “Chị cũng biết, em đã kết hôn. Chồng em không thích em làm nhân vật của công chúng, cho nên...” Lúc nói ra lời này, trong lòng Tả Tư Ninh mặc niệm: Hàn Duệ a, chỉ là mượn cớ hiệu của anh một chút, yên tâm, Lan Tả khẳng định không lấy dao tới chém anh.

Lan Tả a một tiếng, vừa định đáp lại cái gì, bỗng nhiên xe dừng lại. Các cô ngồi ở phía sau ngã nhào về phía trước, đập đầu vào ghế trước. Trong lúc đầu văng mắt hoa các cô nghe thấy tiếng tài xế quát mắng: “Bệnh thần kinh a. Người này lái xe như thế nào?” Chỉ thấy một chiếc xe vận tải màu đỏ đôi lần đường, ngăn ở trước xe của công ty. May mà tài xế thắng xe kịp thời bằng không có thể bị đâm rồi.

Hàn Duệ đi vào trong tiệm tiện lợi nhưng không thu hoạch được gì. Trong tiệm quả thật có minh tinh nhưng không phải là Tả Tư Ninh mà là Tôn Minh Huân. Nếu Hàn Duệ nhớ không lầm, lần trước tại siêu thị, hắn có quen biết Lâm Thiển.

Mới vừa ra cửa, một bóng người vừa vận đập vào mắt, lòng này Hàn Duệ khẽ nhướng: “Sao em lại ở trong này?”

Ánh mặt trời rơi vào phía sau thân thể người phụ nữ, cô như là được bao phủ trong ánh sáng rực rỡ, trên người, trên mặt đều là sắc thái nhu hòa. Chỉ thấy cô mỉm cười: “Vừa mới từ chỗ bác sĩ Trương trở về, nghe nói có bạn ở trong này nên đến xem, còn anh?”

Từ khi Hàn Duệ tiến vào nhà họ Lâm, anh liền rõ ràng là nhị tiểu thư nhà họ Lâm thân thể mạnh mai. Lâm Chấn Hải phái bác sĩ chuyên môn tới chiếu cố thân thể cô, chính là bác sĩ Trương. Chị của cô – Lâm Tĩnh thì khác, thân thể tốt khủng khiếp, nhiều năm như vậy mà từ cảm mạo đến phát sốt... cái gì cũng đều không bị.

Hàn Duệ khẽ nhắc mắt kính: “Có hẹn gặp mặt ở trong này nhưng người đó còn chưa có tới.”

Lâm Thiển cười đến ôn nhu hiền hòa, hắt đầu một chút: “Vừa rồi em ở bên phố có nhìn thấy xe của Tả tiểu thư hình như có tai nạn nhỏ. Không biết bây giờ có còn ở đó hay không.” Cô vẫn duy trì cười cười nhìn Hàn Duệ lên xe rời khỏi. Mãi đến khi xôn xao từ trong cửa hàng tiện lợi hướng ra ngoài, mãi cho đến khi Tôn Minh Huân đi tới bên người cô.

Tôn Minh Huân không hề báo trước cởi áo khoác phủ lên đầu cô, sau đó kéo tay cô chạy đi. Vừa chạy vừa thấp giọng cười: “Làm sao lại đột nhiên gọi điện thoại báo anh tới nơi này? Chẳng lẽ muốn bỏ sung thêm bữa ăn khuya ngày hôm qua?”

Lâm Thiên bỗng nhiên ho lên, đồng thời giọng của cô cũng có vẻ thở rất gấp: “Minh Huân, đến cạnh quán cafe liền dừng lại đi.” Xem thể lực cô tựa hồ là chống hết nổi.

Minh Huân đỡ cô vào quán cafe, nhìn vào tấm gương phản chiếu hình ảnh hai người tựa vào nhau, hắn bỗng nhiên cảm thấy cực kì ảm áp, nếu có thể càng tiếp sát thì tốt rồi.

Bất quá đáng tiếc, Lâm Thiên nhanh chóng đem trà áo khoác cho hắn, đồng thời kéo ra một khoảng cách. Cô giống như không nhận thấy vẻ mặt Tôn Minh Huân biến hóa, cô cười sáng lạn: “Em nhớ rõ anh thích uống Lam Son đúng không?”

Tôn Minh Huân không có cách nào kháng cự nụ cười ảm áp rực rỡ như vậy của cô, còn có trí nhớ tốt của cô nữa, tựa hồ như đều nhớ mọi chuyện của bọn họ ở trong lòng. Có đôi khi hắn cảm giác được rằng Lâm Thiên có ý tứ với mình, bằng không cô hắn không cho hắn cơ hội tiếp sát cô. Có đôi khi hắn lại cảm thấy cô kháng cự mình, bởi vì cô chưa bao giờ cho mình cơ hội tiếp cận cô gần hơn nữa.

Loại cảm giác đụng tới đầu ngón tay lại không được cầm tay làm hắn cảm thấy chán ốm, nhưng mỗi lần thấy Lâm Thiên, điểm chán nản này đều bị ném ra sau đầu.

Tôn Minh Huân tự giấu nở nụ cười: “Đúng vậy, Lam Son.” Bởi vì đó là loại em thích, nửa câu sau hắn không dám nói ra miệng.

Lúc này Lâm Thiên đang nhìn tình hình bên ngoài qua cửa sổ. Cô nhìn thấy hai người đàn ông từ chiếc xe tải màu đỏ mang theo một người phụ nữ lên xe, nhìn thấy Hàn Duệ chạy tới hiện trường cùng những người còn lại trên xe nói chuyện. Cô bình tĩnh uống loại Lam Son mà người phục vụ đưa tới, đầu lưỡi quần quanh hương thơm ngọt nồng đậm. Mùi vị đặc biệt của Lam Son giờ phút này lại điểm thêm mùi vị của việc nắm trong tay toàn cục.

Tôn Minh Huân có rất nhiều phỏng vấn, bởi vậy ngồi vài phút thì lại phải đi đến buổi phỏng vấn khác. Lúc sắp chia tay hắn dặn dò Lâm Thiên phải chiếu cố kĩ lưỡng thân thể mình.

Lâm Thiên nhìn hắn một cái, khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, tựa hồ có chút tiếc nuối. Sau khi hắn rời đi, cô gọi điện cho phụ tá, muốn biết chuyện tình cô muốn tra đã có kết quả chưa. Trực giác của phụ nữ cho cô biết bên trong tất có chuyện thú vị, Tà Tư Ninh người này rất thú vị.

Đã thật lâu không ai có thể khơi mào dự cảm chiến thắng trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Dìm lồng heo

Lúc Hàn Duệ đuổi tới, chiếc xe của Tà Tư Ninh vẫn còn ở đó, người đại diện đứng ở một bên nhìn về một điểm nào đó, bộ dáng đắm chiêu. Trợ lý Tiểu Mỹ thì khẩn trương đi tới đi lui bên cạnh cô, hỏi: “Lan Tà, chị Tà Tư Ninh đi như vậy hẳn gặp chuyện không may? Người đó là ai? Nhìn thế nào lại giống xã hội đen như vậy?”

Lan Tà quay đầu, ánh mắt sắc bén trừng người trợ lý một cái: “Cái gì xã hội đen? Giữ tốt miệng của em, hôm nay em không gặp Tà Tư Ninh, nhất định phải nhớ kĩ.”

Tiểu Mỹ khó hiểu, vừa rồi chiếc xe vận tải ngăn cản đường của bọn họ, sau đó từ trên xe nhảy xuống hai người đàn ông khôi ngô, gõ cửa xe muốn nói chuyện cùng Tà Tư Ninh. Kết quả là chị Tà Tư Ninh lên xe bọn họ, Lan Tà ngăn cũng không kịp. Lúc này hẳn là nên báo cảnh sát, nhưng vì sao Lan Tà lại không cho mình nói?

Tiểu Mỹ còn muốn nói điều gì, chợt thấy trong ánh mắt Lan Tà có chút khẩn trương. Lan Tà nhìn ra phía đằng sau mình rồi cười làm người sờn cả gai ốc: “Thực khéo, Hàn tổng cũng ở đây sao.”

Hàn Duệ gật đầu: “Nếu gặp tiểu Ninh thì nói với cô ấy một tiếng, tôi ở nhà chờ cô ấy.” Nói xong thì liền ly khai.

Lan Tà nhìn chằm chằm bóng lưng của Hàn Duệ. Cô có hơn bốn mươi năm kinh nghiệm sống nhưng cô không nhìn thấu người đàn ông Hàn Duệ này đang nghĩ cái gì. Cô thậm chí còn không thể xác định lời nói của mình và Tiểu Mỹ vừa rồi có bị Hàn Duệ nghe được hay không. Nếu là nghe được, phản ứng như thế này của Hàn Duệ là chứng tỏ anh thờ ơ với chuyện của Tà Tư Ninh sao?

Hàn Duệ ngồi vào trong xe, không do dự chút nào gọi điện cho Lục Lệ Thành.

Đầu bên kia điện thoại ồn ào, giống như là ở sông bạc, giọng nói Lục Lệ Thành không hề hiền lành: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Cô ấy ở bên đó sao?” Hàn Duệ suy xét lời trợ lý nói. Nếu mà nói đến xã hội đen thì tất không thể thoát khỏi quan hệ với Lục Lệ Thành. Nếu không phải

hắn, sao Tả Tư Ninh lại cam tâm tình nguyện đi cùng với những người đó. Cô nhất định có chuyện gì nên cô phải đi gặp người mình không mong muốn gặp nhất.

Còn chưa nghe được đáp án, một số điện thoại xa lạ gọi vào. Trong lúc anh đi tìm Tả Tư Ninh thì một số điện thoại lạ có chứa quá nhiều khả năng. Anh suy nghĩ, sau cùng vẫn tiếp điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại là âm thanh của Hữu Hữu, bé giống như đang khóc: “Ba, mẹ không thấy nữa, ba nhanh đi tìm mẹ...”

Chân mày Hàn Duệ nhíu lại càng sâu, anh thấp giọng an ủi đứa nhỏ: “Hữu Hữu ngoan, nói cho ba biết, con đang ở đâu? Ở cùng với ai?” Nói xong lời này, chính anh cũng sững sờ một lúc, cái xưng hô ba này anh vận dụng tự nhiên như vậy.

Hữu Hữu tựa hồ nói chuyện cùng người khác: “Di Mạn Lâm, chỗ này là chỗ nào?”

Hàn Duệ điều tra qua Tả Tư Ninh, anh đoán Mạn Lâm trong miệng Hữu Hữu hẳn phải là Phương Mạn Lâm đi. Cho nên hôm nay Tả Tư Ninh ra cửa muốn đem con gửi ở chỗ này sao?

Điện thoại trong tay Hữu Hữu chuyển tới tay Mạn Lâm: “Hàn tổng, hôm nay có chuyện ngoài ý muốn, Tả Tư Ninh ra ngoài tìm người. Tôi lo lắng cô ấy gặp chuyện không may nên gọi điện báo cho anh một tiếng.”

“Sao lại thế này?” Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân mà Tả Tư Ninh chạy giống như kẻ điên trên đường? Cô tìm ai?

Mạn Lâm dừng lại một chút: “Nếu như anh rảnh rồi, có thể đi sông bạc thành Tây nhìn xem, có lẽ có thể tìm thấy cô ấy ở đây. Tình huống cụ thể thì chờ cô ấy trở về rồi nói sau.”

Sông bạc thành Tây... nếu anh nhớ không lầm thì đúng là phạm vi thể lực của Lục Lệ Thành. Nhờ Mạn Lâm chiếu cố con trai, Hàn Duệ không do dự cúp điện thoại, phóng xe trực tiếp hướng thành Tây. Trực giác nói cho anh biết có chuyện đã xảy ra.

Xe vận tải dừng lại tại bến tàu, hai người đàn ông lực lưỡng nhảy xuống xe, vươn tay giúp Tả Tư Ninh đi xuống. Trong đó có một người bộ dáng rất hung hãn, hắn vẫy tay, giọng vang dội: “Tả tiểu thư, cô xác định muốn đi qua đó sao? Nếu xảy ra chuyện gì hai anh em chúng tôi không phụ trách.”

Tên kia phụ họa: “Đúng vậy a, nếu cô không muốn làm, chúng tôi không làm khó cô. Dù sao chuyện này cũng không liên quan đến cô.”

Tả Tư Ninh nở nụ cười: “Sao lại vậy được. Chị Phương vẫn chiếu cố tôi. Hiện tại chị ấy xảy ra chuyện, tôi sao có thể khoanh tay đứng nhìn. Nhà chồng chị Phương ở chỗ nào, mang tôi qua đó đi.”

Hai người đàn ông cảm kích gật đầu.

Tả Tư Ninh sờ sờ lên người, muốn gọi một cuộc điện thoại nhưng kết quả phát hiện điện thoại của mình hình như rơi ở trên xe công ty rồi. Vừa rồi vội vội vàng vàng, bởi vì nghe hai người đàn ông nói chị Phương tại quê nhà xảy ra chuyện. Mẹ chồng chị hoài nghi chị ở bên ngoài vụng trộm nên lâu như vậy không về nhà, đem con cùng chồng mặc kệ. Chị Phương không có biện pháp nên vụng trộm nhờ hai người quen trong thôn đi mời Tả Tư Ninh, thỉnh cô ra mặt làm chứng.

Tả Tư Ninh nghe người đàn ông nói qua, làng chài này vẫn giữ truyền thống từ xưa, nếu là người phụ nữ bị nghi ngờ vụng trộm sẽ bị dìm lồng heo. Cái gọi là dìm lồng heo chính là đem người phụ nữ bỏ vào một cái lồng trúc, buộc thêm một tảng đá rồi ném xuống biển.

Bởi vì tình huống khẩn cấp cho nên Tả Tư Ninh không kịp chào hỏi cùng bọn Lan Tả mà đi thẳng tới đây, vội vàng đến mức mobile cũng quên mang. Tư Ninh nhớ lại, hiện tại vẫn còn sớm, đợi khi trở về cho bọn Lan Tả một tiếng công đạo đi, hắn cũng không muộn.

Trong thôn, tại từ đường, một đám người vây quanh chị Phương, muốn chị nói rõ thời gian qua đã làm cái gì. Tư thế thẩm vấn thật là đáng sợ.

Tả Tư Ninh nhanh chóng nói ra ngọn nguồn trước khi bọn họ có thể bóp méo sự thật. Cũng may suy nghĩ của người thôn này vẫn còn đơn thuần, họ tin ngay lời Tả Tư Ninh nói.

Sau khi bọn họ buông chị Phương ra, vị lão phu nhân chống gậy – cũng chính là mẹ chồng của chị Phương có hoài nghi hỏi một câu: “Không biết nghề nghiệp của Tả tiểu thư là gì?”

“Ca sĩ.” Lúc Tư Ninh nói ra hai chữ này, mọi người xôn xao lên, tiến vào trong tai cô tiếng chối tai hỗn độn.

“Hóa ra là hát rong a, Phương đi theo cô ta thì có thể làm chuyện gì tốt...”

Tả Tư Ninh bỗng nhiên có dự cảm xấu, rốt cục là người thôn này xuyên qua hay chính là cô xuyên qua rồi. Chị Phương ngã xuống mặt đất, lúc trước đó chị một mực nháy mắt ra hiệu cho Tư Ninh nhưng cô vẫn nói ra hai chữ kia, lần này liền xong rồi.

Mẹ chồng chị Phương hung hăng đập trọng lên mặt đất một cái, trung khí mui phẫn: “Tả tiểu thư, không thể ngờ được cô tuổi trẻ như vậy mà đã làm cái loại nghề nghiệp bại hoại gia phong. Cô làm sao có thể không giữ mình trong sạch như vậy được?”

Lời nói này làm cho Tả Tư Ninh càng thêm sững sờ, cô làm cái gì rồi hả? Không phải chỉ là ca hát thôi sao, cô giống như là phạm phải chuyện tội ác tày trời gì. Cô nâng trán: “Vị lão nhân gia này, có thể bà không biết thế giới bên ngoài, ca sĩ chỉ là một công việc hết sức bình thường, hơn nữa...”

Một tiếng ho cắt đứt lời nói của Tà Tư Ninh, lão phu nhân dùng đôi mắt vàng đục liếc về phía Tà Tư Ninh, biểu lộ thái độ khinh thường: “Đừng nghĩ rằng bà già này không biết, thực sự chỉ là ca hát đơn giản như vậy? Từ trước đến nay mãi nghệ cùng bán thân đều khó phân biệt, cô có thể sạch sẽ đến mức độ nào? Tôi nói làm sao a Phương đi theo cô không chịu về nhà.” Nói xong bà đi tới vài bước, đến trước mặt chị Phương, lấy trượng đập mạnh vào trên lưng cô. “Nói! Còn không phải đi theo cô ta bán thân!”

Tư Ninh muốn phản bác, nhưng vừa mới mở miệng lại cảm thấy không ổn, bởi vì cô nghĩ đến: mình kết hôn cùng Hàn Duệ, có tính là bán mình hay không? Kỳ thật lão bà nói không sai, mãi nghệ cùng bán mình có đôi khi quả thật khó phân biệt. Lần đó nếu không phải gặp được Hàn Duệ, có lẽ cô thật sự ở bên cạnh ông chủ mỏ than đá kia rồi. Giả như Mạn Lâm... luôn luôn có quá nhiều lý do, nhưng sự thật liền là như vậy, không thể biện giải.

Nhưng thực sự là chị Phương không giống cô, chị tận tâm tận tụy giúp cô trông con. Chị ấy sạch sẽ hơn bất kỳ ai.

Nghĩ tới đây, Tà Tư Ninh đứng ở bên người chị Phương, hướng lão bà mỉm cười: “Bà bà, lời này người nói sai rồi, chị Phương giúp việc trong nhà tôi. Tôi cũng đã có chồng, có công việc đứng đắn. Tôi không ăn trộm không cướp đoạt, không bán dâm. Bà có chứng cứ gì nói tôi không sạch sẽ?”

Bị cô quát như vậy lão phu nhân lui về phía sau một bước, bà nhìn tròn trọc về phía trước, nhìn chằm chằm xà nhà trong vài giây rồi sau đó ánh mắt kiên định: “Tốt! Cô nói cô có chồng, vậy thì tìm ra chồng của cô. Nếu để cho tôi phát hiện cô nói dối thì đừng trách tôi đối với hai người không khách khí. Nhị Cầu Tử, trước đem hai người nhốt vào lồng trúc.”

Không phải chứ? Thật muốn dim lồng heo? Đây quá điên cuồng rồi. Tà Tư Ninh thực cảm thấy có phải mình đã thực xuyên qua đến bộ lạc nguyên thủy rồi không?

Xe chạy chưa được nửa đường, lại có điện thoại từ số lạ, lần này là từ điện thoại cố định, Hàn Duệ vừa tiếp điện thoại, đầu bên kia xuất hiện một giọng đàn ông, lắp ba lắp bắp: “Anh... anh... bốn... không... bốn... Tà.... chồng...”

Hàn Duệ tổn hao biết bao nhiêu lực để nghe rõ được giọng đàn ông kia, anh căn bản còn chưa phản ứng kịp lời này có ý tứ gì, còn tưởng ai đó đùa dai với anh. Nhưng khi anh lặp lại trong đầu một lần, hợp lại, cuối cùng cũng có thể hiểu một chút. Anh dừng xe sang bên cạnh: “Không sai, tôi chính là chồng của Tà Tư Ninh. Xin hỏi anh là ai? Vợ của tôi có phải ở chỗ anh không?”

Đối phương chỉ để lại một địa chỉ, còn có một câu: “Trong vòng một canh giờ, nếu anh không xuất hiện, vợ của anh liền xong rồi.”

Diễn hình là lời nói của bọn cướp... thế nhưng rốt cục bọn chúng muốn gì? Chẳng lẽ mục tiêu là mình? Hàn Duệ nghĩ mãi không ra, nhưng cũng không thể nghi ngờ, anh thúc chân ga, tranh thủ từng giây phóng xe đến địa chỉ...

Ở trong lồng trúc, chị Phương lộ vẻ áy náy: “Tiểu thư, xin lỗi, nếu không phải bởi vì tôi, cô cũng không phải đối mặt với loại chuyện như vậy.”

Tà Tư Ninh vỗ vỗ bờ vai của chị một cái: “Chị Phương, không liên quan đến chị. Đợi Hàn Duệ đến đây chúng ta sẽ không có việc gì.”

Chị Phương vừa nghe, càng khẩn trương. Chị đưa ngón tay lên môi làm ra động tác xuyết: “Tiểu thư, nếu bọn họ biết cô lừa gạt bọn họ, như vậy càng nguy hiểm. Nói không chừng vị Hàn tiên sinh kia cũng sẽ có nguy hiểm.”

Tà Tư Ninh lúc này mới nhớ tới cô chưa đem chuyện kết hôn với Hàn Duệ nói cho chị Phương biết. Khó trách chị Phương khẩn trương như vậy. Nếu để cho bang “người cô đại” kia cảm thấy cô là người hát rong, lại còn lừa gạt người thì quả thực tội lại càng thêm nghiêm trọng a.

Mới vừa suy nghĩ như vậy, Tà Tư Ninh liền nghe được tiếng kêu to: “Bà bà, người đàn bà họ Tà này đang nói dối, cô ta gạt người.”

Tà Tư Ninh và chị Phương lúc này mới phát hiện thì ra cái tên Nhị Cầu Tử vẫn lặng lẽ ẩn núp bên cạnh các cô.

Chị Phương mặt xám như tro, cô rõ ràng biết chuyện gì sẽ phát sinh kế tiếp.

Bất luận Tà Tư Ninh muốn biện giải thế nào thì thành kiến của người trong thôn với người hát rong không thay đổi.

Đàn ông trong thôn xách cái lồng như xách con gà ị ạch một đường đi tới bờ biển...

Lúc này Tà Tư Ninh cũng khẩn trương, sống chết trước mắt thì quản hình với tượng cái gì. Cô bắt đầu hô to: “Các người không thể xử loạn khi không có chứng cứ a. Các người cũng không phải Thượng Đế, dựa vào cái gì quyết định sống chết của người khác? Các người... ít nhất thì phải chờ chồng của tôi đến, nghe xong lời của chồng tôi nói thì sẽ quyết định có tin hay không a!”

Lão bà bà đi cực kỳ ổn định theo đám người trẻ tuổi bên cạnh. Bà hung hăng trừng mắt nhìn Tà Tư Ninh, nhổ nước bọt vào mặt Tà Tư Ninh: “Cái loại đàn bà không biết xấu hổ này quả thực chết còn chưa hết tội. A Phương nhà tôi nếu không đi theo cô thì làm sao phải chịu loại khổ này? Đều là bởi vì cô.”

Quả thực là oan uổng lớn, thành kiến của bọn họ quá nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức không còn thuốc chữa. Tà Tư Ninh thấy cái lồng trúc loáng lên một cái, trong lồng càng luống cuống. Chẳng lẽ hôm nay thực sự chết ở chỗ này sao? Không thể được, cô mà chết thì con trai phải làm sao? Không

bao lâu sau cô nhìn thấy sắc xanh thắm của biển ở trước mắt, bình thường thì là cảnh đẹp rộng lớn mạnh mẽ, nhưng hôm nay lại kinh tâm động phách, như là một cự vật to lớn, há cái mồm to muốn ăn tươi nuốt sống con người.

Tà Tư Ninh nắm chặt lồng trúc, dùng lực đẩy. Vụn trúc đâm vào tay cô chảy máu, có chút đau. Chị Phương ở một bên sợ tới mức lạnh run, trong ánh mắt là vẻ tuyệt vọng tái nhợt. Tà Tư Ninh nhìn chị một cái, quát lớn: “Chị Phương, thất thần cái gì, mau hỗ trợ.”

Đôi môi chị Phương run run: “Tiểu thư, vô dụng, phá được cái lồng trúc này thì còn cái lồng khác chờ chúng ta... không nói đến lồng thì còn có hình phạt thiêu sống...”

Chuyện không nhúc nhích chờ chết là chuyện mà Tà Tư Ninh không bao giờ làm. Nếu cô có thể phá vỡ lồng trúc, cô biết bơi mà, nói không chừng trong biển còn có cơ hội sống sót.

Nghĩ tới đây cô tiếp tục lấy tay phá lồng, lấy tay, chân giẫm đạp, chém lung tung, thậm chí lấy cả răng cắn. Lúc này lồng trúc đã có một lỗ hổng, Tà Tư Ninh tiếp tục cố gắng làm cho lỗ hổng to ra. Trúc vụn cắt vào tay cô, khắp nơi là máu, trên mặt trên đùi cũng không khá hơn là bao nhiêu.

Đám đàn ông bên ngoài cười khinh bỉ, cười cô không biết tự lượng sức mình, vùng vẫy gãy chết.

Một đôi bàn tay duỗi qua giúp cho chèo tre – đôi bàn tay của chị Phương.

Chị Phương mỉm cười với cô, tuy sắc mặt vẫn trắng xanh như cũ nhưng biểu tình lại kiên định.

Lão bà bà kêu một tiếng: “Ném!” Mấy người đàn ông dùng toàn bộ sức lực ném cái lồng trúc xuống biển. Lồng trúc còn được buộc vào một tảng đá, tốc độ rút xuống nhanh hơn bình thường gấp bội.

Cảnh sắc trước mắt nhanh chóng hướng về phía trước, lúc tầm mắt Tà Tư Ninh sắp biến mất vào biển, cô nhìn thấy một chiếc xe từ rất xa chọt lóe lên. Cô không nhìn rõ lắm. Cô tựa hồ nghe thấy ai đó kêu tên của chính mình nhưng rất nhanh âm thanh rơi vào trong nước vang lên chìm ngập cả thị giác, thính giác của cô. Nước ở khắp nơi, tràn ngập trong miệng, lỗ tai, mũi... Đau xót trên người kèm theo khủng hoảng không lồ chọt nổ tung lên...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Có thần bí

Cảm giác lạnh lạnh theo lồng bàn chân một đường đi tới đỉnh đầu, Tà Tư Ninh nhìn không được sợ run cả người. Theo bản năng, cô nhích lại gần nguồn nhiệt cạnh người. Khí tức ấm áp làm cho cô không ngừng đến gần như con thiêu thân lao đầu vào lửa. Nguồn nhiệt này có một hương vị quen thuộc, hẳn là cô đã ngủ được ở đâu đó trước kia, nhưng hiện tại cô không nhớ rõ. Cô nghĩ, mặc kệ nó.

Một tiếng cạ lăm hồ có phản chói tai: “Vợ của anh thực sự tỉnh rồi, tôi nhìn thấy cơ thể cô ấy động đây.”

Tà Tư Ninh cảm thấy âm thanh này quá ồn ào, cái gì vợ với không vợ, cùng cô có quan hệ gì.

Chỉ tiếc rằng sau khi cạ lăm nói xong, lại có một giọng đàn ông không mặn không nhạt vang lên: “Tôi biết.” Ngắn gọn, rõ ràng, người đàn ông này làm việc cực kì gọn gàng a.

Tuy nhiên sau khi âm thanh kia đi một vòng trong đầu Tư Ninh, cô bỗng nhiên cảm thấy đây giống như như âm thanh của Hàn Duệ a? Mang một chút tò mò cô mở to mắt muốn nhìn thấy người kia.

Ánh mắt trời chói mắt lập tức chiếu vào trong mắt. Tà Tư Ninh không thích ứng. Mắt cô phải đóng lại một hồi, lúc sau mới thấy rõ ràng tình huống xung quanh. Lúc này cô đang ghé vào trên ngực một người, người kia mặc áo sơ mi đen, cầm sắc nét, có chút râu, môi mỏng, hơi hơi nhếch lên, tựa như cười như không... Ánh mắt người kia rất giống Hàn Duệ, kể cả vết sẹo ở khóe mắt cũng rất giống.

Tà Tư Ninh bỗng nhiên nhớ đến cái gì, cô vùng vẫy đứng lên... đáng tiếc cánh tay người nọ ôm cô, cô còn chưa kịp làm gì đã bị ôm tới trong lòng người đàn ông, mặt thì đụng vào mặt của người nọ, mấu chốt chính là môi đối môi.

Đôi mắt Tư Ninh đảo quanh người kia, nhất thời sững sờ ngây ngốc, đầu óc lúc này tốc độ không linh hoạt nhưng tốt xấu gì cũng xuất ra mấy chữ: nếu không phải song bào thai thì hẳn phải là Hàn Duệ rồi?

Nghĩ thông suốt điểm ấy, cô a a ô ô muốn nói, đáng tiếc miệng đang đặt trên môi Hàn Duệ nên kết quả liền là cô thổi hơi thật mạnh vào miệng Hàn Duệ.

Hàn Duệ nhú mày, nghiêng người đặt cô xuống, sau đó nhanh chóng buông miệng cô ra. Biểu tình của anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng lời nói ra thì không như vậy: “Nhanh như vậy đã muốn mưu sát chồng hay sao?”

Tư Ninh nhìn chăm chăm anh, cảm thấy đầu có chút đau: “Đây là đâu? Sao anh lại tới? Đầu em sao lại đau...”

Hàn Duệ xoay người, nằm cạnh người Tà Tư Ninh. Một tay anh lót xuống phía dưới đầu cô, trong ánh mắt có chút nghi hoặc: “Em không nhớ rõ có chuyện gì phát sinh sao?”

Dưới ánh mắt chăm chú của anh, Tà Tư Ninh bắt đầu hồi tưởng. Cô mang theo Hữu Hữu đi đến nhà Mạn Lâm, gặp được họ Đinh, đuổi theo tên họ Đinh, gặp được Lan Tà, sau đó gặp hai người đàn ông, bọn họ nói chị Phương xảy ra chuyện, sau đó.... Trí nhớ giống như nước biển mênh mông tuôn ra, cô kinh hô lên: “Trời ạ! Đim lồng heo... Chị Phương! Chị ấy có được cứu lên không? Lão yêu bà, bọn họ đâu rồi? Thời điểm anh cứu em lên không để cho bọn họ phát hiện chứ?”

Một tay Hàn Duệ chống đầu, lấy loại biểu tình nhìn thấy người ngoài hành tinh nhìn cô. Chỉ nhìn, nghe mà không nói gì, giống như không đành lòng cắt ngang hình ảnh đặc sắc này.

Tà Tư Ninh phát hỏa, đây cũng không phải chuyện đùa. Chỗ này quá khủng bố, quả thực còn chưa có tiến hóa xong. Nhìn vẻ mặt, bộ dáng của anh nói lên chuyện này không liên qua tới tôi. Giận dễ sợ, cô vươn tay mò lên cánh tay của Hàn Duệ, sau đó nhéo một cái.

Hàn Duệ hít một hơi, ánh mắt rơi vào chỗ bị Tư Ninh mãnh liệt nhéo, anh không thể hiểu nổi: “Em đang diễn tuồng gì? Đầu óc thực bị hư rồi sao?” Nói xong lấy tay sờ soạng tóc của Tà Tư Ninh, tựa hồ muốn tìm xem trên đầu cô có lỗ hồng, chỗ hồng gì gì đó không.

Tà Tư Ninh đẩy tay anh ra, cảm tức: “Đầu óc anh mới hồng, em cực kì nghiêm túc hỏi anh a. Hiện tại là tình huống gì?”

Tà Tư Ninh còn chưa kịp nghe Hàn Duệ mở miệng đã nghe thấy tiếng bước chân từ xa chạy tới bên này. Trong lòng căng thẳng, cô cuống quýt kéo Hàn Duệ đứng dậy, giọng điệu khẩn trương: “Xong rồi, bị phát hiện. Chúng ta mau trốn đi, cái cửa sổ kia có vẻ như có thể mở được.”

Hàn Duệ nằm trên giường không nhúc nhích, ánh mắt nghi hoặc nhìn chăm chú vào cô.

Tà Tư Ninh khó thở: “Anh làm gì, mau lên đi. Đừng tưởng đàn ông thì không bị đim lồng heo. Bọn họ còn có thiếu sống, anh trốn không thoát.”

Lúc này lông mày Hàn Duệ nhăn lại: “Xem ra thầy thuốc trong thôn không đáng tin, sau khi trở về anh phải mang em đến bệnh viện kiểm tra một phen.”

Tà Tư Ninh ra sức phui tay, dậm chân: “Ngươi cái đứ ả ngực này, lúc này còn nói bác sĩ với không bác sĩ, đến lúc bọn họ đến đây, hai chúng ta đều không đi được. Em không chuẩn bị chết cùng với anh đâu.” Hiển nhiên là cô không hất tay Hàn Duệ ra được, không muốn chấp nhận số phận nhưng cũng chỉ có thể nhận mệnh nhìn cửa mở ra, nhìn có người tiến vào, nhìn thấy mặt chị Phương xuất hiện trước mắt.

Ôi chao, chị Phương? Không phải lão vu bà bọn họ sao?

Tà Tư Ninh sững sốt sau đó thả lỏng, nở nụ cười: “Chị Phương, bọn họ cũng cứu chị lên sao? Chị không sao chứ?”

Đầu chị Phương mờ mịt nhìn chăm chăm Tà Tư Ninh: “Tiểu thư, cô đang nói cái gì?”

Sau khi Tư Ninh đem chuyện cô nhớ rõ kể chi tiết cho hai vị mau quên biết, đột nhiên cả căn phòng yên tĩnh, an tĩnh đến kì cục, có thể nghe thấy được tiếng hải âu kêu bên ngoài, còn có cả tiếng sóng biển.

Bỗng nhiên một tiếng cười bất ngờ phá vỡ sự yên tĩnh, một loạt hahahaha từ trong miệng chị Phương bộc phát ra, giống như tiếng pháo làm cho người ta thích ứng không kịp.

Chị Phương cười đến không kịp thở, nói chuyện cũng không lưu loát: “Tiểu thư, cô lấy ở đâu ra ý tưởng cổ quái này? A Đại, A Tiểu đúng là có tìm cô, nhưng cô vừa đến làng chài liền hôn mê, ngủ thẳng đến bây giờ. Làm gì có cái gì mà đim lồng heo. Hôn nữa mẹ chồng tôi nằm ở trên giường mười mấy năm, làm sao có thể xuất hiện tại từ đường?”

Một tiếng sét đánh ngang tai, Tà Tư Ninh cảm thấy đầu óc mình nghẽn mạch, chẳng lẽ trí nhớ sinh động như vậy lại chỉ là một giấc mộng do mình chế tạo? Không thể, quá chân thật đi...

Cô nhìn Hàn Duệ ý muốn nhận được lời nào khác từ miệng anh.

Hàn Duệ chỉ liếc cô một cái: “Hiển nhiên là em suy nghĩ quá nhiều.”

Tà Tư Ninh sắp điên rồi, chẳng lẽ đầu mình thực sự không dùng được rồi, đúng là cô không rõ: “Không đúng, đang yên đang lành sao lại ngất?”

Đi sau chị Phương là một ông già mang theo hòm thuốc. Ông không ngẩng đầu, nói: “Đầu cô lúc trước bị va chạm, dẫn đến não chấn động. Hôn nữa vận động quá độ, đường máu quá thấp. Mấy nhân tố cộng lại dẫn đến máu cung cấp cho đại não không đủ, gây ra ngất.”

Va chạm? Không sai, lúc trước mình quả là đụng đầu vào cửa chống trộm. Vận động quá độ? Không sai, vì truy tìm tên họ Đinh mình chạy ít nhất ba con đường, đều bị người coi là kẻ điên rồi. Đường máu quá thấp? Giống như cũng có, từ bữa cơm tối ngày hôm qua mình không ăn cái gì nữa cả... như vậy là bao lâu rồi?

Tà Tư Ninh giờ phút này quả thực cảm thấy có điều thần bí, thế nhưng lại phát sinh loại chuyện này, thật bất khả tư nghị. Cô còn tưởng rằng mình thực

sự rơi vào biển, bị làm cho sợ gần chết.

Lúc này thầy lang mở cửa sổ ra, nói: “Cô đã đi được rồi thì có thể ra ngoài một chút, hít thở không khí trong lành rất tốt cho đầu óc của cô.”

Tà Tư Ninh cảm giác đầu gối trúng một mũi tên. Một đám bọn họ có cần phải nhắc nhở mãi rằng đầu mình không tốt không? Mà khi ánh mắt của cô rơi vào cửa sổ, cô nhìn thấy biển. Nguyên lai đây không phải nhà cửa đơn thuần mà là một chiếc thuyền. Tà Tư Ninh quay đầu nhìn thoáng qua bàn tay nắm chặt lấy tay mình của Hàn Duệ, bỗng nhiên mình bạch vì sao tay anh nắm mình rất chặt.

Bởi vì anh không muốn bị mình lôi kéo nhảy xuống biển.

Tiếng chim hải âu, gió êm sóng lặng, biển lớn mênh mông vô bờ bến phát sáng lung linh trong ánh mặt trời lặn. Gần đó, trời và biển gắn vào thành một, tầng mây trôi nổi tự nhiên giống như đi xuyên qua biển rộng. Đôi khi những đợt sóng nhỏ đánh lên, tạo thành những bọt nước rồi lại quay về yên tĩnh.

Trên bờ cát có những đứa trẻ đang chơi đùa, dựng tòa thành cát, còn sắm vai vương tử cứu công chúa bị nhốt trong tòa thành. Có người phụ nữ dệt lưới đánh cá. Lưới đánh cá đã rất dài rồi nhưng để chồng có thể bắt thêm nhiều hải sản, bọn họ lại cố gắng bện dài hơn nữa. Vừa làm vừa cười cười nói nói...

Cảnh tượng yên bình mà bao la hùng vĩ rơi vào trong mắt Tà Tư Ninh. Cô có chút thoải mái. Cô nghiêng đầu nhìn Hàn Duệ bên cạnh, không biết có phải bởi vì cảnh tượng trước mắt hay là vì nguyên nhân gì mà trông anh cũng ôn nhu đi nhiều. Về mặt của anh rất cục cựa cũng có vài phần ôn hòa thân thiết.

Nghĩ đến anh chỉ vì một cuộc điện thoại không đầu không đuôi mà chạy từ thật xa tới đây, lại vẫn chiều cố bên mình từ lúc mình té xỉu, Tà Tư Ninh cảm thấy người đàn ông này kì thật không lạnh lùng giống như vẻ bề ngoài.

Cô duỗi tay sang, khoác ở trên cánh tay của Hàn Duệ. Thấy Hàn Duệ chỉ hơi hơi dừng lại, không có cự tuyệt, cô làm tới, để đầu lên cánh tay anh, cười trộm: “Đầu của em đau, cho em mượn vai dựa vào một chút.”

Hoàng hôn ánh chiều tà, Hàn Duệ cúi đầu nở nụ cười. Lúc ngửi được mùi hương từ tóc cô cũng là lúc anh cảm thấy ý nghĩ nhảy lung tung. Anh khụ một tiếng, ánh mắt khẩn trương nhìn về phía biển: “Về sau ra khỏi nhà nhớ mang đầu óc.”

Tà Tư Ninh cắn răng, làm ra bộ dáng muốn bám tay Hàn Duệ, chỉ hận không thể bám anh thật.

Đương nhiên bọn họ không phải tản bộ bên bờ biển mà là đến nơi Hàn Duệ dừng xe, bởi vì đến giờ phải về nhà rồi. Chị Phương vẫn còn chút chuyện phải làm nên không theo bọn họ trở về.

Tà Tư Ninh nghe nói lúc Hàn Duệ đến đây có nói chuyện cùng với mẹ chồng của chị Phương. Sau đó anh đem sự tình giải thích rõ ràng, mẹ chồng chị Phương sẽ không còn phải lo lắng tiền của chị Phương kiếm được có lại lịch không rõ rồi.

Dĩ nhiên chỉ nghe nói có vài câu như vậy, còn tình huống cụ thể thì sợ rằng chỉ có Hàn Duệ và mẹ chồng chị Phương biết thôi.

Chỉ tiếc, không biết là Tư Ninh hay Hàn Duệ bị thần xui xẻo nhập vào thân, xe Hàn Duệ bị người chọc bể bánh, gọi điện cho công ty bảo trì, họ nói ở khu vực làng chài không có cửa hàng. Trong thôn có một chiếc xe vận tải duy nhất, chính là cái xe trờ Tà Tư Ninh đến thì đã bị A Đại, A Tiểu lái vào thành phố bán chỗ hải sản vừa mới đánh bắt được ngày hôm nay, ngày mai mới trở về...

Mất thấy trời sắp tối rồi, cho dù là lúc này có tìm được công cụ để thay lốp xe thì chắc cũng phải ở lại trong xe qua đêm.

Suy tính các loại chủ ý, Hàn Duệ có một ý tưởng: ở nhờ tại làng chài một đêm, ngày mai dùng xe tải kéo ô tô trở về thành phố.

Tà Tư Ninh nhìn anh một cái, nhắc nhở anh một việc: “Bữa tối ở nhà họ Lâm thì sao?”

Ngờ khi Hàn Duệ bình tĩnh: “Cái đó không quan trọng.”

Nghe nói như thế, kì thật Tư Ninh rất muốn hỏi một câu: vậy cái gì là quan trọng? Bất quá suy nghĩ đến đáp án không có quan hệ gì với mình nên cô thông minh ngâm miệng lại.

Chỉ là đối với việc phát sinh trên người họ, Tà Tư Ninh có một dự cảm không tốt: đêm nay hẳn là không phát sinh ra chuyện gì đi!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đều là uống rượu gây họa

Chị Phương ôm một đồng chăn đệm mới, có chút xấu hổ nhìn người người trong phòng một cái: “Tiểu thư, cô gia, thực xấu hổ, phòng không được tốt,

hai người chịu khó ở một đêm đi.”

Phòng này là phòng tốt nhất trong nhà chị Phương. Chị Phương đã dọn dẹp qua, tất cả từ cái bàn trang điểm đến giường chiếu đều rất sạch sẽ. Hiện tại lại đổi toàn bộ chăn đệm mới, đã rất tốt rồi.

Tà Tư Ninh giữ chặt tay chị Phương, ngăn cản chị tiếp tục bận rộn dọn dẹp: “Chị Phương, đã là quá tốt rồi. Ông xã, anh nói xem có đúng không?”

Hàn Duệ phản ứng hồi lâu mới hiểu được tiếng “ông xã” của Tà Tư Ninh là gọi mình, anh cũng không nhìn chỉ thất thần “à” một tiếng.

Chị Phương lẳng lặng nhìn đôi vợ chồng trước mặt, lúc nghe cô gia nói, anh đã kết hôn với tiểu thư, cô không tin cho lắm bởi vì tiểu cho tới bây giờ vẫn chưa nói chuyện kết hôn với chị. Nhưng sau khi Hàn Duệ xuất hiện, lúc anh chiếu cố tiểu thư, còn có động tác giữa bọn họ, toàn bộ những chi tiết nhỏ này đều làm cho chị Phương tin tưởng rằng hai người thật sự ở cùng một chỗ.

Lúc rời khỏi, chị Phương nở nụ cười: cũng đã đến lúc tiểu thư tìm người chiếu cố cho bản thân mình và đứa bé rồi.

Đồ vật trong phòng đều khá cũ, màu rậm nằng hiện lên trên khung giường bằng gỗ có chạm khắc hoa. Tay cầm ở cửa tủ quần áo đã lộ ra phần lam bằng sắt. Bên trong này bắt mắt nhất chính là chăn đệm mà chị Phương chuẩn bị, màu đỏ chói, phía trên thêu đồ án uyên ương hí thủy, đại khái chính là đồ cưới của chị.

Hàn Duệ cúi đầu xem di động, không biết lên mạng hay là gửi tin nhắn.

Tà Tư Ninh bỗng cảm thấy không khí có chút xấu hổ, tuy đã ngủ cùng giường với anh, nhưng hai người còn chưa quen thuộc nhau lắm. Cô ngồi ở bên giường, ánh mắt đi du lịch vòng quanh, trong lòng suy nghĩ có nên ra ngoài hít thở không khí hay không.

Khoảng một giờ sau, Hàn Duệ rốt cục giải quyết xong chuyện công việc. Anh đuổi thất lưng. Mấy ngày nay anh không đi công ty, không có nghĩa là anh rảnh rồi không có chuyện làm. Anh yêu cầu thư kí gửi email về tình huống trong công ty đến điện thoại của anh. Anh sẽ luôn xem xét mobile và trả lời. Lúc chiếu cố Tà Tư Ninh, trong di động đã tích lũy không ít văn kiện quan trọng nên vừa rồi anh phải vùi đầu tăng ca.

Anh ngẩng đầu liếc mắt một cái, bất giác có chút muốn cười bởi vì Tà Tư Ninh tựa vào giường ngủ thiếp đi.

Trước đây mấy giờ, khi anh đuổi tới làng chài, nhìn thấy bộ dáng hôn mê của Tư Ninh, tâm tình của anh lúc đó khá trầm trọng. Anh đứng dậy, đi lại gần xem xét, thấy vai áo voan của cô trượt xuống, lộ ra phần dây áo ngực màu xanh, còn lộ ra một khoảng da thịt không nhỏ. Hàn Duệ chỉ cần thoáng ngẩng đầu là có thể nhìn thấy áo ngực cùng với bộ ngực tuyết trắng tròn mềm.

Là một người đàn ông bình thường, anh cảm thấy người có chút khô nóng. Theo bản năng, anh nuốt một ngụm nước bọt. Anh không thể không thừa nhận nhìn người phụ nữ này anh có một loại kích thích muốn đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, đem cô tiến vào thân thể bị kích thích. Mà loại kích thích này không phải là lần đầu tiên.

Ngăn chặn kích thích một hồi, Hàn Duệ đỏ mặt giúp Tư Ninh nằm lên giường, cởi giày giúp cô, kéo chăn che người cô lại. Làm xong những thứ này anh bắt đầu cởi áo khoác muốn nằm lên giường.

Giường hình như rung lên một cái, người phụ nữ vừa được đặt nằm ngang đã nằm thẳng thẩn lại. Hàn Duệ đang cởi cà vạt liền ngừng lại, nghi hoặc nhìn cô.

Tà Tư Ninh khụ một tiếng: “Không ngủ được, ra ngoài đi dạo một chút đi.”

Lời nói này của cô quả thật không thuyết phục. Vừa mới rồi ai chỉ ngồi ở bên giường mà cũng có thể ngủ gật? Cách nói ngủ không được từ đâu mà đến a? Lời giải thích duy nhất là cô đang khẩn trương hoặc là đang lo lắng.

Hàn Duệ cũng không vạch trần lời nói của cô, đứng dậy mặc bộ đồ tây vào.

Ánh trăng chiếu rọi làm cho biển ban đêm có một loại cảm giác bí ẩn. Gió biển thổi tới vị mặn và mùi tanh của hải sản. Đi không được vài bước hai người liền thấy ngồi trên bờ cát là một người đàn ông với một bình rượu to. Đến gần có thể nhìn thấy người đàn ông kia đang uống rượu từ cái bát sứ, một hơi cạn sạch. Thật sự là rất sáng khoái.

Bọn Tư Ninh chào người đàn ông một tiếng rồi định tránh đi. Liền nghe thấy tiếng người nọ gọi: “Ngồi xuống uống với tôi một chén đi. Rượu này là vợ của tôi ủ, có công hiệu cường thân kiện thể. Mỗi lần tôi ngủ không được đều làm một chén.”

Người đàn ông nhiệt tình lưu lại hai người, vô cùng thân kì lời từ tú ra một cái khăn trải bàn: “Tôi biết người thành phố không có thói quen ngồi dưới đất. Đây, ngồi lên khăn trải bàn đi.”

Tà Tư Ninh gật đầu với Hàn Duệ, tỏ vẻ có hứng thú. Cô thật ra chưa từng ngồi trên bờ cát uống rượu vào buổi tối. Ban đêm, gió biển thổi phần phật, trên người có loại cảm giác thoải mái nói không ra lời. Nếu như lúc này có thể uống chút rượu, đó là không thể tốt hơn rồi.

Hàn Duệ không có phản ứng gì nhưng anh bắt trước người nọ ngồi xếp bằng xuống. Quả nhiên thuộc phái hành động.

Người đàn ông kia lại thần kì rút từ phía sau ra hai cái bát lớn, rót rượu đưa cho hai người, cười nói riu rít: “Thử xem, hương vị đảm bảo tốt hơn nhiều so với rượu tây.”

Dưới ánh trăng có thể thấy màu rượu có phần tối, có phần giống Trần Nhưỡng, nhưng không biết là loại gì.

Hàn Duệ ngửi thử, thấy hương vị quả thật rất thuần, nếm thử thì có phần nồng nhưng cực kì vào miệng. Có thể liên hệ loại rượu này với biển cả, hương vị nồng đậm, thuần, nhưng lại có mùi vị riêng. Tuy không tốt như người nọ khoe khoang nhưng tự ù như vậy đã là rất khá. Hàn Duệ đặt cái bát đã trống không xuống, trong miệng cảm giác như có một hương vị khác, có một chút đắng, không biết là thêm cái gì.

Tà Tư Ninh cũng đặt bát không xuống, cô bị sặc nghẹn, vài khụ khụ vài cái. Lúc nói chuyện cũng có một chút rung rung: “Này anh này, mùi rượu này cực kì đặc biệt a. Bên trong bỏ thêm thứ gì đó?”

Người đàn ông lại rót đầy rượu vào chén của chính mình và của 2 người bọn họ, cười cười một chút: “Vợ tôi làm, ai biết bà ấy bỏ thêm cái gì. Nghe nói cũng là thứ tốt, rất tốt cho thân thể. Uống! Khó có được hai người tới thôn của chúng tôi, tôi mời hai người một ly.”

Tư Ninh hào khí muôn trượng giờ bát lên, còn chưa đưa đến miệng đã bị người cướp đi. Cô liếc mắt nhìn Hàn Duệ một cái, chỉ thấy anh một hơi uống hết bát rượu của Tư Ninh, mày cũng không nhăn lấy một cái.

Tà Tư Ninh nở nụ cười: “Hàn Duệ, anh say rồi. Đó là rượu của em.”

Hàn Duệ nhìn cô một cái, dưới ánh trăng có thể nhìn thấy mặt cô đã ửng đỏ. Tỉu lượng của cô không tốt, hưởng chi cái loại rượu tự ù độ rượu cao, nồng đậm hơn nhiều so với rượu của nhà máy, sao cô có thể uống bát lớn như vậy.

Mất thấy tay Tư Ninh lại muốn cầm lấy cái bát trước mặt anh, anh cũng không nói gì, đoạt cái bát vào trong tay, uống một hơi hết.

Người đàn ông ở đối diện cười ha ha lên: “Em gái, người đàn ông của em sợ em uống say. Cũng đúng, rượu này khá mạnh, phụ nữ không nên uống nhiều.”

Tà Tư Ninh không vừa ý, uống rượu sao phải chia nam nữ? Có người phụ nữ ngàn chén không say đánh gục đàn ông, sao lại có thể kì thị giới tính được đây? Trên người dâng lên một nỗi tức giận khó hiểu, cô cướp cái bát trong tay Hàn Duệ sau đó rót cho chính mình một bát lớn, đưa lưng về phía Hàn Duệ, đổ hết vào họng.

Nguyên bản thân thể đã nóng lên giờ lại càng giống như bị lửa đốt, nóng kì cục, quả thực rượu tự ù đúng là mạnh...

Người đàn ông kia có phần giật mình, liếc nhìn Hàn Duệ một cái: “Anh mau đưa người phụ nữ của mình về đi, cô ấy có vẻ say rồi, buổi tối khuya ngủ ở bên ngoài không tốt.”

Hàn Duệ gật đầu, anh cũng đang có ý này. Hai, ba bát rượu xuống bụng cũng đốt lửa trong cơ thể. Vị cồn kích thích thần kinh não, làm anh đứng không vững. Lúc ôm Tư Ninh lên, anh lung lay, thiếu tí nữa là té ngã.

Nhìn Hàn Duệ ôm Tư Ninh đi xa, người đàn ông kia nở nụ cười chất phát. Không lâu sau, một người phụ nữ mập mạp từ trong nhà đi ra. Một tay cô nín lấy lỗ tai người đàn ông, trợn mắt nói: “Lại len lén uống rượu thuốc, lại uống nhiều như vậy, anh không biết rượu này...”

Người đàn ông che miệng của cô, về mặt khăn trương thoáng nhìn một nam một nữ phía trước, xác nhận bọn họ không nghe được gì mới bắt đầu nhìn vợ mình: “Tôi biết, tôi biết. Lần sau không dám uống nhiều như vậy nữa.”

Người phụ nữ có chút nghi ngờ: “Sao lại có ba cái bát, có người tới sao?”

Về mặt người đàn ông khăn trương, nhưng giọng điệu lại trung khí mui phần: “Nào có ai đâu. Anh thấy một bát không đủ, nên lấy ba cái bát uống một lúc.”

Người phụ nữ nửa tin nửa ngờ nhìn hấn.

Cửa phòng bị đá văng ra, rõ ràng là chưa đi được mấy bước mà Hàn Duệ lại cảm thấy người nóng một cách kì cục. Hơn nữa Tà Tư Ninh trong lòng cũng hết như cái hỏa lò. Mặt cô đã hoàn toàn đỏ, ánh mắt mông lung, tựa hồ như nhìn Hàn Duệ lại như không phải, vào đến nhà rồi mà vẫn nghe thấy trong miệng cô thì thảo hồ cái gì, nhưng bởi vì nghe không rõ nên càng như tiếng rên rĩ.

Hàn Duệ thật vất vả mới đóng được cửa lại, đem Tư Ninh đặt ở trên giường, đang muốn đi tắm nước lạnh nhưng đi chưa được một bước, y phục đã bị người bắt lấy, sau đó Tà Tư Ninh giống như rắn quấn vào người anh, thân thể còn không ngừng vịn vịn, ma xát.

Ngon lửa trong thân thể kia quả thực là một ngọn lửa ngầm, chỉ cần đụng nhẹ liền gây ra một đám cháy dữ dội, hùng hực lửa. Hàn Duệ cảm thấy mình như sắp điên rồi. Hiện tại anh cảm thấy người nóng ran, làm sao có thể chống lại được dụ dỗ như vậy của Tà Tư Ninh. Trong cơ thể quả thực như giống là ngàn vạn con kiến đang bò, ngứa ngáy, rất không thoải mái, muốn lập tức đem cô đẩy ngã, làm cô ngay tại nơi này.

Nhưng không được a, anh không mang theo thiết bị an toàn, nếu trúng thường...

Nghĩ tới đây anh cố gắng đẩy người phụ nữ cơ hồ đang treo trên người mình, đặt cô xuống giường, dùng chân quần lấy cô như quần bánh chưng. Trong miệng rất khô, giống như nước miếng bị dính chặt, đây chính là dấu hiệu say rượu. Hàn Duệ vội vàng rót một chén nước, đem đến bên giường, muốn cho

Tư Ninh uống giải khát. Nhưng đáng tiếc toàn thân cô không thoải mái nên cô quay tới quay lui, thiếu chút nữa làm cho cái chén rơi xuống.

Hàn Duệ nhú mày không kịp suy nghĩ, ngậm lấy nửa chén nước, sau đó liếc mắt nhìn Tư Ninh một cái. Cô phát ra âm thanh rên rỉ, nhìn cô nhăn mày bởi vì không thoải mái, anh không do dự, nâng đầu cô lên, đặt môi của mình lên môi cô, khai mở kháng cự của cô, cạy răng cô ra, đưa nước từ trong miệng mình vào...

Thấy âm thanh nuốt xuống của Tư Ninh, Hàn Duệ bỗng nhiên nở nụ cười: loại tình huống này trên TV mới có, mình làm mà không lao lực chút nào.

Những dây sóng trong cơ thể càng trở nên mạnh mẽ hơn vì sự tiếp xúc, đầu Hàn Duệ có chút hỗn loạn. Anh dốc toàn lực không chế tay mình, chậm rãi đem Tư Ninh đẩy ra. Anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, đang muốn đứng dậy.

Xoẹt – một âm thanh to rõ ràng truyền đến tai anh. Anh quay đầu thấy hai tay Tư Ninh đã xé áo ngoài của mình, chiếc áo ngực màu xanh lam đã hoàn toàn bại lộ trong không khí, còn có, hai ngọn núi kiêu ngạo của cô, trong lúc cô giây dụa, hai tiểu bạch thỏ cơ hồ đã muốn nhảy ra ngoài.

Hàn Duệ nuốt nước miếng điên cuồng, cổ họng khô và se lại như bị đốt cháy: người phụ nữ này cố ý hành hạ anh đi. Vì cái gì sao hết lần này đến lần khác lại là lúc này!

Đầu có Tư Ninh đều là tương hồ, căn bản không rõ trước mắt là cái gì, chỉ có thể dựa vào cảm giác vừa nóng vừa ngứa trên người. Hình như có thứ gì đó trong thân thể không nặng không nhẹ gãi gãi. Cô cực kì khát vọng cảm giác được vuốt ve. Cái dục vọng mạnh mẽ này làm đầu cô không sao chống đỡ, cô thống khổ, thống khổ đến mức kêu lên: “Hàn Duệ, em khó chịu...”

“Hàn Duệ, em khó chịu...” Một câu nói vô tội lại bắt đắ dĩ khiến cho tâm Hàn Duệ đông đưa. Tự chủ của anh trong nháy mắt mất đi điểm chống đỡ, sụp đổ âm ỉ trước mắt. Dục vọng không giới hạn mà người phụ nữ trước mắt lại vẫy gọi anh lại gần hơn nữa, vẫy gọi anh để cho thân thể hai người hòa thành một khối.

Hai mắt Hàn Duệ ửng hồng, anh bắn ra giận dữ dồn nén: “Tà Tư Ninh, em lợi hại.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Hấp thụ ánh sáng

Cùng một đêm, có người thi tình cảm mãnh liệt vô hạn, có người lại trần trọc khó ngủ.

Biệt thự của nhà họ Lâm to lớn như vậy nhưng lại vô cùng yên tĩnh. Sau khi bà giúp việc dọn dẹp bàn ăn xong, muốn về phòng nghỉ ngơi. Khi đi qua phòng của nhị tiểu thư, phát hiện cửa phòng không có đóng. Qua khe cửa, bà thấy nhị tiểu thư bưng ly rượu. Đừng nghĩ nhị tiểu thư bình thường yên lặng, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nổi giận, nhưng không phải là người có thể dễ dàng tiếp cận. Bà giúp việc nghĩ nghĩ, vẫn là rón rén khép cửa lại.

Lâm Thiên nhìn thoáng qua cửa phòng nghỉ, nhìn thấy bà giúp việc đóng cửa lại, cô lại tiếp tục uống rượu. Nếu bà giúp việc ngu xuẩn muốn nhúng tay vào chuyện của cô thì ngày mai trong nhà này sẽ có người giúp việc mới, một người nghe lời hơn.

Hơn nửa bình rượu đã xuống bụng rồi nhưng Lâm Thiên không cảm giác được men say. Trong lòng giống như bị chìm trong nước, không thể thở. Cô lấy từ trong túi sách tùy thân một lọ thuốc, lấy ra hai viên uống với rượu. Tay cầm bình thuốc, tầm mắt có chút mơ hồ.

Lúc này điện thoại trong tay vang lên, là Tôn Minh Huân. Lâm Thiên thoáng nhìn qua, không muốn để ý tới. Cô tựa vào trên ghế chớp mắt một hồi, tiếng chuông tự động ngừng. Cô thở dài một hơi: có đôi khi thật không đồng tình với hần, rõ ràng hần nên biết a, vậy mà vẫn ngu ngốc giả bộ không hiểu là sao?

Chỉ ngừng có một lát, tiếng chuông lại tiếp tục vang lên. Có lẽ vì uống thuốc nên Lâm Thiên cảm thấy tim đập có chút nhanh, hơn nữa lại thêm tiếng điện thoại, nên thật vất vả mới có thể làm bình tĩnh cảm xúc phập phồng xuống. Lúc điện thoại vang lên lần thứ sáu, cuối cùng cô cũng nhận.

Âm thanh lười biếng: “Ừh, Minh Huân, trẻ thế này có chuyện gì sao?”

Bên kia tựa hồ là thở một hơi nhẹ nhõm, sau đó là vài giây yên tĩnh. Lâm Thiên cho rằng hần không muốn nói chuyện thì hần lại mở miệng: “Như thế nào mà còn mở đèn, ngủ không được sao?”

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn cái đèn treo trên trần nhà, Lâm Thiên lắc đầu cười. Bỗng nhiên cô nhú mày: “Anh hiện tại đang ở đâu?”

Tôn Minh Huân đang ngồi ở trong xe, bên ngoài nhà họ Lâm, nhìn một cái phòng nào đó ở lầu hai vẫn còn sáng đèn. Hần không biết từ khi nào mình có thói quen ngẫu nhiên đến nơi này xem một cái, xác nhận xem Lâm Thiên đã đi ngủ hay là làm điều gì khác. Kỳ thật hần cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy.

Cúp điện thoại, thắt dây an toàn khởi động xe đi được một đoạn, Tôn Minh Huân nhìn thấy trong kính chiếu hậu một người phụ nữ khoác áo gió.

Dưới ánh đèn, trong bóng đêm, người phụ nữ kia cứ im lặng đứng ở cửa nhà, không gần, không xa, cũng không động, thậm chí cả vẻ mặt cũng đều không gợn sóng.

Tôn Minh Huân thực muốn tàn nhẫn rời đi nhưng tay không nghe lời mà lái xe trở về, thật khẩn cấp trở về.

Lúc xe dừng bên người cô, Tôn Minh Huân xuống xe, mở cửa xe phía trước, làm ra động tác mời.

Ngồi ở trong xe, Tôn Minh Huân hỏi Lâm Thiến muốn đi nơi nào hóng gió. Lâm Thiến nở nụ cười: “Cứ ngồi như vậy một lát đi. Em còn mặc đồ trong nhà a, đi dạo cũng không tiện.”

Tôn Minh Huân yên lặng một hồi nhìn cô, bỗng nhiên tay đưa lên đầu Lâm Thiến. Lâm Thiến quay lại nhìn hắn, ánh mắt nghi hoặc không e dè.

Có lẽ là ánh mắt của cô quá chói mắt, Tôn Minh Huân rút tay trở về, cười cười, chỉ vào tóc cô: “Ồ đó có dính lá.”

Tại khoảng cách gần như vậy ngắm Lâm Thiến, Tôn Minh Huân vẫn có cái loại cảm giác nhìn không thấu. Quen biết Lâm Thiến ở một tiệc rượu, khi đó bằng ngoại hình xuất sắc, hắn đã có một chút tiếng tăm trong giới nghệ sĩ. Hắn cũng nghe thấy về Lâm nhị tiểu thư, nghe nói người tựa như Lâm Đại Ngọc vậy, yếu kém nhiều bệnh, rất ít xuất hiện tại các trường hợp xã giao. Mà ngày đó đại khái là vận khí của hắn tốt, vừa lúc gặp được Lâm nhị tiểu thư đi ra ngoài. Về sau hắn biết được, bởi vì ngày đó, tại buổi tiệc rượu còn có một người đàn ông khác, bởi vì hắn xuất hiện ở đó nên Lâm Thiến cũng xuất hiện.

Ngày đó hắn uống khá nhiều, lúc đi ra ngoài hóng mát mơ hồ nghe được tiếng khóc của người phụ nữ. Theo âm thanh đi qua, hắn phát hiện Lâm Thiến. Hắn rất bối rối, một thiên kim phú hào gia có chuyện thương tâm gì mà phải khóc?

Cẩn thận đến gần phía sau Lâm Thiến, hắn lên tiếng hỏi thăm.

Cô xoay người lại, trên mặt làm gì có cái gì nước mắt. Cô ung dung bình tĩnh mỉm cười: “Có chuyện gì sao?” Bộ dáng của cô quá mức ung dung làm cho người không khỏi hoài nghi là tiếng khóc vừa rồi có phải ảo giác hay không.

Đây là ấn tượng lần đầu tiên, lần gặp sau đó ở bệnh viện. Tôn Minh Huân bởi vì diễn xuất bị thương. Lúc nằm ở xe cấp cứu nhìn thấy một chiếc xe khác lướt qua. Hắn chỉ liếc một cái liền nhìn thấy người phụ nữ an tĩnh như nước kia. Mặt cô trắng bệch nằm đoan trang trên giường bệnh, lúc tiếp xúc với ánh mắt của anh còn mỉm cười. Mà trên người cô lúc ấy đầy bùn, tóc tai lộn xộn, cô càng như một đứa trẻ xuất thân từ khu ổ chuột.

Tôn Minh Huân càng thêm tò mò, trên người cô đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc thụ thương nằm viện, thỉnh thoảng hắn hồi ý tá tin tức về Lâm Thiến nhưng không thu hoạch được gì. Sau khi xuất viện, hắn bắt đầu chú ý đến cái người phụ nữ được gọi là Lâm Thiến kia, muốn đọc câu chuyện của cô. Đọc đã nhiều năm như vậy, cho đến hôm nay hắn vẫn không hoàn toàn đọc thấu, nhưng đã không bỏ được xuống rồi.

“Suy nghĩ cái gì?” Lâm Thiến nhẹ rũ chiếc lá trên đầu, có chút nghi hoặc liếc nhìn Tôn Minh Huân một cái.

Tôn Minh Huân cảm thấy trong xe có chút ngột ngạt, hắn quay cửa kính xe xuống để cho không khí tiến vào: “Vốn muốn nhìn người bạn mà em muốn giới thiệu trông như thế nào, đáng tiếc hôm nay duyên phận không tới.”

Lâm Thiến cười: “Là người không sợ đầu đá cùng Lâm Tĩnh, là người không sợ kết hôn cùng Hàn Duệ. Anh gặp qua sẽ thấy cực kì hứng thú.”

Nghe cô lạnh nhạt bình thản nói như vậy, Tôn Minh Huân không bình tĩnh: cho nên hôm nay Lâm Thiến mới tìm đến mình, muốn mình tiếp cận người đàn bà kia, để cho cô ta buông Hàn Duệ ra?

Chuyện giới thiệu bạn gái như vậy, Lâm Thiến thông qua Lâm Tĩnh làm không ít, nhưng chuyện chính mồm cô nói ra như hôm nay lại là cảm giác khác. Tôn Minh Huân có chút phẫn nộ, nhưng bộ dáng vẫn trêu đùa như cũ: “Sao em biết anh sẽ có hứng thú với cô ta?”

Lâm Thiến ung dung, vì vấn đề đối không khó với cô: “Số người phụ nữ anh gặp gỡ hơn một tháng không nhiều lắm, trên người mấy bọn họ có cái gì, cô ấy có cái đó.”

Tôn Minh Huân bỗng nhiên muốn hỏi Lâm Thiến: vì sao lại rõ ràng chuyện giao du của mình như thế? Quan tâm hay là vì nguyên nhân khác.

Một người phụ nữ biết rõ ràng tình sử của người đàn ông, hơn nữa không ngừng tìm kiếm người bạn gái “thích hợp” cho hắn, rốt cục có ý nghĩ gì? Đối với vấn đề này, Tôn Minh Huân vẫn muốn đạt được một đáp án mong muốn. Ví dụ như: người phụ nữ kia yêu người đàn ông cho nên cô mới có thể quan tâm nhất cử nhất động của người đàn ông kia như vậy. Bởi vì yêu, cho nên người phụ nữ để cho người đàn ông tiếp xúc với phụ nữ khác, về sau hắn sẽ phát hiện mình yêu nhất vẫn là người phụ nữ đó, bởi vì yêu...

Tôn Minh Huân nhìn người phụ nữ bình tĩnh bên cạnh, một cổ đề nén thật lâu làm cho hắn không thể khống chế miệng mình: “Nếu anh thực sự yêu cô ta, muốn cùng cô ta đi tới thì sao?” Hắn có chút chờ mong rằng Lâm Thiến sẽ phản ứng, sẽ có chút khẩn trương tái nhợt.

Vẫn là mỉm cười, giống như biển chết không có biến hóa: “Như vậy... rất tốt a.”

Như vậy rất tốt... trong đầu Tôn Minh Huân vẫn vang vọng những lời này. Sau cùng nở nụ cười, cười chính mình quá u mê. Vấn đề vốn chỉ có thể trả lời như vậy. Nhất định là phương thức mình hỏi không đúng, lần sau đổi phương thức khác đi. Không đúng, không cần hỏi, hỏi cũng không nhất định là lấy được đáp án chân thật.

Lâm Thiển mở cửa tiến vào, lúc đi ngang qua phòng của ba, nghe được trong phòng mơ hồ có âm thanh rên rỉ, cô vô cảm mỉm cười: Lâm Chấn Hải thật là càng già càng tốt miệng.

Những buổi đêm như vậy, Lâm Thiển vẫn luôn muốn gặp cô của mình, người mà bị ba đuổi ra khỏi gia môn. Cô cực kì hâm mộ dũng khí của cô mình – dũng khí phản lại.

Mặc dù Hàn Duệ có gọi điện thông báo tình huống, cũng nhờ Mạn Lâm chăm sóc con trai, nhưng Mạn Lâm vẫn thấy cực kì lo lắng bởi vì nghe chuyện của bọn họ tại làng chài, cô cảm thấy trong này không đơn giản. Cô thậm chí nghĩ là có khi nhà họ Lâm phái người làm như vậy.

Ngày hôm sau cô cố ý lười công việc, mang theo Hữu Hữu chờ bọn họ. Hữu Hữu cực kì ngoan, trừ buổi tối khóc một hồi, thời gian khác cũng không ầm ĩ, rất an tĩnh.

Chỉ tiếc không chờ được bọn Hàn Duệ mà lại là hai người không nên tới. Mạn Lâm nhìn thấy Lục Lệ Thành và tên Đinh liền muốn đóng cửa lại.

Tên Đinh ngăn cánh cửa để cho Lục Lệ Thành xông vào. Lục Lệ Thành như kẻ điên, vội vàng tìm kiếm trong nhà. Hắn mở cửa phòng ngủ, thậm chí cả tủ quần áo, ngăn kéo nhưng không phát hiện người muốn tìm. Đến lúc hắn bắt đầu đi từ phòng ngủ ra ngoài lại nhìn thấy một cậu bé con đứng trước mặt hắn, ánh mắt mở thật to, trong mắt đầy thắc mắc.

Tâm trí Lục Lệ Thành kích động: đây là con mình sao? Ánh mắt rất giống mình, cái mũi thì giống mẹ nó, miệng cũng không giống... Cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ nghĩ rằng đứa nhỏ sẽ xuất hiện trước mặt mình, hắn cho rằng đứa nhỏ sớm đã không còn.

Hữu Hữu lui về sau một bước dài, bởi vì cái người xa lạ kia muốn sờ đầu của mình. Không biết vì điều gì mà bé không thích người này, có lẽ bởi vì trông người này không giống người tốt. Mắt thấy người đàn ông kia lại gần, Hữu Hữu tức giận, trừng mắt quát: “Chú là ai?”

Cánh tay dài của Lục Lệ Thành thu lại, ôm cậu bé vào lồng ngực mình, cười: “Ta là...”

Tiếng “ba” còn chưa có nói ra đã bị Hữu Hữu đẩy ra. Đứa nhỏ Hữu Hữu này không biết lấy đâu ra khí lực. Bé chạy đến đằng sau Mạn Lâm, tức giận nhìn hai vị khách không mời mà đến: “Thật sự là một chú quái lạ, vừa mới gặp liền ôm loạn Hữu Hữu.”

Mạn Lâm bảo vệ bé, cô hung hăng nhìn Lục Lệ Thành một cái: “Còn không đi, muốn tôi báo cảnh sát mấy người mới cam tâm sao?”

Lục Lệ Thành đứng lên, ánh mắt kiên định: “Để cho tôi mang đứa nhỏ đi.”

Hữu Hữu lắc đầu quầy quậy, giọng nói khản trương: “Di Mạn Lâm, Hữu Hữu không muốn đi với chú này!”

Mạn Lâm xoa đầu bé, thờ ơ nhìn Lục Lệ Thành: “Nghe thấy không? Nếu anh không muốn đứa bé gặp chuyện không may, anh lập tức rời khỏi nơi này đi.”

Tên họ Đinh sốt ruột, hắn chẳng quan tâm có thể đắc tội với Mạn Lâm, nói: “Chị Mạn Lâm, chị không phải người giám hộ của đứa bé, chị không thể giúp đứa bé làm quyết định.”

Mạn Lâm không ngừng cười to: “Đúng vậy a. Người giám hộ không có ở đây, các người vô duyên vô cớ mang đứa bé đi, có thể coi như là buôn bán người, đây là muốn ngồi tù.”

Ánh mắt Lục Lệ Thành không hề chớp, nhìn chăm chăm vào bé. Trong lòng hắn giờ khắc này lại rộn rạo, muốn bỏ đi quyết định buông tha, lãng quên Tà Tư Ninh. Đây là con trai của bọn họ a. Đứa bé cần một gia đình đầy đủ. Hắn làm sao có thể tha thứ cho chính mình khi con trai gọi người khác là ba, gọi mình là chú được?

Nghĩ vậy, hắn bảo tên họ Đinh giữ chặt Mạn Lâm còn mình ôm lấy bé. Bé làm ầm ĩ lên trong lòng hắn nhưng hắn không để ý, chỉ một lòng mang con trai đi.

Mạn Lâm dương tay cho tên họ Đinh một cái tát: “Buông, nguoi cho là đại ca nguoi có thể mang đứa bé đi sao? Ta nói nguoi đừng có nằm mộng.”

Lông mi tên họ Đinh động một phát, nhưng thân thể không chịu nhượng bộ: “Chị Mạn Lâm, dù sao đại ca cũng là ba của đứa nhỏ. Nếu đứa nhỏ biết rõ khẳng định sẽ muốn đi theo đại ca!”

Mạn Lâm bị làm cho tức giận, cô khinh bỉ đánh giá tên họ Đinh từ trên xuống dưới một cái: “Đi theo các nguoi? Từ bé đã bắt đầu lăn lộn sông bạc, lấy dao chém nguoi sao? Trước kia ta nghĩ nguoi và đại ca nguoi không giống nhau hóa ra nguoi và hắn đều là một giuộc, vừa ngu xuẩn vừa ích kỉ.”

Mắt thấy Lục Lệ Thành đã mang đứa nhỏ đi xa, tên họ Đinh mới buông tay Mạn Lâm ra. Hắn ngồi lên ghế sofa, vẻ mặt xấu hổ: “Chị Mạn Lâm, em biết đại ca thật lòng có lỗi với đứa nhỏ. Nhưng anh là ba của đứa nhỏ, điều này là sự thật không thể phủ nhận, không ai có thể cướp đoạt quyền lợi gặp mặt

đứa nhỏ của anh.”

Mạn Lâm không để ý đến, cô mở cửa muốn đi ra ngoài lại dừng bước ở cửa.

Tả Tư Ninh đứng ở cửa, một hồi lâu mới mở miệng: “Cái gì đứa nhỏ, cái gì ba? Hai người đang nói gì?”

Mạn Lâm thờ dãi: “Hắn đã biết.”

Về mặt Tả Tư Ninh có vẻ dò dẫm: “Ai?”

Hàn Duệ ở bên cạnh đỡ lấy bả vai của Tả Tư Ninh, trấn tĩnh nhìn vào tên họ Đinh trong phòng: “Vào nhà rồi hẵng nói.”

Tư Ninh hơi hất vai của hắn ra, vọt vào trong nhà, mở từng phòng kiểm tra nhưng không phát hiện tung tích con trai. Sắc mặt cô hung hãn bắt lấy bả vai Mạn Lâm, rống to: “Hữu Hữu, Hữu Hữu đi đâu rồi?”

Tên họ Đinh đi lên, kéo tay của Tả Tư Ninh ra, hắn cúi đầu, bộ dáng khó xử: “Chị dâu, không đúng, Tả tiểu thư, đứa nhỏ đang ở cùng một chỗ với đại ca. Chị không cần lo lắng...”

Tên họ Đinh đứng ngây tại chỗ, sừng sờ nhìn khuôn mặt vô cảm của chị dâu, ánh mắt của cô lạnh thấu xương. Vẫn biết chị dâu đầy đủ ngoan độc, lại không biết lúc cô này sinh ác độc lại còn giống xã hội đen hơn bọn họ. Tên họ Đinh bị cô nhìn đến trong lòng hốt hoảng, chỉ có thể cúi đầu tránh né ánh mắt kia.

Tả Tư Ninh chạy tới ngưỡng cửa, lúc đi qua người Hàn Duệ cô dừng một chút. Anh là người duy nhất không hiểu rõ chuyện của đứa nhỏ, Tư Ninh thiếu anh một lời giải thích nhưng đáng tiếc lúc này Tả Tư Ninh không có tâm tư gì cả. Điều duy nhất cô muốn làm là đoạt lại con trai từ trong tay Lục Lệ Thành.

Cô đi qua bên người Hàn Duệ rồi không chút do dự chạy nhanh xuống dưới cầu thang. Sau lưng có tiếng bước chân, Tư Ninh không biết là ai cũng không có tâm tư quay đầu lại xem.

Lúc chạy xuống cầu thang, bởi vì quá sốt ruột, cô cơ hồ là nhảy trực tiếp bốn năm bậc cầu thang một lúc, chân có phần tê dại. Cô chỉ ngừng một chút liền chạy về phía trước. Còn chưa chạy được hai bước đã bị người bắt lấy.

Quay lại, thì ra là Hàn Duệ. Chỉ thấy sắc mặt anh dị thường trấn định: “Anh mang em đi tìm.”

“Không cần!” Tả Tư Ninh muốn hất tay anh ra, đáng tiếc tay anh như gọng kìm, hất mãi mà không ra. Tả Tư Ninh thật sự lo lắng đau khổ, cô cầu xin: “Xin anh buông tay ra. Chờ em tìm được con trai sẽ cho anh một giải thích. Đến lúc đó anh nghĩ như thế nào thì tùy anh.”

Tay Hàn Duệ ngược lại nắm càng chặt hơn, giọng anh bình tĩnh, mặt không chút thay đổi, gần từng chữ: “Anh nói rồi, anh dẫn em đi. Đừng để anh lặp lại lần thứ ba.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đau lòng

Bởi vì khoảng thời gian này Tả Tư Ninh vẫn đang ở trong trạng thái nghỉ ngơi, nên trợ lý Tiểu Mỹ của cô bị các nghệ sĩ khác sai làm một số việc lặt vặt. Thật vất vả mới có cơ hội lấy hơi, cô pha cho mình một ly cafe đậm đặc trong phòng giải khát. Vừa uống vừa chua xót cảm khái nghĩ: chị Tư Ninh, chừng nào thì chị trở về a?

Nguyên bản mấy ngày nay là thời gian công bố đĩa đơn mới nhất của chị Tư Ninh. Đứng ra thì chị phải bề bộn công việc mới đúng, vậy mà hiện tại lại như vậy. Chẳng lẽ bọn họ nói đúng sao? Chị Tư Ninh bị thất sủng sao? Không thể được, nếu chị không được thì mình ở trong công ty cũng không có ngày tốt, đến lúc đó vẫn bị người người sai sử...

Tiểu Mỹ vội vàng đặt cafe xuống, đi tới phòng Lan Tả hỏi thăm tin tức.

Cách cửa phòng còn một đoạn, Tiểu Mỹ nhìn thấy Lan Tả cầm điện thoại từ bên ngoài trở về. Cô đi rất vội vàng, chắc là mang nghệ sĩ mới đi luyện tập thôi. Đến gần một chút, Tiểu Mỹ có thể nghe thấy Lan Tả nói chuyện.

“Cái gì? Tìm không thấy? Thời gian trước không phải đã có tin tức sao? Làm sao hôm nay lại nói là tìm không thấy? Nếu đây là thái độ làm việc của anh, phần còn lại tôi sẽ không trả đâu.”

Lan Tả cực kì tức giận ném điện thoại lên bàn, ánh mắt lướt qua túi văn kiện màu vàng, trong lòng nộ khí càng tăng.

Tiểu Mỹ đứng ở cửa khẩn trương né tránh, đúng lúc Lan Tả nổi giận mà đi quấy rầy cô thì đúng là tự đi tìm đường chết.

Lan Tả ở trong văn phòng thấy tâm phiền ý loạn. Cô lấy từ trong ngăn tủ ra một cái bình rượu nhỏ, đây là rượu mà Tả Tư Ninh mua tặng cô bằng tiền lương tháng đầu tiên, rất rẻ nhưng cô vẫn cất giữ đến tận bây giờ. Nghĩ đến Tả Tư Ninh, đây là chuyện làm cô càng đau đầu. Nhà họ Lâm tạo áp lực cho công ty, Tư Ninh cũng nản lòng thoái chí, như vậy hóa ra mọi tâm tư cô đổ trên người Tả Tư Ninh đều là uổng phí rồi sao?

Không để ý, cô đã uống vào hơn phân nửa bình rượu, mùi rượu xông lên đầu, cô loạng choạng đứng lên. Lấy từ trong túi ra điện thoại di động mà Tư Ninh làm rơi trên xe, cô tìm số điện thoại của Hàn Duệ, lấy điện thoại của mình gọi cho Hàn Duệ.

Lúc này Hàn Duệ đang lái xe đưa Tả Tư Ninh đi đến cái garage ngầm mà Lục Lệ Thành ở. Không lâu trước đó bọn họ có đến sông bạc của hân tìm kiếm, mấy lần bị người của sông bạc đuổi ra. Nếu không có Hàn Duệ ở đây, Tả Tư Ninh không chừng bị người ta cho là bà điên. Đáng tiếc cho dù như vậy vẫn không tìm thấy tung tích của Lục Lệ Thành nên hi vọng duy nhất của Tả Tư Ninh là tìm thấy hân ở garage ngầm.

Điện thoại của Hàn Duệ reo vang, lại là số điện thoại lạ, vào thời điểm này có lẽ là có quan hệ với đứa nhỏ, Hàn Duệ tiếp nhận điện thoại.

“Hân tổng, xin lỗi vì quấy rầy. Tôi là người đại diện của Tả Tư Ninh, muốn biết Tư Ninh hiện đang ở cạnh ngài sao?”

Hàn Duệ nhìn thoáng người phụ nữ bên cạnh, giọng nói đều đều: “Có chuyện gì?”

Không biết đầu bên kia nói gì đó, Hàn Duệ dừng xe lại, tháo ống bluetooth xuống, bình tĩnh nói: “Là người đại diện gọi đến.”

Không chút do dự, Tả Tư Ninh nhìn ra phía trước, không chớp mắt: “Lái xe đi.”

Hàn Duệ không để ý lời của cô, tiếp tục: “Không muốn nghe xem có chuyện gì sao?”

Tả Tư Ninh quay đầu, biểu tình đã có chút không kiên nhẫn: “Nếu anh không muốn lái xe đi thì tôi tự thuê xe đi.”

Hàn Duệ bất động: “Nếu bỏ lỡ thời gian, sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ? Em không tiếc?”

Tả Tư Ninh tức giận nhũn mày lại, còi dây an toàn, nhanh chóng mở cửa xe đi xuống.

Cô vừa đi về phía trước tìm xe taxi, xe của Hàn Duệ lại một lần nữa dừng ở trước mặt cô. Hàn Duệ nhô đầu ra, giọng nói gay gắt: “Lên xe!”

Tả Tư Ninh dừng bước, trợn mắt nhìn anh: “Nếu anh không muốn cùng tôi đi tìm con trai, thì ngay từ đầu đừng nên đi theo tôi. Nếu đã đi với tôi thì sao lại phải thăm dò như vậy?”

Hàn Duệ chính mình cũng không rõ ràng, có lẽ một khắc vừa rồi anh quả thật có ý nghĩ thăm dò, muốn biết đứa bé chiếm bao nhiêu phần lượng trong tâm trí của cô, vì đứa bé cô có thể từ bỏ những gì. Cực kì hiển nhiên, sự nghiệp, tiền đồ, những thứ này đối với cô không trọng yếu bằng con trai.

Hàn Duệ không phát hiện mình có chút tức giận. Anh xuống xe, túm chặt lấy tay Tư Ninh, mạnh mẽ nhét cô vào trong xe, thắt dây an toàn, đóng cửa xe ầm một cái.

Lần thứ hai đi đến garage ngầm, không khí trong xe lại nặng nề hơn nhiều. Tả Tư Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, Hàn Duệ nặng nề cầm tay lái, cũng không biết đang giận cái gì.

Xe dừng lại trước cửa garage. Chung quanh im ắng, không một bóng người, chỉ có tiếng gió, còn có tiếng động vật nào đó.

Tả Tư Ninh không chút khách khí chạy nhanh đến cửa garage, cứ cách vài bước cô lại rống to: “Hữu Hữu, Hữu Hữu...”

Chỉ có hồi âm của cô, không có bất kì tiếng đáp lại nào. Cô dùng lực đẩy cửa sắt, ánh mắt như sư tử đòi bị cướp mất con, nội tâm kinh hoàng, bề ngoài thì hung hãn: “Lục Lệ Thành, người lần ra đây cho ta. Người không phải đàn ông, Hữu Hữu không phải con của người. Con mẹ nó, người đi ra đây cho ta...”

Có người vỗ vai cô một cái, cô liền quay lại cho một đấm, giận dữ nằng nặc: “Mẹ nó! Trả con cho ta.”

Một lúc sau đôi mắt đỏ ngầu của cô mới nhìn rõ người kia không phải tên họ Lục. Một khắc đó, cổ họng cô như bị thứ gì đó chặn lại, nói chuyện khó khăn, muốn nói một câu xin lỗi mà không nói lên lời. Cô chỉ có thể tiếp tục đẩy cửa sắt, hận không thể đâm ra được một lỗ hổng.

Không hiểu sao lại bị đâm một quyền, Hàn Duệ liếm chỗ da miệng bị thương, nếm thấy mùi máu trong miệng. Mặt anh không thay đổi, nhích tới gần: “Nếu đứa nhỏ ở bên trong, bé khẳng định sẽ nghe được giọng nói của em. Đi thôi, bọn họ không ở đây.”

Tả Tư Ninh không nhìn anh, thái độ cố chấp: “Anh tốt nhất là tránh xa tôi ra một chút. Hiện tại tôi không muốn nhìn đến anh.” Trong lòng cô nóng như lửa đốt, cô đại loạn, người bên cạnh cô thế nào cũng bị thương tổn, cho dù là cô vô ý hoặc cố ý. Cô bây giờ đã không khống chế nổi tính tình, cô thậm chí không biết kế tiếp mình sẽ làm ra chuyện gì.

Hàn Duệ trầm mặc, lời của Tư Ninh làm cho anh thấy rõ một việc: hôn nhân của bọn họ có bao nhiêu mỏng manh. Là do anh nóng lòng đạt được thành

quả nên cuộc hôn nhân của bọn họ đã dị dạng từ lúc mới bắt đầu. Cái ba năm ước định kia, vừa mới bắt đầu đã thấy kết quả là sẽ ly dị. Vì vậy, ngay từ đầu, Tư Ninh đã không muốn thẳng thắn nói toàn bộ chuyện của mình, đến khi cô gặp chuyện không may cũng “không muốn nhìn thấy anh.”

Điều này làm cho Hàn Duệ lần đầu tiên hoài nghi cách làm của mình. Anh phải làm thế nào bây giờ?

Thật lâu sau, Hàn Duệ giữ chặt tay Tư Ninh, ngăn cản hành vi tự ngược của cô. Anh cời áo khoác, cương quyết ấn vào trong lòng Tư Ninh, không cho cô cự tuyệt: “Cầm!”

Cởi một cúc áo trên cùng của sơ mi, cả thân người anh đột nhiên đâm vào cánh cửa sắt. Thân thể va chạm kịch liệt với cửa sắt làm vang lại một tiếng ầm rõ lớn. Không khí chung quanh dường như cũng truyền lại chấn động kia.

Tà Tư Ninh có chút sợ đến ngây người, cô há mồm muốn ngăn cản nhưng lại nghĩ rằng có thể con trai ở bên trong đó, lời đã ra đến miệng lại mạnh mẽ nuốt xuống. Cô quyết tâm nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn vào Hàn Duệ. Từng tiếng va chạm kích thích vào màng nhĩ của cô, đồng thời cũng có một âm thanh quật vào lòng cô, làm cô có chút tâm phiền ý loạn. Bởi vì giờ phút này vốn chỉ nên nghĩ về con trai, mà cô lại nghĩ đến người khác.

Keng một tiếng, khóa cửa rơi xuống đất, bà vai Hàn Duệ đã tê rần. Anh nhìn cánh cửa mở rộng, tự động lui sang một bên dọn không gian cho Tà Tư Ninh.

Lúc đi qua anh, cước bộ của Tà Tư Ninh không nghe sai sử của đầu óc, tự dừng lại, muốn nói cái gì nhưng một chữ cũng không nói được. Cô khẽ cắn môi, vọt đi vào.

Bên trong trống trải, giường và ghế sofa lộn xộn, còn có cả tấm poster kia nhưng chỉ có người là không có. Đây là nơi cuối cùng Tà Tư Ninh có thể nghĩ đến, đến cả nơi này cũng không có, rốt cục Lục Lệ Thành mang con trai đi nơi nào?

Tà Tư Ninh lần này thực sự luống cuống. Từ lúc mang thai cô đã bắt đầu lo lắng, lo lắng đã hơn năm năm, bao nhiêu lần giật mình tỉnh dậy giữa đêm với vàng đi tìm con trai, lo lắng con đột nhiên mất tích, tìm không thấy. Giằng co như vậy mất bao lâu chính bản thân cô cũng không rõ. Mãi cho đến khi gặp Lan Tà, tìm được công việc, sinh hoạt dần dần đi vào quỹ đạo cô mới có thể từ từ thả lỏng.

Đại khái là sinh hoạt của cô dạo này quá mức thoải mái rồi, để cho con trai cách xa mình lâu như vậy, lại để con trai bị người mang đi.

Đây nhất định là trừng phạt, trừng phạt chuyện cô trong một khoảng khắc quên mất con trai.

Thất thần ngồi trên sofa, ngơ ngác nhìn áp phích trên tường. Trên poster cô mặc một bộ âu phục, cười đến hèn hạ như vậy. Đó là mặt khó coi nhất của cô. Một cổ kích thích nẩy lên, cô như bà điên lao lên trên giường, giật tấm áp phích xuống, xé rách.

Tấm áp phích kia hóa thành từng mảnh vụn trong tay cô. Mỗi một nhát xé như một cái đâm nghiền nát thân thể...

Hàn Duệ ở bên ngoài nghỉ ngơi một hồi, nghe được động tĩnh liền tiến vào. Nhìn đến cử chỉ của Tà Tư Ninh, anh khẩn trương kéo cô từ trên giường xuống. Anh sớm đoán được là bên trong không có ai, chỉ là muốn cho Tư Ninh tận mắt nhìn thấy nếu không cô vẫn sẽ liều mạng tiếp tục gõ cửa.

Chậm rãi kéo Tà Tư Ninh vào lòng ngực mình, giữ gáy của cô để cho cô tựa vào vai mình, vẻ mặt Hàn Duệ không còn lạnh như băng nữa: “Giữ vững tinh thần, Hữu Hữu sẽ không có việc gì. Nếu Lục Lệ Thành thực sự là ba của đứa nhỏ, hẳn tuyệt sẽ không...”

Lời của anh còn chưa nói xong, Tà Tư Ninh đẩy mạnh: “Hắn không phải!” Cô quật cường nhìn chằm chằm vào Hàn Duệ, ánh mắt sắc bén.

Hàn Duệ nhìn cô, vẻ mặt tưởng như hung hãn nhưng đã lệ rơi đầy mặt. Cô bắt quả là liều chết chống đỡ thôi. Bỗng nhiên anh có loại cảm giác đau lòng, cảm giác này lâu lắm rồi không thấy. Thật lâu trước kia, vào một mùa đông nào đó, lúc đại ca công anh, chân trần đi trong tuyết, anh từng có cảm giác này. Nhiều năm sau anh nghĩ tâm mình đã đủ cứng rắn, cứng rắn đến mức sẽ không sinh ra cảm giác đau lòng với bất luận kẻ nào khác.

Nâng cánh tay gần như là tê liệt lên, anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, lau đi những giọt nước mắt của cô.

Ngữ khí của anh bình tĩnh mà trầm ổn: “Chúng ta tìm vậy không khác nào mò kim đáy bể. Hãy nghe anh nói, chúng ta về trước. Anh đi tìm thám tử tư, bọn họ năng lực chuyên nghiệp, tin tưởng sẽ nhanh hơn là chúng ta tự mình tìm.”

Ánh mắt của Tà Tư Ninh sáng lên, cô tựa hồ thấy được hi vọng.

Tầng hai nhà họ Lâm, Lâm Thiến đặt điện thoại xuống, nhàn nhạt nở nụ cười: “Con trai? Tà Tư Ninh, cô càng ngày càng có ý tứ rồi.” Cô từ trên giường xuống, thay bộ quần áo kiểu dáng Tây phương, cầm lấy chìa khóa đi ra cửa.

Chiếc xe Maserati màu trắng lướt nhanh trên mặt đường, lúc tăng tốc mang theo một cảm giác run rẩy kích thích làm đáy lòng bị đè nén đã lâu của Lâm Thiến được hoàn toàn buông thả. Cô dương khóe môi, mỉm cười, đến lúc gần như đụng vào một chiếc xe màu đen, cô không điều chỉnh phương hướng, muốn biết cảm giác bị đụng vào, bị lật xe sẽ như thế nào.

Cô hoàn hồn trong khoảnh khắc, nhanh chóng đánh tay lái, sườn xe gần như là dán vào chiếc xe màu đen. Bên tai cô truyền đến tiếng chửi rủa của chủ xe màu đen: “Bệnh thần kinh, đi nhanh như vậy, muốn chết àh...”

Lâm Thiến ung dung cười, chấp nhận câu nói của người nọ.

Cô chờ ở cửa khu nhà Hàn Duệ vài tiếng đồng hồ, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe hơi quen thuộc chậm rãi tiến vào. Lúc xe sắp tới gần, cô xuống xe, đi thẳng đến phía cái xe. Nhìn thấy chiếc xe chậm dừng lại vì sự xuất hiện của mình, cô cười dịu dàng.

Lúc xe dừng lại, Tả Tư Ninh giật mình tỉnh lại. Cô không biết lại ngủ thiếp đi vào lúc nào, nhìn thoáng qua, Hàn Duệ không có ở bên trong xe mà xe lại đậu cách khu nhà chưa tới một trăm thước. Ngoài xe có hai người, một nam một nữ. Nam thì trầm ôn tuấn đạt, nữ thì tao nhã đoan trang, đứng cạnh nhau quả thực là một đôi trời đất tạo nên.

Tả Tư Ninh nhìn không chớp mắt, miệng phun ra hai chữ: “Lâm Thiến.” Không ai có thể nhận ra được cảm xúc của cô lúc gọi ra cái tên này.

Không lâu sau, Hàn Duệ lên xe, tâm tình của anh có vẻ không tệ: “Anh có việc ra ngoài một chuyến, em ở trong nhà chờ tin tức. Anh sẽ an bài người đi tìm Hữu Hữu cho em. Nếu như tìm được sẽ gọi ngay cho em.” Nói xong anh lái xe đến bãi đỗ xe.

Tả Tư Ninh nhìn thấy Lâm Thiến còn đứng tại chỗ, bộ dáng là chờ Hàn Duệ cùng đi. Nói thật, cô khâm phục Lâm Thiến ở khí độ. Vị hôn phu trở thành chồng của người khác, vậy mà cô còn có thể bình tĩnh như vậy, mình mà như vậy thì đã chửi ầm lên, quả nhiên là một người phụ nữ có giáo dưỡng.

Nghĩ kĩ lại cảm thấy không hợp lý. Một người phụ nữ có giáo dưỡng như vậy, rốt cục là vì sao Hàn Duệ lại tìm đến mình?

Cô liếc nhìn Hàn Duệ bên cạnh một cái, phát hiện mình chưa bao giờ hiểu anh, kể cả sau khi kết hôn rồi. Người đàn ông này luôn đột ngột xuất hiện, luôn xông vào tầm mắt của mình, giống như một bí ẩn màu đen. Rõ ràng trên người anh có một cổ lạnh lùng ngăn cản người khác từ gần dạm lại mở ra một lối đi cho mình.

Hiện tại Tả Tư Ninh cảm giác mình giống như đang đứng ở ngã tư đường, sợ tiến vào bề khổ mệnh mông vô bờ, lúc lui trở lại thì lại gặp cây cầu gãy. Cứ như vậy lang thang, không biết nên đi vào hay là triệt để rút ra.

Cảm xúc của Tả Tư Ninh tạm thời bình tĩnh lại, Hàn Duệ đưa cô tới cửa rồi lại đi ra ngoài hội họp cùng Lâm Thiến.

Lâm Thiến mỉm cười: “Nhìn ra được là anh đối xử rất tốt với cô ấy.”

Hàn Duệ không e dè cười: “Cô ấy đáng giá.”

Lâm Thiến gật gù đầu, đưa chìa khóa cho Hàn Duệ để anh lái xe, còn mình lại ngồi lên ghế phụ. Tựa vào ghế, cô khép hờ mắt, âm thanh như có như không: “Nếu em nói em gạt anh, anh lập tức xuống xe sao?”

Tia lạnh lùng hiện lên trong mắt, Hàn Duệ không một giây do dự: “Phải.”

Lâm Thiến vẫn cười như cũ, mỉm cười bình tĩnh: “A Duệ, anh quá thành thực. Lái xe đi, trước khi em đổi ý.” Nói xong cô nhắm mắt, tựa như ngủ nhưng lại không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nhà họ Lâm có người con gái tên Thiến

Gió gào thét thổi qua bên tai, Lâm Thiến nhìn gương mặt nghiêng của Hàn Duệ, có chút mùi vị mê ly. Cô vươn tay cách không vẽ hình dáng bề ngoài của anh, nhợt nhạt nở nụ cười: “A Duệ, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?”

Hàn Duệ đang chuyên tâm lái xe bỗng thất thần trong phút chốc, anh làm sao có thể không nhớ? Nếu không phải lần gặp mặt kia, anh và Hàn Trữ làm sao có thể vào được nhà họ Lâm? Nếu không vào nhà họ Lâm, anh làm sao có thể phát hiện thế giới nhỏ như vậy, lòng vòng dạo quanh vẫn là những người này.

Sắc mặt anh lạnh như băng, không mang theo chút nhiệt độ nào: “Không nhớ rõ.”

Lâm Thiến đã quen với câu trả lời này, nụ cười của cô không bị ảnh hưởng, ngược lại càng thêm sáng lạn: “A Duệ, đây chính là điểm em thích ở anh.” Đôi mắt cô phủ đầy sương mù nhìn Hàn Duệ: “Đối với người anh không quan tâm, anh sẽ không hề do dự mà thương tổn, mặc kệ thân phận địa vị của người đó. Có đôi khi thực cảm thấy anh giống như đứa trẻ, cực kì đơn thuần, muốn nói cho anh biết không nên đắc tội người khác nhưng lại có chút tự tâm, không muốn quản thúc anh quá nhiều. Bởi vì một khi anh trở nên khéo đưa đẩy, vậy thì không phải là anh nữa, không phải là người mà em thích rồi.”

Đây là lần đầu tiên Hàn Duệ nghe được Lâm Thiến nói như vậy, có thể nói là chưa tới mức cảm động nhưng có chút cảm khái: “Lâm Thiến, cảm ơn em đã xem anh như vậy, nhưng...”

Tay Lâm Thiến ngăn ở môi Hàn Duệ, cô lắc đầu cười: “Đừng nói.”

Một người phụ nữ cái gì cũng biết lại muốn làm bộ như không biết, thật sự là quá mệt mỏi rồi. Hàn Duệ lắc đầu: “Em cảm thấy là em thực sự thích anh sao?”

Tay Lâm Thiến chống đầu, suy nghĩ thật lâu: “Có lẽ vậy.” Phía sau còn có chút lời nhưng cô không nói ra: ít nhất anh là người đầu tiên làm cho mình cảm thấy có chủ ý nhất. Cô nhìn thấy Lâm Chấn Hải hoang đường, Lâm Tĩnh thì điêu ngoa còn Hàn Trữ thì vô năng, anh là hoàn mỹ nhất. Anh không biết lần đầu gặp nhau, trong mắt anh có loại quật cường, không chịu thua làm cho người chán kinh, cực kì giống cô của mình. Năm đó, lúc cô của mình rời nhà bỏ đi chính là có loại ánh mắt như vậy.

Lâm Thiến mỉm cười, đây là biểu tình cô thể hiện tốt nhất.

A ----- tiếng thét chói tai kinh thiên động địa cùng với tiếng tim đập thình thịch, một cái tàu cướp biển quăng quật không thương tiếc trong không trung, chỉ chốc lát sau lại thẳng tắp rơi xuống, tốc độ cực nhanh làm cho người ta không kịp hô hấp.

Trên mặt đất, một đứa bé trai bốn, năm tuổi, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng nhìn chăm chăm vào chiếc tàu, vươn tay tóm người đàn ông bên cạnh, lúc nhìn người đàn ông kia về mặt nhỏ nhắn của bé lộ vẻ bối rối vì người này tự nhiên mang mình đi, về mặt vừa nhìn là biết không phải là người tốt, nhưng thực sự được chơi những trò kia à! Nếu chú ấy có thể chơi đùa với mình thì mình có nên tha thứ cho sự lỗ mãng của chú ấy không? Mặt bé xoắn xuýt...

Lục Lệ Thành không biết cách ở cùng với trẻ con như thế nào, nơi duy nhất hắn có thể nghĩ đến chính là công viên trò chơi. Hắn nghĩ nơi này chính là nơi trẻ con yêu nhất, quả nhiên khi con trai đến nơi này thì địch ý đối với mình liền hạ thấp. Nhìn bộ dáng, vẻ mặt chờ mong của con trai, Lục Lệ Thành nở nụ cười, hắn ôm bả vai của con trai, giọng điệu sang sảng: “Đi, chúng ta đi chơi đi!”

Cậu bé chính là Hữu Hữu, trong lòng bé sớm đã hoan hô nhảy nhót nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là bộ dáng xoắn xuýt, vẻ mặt không tình nguyện. Bé nói với chính mình: người này khẳng định là không dám chơi một mình nên lôi kéo mình cùng chơi.

Mua phiếu, sau khi ngồi vào trong thuyền, vẻ mặt của Hữu Hữu đã không nhìn được hưng phấn. Bé cầm lấy vòng bảo hộ, nhưng cái thuyền vẫn chưa khởi động. Đôi mắt không tình nguyện nhìn về phía Lục Lệ Thành: “Sao còn chưa bắt đầu?”

Bé vừa dứt lời, Lục Lệ Thành cũng chưa kịp trả lời thì thuyền bắt đầu thong thả di động. Chỉ thấy bé vỗ vào tay Lục Lệ Thành một cái, cười sáng lạn: “Chuyến động rồi, muốn bay lên rồi.”

Lục Lệ Thành bị cuốn hút, anh xoa đầu con trai một cái. Tuy bị con trai né tránh nhưng hắn vẫn thấy thật cao hứng. Ánh mắt của con trai thật giống mẹ nó, sáng ngời mà ướt át, chớp chớp mắt khiến cho người cảm thấy bé có gì muốn nói, làm cho người muốn đưa lỗ tai tới gần, đem thân thể tựa vào... Lỗ mũi con trai cũng cực kì cao, thẳng, cũng giống mẹ của nó. Mỗi trên có phần vênh lên... con trai quả thực là phiên bản thu nhỏ của Tả Tư Ninh.

Lục Lệ Thành có kích thích muốn nói cho con trai biết mình là ba của nó, đáng tiếc hắn phải khách chế. Dù sao ấn tượng đầu tiên của mình với con trai không tốt, phải đợi thái độ của con trai thay đổi thì mới có thể nhắc đến chuyện đó, khi đó con sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn.

Lúc Lục Lệ Thành phân tâm, thuyền hải tặc ngừng ở giữa không trung một lát rồi lao xuống rất nhanh, cái loại cảm giác như ở trên biển, theo gió vượt sóng làm cho Hữu Hữu phấn khích thét lên. Tay bé gắt gao túm lấy tay Lục Lệ Thành, biểu tình vừa sợ hãi vừa hưng phấn...

Bị tay bé nắm lấy, Lục Lệ Thành mỉm cười. Ở trên đường đời mờ mịt lẫn lộn lâu như vậy, đây là lần thứ hai hắn cảm thấy có người bên cạnh cũng không tệ lắm. Lòng của hắn dao động, ý niệm kêu gào: dẫn con trai đi đi, cho hắn tình thương của ba, không cho người khác khi dễ Hữu Hữu... Nếu như thế này, hắn phải càng thêm mạnh mẽ.

Trong tiếng kêu sợ hãi của con, Lục Lệ Thành ngằm nắm tay lại.

Sau khi xuống khỏi con thuyền hải tặc, hăng hái của Hữu Hữu đã được huy động hoàn toàn. Bé lôi kéo Lục Lệ Thành đi chơi lướt sóng, đạp xe giữa không trung... không biết đứa nhỏ này lấy đâu ra sức lực chiến đấu cao như vậy, chân không mềm, tim đập rất tốt, càng chơi càng hưng phấn.

Lục Lệ Thành đương nhiên một đường liều mình bởi “quân tử”. Có thể chơi cùng với đứa bé hắn quả thực thật là cao hứng. Bởi vì bốn năm qua đi, hắn chưa từng nhìn qua con trai, hắn thậm chí còn không biết con trai có tồn tại. Hắn cho rằng năm đó... nghĩ như vậy hắn bỗng thấy mình thật sự ngu xuẩn, làm sao có thể cho rằng Tư Ninh hội ngoan ngoãn đem bỏ con đi? Khi đó cô có bao kiên định bảo hộ đứa nhỏ vì thế mâu thuẫn với tất cả những người muốn thương tổn đứa nhỏ, bao gồm cả mình.

Cho nên vết sẹo ngày đó hắn nhìn thấy trên người Tả Tư Ninh đích thực là do sinh con? Nếu ngày đó hắn không vọng động như thế, nếu ngày đó hắn hỏi han cho thật tốt, hắn đã có thể sớm biết sự tồn tại của đứa nhỏ...

Cho nên khi cùng Hữu Hữu chơi đùa, ruột gan của Lục Lệ Thành vô cùng hối hận, hối hận đến mức xanh mét rồi.

Hàn Duệ lái xe đến gần trước cửa một hộp đêm, tuy nhiên chưa đến hộp đêm đã thấy trước cửa có đỗ mấy chiếc xe, lác đác lưa thưa có mấy nam nữ quần áo lập dị đi vào. Anh nhún mày: “Em xác định là chỗ này?”

Lâm Thiến đuổi người một cái, bộ dáng như vừa mới ngủ dậy: “Nếu không tin em, anh có thể đi ngay bây giờ, nhưng đứa nhỏ...”

Hàn Duệ xuống xe, vượt lên dẫn đầu đi vào hộp đêm. Bởi vì đây là ban ngày, mọi người còn đang đi làm, đi đến trường nên sàn nhảy trung tâm còn chưa có nhiều người, tiếng nhạc cũng là chi biêng nhác qua loa. Bên kia, chỗ quầy bar, bartender đang cùng người phục vụ nói chuyện phiếm, không biết nói chuyện gì mà cười đến ngật ngưỡng.

Lâm Thiến vừa tiến vào liền cảm thấy hưng phấn. Cô kéo Hàn Duệ đến sàn nhảy, vặn vẹo thân thể chung quanh Hàn Duệ, theo nhịp trống, cô đang đưa phần háng, thắt lưng... bộ dáng hiện giờ cũng bộ dáng đoan trang thường ngày của cô hoàn toàn bất đồng. Cô giống như một con ngựa hoang vừa được thoát cương, tùy ý rong ruổi không phân biệt địa điểm.

Hàn Duệ có chút chán kinh, dưới ánh đèn đẹp mắt, hẳn nghe được tiếng huýt sáo của nhiều người đàn ông. Ánh mắt của bọn họ chứa đầy dục vọng, cảm giác giống như họ dùng ánh mắt chà đạp lên mỗi tấc thân thể của Lâm Thiến.

Lâm Thiến không chút để ý, cô khoác một tay lên vai Hàn Duệ, nhanh chóng hạ xuống, rồi lại đứng lên, cái mông di động trên thân thể Hàn Duệ. Cái loại khiêu khích vô hạn này là cho Hàn Duệ cảm thấy người nhanh chóng nóng lên. Lý trí anh lập tức trở về, không chút nghĩ ngợi đẩy Lâm Thiến ra.

Thối lui vài bước, thân thể anh chạm vào một người con gái đang khiêu vũ bên cạnh. Người con gái kia nhìn nhỏ nhắn nhưng bộ ngực thì mười phần đồ sộ. Lúc bị đụng vào, phản ứng đầu tiên của cô là xem bộ dáng người đàn ông kia như thế nào. Chỉ liếc mắt một cái, bộ dáng anh đã đập vào trong mắt cô. Người đàn ông này đủ cao, thân thể đủ rắn chắc, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, cả người bao phủ trong một vùng hắc ám, nhìn qua liền thấy một cỗ uy nghiêm không dễ dàng tiếp cận. Cô gái này ăn chơi ở đây cũng thật lâu, ít khi thấy một người suất ca như thế. Lập tức, cô hạ quyết tâm đêm nay muốn đem người đàn ông này tới tay. Chỉ thấy thân thể cô mềm nhũn, dựa thẳng vào người anh: “Anh đẹp trai, anh đụng đau em rồi!”

Hàn Duệ lạnh mặt nói một tiếng xin lỗi, đôi tay không chút ngập ngừng mà đẩy người con gái này ra.

Lâm Thiến cười, khoác tay Hàn Duệ, liếc nhẹ cô gái kia một cái: “Phục vụ sinh, chi phí ngày hôm nay của vị tiểu thư này ghi vào trương mục của tôi.” Nói xong cô kéo Hàn Duệ đi đến khu nghỉ ngơi.

Cô gái sau lưng đương nhiên không cam lòng, nhưng nghĩ đến chi phí ngày hôm nay toàn bộ được miễn, cô nuốt nước miếng nhìn hai người đi xa.

Lâm Thiến nở nụ cười, nụ cười tùy ý hơn bình thường: “Không thể tưởng tượng được, anh cũng được các cô bé hoan nghênh như vậy.”

Sát khí trên người Hàn Duệ càng ngày càng nặng: “Hiện tại em có thể nói chưa, đứa nhỏ ở nơi nào?”

Có thể kéo Hàn Duệ ở đây một thời gian dài như vậy đúng là không dễ. Nếu tiếp tục khảo nghiệm tính nhẫn nại của anh, Lâm Thiến biết anh sẽ lập tức rời đi. Người đàn ông này thẳng thắn như vậy, không hề rẽ ngoặt. Cô lấy ra một cái bút chì, lấy tờ giấy ăn trên bàn viết ra một cái địa chỉ: “Mấy giờ trước, đứa nhỏ xuất hiện ở nơi này.”

Khi Hàn Duệ muốn nhận lấy địa chỉ, Lâm Thiến không buông tay, ánh mắt cô nhìn thẳng: “Đứa nhỏ không phải của anh, như vậy cũng có thể sao?”

Tay Hàn Duệ rõ ràng ngừng lại một chút, chính anh cũng chưa phát hiện. Âm thanh huyền ảo bên tai không che dấu được độ mạnh yếu của lời này. Ánh mắt của anh rơi vào lối ra, tâm không biết bay tới góc nào. Miệng dường như không phải của anh nữa, giọng nói như theo gió lơ lửng: “Anh biết.”

Lâm Thiến nở nụ cười, không bình tĩnh. Cô hiểu Hàn Duệ, lấy tính cách của anh nếu không thể tiếp thu sự thật này sẽ không khẩn trương tìm kiếm đứa bé như vậy. Lâm Thiến còn có thể cảm thấy được, lấy phản ứng vừa rồi của Hàn Duệ, tựa hồ là đã biết đứa nhỏ là của Tả Tư Ninh. Như thế... anh cùng mẹ con bọn họ sẽ trở thành người một nhà sao? Anh muốn tiếp thu toàn bộ của Tả Tư Ninh, kể cả con trai của cô ấy sao?

Còn chưa chính thức giao phong thế nhưng đã bị thua một trận lớn, Lâm Thiến cười đến sáng lạn. Trong cảnh ồn ào, một mình cô yên lặng uống rượu, một ly lại một ly. Chỉ tiếc còn là thứ càng uống càng trống rỗng. Có người nào đó lắc lư lại gần, mắt cười tít, đưa ra một viên thuốc màu trắng: “Tiểu thư, uống rượu một mình sao? Thử một viên đi, đảm bảo rằng một mình cũng có thể trải nghiệm cảm giác hưng khởi, rất thoải mái a.”

Lâm Thiến nâng lông mi, khóe miệng dương lên. Cô bình tĩnh lấy từ trong túi ra một lọ thuốc, lắc hai lần, những viên thuốc ở trong bình va đập tạo nên tiếng vang thanh thúy: “Một viên nào đủ, tôi đây có một bình rồi. Có cần tôi cho anh một chút không?”

Người nọ cười xấu hổ, chạy mất dép: bán không được lại gặp phải cao thủ. Cả một chai lận ạ! Người phụ nữ kia cũng quá mạnh đi.

Lâm Thiến cười, rót rượu, uống hai viên thuốc, cười xinh đẹp: “Đây là thuốc chữa bệnh của tôi a.”

Lúc này người đã bắt đầu nhiều, một người phụ nữ ăn mặc thiếu vải đi cùng bạn, vừa đến liền gia nhập, nhảy điên cuồng. Bộ ngực bốn hai đồ sộ lắc lư vung vẩy theo nhạc, không ít đàn ông tâm ý viên mãn, kim lòng không đậu đi đến gần. Lâm Thiến nhìn thoáng qua, bỗng nhiên cười ra tiếng. Cô đứng dậy, đi tới cạnh người đàn bà mặc bộ váy bó màu đỏ.

Người đàn bà kia cảm giác có người tiếp cận phía sau cũng không cũng thay đổi vũ đạo của mình. Bởi vì động tác khoa trương của cô, hai tầng thịt trước ngực nhẩy ra ngoài không nói, mông cũng lộ gần như toàn bộ. Ánh mắt đàn ông xung quanh đổ lên, yết hầu lên xuống, nước miếng chảy ròng ròng, có mấy cái lều bạt đã nổi lên.

Lâm Thiến vỗ bả vai người đàn bà kia, dưới ánh mắt không kiên nhẫn của cô ta đoan trang mỉm cười, lễ phép chu toàn: “Tôi vừa nói chuyện điện thoại với ba, ông hỏi về cô a. Đại khái là chờ cô về hầu hạ ông.”

Lòng của người đàn bà căng thẳng, vừa rồi cô không nhìn rõ người chụp hình mình, không nghĩ lại là Lâm Thiến. Lần này xong rồi, nếu cô ta nói chuyện này cho Lâm Chấn Hải, người đàn ông kia chắc chắn sẽ bóp chết mình. Cô cười lạnh: “A, tưởng là ai a. Nguyên lai là cô hai nhà họ Lâm, ôn nhu, hiền thực, yếu đuối a! Như thế nào? Cô rốt cục không giấu nổi bộ dáng lẳng lơ nữa hả?”

Nói xong cô không cho Lâm Thiến cơ hội, khăn trương kéo kéo y phục rồi vội vàng chạy ra bên ngoài. Cô muốn về trước Lâm Thiến, cáo trạng Lâm Thiến trước.

Lâm Thiến mỉm cười, đây là đồ bỏ đi mới nhất của Lâm Chấn Hải. Cô ta chẳng lẽ không biết đồ chơi ở trên giường, dù được sủng ái thì cũng chỉ là người ngoài, làm sao đâu lại được với người trong nhà a?

Lâm Thiến cũng có chút mệt mỏi, lúc cô uống xong rượu liền ly khai hộp đêm. Lúc quay đầu nhìn lại, nam nữ đang tận tình hưởng thụ rượu và thịt. Điên cuồng cùng hỗn loạn, không biết kế tiếp sẽ lại phát sinh bao nhiêu thịt, bao nhiêu cuồng hoan. Đây cũng là lý do cô thích tới hộp đêm, bởi vì ở nơi này có thể nhìn thấy mặt phóng đảng của con người.

Hơn nữa, nhìn thấy ở nơi này, về nhà liền không cảm thấy ghê tởm rồi.

Tiếng chuông đánh tan yên tĩnh trong phòng, Tả Tư Ninh cả kinh lập tức mở to mắt, lúc này mới phát hiện mình ngủ thiếp đi trên sofa. Không kịp tự trách, cô cầm điện thoại lên, giọng lo lắng: “Như thế nào? Tìm thấy đứa nhỏ chưa?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười nhẹ, là giọng phụ nữ, có phần quen tai.

Tiếng cười qua đi, người phụ nữ mở miệng: “Tà tiểu thư, là tôi, Lâm Thiến.”

Tả Tư Ninh còn nhớ rõ trước đó không lâu nhìn thấy cô ta. Hiện tại cô ta gọi đến có ý tứ gì? Khoe khoang? Thù ư? Hay là tuyên chiến? Bất quá dựa vào mấy lần chạm mặt trước đó, Tả Tư Ninh cảm thấy người như cô ấy không làm chuyện mất giá trị như vậy. Bởi vậy Tư Ninh liền lễ phép đáp lại.

Âm thanh của Lâm Thiến ôn nhu mà bình tĩnh: “Tôi muốn gặp mặt. Trước đó, họ Lục có đến tìm tôi, hẳn nói cho tôi một sự kiện làm tôi cảm thấy rất lạ...”

Lúc cúp điện thoại, tay Tư Ninh run rẩy, bí mật bốn năm cô gìn giữ bị mọi người lấy ra làm quả bóng đá qua đá lại rồi truyền đến chân cô. Bọn họ vừa sung sướng đá cầu, vừa sung sướng thuận miệng hỏi: người có đá không? Đây chính là bóng của người a.

Lúc cô đứng dậy thấy đầu tối sầm, ngã ngồi xuống sàn nhà.

Keng một tiếng, đĩa trái cây bị cô làm rơi xuống đất, con dao gọt trái cây rơi xuống ngay cạnh chân của cô. Thật vừa vặn, nếu chỉ thêm mấy cm liền làm chân cô chảy máu rồi.

Tả Tư Ninh tự nhận không phải loại người thể chất yếu đuối nhưng hai ngày nay không xô cửa thì lại kích tình buổi đêm, một mớ hỗn loạn thất bát tụ tập lại, cho dù thân thể bằng sắt cũng không chịu nổi. Lúc này lại lao tâm lao lực đi gặp tình địch, lấy trứng chọi đá, thật là muốn chết!

Ngồi trên bàn trà một hồi lâu, Tả Tư Ninh cầm lấy điện thoại gọi đi.

Mỗi lần uống thuốc xong Lâm Thiến đều cảm thấy tim đập rộn lên, cảm xúc vẫn bình tĩnh nhưng thể lực lại không hề yên ổn. Đang lái xe, cô cảm thấy tâm mất có chút mơ hồ, lúc này điện thoại lại gọi tới. Cô lấy điện thoại từ trong túi áo ra nhưng lại làm rơi xuống sàn. Cô cúi xuống nhặt điện thoại đi động.

Lúc khom lưng, đầu có cảm giác choáng váng, cô lắc mạnh đầu nhưng vì dùng lực hơi lớn nên tay cũng đi động, tay lái bị bẻ quặt sang làn xe bên cạnh.

Đây là làn xe kép, xe ở làn đường đối diện đang tiến tới, bởi vì mặt đường khá tốt nên tốc độ xe chạy không chậm. Người đối diện không nghĩ có người ngây ngốc đến mức đổi làn đường nhưng phản ứng cũng khá nhanh, phanh xe lại...

Hai xe thật sự là quá gần rồi, dù người điều khiển xe bên phía đối diện đã phanh lại cực kì đúng lúc nhưng Lâm Thiến vẫn không có phản ứng nào nên xe cô đâm vào chiếc xe đối diện. Đầu cô đập vào tay lái, đi động ở trong tay lại rơi xuống.

Qua thật lâu, người phụ nữ trong chiếc xe đối diện đã tỉnh lại. Bởi vì có dây an toàn giữ lại nên cô không bị thương nặng. Mở cửa, xuống xe, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện, chính là người đại diện của Tả Tư Ninh – Lan Tả. Cô lau trán, nhủu mày đi tới xe của Lâm Thiến.

Lan Tả hôm nay có đặc biệt nhiều chuyện phiền lòng, không nghĩ tới lại gặp sát thủ xa lộ, trong lòng nổi giận lôi đình, muốn giáo dục người lái xe thật tốt. Cô gõ cửa xe một hồi lâu, kết quả phát hiện người phụ nữ trong xe vẫn gục trên tay lái, bộ dáng là hôn mê rồi, hoặc là...

Lan Tả liếc mắt nhìn chiếc xe một cái: xe thể thao Maserati, không có mấy trăm vạn thì đừng hòng sờ tới, hiển nhiên chủ xe là người giàu có, nếu cô ta xảy ra chuyện, dù không phải lỗi do mình thì người nhà của cô ta cũng sẽ đổi trắng thay đen. Lan Tả nặng nề gõ cửa xe, một bên quay điện thoại gọi cấp cứu.

Kết một tiếng, khóa cửa mở ra, người phụ nữ gục ở tay lái chậm rãi ngẩng lên, xoay mặt, đôi mắt phủ sương mù liếc nhìn người ngoài cửa sổ một cái, lắc lắc đầu.

Khi nhìn thấy khuôn mặt đó, Lan Tà chấn kinh: là nó! Lâm Thiển! Cô theo bản năng tắt điện thoại trong tay, vội vàng mở cửa xe, mang Lâm Thiển ra, giọng nói vô cùng lo lắng: “Cháu có khỏe không? Cô mang cháu đi bệnh viện.”

Lâm Thiển lúc này cực kì choáng váng, tuy mình vừa rồi cũng có phản lại nhưng vẫn bị đâm không nhẹ, hơn nữa lúc bị đâm lại đang khom người xuống nên tay lái đánh càng đánh mạnh vào đầu. Hiện tại cô không biết là ai đang nói chuyện, lắc đầu theo bản năng. Chỉ cái động tác đơn giản vậy thôi mà cực kì khó khăn, cô cảm thấy mí mắt của mình càng ngày càng nặng...

Trong lúc nhắm mắt lại, cô thoáng nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của người phụ nữ, đột nhiên cảm thấy cô ta cực kì giống một người, tâm tình dè dặt nhiều năm mãnh liệt phóng ra: “Cô...”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Nhiều thông tin

Sau khi nói rõ tình huống cho cảnh sát giao thông, Lan Tà quay lại phòng bệnh nhìn Lâm Thiển một cái. Đứa bé kia ngủ không an ổn, trong lúc ngủ vẫn cau mày.

Xoay người muốn đi, một người mặc áo blouse trắng bước vào, không nhìn cô liền hỏi một câu: “Cô là người nhà của bệnh nhân? Tôi muốn biết người bệnh có tiền sử bệnh tâm thần không?”

Bệnh tâm thần? Lan Tà nở nụ cười: “Làm sao có thể? Đứa nhỏ này từ bé đã được hầu hạ vô cùng tốt, làm sao có thể có bệnh tâm thần?” Cô liếc mắt đánh giá người thầy thuốc một cái. Đây là một người đàn ông trẻ, chỉ tầm ba mươi tuổi. Tuổi trẻ như vậy mà đã là bác sĩ trưởng, xem ra tiền đồ vô lượng. Nhưng dù sao thì trẻ tuổi nên kinh nghiệm lâm sàng còn nông, cho rằng con gái của Lâm Chấn Hải bị bệnh tâm thần, đây không phải quá buồn cười sao? Lan Tà nhìn vị bác sĩ, cảm thấy đáng tiếc, nghĩ rằng đường sự nghiệp của hắn có phần gặp ghênh rồi.

Người bác sĩ trẻ có một cặp lông mi rất dài, hắn cúi đầu xem xét báo cáo sơ bộ, giọng điệu cực kì bình tĩnh: “Trong bụng người bệnh còn có một phần được phẩm chưa tiêu hóa hết. Trên cơ bản có thể xác định là fluoxetine.” Hắn đặt tài liệu xuống, ngẩng đầu lên, đôi má lúm đồng tiền hiện lên, cũng bởi vậy có vài phần đáng yêu nhưng cặp mắt kia lại cực kì sắc bén, giống như kính hiển vi, có thể nhìn rõ ràng góc ngách trong nội tạng con người.

Hắn thu hồi ánh mắt nhìn Lan Tà, giọng nói bình tĩnh: “Nếu người bệnh gạt người trong nhà, như vậy cực kì nguy hiểm. Bởi vì bệnh tâm thần vô cùng đặc thù, ngoại trừ sử dụng thuốc ở bên ngoài còn phải phối hợp trị liệu tâm lý, cần có người nhà, bạn bè cổ vũ.”

Lan Tà không hiểu: “Fluoxetine là thuốc gì?”

Bác sĩ chạy tới trước giường bệnh của Lâm Thiển, kiểm tra số liệu chỉ tiết một chút: “Chính là giải muộn phiền, trị liệu chứng uất ức.”

Chứng uất ức! Lan Tà kinh ngạc tới đỉnh: đứa nhỏ này làm sao có thể? Được nuôi lớn giống như công chúa, làm sao lại có chuyện uất ức?

Lúc xuất viện, Lan Tà còn nghĩ mãi về vấn đề này, đồng thời cô nhớ lại bộ dáng ủy khuất trước khi hôn mê của Lâm Thiển. Trong trí nhớ của cô, cô bé Lâm Thiển kia là một tiểu công chúa hoạt bát sáng sủa. Tối cùng là có chuyện gì làm cô biến thành bộ dáng ngày hôm nay?

Quá khứ như một đoạn phim lóe lên trong đầu Lan Tà. Đó là đoạn thời gian tối tăm trong đời cô, mỗi lần cô nhớ lại đều ươn ướt hốc mắt. Hình ảnh bắt đầu: cô đang khóc, muốn đi ra ngoài, muốn gặp bạn trai, nói cho hắn biết: honey, chúng ta có một đứa con rồi. Trên hình ảnh lại xuất hiện một bóng dáng hắc ám, đó là một người đàn ông, hắn giận dữ mắng mỏ: tao đối xử với mày thật tốt quá, khiến cho mày không biết tốt xấu như vậy. Nói cho mày biết, đứa bé kia không thể lưu.

Thân thể Lan Tà run lên, bởi vì câu nói kia mà ba năm liền cô mơ thấy ác mộng. Mỗi đêm đều thấy đứa nhỏ mới sinh bị cắt đứt cổ họng. Đoạn thời gian kia cô giống như nữ quỷ, nếu không có đứa trẻ khả ái đáng yêu Lâm Thiển ở bên cạnh, có lẽ tinh thần của cô còn sa sút hơn nữa, có khi về sau không thể rời nhà trốn đi, cũng sẽ không thể cố gắng làm việc, không thể cố gắng tìm con nữa.

Lan Tà quay đầu nhìn lại, bệnh viện đã ở rất xa rồi. Cô nghĩ: người nhà họ Lâm sẽ tới chiếu cố đứa bé kia, Lâm Chấn Hải đối với người bên cạnh luôn bảo hộ rất kĩ càng, kĩ đến mức không cho người ngoài tiếp cận.

Cười lạnh một cái, cô lên xe rồi đi.

Hàn Duệ tìm mọi góc ngách của công viên giải trí, lại hỏi từng quản lý viên ở mỗi trò chơi: “Có nhìn thấy một người đàn ông tầm ba mươi tuổi dẫn theo một đứa bé khoảng bốn năm tuổi tới chơi không?”

Đáp án cực kì nhất trí: lắc đầu.

Anh vẫn chưa chết tâm, chờ ở cửa công viên một lúc lâu nhưng người ra vào công viên giải trí thực sự nhiều lắm, anh liệu có bỏ lỡ một chút?

Anh lái xe đến siêu thị bên cạnh mua một chồng giấy bút, dựa vào ấn tượng, vẽ vẽ một lúc ra bộ dáng của đứa nhỏ và Lục Lệ Thành. Lúc này anh sùng sốt một chút, bởi vì anh nhớ tới lúc vẽ tranh khóa thân của Tư Ninh, thân hình của cô quả thực không tệ. Nghĩ vậy anh nở nụ cười. Sau đó hoàn hồn lại, vẽ thêm vài tấm.

Không lâu sau, ở công viên giải trí xuất hiện một màn như vậy: vài người cầm trong tay một tờ giấy, tới từng ngõ ngách trong công viên, vừa tìm vừa hỏi thăm: có nhìn thấy người đàn ông cùng với đứa bé này không?

Mấy học sinh vừa đi ra vừa cười nói.

Học sinh A che miệng cười: “Các cậu có gặp họ không?”

B lắc đầu cười: “Đừng nói nữa, mình đi đến đâu cũng có người hỏi: có thấy hai người này không. Mình thấy giống như là cảnh sát đi bắt người vậy.”

C làm ra bộ dáng suy tư: “Mình thì cảm thấy...”

A và B cùng lúc nói: “Gi?”

C nhếch miệng cười thẹn thùng: “Bức vẽ kia vẽ khá đẹp, mình muốn bán su.”

Âm thanh hô cất liên tục không ngừng vang lên.

Đi ngay bên cạnh bọn họ, khoe miệng Hàn Duệ không thể không co giật một chút.

Những người này là do anh thuê, ở trước mỗi trò chơi đều an bài một, hai người, mà chính anh thì chịu trách nhiệm tại lối ra. Như vậy có thể nói là bao trùm toàn bộ công viên giải trí. Chỉ cần người còn ở trong công viên giải trí, nhất định sẽ tìm được.

Đúng là, Hàn Duệ nhìn thoáng sắc trời, cũng đã muộn rồi, chỉ còn một chút nữa là công viên sẽ đóng cửa. Có thể bọn họ đã không còn ở bên trong rồi.

Tà Tư Ninh ở nhà ngơ ngẩn đến phát hoảng: Lâm Thiến đột nhiên biến mất, gọi điện thoại cũng không nghe. Ý tứ của cô ta rốt cục là như thế nào? Chơi trò tâm lý chiến hay là chơi mình đây?

Cô không cam lòng, lần nữa bấm điện thoại di động của Lâm Thiến. Sau một hồi tiếng bíp bíp là một giọng nói: “Số điện thoại bạn gọi hiện thời không liên lạc được, xin...”

Lời nhắc nhở này còn chưa niệm xong thì đột nhiên một tiếng “Alô” xuất hiện. Nghe giọng như là đàn ông, Tư Ninh kiểm tra số điện thoại mình gọi đi, xem có phải mình gọi nhầm cho người khác không.

Đối phương thấy không có người đáp lời bèn hỏi: “Xin lỗi, cần tìm ai?”

Tư Ninh lên tiếng: “Tôi tìm Lâm Thiến.”

Lúc cúp điện thoại Tư Ninh nghi hoặc, Lâm Thiến không phải đi cùng Hàn Duệ sao? Sao lại bị tai nạn xe cộ phải vào bệnh viện? Nếu như vậy, liệu Hàn Duệ có ở bệnh viện hay không?

Cô khăn trương lấy ví, đổi giày đi ra khỏi cửa.

Lúc ngồi trong taxi, cô không khống chế được ý nghĩ: nếu Hàn Duệ cả đời tàn tật gì gì đó thì làm sao bây giờ? Mình nên chiếu cố anh ba năm hay là... cả đời?

Cả đời rất dài, ngẫm lại thì thấy chắc không chịu đựng nổi. Trong đầu Tà Tư Ninh không ngừng trình diễn một màn: Hàn Duệ tóc trắng xóa ngồi trên xe lăn, âm ỉ nói với vợ mình muốn đi ỉa... mà Hữu Hữu anh tuần đứng ở bên kia, một tay ôm lấy vợ, hô to: mẹ, thay tã cho con của con đi...

Thân thể Tà Tư Ninh chấn động không dứt, bị tưởng tượng của chính mình làm cho dờ khóc dờ cười.

Tại bệnh viện, y tá trưởng đi tuần phòng, lúc đến trước giường Lâm Thiến, cô nhìn người đàn ông mặc áo blouse trắng đang ngồi ở trên giường, ở một tiếng.

Người bác sĩ trẻ quay đầu lại, mỉm cười sáng lạn: “Y tá trưởng, cô đã tới a.”

Thần sắc y tá trưởng đột nhiên thay đổi: “Diệp Quân, làm sao anh lại mặc áo blouse.”

Thấy y tá trưởng đưa tay muốn bắt hẩn, Diệp Quân vội vàng bò lên giường Lâm Thiến, ôm lấy cô, gào thét: “Y tá Đồ, cô đừng làm loạn, nếu thương tổn cô ấy thì ba cô ấy sẽ đánh cô a!”

Lâm Thiến cảm giác lông mi ngửa ngửa, cô nháy vài cái rồi mờ to mắt. Tình cảnh trước mắt làm cô thấy xa lạ. Một khuôn mặt dựa vào má cô, là một người đàn ông trẻ, mà sao hẩn lại nằm cùng giường với mình?

Lâm Thiến nhú mày, nhìn bốn phía, màu trắng đến chói mắt, chai truyền dịch... đây là bệnh viện?

Cô nghiêng mặt để mặt mình đối diện với người đàn ông, giọng nói bình tĩnh đến lạnh nhạt: “Đi xuống!”

Biểu tình của y tá trưởng hung hãn: “Diệp Quân! Nếu anh không xuống, tôi sẽ bảo Tôn Y đến xem anh.” Tôn Y là người đáng sợ nhất trong bệnh viện, nhất là đối với người bệnh tâm thần. Người nào nằm viện cũng đều quen biết hẩn.

Lời này quả nhiên hữu dụng, Diệp Quân lập tức nhảy xuống, đứng nghiêm. Hẩn trừng mắt nhìn Lâm Thiến: “Em gái xinh đẹp, anh biết bí mật của em... có thời gian thì tới tìm anh. Anh ở trên lầu, hai mươi tư giờ đều ở đây. A, không đúng...” Hẩn đột nhiên cúi đầu, dán tai bên tai Lâm Thiến: “Thình thoảng anh sẽ trộm ra ngoài, đừng nói cho bọn họ biết a.”

Y tá trưởng nói câu xin lỗi rồi mang Diệp Quân ra ngoài. Cô cởi áo blouse trắng của hẩn xuống làm lộ ra bộ đồ bệnh nhân mặc ở bên trong. Trước khi đi hẩn còn quay đầu lại nhìn Lâm Thiến.

Lâm Thiến thấy trong mắt hẩn có một loại cảm giác điên cuồng. Nói thế nào đây, người này trộm áo blouse, bò lên giường người khác giống như trẻ con, không điên thì cũng ngu, mà trên mặt hẩn, cái lúm đồng tiền, còn có nụ cười vô hại, nhìn trông rất thuần túy.

Tôi biết bí mật của cô... lời của hẩn vốn chỉ là lời điên khùng hay là...

Lâm Thiến nhận nhậ nỡ nụ cười, mình lại tin lời người điên nói, mình cũng điên rồi sao?

Cô cảm thấy đau đầu, tay khẽ chạm vào băng gạc trên đầu. Cô cố gắng nhớ lại, đến lúc khôi phục trí nhớ, cô hình như nghe điện thoại lúc lái xe, rồi đâm xe. Sau đó cô hình như đem một người phụ nữ nào đó trở thành cô của mình... Cô còn nhớ rõ khuôn mặt của người kia rất giống với cô của mình, không biết giờ này cô ở nơi nào.

Dờ ống tiêm trên tay, cô thay đổi y phục, thu thập đồ đạc của mình rồi đi ra. Cô không thích mùi bệnh viện.

Lúc mở cửa cô không ngờ có một người, Lâm Thiến chống lại ánh mắt của Tả Tư Ninh, treo lên nụ cười thường lệ: “Sao cô lại ở trong này?”

Trên đầu Lâm Thiến quấn băng gạc xem ra càng thêm đậm đặc đáng yêu, nụ cười của cô vẫn như cũ, điềm nhiên, đậm đặc như gió, không biết là do gia đạo tốt hay là vì cái gì khác. Tư Ninh ít khi gặp Lâm Thiến nhưng khắc sâu ấn tượng đối với cô, đại khái bởi vì người phụ nữ này rất giống với đại gia khuê tú truyền thống, không giống với người hiện đại cho lắm.

Tả Tư Ninh cười trả lễ: “Lúc gọi điện thoại cho cô, có người đàn ông nói cô ở trong này.”

Lâm Thiến nghĩ tới lời của người kia: tôi biết bí mật của cô. Hẩn nói chính là chuyện này sao? Nhận nhậ nỡ nụ cười, cô nghĩ có nên đi tìm người nọ hay không, nghe xem hẩn còn có thể nói những lời điên khùng nào nữa.

Lúc Lâm Thiến thất thần, Tả Tư Ninh nhìn xung quanh một cái, cô có phần sốt ruột: “Hàn Duệ đâu?”

Lâm Thiến chỉ ngón tay ra bên ngoài: “Hàn Duệ không ở đây, chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Đi vài bước, cô quay đầu, giọng nói vô cùng thân thiết: “Cô đã ăn cơm tối chưa?”

Tả Tư Ninh nghi hoặc, không hiểu trạng thái lúc này của Lâm Thiến. Tai nạn xe cộ không phải chuyện nhỏ, trên đầu còn quấn băng gạc, hiển nhiên là bị đâm không nhẹ. Bác sĩ cho phép cô xuất viện sao?

Dừng chân lại, Tả Tư Ninh nhìn thoáng qua giường bệnh. Trên đó còn có bộ đồ bệnh nhân, được xếp phẳng, hẩn là vừa mới thay ra không lâu. Bên cạnh còn có một bình truyền còn thừa tới tận nửa bình, liếc nhìn Lâm Thiến phía trước, trong lòng liền sáng tỏ.

Cô bước nhanh đuổi theo Lâm Thiến, vỗ bờ vai của cô: “Cô muốn xuất viện? Bác sĩ cho phép sao?”

Lâm Thiến dừng lại, hai ba giây sau mới gật đầu, nhẹ giọng nói một câu: “Cảm ơn cô đã quan tâm, tí nữa ba của tôi sẽ phái người tới đón. Chúng ta có thể đi ăn cơm trước.”

Nghe xong lời này, Tả Tư Ninh không do dự nữa, cô cũng có một vài vấn đề muốn nói rõ ràng với Lâm Thiến.

Ở phòng riêng trong một quán ăn Trung Quốc, người phục vụ sau khi bày biện món ăn liền đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn có Lâm Thiến và Tả Tư Ninh.

Hai người đều yên tĩnh chờ đối phương mở miệng, giống như là cao thủ so chiêu với nhau. Đối phương ra chiêu ra sao, mình ứng đối như thế nào. Đương nhiên Tà Tư Ninh không thể không thừa nhận, dùng từ cao thủ để hình dung bản thân thì có chút không biết xấu hổ bởi vì đầu óc của cô không được tốt lắm.

Lâm Thiến uống một hớp nước, nhìn bình hoa trên bàn cười yếu ớt: “Bình hoa này rất đẹp mắt.”

Tà Tư Ninh gật đầu, không nghĩ tới Lâm Thiến bắt đầu như thế này nên không biết tiếp chuyện thế nào? Cô nghĩ tới có nên dùng chút từ ngữ biểu lộ bình hoa đẹp như thế nào? Mỹ lệ? Đẹp mắt? Nghe không khác với từ đẹp cho lắm... Vào thời điểm này cô có phần áy náy, vốn từ của mình thật nghèo nàn, thật là phải xin lỗi giáo sư ngữ văn rồi.

Trong lúc cô còn chưa nghĩ thông, Lâm Thiến thu hồi ý cười, cầm tay của Tà Tư Ninh, giọng thành khẩn: “Hoa nở đẹp là nhờ ở đất tốt mà không phải ở trong bình hoa. Cho nên bình hoa đẹp chỉ là uống công.” Cô thâm sâu nhìn Tà Tư Ninh một cái, trong mắt muốn biểu đạt hàm nghĩa chìm sâu trong lời nói của cô, bất quá, cực kì hiển nhiên, Tà Tư Ninh không thể đọc hiểu.

Theo bản năng, Tà Tư Ninh rút tay trở về. Cô cực kì cố gắng phiên dịch lời nói của đối phương nhưng mà lời nói cứ như đề bài ngữ văn: hoa chỉ ai, bình hoa bày tỏ cái gì. Đáng tiếc, đã nói qua, đầu cô không được nhanh nhạy cho lắm, cho nên cô thở dài một hơi: “Lâm Thiến, cô nói thẳng ra đi.”

Thái độ Lâm Thiến kiên định, giọng điệu mạnh mẽ: “Rời xa Hàn Duệ đi, chỗ của cô không có đất cho Hàn Duệ. Cô ở cùng anh ấy sẽ làm cho anh ấy thất bại.”

Tà Tư Ninh minh bạch: nguyên lai mình là bình hoa, đất là Lâm Thiến còn hoa là Hàn Duệ.

Cô thở dài, nói chuyện với người văn vẻ thật là mệt chết.

Bất quá cô không thể không thừa nhận: người ta lấy cái ví dụ này thật tốt, nhiều hình tượng a. Đích xác không ít người cảm thấy mình chỉ là bình hoa, trừ bỏ khuôn mặt, vóc dáng liền không có ưu điểm gì rồi. Đúng là, mấu chốt nhưng lại ở chỗ, đóa hoa Hàn Duệ đã cắm vào trong bình hoa này rồi, nếu đem trồng lại trong đất liệu có cắm rễ nở hoa lần thứ hai hay sao?

Lông mi Tà Tư Ninh không tự giác nhướng lên, cười gay gắt: “Thật xin lỗi, tôi không biết lúc trước cảm tình của cô và Hàn Duệ như thế nào, nhưng tôi và anh ấy không phải đùa giỡn mà kết hôn. Trừ phi anh ấy nói chúng tôi không thích hợp, muốn ly hôn. Cho nên chuyện chia tay hay không chia tay thực không phải là chuyện của cô.”

Lâm Thiến vừa nghe vừa gật đầu tựa hồ cực kì đồng ý với lời nói của Tư Ninh. Sau khi kiên nhẫn nghe xong, cô vẫn nở nụ cười tao nhã: “Tôi thích bộ dáng kiên định của cô, có phần ngoài sức tưởng tượng của tôi, bất quá...”

Bởi vì người phục vụ mang thức ăn lên nên cô bị ngắt lời. Sau đó thì cô cũng không tiếp tục chủ đề này nữa, giống như không có gì phát sinh, tiếp tục cùng Tà Tư Ninh ăn cơm.

Tà Tư Ninh không có khẩu vị, chỉ ăn vài miếng liền ngừng lại. Cô ngược ra ngoài cửa sổ xem trời. Trời cũng có vẻ tối, bỗng nhiên nhớ tới một việc: “Không còn sớm, nếu cô không có gì muốn nói, tôi về nhà trước.” Nói không chừng Hàn Duệ đã tìm được con trai rồi.

Lâm Thiến ưu nhã dùng khăn lau miệng: “Thật không nhìn ra là cô đã sanh con, còn có người tên Lục Lệ Thành kia, quan hệ của hắn và cô hình như cũng cực kì phức tạp.” Cô thâm thiết nhìn Tà Tư Ninh, giọng nói thân cận: “Tà Tư Ninh, suy nghĩ thật kĩ lời tôi, bất luận có vấn đề gì đều có thể tới gặp tôi. Nói không chừng tôi có thể giúp cô.”

Tà Tư Ninh lễ phép nói lời cảm ơn, quyết đoán rời đi.

Lâm Thiến ở tại chỗ mỉm cười, bình tĩnh ăn chỗ thức ăn còn lại. Ăn xong, cô mở danh sách các cuộc gọi gần đây, gọi đến một số điện thoại cũ: “Tìm được bọn họ không? Không nên tổn thương đứa bé, dẫn nó đến chỗ tôi.”

Nói chuyện điện thoại xong, đầu cô có phần đau, lại nở nụ cười: A Duệ, đây là con của anh sao? Em tò mò trông nó như thế nào...

Mãi đến khi công viên đóng cửa, tất cả mọi người đi ra ngoài, không ai trong số những người được Hàn Duệ thuê tìm được đứa nhỏ. Không thu hoạch được gì, Hàn Duệ đành trở về nhà. Lúc lái xe anh một mực suy nghĩ phải an ủi Tà Tư Ninh như thế nào, cô chờ đợi sốt ruột ra sao. Vốn anh muốn gọi điện thoại về nhưng cảm giác rằng nói qua điện thoại không được rõ ràng, ngộ nhờ Tà Tư Ninh có hành động quá khích nào đó, mình không ở bên cạnh cô nên không yên tâm, cho nên quyết định về nhà, gấp mặt nói trực tiếp với cô.

Nghĩ đến khả năng Tà Tư Ninh chờ con trai vẫn chưa ăn cơm nên anh mua cơm hộp về nhà.

Mang theo một túi đồ ăn thật lớn, Hàn Duệ dừng lại, lấy thẻ mở cửa.

Ngoài dự liệu của anh, Tà Tư Ninh không có ở nhà. Hàn Duệ tìm tất cả các gian phòng đều không có thấy bóng dáng của cô. Anh có phần tức giận: cô lại chạy đi nơi nào rồi? Chẳng lẽ chờ không được nên cô chạy ra ngoài tìm con rồi sao?

Để đồ ăn xuống, Hàn Duệ đi xuống lầu. Anh hỏi bảo vệ có nhìn thấy Tà Tư Ninh không. Bảo vệ là một người trung niên, tầm năm mươi mấy tuổi, đang

xem TV. Lúc bị cắt ngang tâm tình ông không được tốt nên giọng điệu có phần gắt gỏng: “Người đông như vậy làm sao tôi nhớ được, muốn tìm người thì đi hỏi cảnh sát đi.”

Xác nhận rằng người bảo vệ thật sự không biết nên Hàn Duệ cũng không dây dưa. Anh đi đến phòng quản lý muốn xem băng ghi hình tòa nhà. Trong văn phòng, nhân viên nói không có mệnh lệnh thì không được phép xem. Sau cùng, nhân viên hoài nghi nhìn anh một cái: “Hàn tiên sinh, người phụ nữ đó thật là vợ của ngài?”

Hàn Duệ nghi hoặc, lại nghe thấy nhân viên tự thì thầm nói: “Minh còn cứ tưởng là Lâm tiểu thư chứ.”

Hàn Duệ quay người đi. Chuyện của mình không cần giải thích với người khác. Anh còn phải tìm Tư Ninh, lần đầu tiên anh thấy tìm người chính là một việc đau đầu.

Nhân viên công tác nhìn Hàn Duệ đi mất, thở dài một hơi: điều kiện của Lâm tiểu thư thật tốt, sao lại không chọn cô ấy?

Không lâu sau cánh cửa văn phòng lại mở ra, nhân viên buột miệng: “Sao ngài lại quay lại?” Nhìn lại, hấn sợ đến ngậy người.

Tà Tư Ninh liếc nhìn nhân viên công tác một cái, có chút không giải thích được: “Thật ngại quá, tôi không có thẻ phòng, lúc ra ngoài quên mang theo...”

Nhân viên công tác phản ứng kịp, vẻ mặt bối rối: “Tôi nói, hai vợ chồng nhà cô có phải trêu đùa tôi không? Một người thì đòi xem băng ghi hình, mọi người thì đòi thẻ phòng. Hai người làm cái gì vậy? Rảnh rồi không có chuyện gì làm thì đi trêu người à? Tôi nói cho cô...”

Hấn còn nói chưa xong Tà Tư Ninh đã đẩy cửa đi ra ngoài. Cô nghe thấy Hàn Duệ đã về nhà, anh không có sao chứ? Anh đã tìm thấy con chưa? Anh... Tà Tư Ninh thừa nhận mình có phần muốn gặp anh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chúng ta sinh một đứa bé đi

Cửa mở ra, sói con ngồi chồm hổm như Thần giữ cửa nhìn chằm chằm người ở ngoài cửa – Tà Tư Ninh. Nó ngạo mạn nâng đầu, ánh mắt khinh miệt như muốn truyền đạt một tin tức: cô đi đâu, sao giờ mới về?

Tà Tư Ninh kinh sợ ngồi xuống, cách sói con chừng hai, ba bước để đề phòng nó phác tác thú tính nhào vào cô. Giọng cô hạ thấp, cố thương lượng: “Sói con, em nhường chị một chút, chị vào nhà làm món ngon cho em.”

Sói con tựa hồ hừ một hơi, xoay mặt làm bộ đáng: “Hừ! tôi không rảnh mà quan tâm cô.” Bộ đáng còn kiêu ngạo hơn nhiều so với chủ nhân của nó.

Tà Tư Ninh hoàn toàn có thể vượt qua nó để đi vào nhưng cô không muốn bước qua đầu sói con. Cô vẫn có chút sợ hãi, vạn nhất nó không vui khi có người bước qua người nó thì sao? Tuy đã ở cùng sói con được một thời gian nhưng Tà Tư Ninh vẫn bảo trì kính nhi viễn chi với sói con, nào dám thân cận cùng với nó.

Sau cùng bất đắc dĩ, cô lên tiếng: “Hàn Duệ, anh ở nhà không?”

Đợi thật lâu, trong phòng truyền đến một câu chất vấn, giọng trầm thấp: “Em đã trở lại rồi sao?”

Là âm thanh của Hàn Duệ. Tà Tư Ninh an tâm, tuy không rõ chính mình đang lo lắng cái gì, là vì Lâm Thiên? Không biết, đối với loại chuyện tình không rõ ràng như thế này thì cô tự động lựa chọn không thêm nghĩ đến nữa. Lòng người quá rắc rối, cô chẳng muốn đi đoán, đương nhiên bao gồm cả chính mình.

Đại khái là thấy Tà Tư Ninh chậm chạp không chịu vào nhà, Hàn Duệ rốt cục đi ra cửa. Anh nhìn Tà Tư Ninh đang ngồi xõm dưới đất, nhíu mày khó hiểu: “Em đang tự phạt mình hay sao?”

Tà Tư Ninh cảm thấy truyện cười này khá nhạt, nhưng cô vẫn phối hợp nở nụ cười: “Em không phải chào hỏi với sói con sao? Lâu không gặp nó rồi.”

Hàn Duệ liếc nhìn sói con một cái, trong lòng bỗng nhiên sáng tỏ: cô vẫn sợ sói con sao? Kì thật lúc này anh thật muốn để mặc cô ở đó “chào hỏi” sói con thật tốt nhưng sợ cô lại chạy loạn ra ngoài nên anh cho sói con về ổ.

Tà Tư Ninh vào nhà nhưng không ngồi xuống, lại nghe thấy Hàn Duệ quát lạnh: “Không phải bảo em ở nhà chờ sao? Sao lại chạy đi đâu vậy? Một người lớn đầu như vậy sao lại để mọi người không ngừng lo lắng.”

Lời này nghe thế nào cũng thấy quái dị, giống như người lớn nói với trẻ con vậy. Tà Tư Ninh lắc đầu, há mồm nói không lên lời. Chẳng lẽ lại nói là đi gặp

Lâm Thiên bởi vì lo lắng anh có chuyện sao? Lời này nghe như thế nào cũng giống như lấy cớ, vẫn không nên nói ra là hơn. Cô cúi đầu nhìn ngón chân: “Em đi gặp một người bạn, đứng rồi, anh có tin tức gì không?” Nghĩ đến con, Tà Tư Ninh ngẩng đầu, ánh mắt chờ mong: “Tìm được không?”

Thấy Hàn Duệ lắc đầu, cô đoán được kết cục, cô gật đầu: “Không sao, ngày mai em lại đi tìm, nhất định có chỗ em quên không nghĩ tới.”

Hàn Duệ nhìn cô, có chút thất bại bởi vì anh không biết nơi kỉ niệm của cô và người đàn ông khác. Điều này làm cho anh cảm thấy địa vị làm chồng của mình bị khiêu chiến. Đáng nhẽ ra, là một người đàn ông phong độ, anh không nên hỏi chuyện quá khứ của Tà Tư Ninh nhưng mà... vứt mẹ cái phong độ đó đi, anh không thể không hỏi: “Em hiện tại nên giải thích đi thôi?”

Giải thích? Đúng là mình thiếu anh một lời giải thích... Tà Tư Ninh nghĩ đến cái này lại cảm thấy chút hoảng hốt bởi vì cô không xác định, nếu thẳng thắn nói ra, quan hệ yếu ớt của cô và Hàn Duệ còn có thể tiếp tục hay không? Nhưng phàm là người đàn ông bình thường đều không chịu đựng được loại tình huống này. Tuy nhiên cô dù có bị đánh chết đi nữa cũng không chịu thừa nhận đây là phản bội, bởi vì bọn họ từ đầu đến giờ đều không phải vì tình yêu, không phải sao?

Nếu không có tình yêu thì có thể nói ra sự thực, nhiều nhất là anh sẽ phát hỏa lên, sẽ tung hê mọi chuyện, tiền mình nợ anh mình nên trả lại cho anh một phen cũng không thiếu...

Cô có phần đau lòng, bởi vì thiếu của anh không ít tiền nha... còn cái khác thì thôi đi. Chuyện bọn họ đã làm thì cứ coi như là đàn ông, đàn bà giúp đỡ nhau phát tiết dục vọng của thân thể, ai cũng không chiếm tiện nghi của ai.

Nghĩ thông suốt những thứ này Tà Tư Ninh liền không do dự: “Có rượu không?”

Uống chút rượu thêm can đảm, cũng dễ nói chuyện hơn.

Hàn Duệ lấy một tá bia từ trong tủ lạnh, đi ra ngoài, trong phòng khách không có ai. Anh vừa có phản sốt ruột lại có điểm tức giận, không biết cô lại đi nơi nào rồi.

Bỗng nhiên anh nghĩ tới một chỗ, dựa vào trực giác nhìn ra, quả nhiên cửa phòng ngủ đã bị mở ra. Qua khe cửa có thể nhìn thấy một người phụ nữ đang bê cái đi văng ra ban công.

Hàn Duệ vội vàng đi qua, đứng cách cô chừng hai bước nhìn cô bận rộn điều chỉnh phương vị hai chiếc đi văng. Nhìn thấy cô tựa như hài lòng sau đó quay người.

“A!” Tà Tư Ninh phát ra một tiếng hét kinh hãi. Cô vỗ ngực, nhũn mảy: “Anh sao lại giống như ma vậy? Thật là dọa người.”

Hàn Duệ liếc cô một cái, tự nằm xuống một chiếc đi văng: “Anh quang minh chính đại, là em có tật giật mình.”

Lòng dạ Tà Tư Ninh quả thực có hẹp hòi một chút, dưới bầu trời đêm, gió thổi mát mẻ như vậy, uống rượu tâm tình thì nên bình tâm tĩnh khí, không nên thẹn quá thành giận mà ra tay đánh người đứng không? Đương nhiên lời này chỉ là vui đùa, trong lòng cô thật sự mong rằng Hàn Duệ có thể thấu hiểu một chút.

Trời dần dần tối sầm, gió thổi, nhiệt độ trên ban công cũng trở nên lạnh lạnh, hơn nữa bia cũng lạnh lẽo như vậy nên càng uống lại càng tỉnh. Sau khi Tà Tư Ninh uống hết cả hai chai, dọn người muốn đi lấy thêm.

Hàn Duệ bắt lấy tay cô, mặt không thay đổi: “Em muốn uống rượu giải sầu, đem mình uống say sao?”

Tà Tư Ninh á khẩu không trả lời được, khả năng là trong tiềm thức cô muốn như vậy.

“Chờ đấy!” Hàn Duệ phun ra hai chữ rồi đi vào nhà, không biết làm cái gì.

Tà Tư Ninh uống trộm một ngụm, bia lạnh uống rất ngon lại không bị say nhưng chưa uống xong, bia đã bị người đoạt lấy.

Chống lại vẻ mặt ần ần tức giận của Hàn Duệ, Tà Tư Ninh có chút chột dạ, đồng thời mũi cô ngửi thấy một mùi thơm, từ trên người Hàn Duệ phát ra, thực ra phải nói là từ tay của anh phát ra...

Trên tay anh là một nắm con thức ăn nhìn thật ngon lành. “Ăn cơm trước đi.” Hàn Duệ biết Tà Tư Ninh nhất định chưa có ăn cơm, bụng rỗng mà trút bia như vậy rất dễ say.

Tà Tư Ninh có chút vui mừng: “Anh làm sao?” Chỉ vài phút ngắn ngủi mà Hàn Duệ có thể làm ra một bữa tiệc sắc hương vị đầy đủ như vậy sao? Anh thật là thâm tàng bất lộ quá đi...

Hàn Duệ không muốn phá tan ảo tưởng tốt đẹp của cô. Đồ ăn này tốt xấu gì thì cũng là anh vừa hâm nóng lại, coi như là anh nấu đi?

Anh nhìn thấy cô ăn vô cùng ngon miệng, vừa ăn vừa không ngừng khích lệ tay nghề của anh. Tâm tình anh đột nhiên tốt lên nhiều, tựa hồ còn có một chút hương vị hạnh phúc.

Như vậy là đủ rồi!

Anh muốn nghe chuyện quá khứ của Tà Tư Ninh, nhưng điều đó cũng chỉ là phơi bày vết sẹo của cô ra, ngoại trừ để đó ra anh còn có thể làm được gì? Ly hôn sao? Anh biết chuyện này tuyệt đối không thể. Lúc trước, khi anh lựa chọn Tà Tư Ninh, anh đã phớt người điều tra cô. Anh sớm đã biết được chuyện nọ chuyện kia. Bây giờ anh để ý như vậy vì trong quá trình có điểm đột biến lớn, rất lớn, nên anh nhất thời chưa kịp lấy lại cảm xúc.

Đứa bé kia hoàn toàn ngoài ý liệu, anh chưa bao giờ biết Tà Tư Ninh có một đứa con, mà đứa bé kia anh lại muốn thu dưỡng. Cái duyên phận sâu xa ràng buộc này làm cho anh có phần không biết nên lựa chọn thế nào.

Ăn cơm, lại uống rượu, Tà Tư Ninh cảm thấy mình thỏa mãn rồi. Cô thở sâu một hơi, há mồm “Kì thật chúng ta...” chúng ta trước kia đã biết nhau.

Lời đạo đầu của cô còn chưa nói hết thì đã bị bóng dáng của anh bao trùm, trên môi mát rượi, nụ hôn mát mẻ giống như tuyết mùa đông.

Cô nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt, có phần cảm giác đầu vàng mắt hoa: không muốn nghe mình giải thích sao?

Hàn Duệ quả thật bị kích thích. Nụ hôn này còn mãnh liệt hơn nhiều so với dự đoán của anh. Ban đầu anh chỉ muốn hôn cô để cho cô dừng lại. Chẳng qua là hôn hôn một lúc, cổ động tình kia lại càng mãnh liệt. Anh nhớ rõ cô bé vài năm trước, không có tiếng tăm gì nhưng lại quật cường và nổi loạn. Có lẽ vì những khí chất tương đồng với nhau nên cô có một lực hấp dẫn không nhỏ đối với mình.

Anh không chế không nổi ham muốn có được cô hoàn toàn.

Tà Tư Ninh sắp thở không nổi. Cô thấy Hàn Duệ thật là dùng tính mạng vào nụ hôn? Chẳng lẽ anh muốn mình chết ngạt? Trong lòng có một suy nghĩ tà ác thú vị. Tay Tư Ninh túm lấy lưng Hàn Duệ, vùng vẫy như là người bị chết đuối hít thở không thông.

Hàn Duệ giật mình tỉnh lại, buông không chế trên miệng ra, nhìn cô thở dốc từng ngậm từng ngậm, trong lòng có chút thương cảm.

Anh xoay người, uống một hơi bia lạnh, muốn dập tắt ngọn lửa trên người. Anh gần đây càng ngày càng hay bị kích thích, chẳng lẽ là vì rượu? Nhớ tới đêm kích thích tại làng chài kia, Hàn Duệ bật thốt: “Chúng ta sinh đứa bé đi.”

Miệng Tà Tư Ninh há hốc ra.

Hữu Hữu nhìn căn biệt thự xa hoa kia, có phần tròn mắt há mồm bởi vì bé chưa bao giờ thấy một cái nhà đẹp đến như vậy. Bé ngẩng đầu, nhìn người phụ nữ quần băng gạc trên đầu: “Cô, đây là đâu vậy?”

Lâm Thiển không nói chuyện, cô nhìn đứa nhỏ đã lâu. Chỉ cảm thấy phi thường thần kì: đây là đứa nhỏ của Hàn Duệ sao? Nó vẫn còn nhỏ như vậy, tính ra thì hẳn là trong lúc Hàn Duệ và Tà Tư Ninh học đại học đi? Minh vậy mà không biết việc này. Nếu lúc đó mà biết, đứa nhỏ này chắc chắn sẽ không tồn tại.

Lâm Thiển mỉm cười, cúi người xuống: “Cháu kêu Hữu Hữu đúng không? Mẹ cháu dạo này có việc bận nên nhờ cô chăm sóc cháu vài ngày. Nơi này là nhà của cô, cháu cứ yên tâm ở lại. Vài ngày sau mẹ cháu xử lý mọi chuyện xong thì sẽ tới đón cháu về.”

Hữu Hữu ngoan ngoãn gật đầu: “Cô, cô có thể cho cháu mượn điện thoại của cô không? Cháu muốn gọi điện thoại nói chuyện với mẹ. Cháu muốn nói với mẹ là cháu sẽ nghe lời cô.”

Thật là một đứa bé thông minh, bé đang thăm dò lời của mình có đúng sự thật hay không chẳng? Lâm Thiển thân thiết xoa đầu đứa bé, đưa điện thoại của mình ra: “Nhưng mà cháu cũng biết mẹ cháu làm việc, nếu để cho người khác biết cháu gọi cho mẹ thì mẹ cháu sẽ không làm việc được rồi. Tốt nhất để ngày mai cô đi tìm mẹ cháu, bảo mẹ cháu gọi cho cháu? Mà hơn nữa, cháu xem, trời tối rồi, mẹ cháu nói không chừng đi làm cả ngày mệt mỏi liền về nhà ngủ...”

Mẹ cũng đã nói với Hữu Hữu không được để cho người khác biết bọn họ là mẹ con bởi vì nếu người khác biết chuyện, sẽ có người cực kì đáng ghét đuổi bám bé. Bé suy nghĩ thật lâu rồi mới trịnh trọng gật đầu: “Vâng. Ngày mai cô đi tìm mẹ, nói cho mẹ biết Hữu Hữu đã trưởng thành, không cần lo lắng cho Hữu Hữu.”

Tâm của Lâm Thiển giống như bị một chiếc lông mềm mại quét qua: nếu đây là con mình, mình nguyện đem toàn bộ mọi thứ cho nó. Khó có thể nhìn thấy một đứa bé hiểu biết như vậy.

Nhất thời xúc động, Lâm Thiển ngồi xổm xuống, giọng nói nhu hòa: “Hữu Hữu, có thể cho cô ôm cháu một cái không?”

Sau khi được cho phép, cô nhẹ nhàng ôm đứa bé vào trong lòng ngực. Một loại yên ổn chưa bao giờ có phát ra từ trong thân thể. Nụ cười của Lâm Thiển vô cùng sáng lạn, thấp giọng hỏi: “Cô cũng muốn có con của mình, Hữu Hữu, lúc này cháu có thể gọi cô là mẹ được không?”

Hữu Hữu lắc người một cái, có chút bối rối: “Cô, con của cô đi đâu rồi?”

Giọng nói của Lâm Thiển đầy bi thương: “Nó đang ở một chỗ rất xa.”

Kế hoạch tìm con của Tà Tư Ninh bị gián đoạn. Trời còn chưa sáng có người gọi điện cho Hàn Duệ, người kia chính là Lục Lệ Thành: “Họ Hàn kia, con

mẹ nó, mày không có nhân tính. Tao ở cùng con tao thì liên quan gì đến mày? Mày lấy tư cách gì chia rẽ chúng tao? Có bản lĩnh...”

Hắn hùng hùng hổ hổ một chuỗi dài, tâm tình cực kì kích động, xem ra là xảy ra chuyện rồi.

Hàn Duệ thoáng nhìn người phụ nữ đang ngủ bên cạnh, cũng không bật đèn, nhẹ nhàng, rón rết rút tay ở dưới đầu của cô ra. Đứng dậy đi ra ban công, đóng chặt cửa lại, khẳng định không ảnh hưởng tới Tư Ninh mới mở miệng: “Anh giấu đứa nhỏ ở chỗ nào?”

Lục Lệ Thành càng nóng nảy: “Đừng có giả ngu, không phải mày phải người vụng trộm mang đứa nhỏ đi rồi sao?”

Hàn Duệ ngồi trên di văng, vẻ mặt ngưng trọng: “Anh cần thận suy nghĩ, nói xem, tới cùng thì đứa nhỏ bị người nào mang đi? Có thấy là ai không? Có đặc điểm gì không?”

Trên giường, Tư Ninh mở mắt, tư lượng của cô mặc dù không tốt nhưng còn chưa kém đến mức đó, chỉ có chút bìa không thể làm cô say bất tỉnh nhân sự được. Lúc điện thoại vang lên cô mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy. Muốn như vậy rồi, ai gọi điện cho Hàn Duệ? Mà sao anh lại lén lút đi ra ngoài?

Tuy cảm thấy không có khả năng nhưng chỉ có lý do kia hợp lý nhất rồi. Tuy Hàn Duệ nhìn rất giống đàn ông đứng đắn nhưng đáng tiếc không phải Liễu Hạ Huệ. Mấy năm nay anh làm sao không trêu chọc đóa hoa nào a?

Tả Tư Ninh xoay người, nhắm mắt, bắt mình ngủ tiếp.

Khi cô cảm giác Hàn Duệ mở cửa đi ra ngoài, cô cũng không ngủ được nên ngồi dậy. Bỗng nhiên cảm thấy chút phiền muộn, dựa vào trục gác cô lấy từ tủ đầu giường ra một gói thuốc lá của Hàn Duệ.

Mùi thuốc lá nồng nặc trong ngực.

Tả Tư Ninh nhức đầu, trước đêm nay cô không nghĩ là mình lại giống người phụ nữ đã kết hôn hoài nghi chồng mình ngoại tình. Lý trí nói cho cô biết, lúc này không nên nghĩ như vậy bởi vì hôn nhân của bọn họ khác người. Nếu là Hàn Duệ muốn ngoại tình, trước đó anh không cần phải cưới mình, bởi vì căn bản là không có ai ép buộc anh.

Lúc này lý trí bị đánh bại, đầu óc cô hiện lên cái hình ảnh nam nữ lúc nửa đêm. Hình tượng sinh động như vậy làm cô hận không thể xông lên cho hai người một cái tát.

Cô cảm thấy ý thức sở hữu của mình quá mãnh liệt nên mới có chuyện kích động như vậy, tuy nói Hàn Duệ là chồng mình, nhưng anh đâu thật sự như vậy?

Càng nghĩ càng cảm thấy đầu óc mình như một con ngựa hoang đang chạy trốn trong một không gian ngõ hẹp, ngu ngốc đụng vào tường.

Điên rồi, cô nghĩ người đàn bà tên Tả Tư Ninh nhất định bởi vì uống rượu nên điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Liều mạng để yêu. Con tôi bốn tuổi rưỡi

Sau khi thức dậy, Tả Tư Ninh thấy trên bàn có bữa sáng, còn nóng hổi. Trong phòng bếp, Hàn Duệ mặc áo sơ mi đang hâm sữa. Nhìn bộ dáng bận rộn của anh, Tư Ninh bỗng có một loại ý nghĩ: cứ như vậy đi, cái gì cũng không hỏi. Sau ba năm thì tạm biệt trong hòa bình, cảm ơn anh đã chăm sóc trong ba năm.

Cái suy nghĩ này quá hoàn mỹ, Tư Ninh bỗng thấy sáng khoái tinh thần, không chút khách khí ngồi xuống bàn, nắm lấy một chiếc quẩy định nhét vào trong miệng. Bỗng nhiên một trận gió thổi qua, chính là chỉ trong một nháy mắt, tay Hàn Duệ chính xác vỗ vào tay cô, cùng với ánh mắt khinh bỉ: “Đi rửa mặt đánh răng đã, xem cái bộ dạng lòi thối của em đi.”

Tả Tư Ninh nhếch miệng cười, bình tĩnh lấy tay kia nhanh chóng nắm cái quẩy khác, nhét vào trong miệng, nhai hai cái liền nuốt xuống. Cô đắc ý nhướn mày, ý nói: em lòi thối đấy, anh làm gì được em? Có bản lĩnh thì đánh đi!

Buổi sáng sớm tinh mơ, Hàn Duệ mỉm cười. Cả đêm nghiên cứu cùng Lục Lệ Thành xem ai mang đi đứa nhỏ, cũng cùng hắn đi gặp vài người. Rất nhiều manh mối chỉ hướng tới một chỗ, mà cái chỗ ấy thực lực của anh chưa đủ để ứng phó. Hàn Duệ khuyên Lục Lệ Thành không nên trực tiếp tới cửa gây sự. Lục Lệ Thành cho anh ba ngày thời gian, nếu sau đó không có kết quả, Lục Lệ Thành sẽ trực tiếp mang người sang đó đánh giết.

Hàn Duệ nhìn tướng ả của Tư Ninh, vẻ mặt từ từ nhu hòa. Ba ngày, chỉ cần sau ba ngày, anh sẽ mang mọi chuyện ra nói với Tả Tư Ninh sau đó sẽ bắt đầu cuộc sống cùng cô và con trai. Ba năm quá ngắn, anh muốn nhiều hơn nữa.

Mấy ngày rồi Hàn Duệ không có tới công ty nên sau khi ăn sáng anh tính về công ty xem xét một chút. Trước khi đi anh dặn Tà Tư Ninh không nên ra ngoài, không nên chạy loạn. Anh đưa ra một cái điện thoại mới, nói là đã được chuẩn bị tốt, bên trong có số điện thoại di động của anh và của công ty, nếu Tà Tư Ninh đi nơi nào thì cũng phải báo cáo trước để tránh tình trạng, con còn chưa tìm được thì cô đã đi lạc rồi.

Tà Tư Ninh cầm mobile, cười nhạo: “Báo cáo cũng được a, nhưng sao không trang bị thêm GPS trong điện thoại này đi. Chỉ cần em cầm điện thoại theo người, đi tới chỗ nào anh đều biết rõ ràng.”

Hàn Duệ đang đi giày, quay đầu liếc Tư Ninh một cái, giọng điệu kiên định, chân thành, đáng tin cậy: “Nhớ mang theo điện thoại, 24 đều phải mở máy. Còn có, ra ngoài thì nhớ làm tốt biện pháp phòng hộ. Tuy danh tiếng của em không lớn nhưng dù sao cũng là nhân vật của công chúng, chạy lung tung làm cho người khác nắm được nhược điểm.”

Câu sau cùng làm cho Tà Tư Ninh tức đến hộc hển. Anh đang chăm chọc chuyện hôm nọ đi. Cô thừa nhận mình chạy lung tung trên phố là không đúng, nhưng đâu phải là không có nguyên nhân. Nếu không phải vì ngăn cản tên họ Đinh nói cho Lục Lệ Thành biết chuyện con trai, cô đâu có giống kẻ điên chạy loạn? Chỉ đáng tiếc ngày đó không đuổi kịp bằng không Hữu Hữu sẽ không bị Lục Lệ Thành mang đi, đến bây giờ vẫn chưa tìm được.

Cô thở dài một hơi, hiện tại hối hận cũng không kịp rồi, không bằng suy nghĩ xem có biện pháp xoay chuyển nào khác. Hàn Duệ nói đúng, chỉ bằng thực lực của một mình cô thì tìm người thật khó khăn như tìm kim đáy bể, hơn nữa Lục Lệ Thành quyết không lộ mặt. Cô hiểu, người có năng lực chỉ có cô ấy...

Sau khi Hàn Duệ đến Vạn Hoa liền mở cuộc hội nghị cấp cao, chỉ mời một vài người vì cái đám nhân viên quản lý còn lại của Vạn Hoa chính là người giám thị.

Tài vụ đem báo cáo tài chính trong quý giao cho Hàn Duệ, về mặt hấn ngưng trọng: “Hàn tổng, Lâm thị rút đi một phần tiền vốn. Sự tình rất đột ngột, cần bản là không cho chúng ta thời gian chuẩn bị. Nếu không có vốn quay vòng, trò chơi mới của chúng ta không thể không ngừng, như vậy chính là một tổn thất thật lớn...”

Hàn Duệ nhìn báo cáo, bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt bắn thẳng tới cổ vấn tài vụ: “Hiện tại cổ phần của Lâm thị tại Vạn Hoa là bao nhiêu? Còn cổ phần trôi nổi trên thị trường thì sao?”

Cổ vấn tài chính đột nhiên tỉnh lại từ trong mộng, hai mắt tròn tròn, không thể tin: “Hàn tổng, anh muốn không chế toàn Vạn Hoa? Đó không phải một số lượng nhỏ a. Hơn nữa cổ phiếu lẽ không cố định, không dễ dàng thu mua...”

Hắn còn chưa nói xong, Hàn Duệ cường thế cắt ngang: “Nói cho tôi biết số liệu!”

Hội nghị lặng ngắt như tờ, ánh mắt của tất cả mọi người tập trung vào trên người cổ vấn. Trong công ty rất nhiều người không hiểu chức vụ này rốt cục là làm cái gì. Tài vụ đã có hệ thống, không cần người ngoài tham gia. Cho nên tới tận bây giờ mọi người mới ngộ ra: thì ra Hàn tổng đã sớm chuẩn bị việc này rồi.

Cổ vấn tài vụ thở dài, đóng văn kiện lại: “Lâm thị còn 43,7% cổ phần, trước mắt vẫn là người khống chế lớn nhất, ở ngoài có khoảng 20%. Nếu thu mua toàn bộ thì không thể ít hơn một ngàn vạn.”

Hàn Duệ giương lên khoe miệng, về mặt qui dị liếc khắp nơi một cái: “Tôi hiện giờ muốn hỏi mọi người một câu. Mọi người tiếp tục chịu khống chế của Lâm thị, làm hạng mục không muốn làm, hay là muốn thoát ly Lâm thị, phát huy tri thức chuyên nghiệp của mọi người, sáng tạo những trò chơi vòng du ngày càng thú vị? Nếu có người lo lắng, hiện tại có thể đi ra ngoài. Đương nhiên cũng có thể nói nội dung cuộc họp ngày hôm nay cho Lâm thị. Nhưng nếu mọi người tin nhiệm tôi, vậy thì hãy lưu lại nghe tôi nói kế hoạch tiếp theo.”

Hội nghị vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều suy nghĩ. Hàn Duệ đã nói rõ, ở lại thì là đối địch với Lâm thị, mà thực lực Lâm thị thì vô cùng hùng hậu, sợ sẽ như lấy trứng chọi đá. Nếu không ở lại, mấy năm nay bị người Lâm thị phải xuống ức hiếp, công tác cũng thật uất ức. Nếu thật sự có thể thoát khỏi cái lão gia hỏa tư tưởng cổ hủ này thì nhất định có thể thi triển quyền cước...

Sau khi ra khỏi phòng họp, cổ vấn tài vụ theo Hàn Duệ đi vào văn phòng của anh. Hắn không nhìn thấu cách làm của anh, do dự một hồi nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng: “Hàn tổng, chiều nay của anh có phải mạo hiểm quá không? Nếu có người đem số liệu của hội nghị tiết lộ ra ngoài, Lâm thị kia sẽ thêm phòng bị.”

Hàn Duệ dựa vào ghế, bỗng nhiên nở nụ cười: “Diệp Trùng, anh nói nếu Lâm thị biết thì sẽ làm như thế nào?”

Diệp Trùng có chút lo lắng: “Anh rốt cục là tính toán như thế nào? Tôi thật sự không hiểu?”

Hàn Duệ đứng dậy, vỗ bả vai của Diệp Trùng: “Không phá thì không xây lại được. Nếu muốn đoạt chủ quyền của Vạn Hoa từ tay Lâm thị thì phải chuyển động một chút.” Anh như nhớ tới cái gì, đem một phần văn kiện đưa cho Diệp Trùng: “Nhìn xem phần bản tin này, nên lấy tiêu đề như thế nào thì tốt? Trên đường tới công ty tôi chợt nảy ra một cái tiêu đề rất hay: Tài chính Vạn Hoa khó khăn, hạng mục mới khó có thể đưa vào hoạt động.”

Diệp Trùng ném bản thảo trong tay ra như ném củ khoai lang nóng phỏng tay. Hắn kinh tâm động phách, nhất thời kêu rên lên: “Anh đừng chơi tôi. Tôi lúc trước bị anh mê hoặc đi theo Vạn Hoa. Giờ anh làm suy sụp Vạn Hoa, tôi phải làm sao bây giờ?”

Hàn Duệ cười cười: “Cho dù là phá sản, thì tiền của anh một phần cũng sẽ không thiếu. Anh lo lắng cái gì. Hơn nữa...” Anh châm một điếu thuốc, hít một hơi, vẫn cau mày như cũ nhưng trong mắt có một tia trấn định tựa Thái Sơn: “Điều này làm sao có thể là thật. Tôi chỉ che mắt cô ta thôi. Mặc kệ cô ta có mắc mưu hay không tôi đều có phần thắng.”

Diệp Trùng hít phải khói thuốc lá, miệng lại cảm nhận được mùi vị một lần nữa. Dù hần vẫn không hiểu rõ ràng suy nghĩ của Hàn Duệ nhưng thấy Hàn Duệ có vẻ nắm chắc, chỉ tiếc không biết “cô ta” là ai? Chẳng lẽ là...

Diệp Trùng đột nhiên nhìn đồng hồ, sợ hãi kêu lên: “Xong! Tôi bị muộn rồi. Hàn Duệ! Tôi xin phép nghỉ, ngàn vạn lần đừng khấu trừ tiền lương của tôi a. Tôi nuôi gia đình không dễ dàng...”

Thanh âm còn đây mà người đã bay xa, Hàn Duệ giật giật khóe miệng một chút.

Mở ra điện thoại, bật chức năng GPS, cái điểm đỏ kia đang di động. Anh zoom bản đồ ra. Khi điểm đỏ dừng lại, anh cẩn thận xem xét vị trí.

Thuốc lá trên tay vẫn cháy, tàn thuốc rơi xuống quần tây nhưng Hàn Duệ không phát hiện.

Anh tìm một chút liên tra được địa chỉ. Khi thấy tên quán bar xuất hiện trên màn hình, anh dập tắt điếu thuốc. Trong óc bỗng nhiên thoáng hiện ra hình ảnh nhà hàng mà Tà Tư Ninh lấy thân phận giai nhân bồi rượu xuất hiện.

Loại ý nghĩ này xuất hiện làm cho Hàn Duệ khó có thể không chế cảm xúc.

Lan Tà vào quán bar, liếc thấy một người phụ nữ, toàn thân mặc đồ đen ngồi ở trong góc. Cô nắm tay, cắn răng, biểu tình nhẫn nại, sai bước đi tới bên người phụ nữ kia. Tìm kiếm nhiều ngày như vậy, vì cô ta mà công ty gần phát điên rồi. Có thể nói giờ phút này, oán niệm của Lan Tà đối với cô ta là vô cùng, cho nên khi nhận được điện thoại của đứa nhỏ này, Lan Tà hùng hổ đến đây, muốn giáo huấn cô ta thật tốt, để cho cô ta không dám làm chuyện bốc đồng nữa.

Nhưng chưa tới gần đã thấy một Phương Mạn Lâm kỳ đã cảm mùi.

Mạn Lâm kéo cánh tay Lan Tà, vẻ mặt tươi cười: “Lan Tà, lâu không gặp, chị có khỏe không?”

Ân cần thăm hỏi, đương nhiên dụng ý không cần nói cũng biết.

Lan Tà thu hồi tức giận, hướng cô mỉm cười. Phương Mạn Lâm gần đây quay phim truyền hình, bởi vì có ông chủ hộ tổng, sự nghiệp ổn định, thăng tiến. Có thể nói là ra được chút thành tích.

Lan Tà vẫn luôn tâm niệm một điều: nếu một người phụ nữ chịu vứt bỏ, cô ta nhất định có thể đoạt được món đồ mình muốn.

Đương nhiên, đồ mà mỗi người vứt bỏ đều sẽ khác nhau. Phương Mạn Lâm nếu không bị buộc đến mặt lộ thì chắc cũng sẽ không dùng đến phương thức này, vì phạm hết các giá trị lẫn quan niệm đạo đức.

“Lan Tà? Đang nghĩ gì vậy?” Mạn Lâm kéo Lan Tà về hiện thực. Lan Tà liếc Mạn Lâm một cái, thái độ mềm mỏng không ít: “Coi như nha đầu người thông minh, tìm Mạn Lâm làm tám mợ, bằng không hôm nay ta tuyệt đối không dễ dàng buông tha người.”

Hai cô ngồi xuống, Tà Tư Ninh đã uống một ly, sắc mặt hồng nhuận. Cô áy náy nhìn Lan Tà rồi đột nhiên đứng dậy, khom người xuống, cúi đầu, lời nói khẩn thiết: “Lan Tà, em thật có lỗi. Gần đây em có chuyện, không liên hệ với chị thật sự là ngoài ý muốn. Di động của em không biết bị mất đâu rồi.” Cô ngẩng đầu, một chiếc điện thoại di động hoàn toàn chính xác xuất hiện trước mặt.

Tà Tư Ninh bừng tỉnh đại ngộ: nguyên lai là mobile ở chỗ Lan Tà, không tòi!

Cô không tòi, Lan Tà cũng không tốt. Cô nhủ mày một cái, mắt sắc như một thanh kiếm: “Mấy ngày nay em không ở trong công ty. Công ty có điều chỉnh an bài cho em, mấy ngày tiếp theo em thực sự là an nhàn rồi.”

Mạn Lâm ở một bên uống rượu, nghe cô nói như vậy liền cười cười: “Lúc này mà nói, không có công tác ngược lại chính là một điều tốt. Hiện tại trong lòng em ấy chỉ có việc tìm người. Cho dù là đi làm thì cũng làm rồi tính rồi mù lên, không bằng nhân cơ hội này nghỉ ngơi hồi phục, cũng né được chuyện đầu sòng ngon gió gần đây.”

Lan Tà bắt được trọng điểm: tìm người. Trong điện thoại Tà Tư Ninh cũng không nói rõ ràng nhưng mơ hồ có nhắc đến chuyện nhờ mình hỗ trợ, chắc là cái này? Lan Tà cô ý không tiếp, xem Tà Tư Ninh mở miệng như thế nào? Cô không phải Quan Thế Âm cứu khổ cứu nạn, chuyện hỗ trợ sẽ không dễ dàng đáp ứng.

Thấy Lan Tà không phản ứng, Tà Tư Ninh trao đổi ánh mắt cùng Mạn Lâm. Cô nhìn không được, mở miệng: “Lan Tà, em thực coi chị như người nhà cho nên không muốn gạt chị. Chị giao thiệp rộng, em xin chị giúp tìm một người. Em đảm bảo, chỉ cần tìm được, nhất định sau này em sẽ nghe lời chị. Chị bảo em làm gì em cũng không có ý kiến.”

Nha đầu thường xuyên tranh cãi với mình mà nói như thế này nên Lan Tà có phần giật mình, càng thêm tò mò người cô muốn tìm là ai. Cô nâng lông mày lên: “Thật sự là nói gì nghe vậy sao? Chị muốn em đi chụp hình khóa thân em cũng đi sao?”

Chỉ cần Hàn Duệ đồng ý, Tả Tư Ninh trong lòng bỏ sung một câu như vậy nhưng miệng lại không có nửa điểm do dự: “Đương nhiên!”

41.3

Lời này cô nói quá nhanh, không thuyết phục. Lan Tả không dễ dàng mắc mưu như vậy. Từ đầu cô không nghĩ muốn Tư Ninh hoàn toàn nghe lời, chỉ cần Tư Ninh ít chọc chuyện là Lan Tả liền cảm ơn trời đất rồi: “Nói đi, muốn chị tìm ai?”

Lan Tả bung lên ly cocktail, nhẹ nhàng uống.

Tả Tư Ninh liếc mắt nhìn Phương Mạn Lâm một cái. Ban đầu là Mạn Lâm đề nghị nói Hữu Hữu là con của người nhà cô, hoặc có thể nói thẳng là con của Mạn Lâm nhưng Tư Ninh suy nghĩ qua, trước kia vẫn giấu Hữu Hữu, không muốn con bị giới truyền thông phát hiện, lo sợ nếu công khai sẽ trở thành quấy nhiễu đối với con. Nhưng hiện tại, giấu hay không giấu không còn là vấn đề.

Nói như vậy, còn không bằng quang minh chính đại đi cùng con, thậm chí lui ẩn vì con.

Tả Tư Ninh uống hết một ly rượu, giọng nói mạnh mẽ: “Giúp em tìm con trai đi, chị Lan Tả!” Trong ánh mắt không có ý tứ lùi bước, cô lẳng lặng chờ phản ứng của Lan Tả, chờ cô trực tiếp mắng mỏ hoặc thậm chí động thủ. Tả Tư Ninh có thể vui vẻ tiếp thu bởi vì Lan Tả đã cho đi không ít tâm huyết trên thân mình mà mình lại gạt cô chuyện lớn như vậy, quả thật không đáng để tha thứ.

Ngum rượu mắc kẹt ở yết hầu Lan Tả, lòng cô bị nện xuống một cái. Mấy năm nay cô giao kết bạn bè, cô thiết lập mạng lưới, cô tiêu không ít tiền tại chỗ thám tử tư... cũng vì cái này, vì tìm kiếm đứa con có thể còn sống, chẳng qua chỉ là “có thể” còn sống. Có lẽ người kia đã độc ác ra tay sát hại đứa nhỏ, hoặc là đứa nhỏ vì không có người chiều cổ nên không thể khỏe mạnh lớn lên...

Quá nhiều khả năng làm Lan Tả dao động. Nhưng cô không có biện pháp, chỉ cần có nửa điểm hi vọng cô liền không muốn buông tha.

Những tâm sự này cô chưa bao giờ tâm sự với ai, mà cô cũng không cần, bởi vì có nói cũng vô ích. Không nghĩ tới hôm nay lại từ miệng người khác nghe thấy một lời như vậy.

Lan Tả bình tĩnh nhưng lại có chút khùng bố. Cô đặt ly rượu xuống, giọng nói nghèn nghẹn: “Em nói con của ai?”

Mạn Lâm không kịp ngăn cản Tả Tư Ninh, chỉ có thể dựa vào điểm này của Lan Tả dịch chuyển một chút. Cô vỗ bả vai của Lan Tả, tận lực thả mềm giọng, muốn từ từ giải thích: “Lan Tả, việc này nói ra thì thật dài dòng, Tả Tư Ninh không nói cũng chỉ là lo lắng truyền thông phát hiện sẽ bất lợi cho đứa nhỏ. Chị cũng biết, một người mẹ trẻ mang theo đứa con thực sự rất khó khăn.”

Lan Tả không chớp mắt, nhìn chằm chằm Tả Tư Ninh: “Chị muốn em tự nói.”

Tả Tư Ninh đã chuẩn bị tốt, nếu đã mở miệng thì không thể thu hồi. Cô có một đứa con, một đứa con thông minh mà thân thiết. Nghĩ đến lúc Hữu Hữu đưa đôi tay nhỏ nhắn ôm lấy mình, dừng khí của Tả Tư Ninh tăng gấp bội: “Em có một đứa con trai bốn tuổi rưỡi. Hiện tại nó bị người ta mang đi, tung tích không rõ. Xin chị hãy giúp em tìm con.”

Một tiếng ho sặc sụa, rượu mắc kẹt trong cổ họng Lan Tả phun lên bàn, lên sofa, còn lên cả trên mặt Tả Tư Ninh.

Tả Tư Ninh trở tay không kịp, không nghĩ tới phản ứng của Lan Tả lại lớn như vậy. Cô suy nghĩ có nên quì xuống cầu xin Lan Tả tha thứ thì cô sẽ đáp ứng hỗ trợ? Chắc là mình đã làm tan vỡ hoàn toàn trái tim của cô, cô thất vọng đến tột đỉnh rồi?

Tư Ninh không yên, còn Mạn Lâm nhận ra một tia khác thường. Tay cô vỗ nhẹ vào lưng Lan Tả, ân cần hỏi: “Chị không sao chứ?”

Lan Tả nghẹn đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tư Ninh, dùng âm thanh bị kìm nén rống lên: “Nhà đầu chết tiết nhà người, trẻ tuổi như vậy đã có con. Nếu ta mà là mẹ người thì sẽ bị làm cho tức chết.”

Tả Tư Ninh sững sốt một phen, sau đó cong lên khoe miệng, cười không tự nhiên: “Em mà có mẹ là tốt rồi.”

Yên lặng, yên lặng như chết vậy. Mạn Lâm và Lan Tả đều lâm vào loại yên lặng này bao gồm cả người đứng cách bọn họ không xa – Hàn Duệ

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Hiểu lầm

Sói con cực kì tự giác ngồi trong ổ của mình bởi vì nó nhận thấy không khí trong phòng có phần áp lực. Vì sao? Bởi vì chủ nhân vừa về đến nhà đã

không chú ý nó. Nếu là bình thường thì ít ra chủ nhân có thể nhìn nó một lần, hoặc là chơi đùa với nó một chút.

Tà Tư Ninh cũng không khác biệt lắm so với sói con, cô cực kì tự giác ngồi trên sofa, giống như học sinh chờ bị phê bình. Ngồi nghiêm chỉnh một hồi cô bỗng nhiên nghĩ thông suốt: mình không làm sai, sợ cái gì?

Ngẩng đầu, chống lại vẻ mặt băng lãnh vô tình kia, Tà Tư Ninh vẫn lại lo lắng rồi. Nhớ tới lúc ở quán bar, Hàn Duệ không nói một câu kéo mình đi. Lan Tà và Mạn Lâm muốn khuyên can cũng bị anh lạnh giọng quát ngưng lại. Không hiểu được tâm tư của anh, Tà Tư Ninh hỏi ra miệng: “Tâm tình không tốt? Công ty xảy ra chuyện? Hay lại là...” là chuyện tình cảm? Tà Tư Ninh kịp thời ngậm miệng không nói ra.

Cô cũng không ngốc, nếu nói ra, Hàn Duệ có thể thừa nhận sao? Chẳng lẽ anh sẽ đào nội tâm ra nói cho cô: đúng vậy a. Đêm qua anh đi tìm nhân tình, hôm nay lại đi, cãi nhau cùng cô ta nên tâm tình đặc biệt khó chịu.

Hàn Duệ nếu thật sự nói vậy Tà Tư Ninh cũng thật dám tin. Vấn đề là, anh dám nói sao?

Tất nhiên đây là Tà Tư Ninh suy nghĩ lung tung. Cô tự biết chuyện xảy ra gần đây làm cho đầu óc của cô không tốt, thường xuyên rối loạn, nên nghĩ cũng không nghĩ, chỉ giới tưởng tượng. Nói ngắn gọn một câu: cách xa con trai, cô liền không bình thường, cho nên, con trai là tối trọng yếu đối với cô, những người khác... Tà Tư Ninh nhìn thoáng qua Hàn Duệ, mỉm cười: những người khác đều là phù vân.

Ánh mắt của Tà Tư Ninh làm cho Hàn Duệ không cảm thấy thoải mái. Anh tức cái gì a? Không phải là nha đầu kia không thành thật sao? Không phải mình nói là sẽ tìm con trai cho cô sao? Không phải mình nói là cô đừng chạy loạn sao? Vậy mà cô vẫn chạy đi quán bar kia. Ánh mắt anh kiên định: “Trong vòng ba ngày anh sẽ mang con trai hoàn hảo vô sự tới trước mặt em, nên em từ chức đi.”

Nửa câu đầu làm cho Tà Tư Ninh thật cao hứng bởi vì bộ dáng nói chuyện của Hàn Duệ thật đáng tin, cô tự động xem nhẹ nửa câu sau: “Có phải có mạnh mẽ không? Biết ở nơi nào rồi hả? Hữu Hữu không có việc gì chứ? Nó có ăn cơm đúng giờ không? Đứa nhỏ này lạ người, ở nơi xa lạ không quen...”

Cô không chú ý tới sắc mặt của Hàn Duệ càng lúc càng khó coi, thao thao bất tuyệt tới vài phút sau đó mới nhớ tới cái gì, có chút nén giận nhắc nhở Hàn Duệ: “Sao anh không nói lời nào?”

Hàn Duệ cũng không biết tại sao, hai tay bắt lấy bả vai của Tư Ninh, dùng lực đẩy cô ngã xuống sofa, một câu cũng không nói liền hôn cô. Động tác nhanh chóng làm người khác chuẩn bị không kịp.

Tà Tư Ninh mờ to hai mắt, không biết người đàn ông này nổi điên cái gì. Càng làm cho cô ứng phó không kịp là bụng mình chợt lạnh, tay Hàn Duệ đã tiến vào nội y từ lúc nào, anh khẩn cấp giống như bị phục xuân dược vậy. Tà Tư Ninh quyết tâm, cắn răng không cho đầu lưỡi của anh đi vào.

Cô có thể thấy bộ dáng nhũn nhũn của anh, nhưng anh vẫn không buông ra, ngược lại càng áp trụ Tư Ninh, một tay đem áo của cô đẩy cao lên làm cho áo ngực của cô lộ dưới thân mình. Khi anh buông miệng Tư Ninh ra, tay đã bắt đầu cởi quần Tư Ninh.

Rất không dễ dàng mới thờ được một ngụm, Tà Tư Ninh nổi giận, gờ tay muốn đánh người, đáng tiếc cánh tay còn chưa gờ lên đã bị người bắt lấy, vững vàng đặt ở dưới lưng.

Hỏa khí xông tới: “Hàn Duệ! Anh phát thần kinh cái gì, sao lại giống như mèo đực động dục vậy?”

Hàn Duệ vẫn không nói lời nào chỉ giữ không cho Tư Ninh vùng vẫy. Anh đã cởi xong quần của Tư Ninh, chặt chẽ áp vào cô không ke hở, để thân thể hai người vô hạn tiếp sát... “Em rất thích trẻ con đúng không? Anh đây cho em một đứa con.”

Khi người đàn ông nói với cái giọng cứ như ban thưởng cho cô vậy, Tư Ninh tức giận đến mức nổ cả phổi... Lúc kí hợp đồng kết hôn, anh nói như thế nào: không hề muốn có con. Sau khi lĩnh chứng về anh như thế nào: biện pháp luôn không rời khỏi người để phòng lúc hưng trí lại không có.

Người đàn ông này căn bản không muốn có bất kì gút mắt nào với mình, trong ba năm mỗi người đều sống tốt là được. Hiện tại anh còn nói muốn đứa bé? Tối hôm đó có lẽ anh uống nhiều, không thanh tỉnh, vậy giờ thì sao?

Cảm xúc của Tà Tư Ninh hiện giờ cực kì kích động. Cô không biết mình có thể nói ra lời gì khó nghe nhưng dù sao hơn hai mươi năm ăn cơm nói cho cô biết cô phải tỉnh táo lại. Cô nuốt một hơi thật lớn, áp trụ thô tục đang dâng lên, ôn tồn nói: “Hàn Duệ, đừng náo. Anh buông ra trước đi. Chúng ta cần phải nói chuyện. Nếu anh có vấn đề gì, em có thể giúp. Chẳng qua...” Đương nhiên, Tư Ninh nói như vậy là có nguyên nhân, dùng kinh nghiệm hai mấy năm đến xem cũng chỉ có thể dùng từ thất tình để giải thích bộ dáng của Hàn Duệ. Tối hôm đó hấn anh và tình nhân đàm phán không thành, nói không chừng lại có quan hệ với mình cho nên Hàn Duệ mới vội vã tìm mình trút giận, đầu óc mới có thể không tỉnh táo đến thế.

Lời Hàn Duệ nghe thấy lại không phải ý này. Phương diện kia có thể là phương diện nào, đương nhiên là chỉ phần chức năng đàn ông. Người phụ nữ này nói cái gì a, cô thật là có bản lĩnh làm tức chết người. Vừa rồi mình vẫn còn lo lắng là mình quá xúc động, giờ thì một chút xú cũng không có. Nếu cô ấy cảm thấy có vấn đề thì mình dùng hành động thực tế cho cô ấy xem...

“A!!!!!!” Không hề phòng bị, Tà Tư Ninh cảm thấy thân thể bị xé rách. Tay cô nắm chặt lấy sofa, đau đến hít hà. Cô nhìn chằm chằm Hàn Duệ, sắp khóc đến nơi: “Đau chết, anh có bệnh rồi. Tôi đã bảo sẽ nói chuyện từ từ vậy mà anh lại cứng rắn tới...”

Lúc xô xuyên qua, Hàn Duệ quả thật vì nhất thời vọng động, nhưng sự vọng động này không phải là không trải qua suy nghĩ. Hữu Hữu xuất hiện làm anh không hiểu rõ chính mình vì sao lại muốn có con với Tà Tư Ninh.

Nơi đó của Tà Tư Ninh thật chặt, huyết đạo tron ướt vấy quanh vật nóng bỏng của anh, theo tức giận của cô từng đợt từng đợt thất chặt, ma xát. Từng làn sóng run rẩy hưng phấn theo chỗ hai người tương giao lan tỏa đi khắp nơi.

Cảm giác này làm cho Hàn Duệ không nhìn được sa vào trong đó. Anh không thể không phủ nhận, thân thể hiểu rõ ràng điều nó muốn hơn là chính mình, tại sao ban đầu lại chọn Tà Tư Ninh, tại sao nhiều... năm như thế vẫn không thể nào quên, vì sao đứa nhỏ xuất hiện lại làm cho anh mờ mịt như bây giờ...

Lo lắng trong lòng không ngừng tăng lên làm cho anh không thể không gia tăng vận động dưới thân để ngăn lại cái cảm giác thiếu hụt trong lòng. Anh dùng lực ôm lấy Tư Ninh, cơ hồ muốn đem cô hòa nhập vào trong cơ thể mình.

Đau! Cảm giác đau bụng sinh giống như một lần nữa đánh úp lại. Cô một mình nằm trong bệnh viện, lòng tràn đầy sợ hãi đợi chờ đứa con sinh ra. Bức tường màu trắng, khăn trải giường cũng màu trắng... cả thế giới là một màu sắc trắng xóa, trong đầu không thể nào bớt lo lắng. Sau khi sinh con xong thì nên đối phó với nghi ngờ của người khác như thế nào, nên cho con một gia đình như thế nào, làm sao để cho con một cái họ khẩu...

Lúc ấy cô nghĩ tới thì liền khóc lên, bởi vì đau bụng sinh, cũng bởi vì cảm thấy có lỗi đối với đứa nhỏ còn chưa có sinh ra. Bởi vì chuyện mà mẹ của nó đã trải qua, nó cũng phải trải qua một lần.

Tư Ninh từng cho rằng mình là con ruột cả ba mẹ, nhưng một lần nghe lén bọn họ nói chuyện mới biết, mình chẳng qua chỉ là một đứa trẻ bị vứt bỏ, là do một người mẹ chưa lập gia đình sinh hạ rồi vứt bỏ. Một người phụ nữ trẻ làm sao mang theo được con nhỏ? Chỉ có thể giao cho ba mẹ nuôi, nhập họ khẩu của bọn họ, cho đứa trẻ một thân phận.

Tà Tư Ninh khóc, cô rút tay từ dưới thân ra, bắt lấy tóc của Hàn Duệ, dùng lực, muốn đem cảm giác đau đớn của thân thể trả lại toàn bộ cho anh: “Người thật là một tên khốn khiếp.”

Hàn Duệ chấn kinh, những lời này, giọng nói này, anh đã nghe qua, anh nhất định đã nghe qua ở đâu đó!

Lan Tà lấy từ trong ngăn kéo ra một bức ảnh, bên cạnh có dấu vết bị đốt. Đó là ảnh chụp lúc cô mang thai. Hôm đó cô đi cùng chị dâu chụp ảnh chân dung người có thai, vì nhiếp ảnh gia và chị dâu khuyến khích, cô vâng, nên cô cũng gật đầu ưng thuận. Về sau gặp chuyện không may, cô nổi điên đốt album, sau cùng tỉnh táo lại, từ trong đống lửa lấy lại được một tấm ảnh duy nhất này. Hôm nay lúc nghe được lời Tà Tư Ninh nói, cô có chút không khống chế được cảm xúc của mình. Nhìn bộ dáng của Tà Tư Ninh, cô lại nghĩ đến chính mình lúc trước, lòng thương tiếc làm cô nguyện ý trợ giúp đứa nhỏ này.

Mà điều làm cho Lan Tà giật mình hơn chính là câu nói kia của Tư Ninh: nếu em có mẹ thì tốt rồi. Trong nháy mắt cô liền cảm thấy được Tư Ninh chính là con mình, bởi vì nếu con của cô bình an lớn lên thì cũng tầm tuổi của Tư Ninh vậy.

Cô mở một chai rượu vang, rót một chén ra uống, nở nụ cười: nếu thật đơn giản như vậy thì tốt rồi. Lúc trước khi kí hợp đồng với Tà Tư Ninh cũng điều tra qua thân thế của cô, cũng tiếp xúc qua với ba mẹ của cô, biết đứa nhỏ này rời nhà trốn đi, còn nguyên nhân thì hai người không chịu tiết lộ. Cho nên Tà Tư Ninh nói như vậy hẳn là hỏi hặn chuyện năm đó dối, trốn nhà ra đi. Nếu năm đó không trốn đi, hiện tại cô cũng không đến mức một mình mang theo con nhỏ, chỉ ít còn có ba mẹ ở bên cạnh giúp cô.

Lan Tà cười khổ.

Lúc Lâm Thiển trở lại nhà họ Lâm, Lâm Tĩnh đã đợi rất lâu rồi.

Lâm Tĩnh kéo em gái vào phòng, bảo người giúp việc không cho bất kì người nào quấy rầy hai người bọn họ. Khuôn mặt cô u sầu: “Thiến Thiển, đã xảy ra chuyện. Chị nhận được tin tức nói là Hàn Duệ không muốn đưa hạng mục mới ra thị trường. Cứ như vậy khẳng định Vạn Hoa bị tổn thất lớn, chúng ta có phải làm quá mức rồi không? Vạ nhất ba phát hiện tài vụ của Vạn Hoa có vấn đề, hỏi tới thì chúng ta nên nói như thế nào? Dù sao cũng là chúng ta tự tiện làm chủ, đem tài chính...”

Lâm Thiển đột nhiên lên tiếng: “Chị! Trước bình tĩnh lại, từ từ nói sao lại ra thế này.”

Lâm Tĩnh cũng ý thức được giọng nói mình quá lớn, ồn ào, dễ bị người ngoài nghe được vì thế hạ thấp giọng xuống đem chuyện ở hội nghị ngày hôm nay ra nói đại khái cho Lâm Thiển nghe.

Lâm Thiển nghe xong, chỉ mỉm cười: “Cái này đã đem chị hù sợ rồi hả? Chị giấu lại mấy năm nay Hàn Duệ mang rất nhiều tâm huyết vào Vạn Hoa, hẳn tuyệt đối không có khả năng buông tha Vạn Hoa. Nếu ba bên kia...” Lâm Thiển nói đến đây liền sờ đầu một chút, nơi đó có phần âm ỉ đau. Sau khi đau đớn qua đi, cô khôi phục trấn định: “Mấy ngày nay ba cùng người đàn bà kia thân cận, nếu để cho ba phát hiện cô ta ở bên ngoài lăng lơ thì ba sẽ không có tinh lực để ý tới chuyện của Vạn Hoa rồi.”

Nhắc tới cái này làm cho nộ khí của Lâm Tĩnh lại dâng lên: “Cũng không biết rốt cục ba nghĩ như thế nào mà lại thích loại đàn bà dễ tiện như vậy. Chẳng lẽ thật sự là lớn tuổi rồi nên hồ đồ? Thiển Thiển, đầu óc em linh hoạt như vậy, hẳn trương nghị biện pháp tổng cổ người đàn bà kia ra khỏi nhà chúng ta đi.”

Lâm Thiển gạt đầu, âm thầm cười: “Chị cùng anh rề thế nào rồi? Ôn nhu với anh rề vào, anh rề nhất định sẽ nhìn ra được chị đối với anh rề thật tốt.”

Lâm Tĩnh mở to hai mắt, ánh mắt bối rối: “Em nói cái gì a. Chỉ đối tốt với hân bao giờ? Hân chỉ là người ở rể, là người mà nhà chúng ta chưa chấp.”

Lâm Thiên an ủi Lâm Tĩnh vài câu, đưa cô ra cửa. Nhìn bóng lưng của Lâm Tĩnh, cô lắc đầu. Cô đã thấy được kết cục của Lâm Tĩnh: Lâm Tĩnh miệng nói một đường, lòng nghĩ một nẻo, cuối cùng sẽ đẩy Hàn Trữ đến trong ngực người khác. Lúc đó chị chỉ có thể khóc hận.

Có đôi khi Lâm Thiên cảm thấy Lâm Tĩnh như một đứa nhỏ không lớn lên, giống như trước đây liên tục bắt nạt Hàn Trữ chỉ vì muốn lấy được sự chú ý của hân. Có lẽ cô là một người yêu bá đạo nhưng lại có phần khả ái, nhưng cô không biết cách làm một người vợ.

Còn Tà Tư Ninh a, cho dù cô ta thích hợp với Hàn Duệ, cho dù bọn họ hấp dẫn lẫn nhau nhưng bọn họ đều có một vết thương trí mạng, một vết thương đủ để cho bọn họ chia tay nhau.

Lâm Thiên cong người nằm trên giường, nhấn tin cho Hàn Duệ: tức giận sao? Chúng ta nói chuyện đi.

Tà Tư Ninh nằm ở trên giường, Hàn Duệ đang tắm, mobile vang lên báo hiệu có tin nhắn. Tà Tư Ninh mò tới một chiếc điện thoại di động, mở ra nhìn một cái liền đóng lại bởi vì cô phát hiện đây không phải di động của mình, nhưng cô đã nhìn thấy nội dung tin nhắn. Khóe miệng cong lên, nở nụ cười: thực sự là như thế này.

Cười cười, cô bỗng nhiên nắm tay, nện ở trên giường một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chiếc xe chấn động

Tà Tư Ninh hình như là một đến mức ngủ thiếp đi, lúc Hàn Duệ ra khỏi nhà cũng không quấy nhiễu cô, nhẹ nhàng đóng cửa. Chỉ là anh không biết khi anh đóng cửa lại thì người phụ nữ đang nằm trên giường mở to đôi mắt.

Kì thật vừa rồi, lúc Hàn Duệ tiến vào xem Tà Tư Ninh, cô nghĩ muốn nhìn phản ứng của anh một chút, nhất định là anh trở tay không kịp, khăn trương đến mức không dám đi gặp nhân tình đi? Nghĩ như vậy tâm tình của Tà Tư Ninh thật tốt, YY tốt ở chỗ là có thể thử nghiệm những việc mà trong cuộc sống không có can đảm làm hoặc không có việc làm.

Rời giường, tắm gội, ở phòng khách xem TV một hồi, nhìn thấy trên TV giới thiệu món ăn ngon, bao tử của Tà Tư Ninh kêu lên, nhắc nhở cô là đã tới giờ cơm chiều rồi.

Cầm ví tiền, thay y phục muốn ra khỏi nhà, điện thoại trong nhà vang lên.

Giọng Hàn Duệ tức giận truyền đến: “Sao không nhận điện thoại? Nhét mobile vào cái góc nào rồi?”

Tư Ninh kéo ống nghe ra xa một chút, ánh mắt tìm tòi, bỗng nhiên nhớ lại là mobile đặt ở trên giường, lúc rời giường không cầm theo người. Hàn Duệ gọi điện thoại đến sao? Nghĩ đến chuyện anh một bên ứng phó tình nhân, một bên vẫn phân tâm “chiều cổ” mình, Tà Tư Ninh cười lạnh: “Có chuyện gì sao?”

Nếu như Tà Tư Ninh không nghe lầm, hình như Hàn Duệ thở dài một hơi? Anh làm cái gì vậy? Để cho Tư Ninh cảm thấy mình làm cái gì để cho anh chịu bao ủy khuất, chịu bao oan uổng?

“Trong ngăn tủ dưới TV có để ít tiền lẻ, lát có người bấm chuông thì mang ra ngoài tính tiền.”

Tà Tư Ninh bừng tỉnh đại ngộ: thì ra là chuyển phát, muốn mình kí nhận giúp.

Trước khi gác điện thoại, Hàn Duệ lo lắng nhắc nhở một câu: “Nhớ ăn uống! Anh xong việc liền trở về.”

Anh đã hết chuyện chưa? Từ lúc nào mà trở nên lè mề như vậy? Tà Tư Ninh phi thường “khách khí” đáp một câu: “Vâng, đại gia. Đồ này nọ đều là của anh, anh tới lúc nào cũng được, em nhất định sẽ không mang tiền chạy trốn mà không nói một lời.”

Nói xong lời này thật thống khoái. Nhưng khi cúp điện thoại cô cơ hồ nghe thấy tiếng cười, là của Hàn Duệ và cả của phụ nữ. Cô ngẩng đầu nhìn trần nhà, cảm thấy mình nói lời kia sao lại nghe như thể là bình dấm chua nổi bọt – chút chua xót? Ảo giác, nhất là cảm giác của mình sai rồi. Anh – Hàn Duệ ở với ai, yêu ai đều không sao cả, dù sao qua ba năm, kiếm một chút tiền của anh xong thì mình liền mang con rồi đi.

Tà Tư Ninh có ba nguyên tắc sống: thứ nhất, ai cũng không được khi dễ hai mẹ con cô. Thứ hai: không bao giờ chê tiền. Thứ ba: bất cứ khi nào và bất cứ chỗ nào đều không được phép quên hai điều trên.

Lúc Tả Tư Ninh đang cất tiếng cười to, người giao hàng đã bấm chuông rồi.

Cầm lấy một tập tiền lẻ, Tả Tư Ninh ra mở cửa.

Lúc đưa tiền, cô sừng sốt một phen, sau đó chỉ vào số phòng: “Anh ơi, anh thực sự mang tới nhà này sao?”

Người giao hàng nghiêm túc nhìn vào số nhà rồi gật đầu khẳng định: “Đúng vậy, cô àh, là nhà này không sai. Mà hơn nữa đây là bữa ăn được đặt khăn cấp, do chủ bếp của chúng tôi tự mình nấu a. Hơn nữa lại sử dụng thiết bị giữ ẩm đặc biệt, lại thêm hộp bảo vệ để đảm bảo thức ăn được đưa đến nơi vẫn còn bốc lên hơi nóng... Nếu cô không tin, tôi có thể trả tiền lại ngay.”

Ánh mắt Tả Tư Ninh nhìn vào cái hộp đựng đồ ăn như ở trong khách sạn, có từng tầng bao bọc. Nếu nói như vậy thì tiền ăn nhất định không ít. Cô liếc mắt nhìn tập tiền lẻ trong tay mình, cảm thấy bị Hàn Duệ lừa gạt: phải rất rất nhiều tiền lẻ mới đủ a.

Người đưa com hiểu ý, nở nụ cười, thái độ hòa nhã: “Cô àh, cô yên tâm. Bởi vì chủ nhà là hội viên của tiệm ăn chúng tôi nên tiền com đã được thanh toán trước rồi. Hiện tại cô chỉ cần trả tiền phí vận chuyển thôi.” Ánh mắt người đưa com quét vào lòng bàn tay cô, giống như đang nói: cô àh, rất rẻ, số tiền trong tay cô chắc chắn là đủ.

Trước khi người đưa com rời đi, Tả Tư Ninh hỏi một câu: “Không biết tiệm ăn của các anh là gì vậy?” Cô rất có hứng thú biết tiệm ăn cao cấp nào lại giao đến tận nhà. Phục vụ cũng chu đáo quá đi.”

Người đưa com ngoái đầu lại cười: “Văn thần Cát Tường.”

Tả Tư Ninh có kích thích muốn cười ngất.

Kì thật thì người đưa com kia nói khoác quá mức rồi. Cái gì mà thiết bị giữ ẩm đặc biệt, kì thật chỉ là một cái hộp đựng đồ ăn bình thường, mà cái hộp giấy bên ngoài cũng chỉ là bởi vì bên trong có hai hộp đựng đồ ăn nên mới phải cho thêm đi?

Nhưng hần một chút cũng không khoa trương: mì văn thần quả thật vẫn còn bốc lên hơi nóng.

Nhìn thấy mì văn thần vẫn còn nóng hằm hập lại óng ánh trong suốt, Tả Tư Ninh bỗng nhiên cảm thấy mũi có phần chua xót. Cô tự nói với mình là bởi vì hít vào hơi nóng nên mới kích thích tuyến lệ...

Cô hình như bị ý nghĩ của chính mình với bát mì trước mặt chọc cười, cười đến sáng lạn.

Hàn Duệ ngồi ở quán trà, đối diện là Lâm Thiên. Lâm Thiên đội mũ che khuất băng gạc trên trán. Từ trước tới nay cô cực kì chú trọng hình tượng của mình, tuyệt không cho phép mình thiếu phong cách thẩm mỹ xuất hiện trước mặt mọi người.

Cô uống một ngụm trà, cười: “Duệ, anh đối với cô ấy thực sự là khác.”

Cúp điện thoại xong lập tức thu lại nụ cười, Hàn Duệ khôi phục lại gương mặt lạnh lùng, nói chuyện cũng không dư thừa đến một chữ: “Bởi vì cô ấy đáng giá.”

Lâm Thiên dừng một chút, khuôn mặt đẹp để lộ ra nghi hoặc: “Vì cái gì?” Lâm Thiên thừa nhận rằng Tả Tư Ninh đẹp, nhưng cũng chỉ là khuôn mặt đẹp thông thường, không có đến mức làm thay đổi lòng người.

Hàn Duệ khó có khi nở nụ cười, vẻ mặt có phần nhớ lại: “Hương vị trên người cô ấy, đại khái chỉ có anh mới biết đi.” Bởi vì hiểu nhau mà không cần nói ra, bởi vì hai người trải qua chuyện tương tự nhau, và cũng là bởi vì cô quyết cường. Một người phụ nữ chịu tất cả đau khổ, cay đắng nhưng vẫn nhất quyết sinh đứa nhỏ ra. Một mình mang thai, một mình nuôi dưỡng, không rời không bỏ, đây chính là một chuyện vĩ đại. Hàn Duệ thậm chí còn nghĩ: nếu mẹ của mình năm đó có một nửa dũng khí của cô, Hàn Trữ và mình cũng không thiếu chút nữa thì làm đường lỡ bước, Hàn Trữ lúc này cũng không đến mức chịu ủy khuất đi ở rề...

Thật đáng tiếc đứa ngốc giống như cô trên đời không có nhiều lắm.

Không biết vì cái gì, biểu tình lúc này của Hàn Duệ, cái loại biểu tình đơn thuần của trẻ con làm Lâm Thiên cảm thấy mình đã thua. Cô tự giấu mỉm cười, lần đầu tiên thiếu không chế mà lật con bài tẩy của mình: “Đứa nhỏ đúng là ở chỗ em.”

Lời này vừa nói ra, cái loại vẻ mặt thất vọng của Hàn Duệ làm cho Lâm Thiên cảm thấy mất mát. Kì thật từ lúc cô âm thầm nhúng tay vào chuyện Vạn Hoa, từ lúc cô điều tra Hàn Duệ và người phụ nữ bên cạnh anh, cô biết chính tay mình đã đem Hàn Duệ đẩy ra. Cô có thể lý trí xem xét hành động của Lâm Tinh nhưng khi đến lượt mình thì lại giả vờ như không biết.

Phụ nữ vờ ngó ngán đều giống nhau.

Ngày đó tìm lần tin tức cùng Lục Lệ Thành nhưng không có kết quả, Hàn Duệ liền đoán được là cô. Cho nên hôm nay khi cô đề xuất gặp mặt anh không chút do dự đi tới. Bất quá khi nghe được Lâm Thiên chính mồm thừa nhận, anh vẫn không không chế nổi tiếc nuối, tại trong ấn tượng của anh, Lâm Thiên là một người phụ nữ cực kì thông minh. Tuy cô không nói nhiều nhưng những câu cô nói ra đều rất có lý. Tuy cô không làm nhiều chuyện

nhưng đã là thì làm toàn là những chuyện quan trọng, chính yếu. Năm đó đúng là nhờ lời nói bên tai của cô nên Lâm Chấn Hải mới thu nhận hai anh em bọn họ vào nhà họ Lâm. Bởi vì một câu nói đùa của cô mà thúc đẩy chuyện của Lâm Tĩnh và Hàn Trữ, thậm chí cũng vì cô mà Lâm Chấn Hải đem Vạn Hoa giao cho anh...

Hồi tưởng lại, nhiều năm như vậy, anh hận nhà họ Lâm đồng thời lại kính nể Lâm Thiển. Một người phụ nữ thông minh trăm mặt sẽ là một người thầy tốt, một người bạn hiền nhưng sẽ không phải là một người yêu, thậm chí là vợ. Anh chỉ là một người đàn ông bình thường, anh thật sự không nắm được người phụ nữ có thể thao túng mọi chuyện trong tay như vậy.

Không tự giác thờ dài một hơi, Hàn Duệ nhìn cô, lần đầu tiên trong mắt có ánh sáng dịu dàng: “Lâm Thiển, còn nhớ rõ lần đó anh hỏi em thực thích anh sao? Hôm nay anh vẫn muốn hỏi lại em một lần, em thật sự yêu anh sao?” Ánh mắt anh cực kì thành khẩn: “Nhiều năm như vậy trôi qua, em chưa từng hạn chế anh có người phụ nữ khác, thậm chí chỉ cần không kết hôn thì em đều không có ý kiến. Đây tới cùng là vì gia giáo hay là bởi vì nguyên nhân khác? Nếu bởi vì gia giáo, tại sao Lâm Tĩnh cũng tiếp thu giáo dục y như vậy lại khác em nhiều đến như thế?”

Đây là lần đầu tiên Hàn Duệ nói lời thật từ tận nội tâm của anh, Lâm Thiển có chút cảm động, đáng tiếc lời nói này đối với cô là vô ích bởi vì có một người đã rõ ràng vấn đề này.

Thật đáng tiếc, người đó chính là Lâm Thiển.

Cô có nhiều thời gian để nghĩ rõ ràng chuyện này, nhưng nghĩ rõ ràng rồi thì sao? Cô vẫn thuyết phục mình hãm tại trong mê cục, bởi vì đối với cô mà nói, thanh tịnh là quá thống khổ.

Nhớ tới những năm nay đem toàn bộ tinh lực đặt lên trên người một người đàn ông, mà rồi lại phát hiện cô không thích người đàn ông kia. Một lỗi lầm như vậy cô không thể thừa nhận.

Lâm Thiển duy trì mỉm cười: “Em sẽ đưa đứa nhỏ trở về nguyên chủ. Duệ, anh là sao?”

Nụ cười có gai giống như hoa hồng, Hàn Duệ biết rõ.

Đích xác là đứa nhỏ kia không phải của anh, cái này anh vẫn không dám nghĩ sâu bởi vì anh sẽ phát điên. Anh không phải là một người đàn ông rộng lượng, dễ dàng tha thứ toàn bộ. Anh đúng là có yêu Hữu Hữu nhưng không cách nào yêu con của Tư Ninh với người khác. Đây là mâu thuẫn mà anh không cách nào vượt qua.

Mặc dù lúc kết thúc câu chuyện anh lấy thái độ cường ngạnh yêu cầu Lâm Thiển đưa đứa bé trở về nhưng anh vẫn vô pháp thuyết phục chính mình giải quyết cái nan đề này.

Lâm Thiển luôn có biện pháp nắm được điểm trí mạng.

Lái xe về nhà, trên đường đi qua tiệm tiện lợi, Hàn Duệ nhìn thấy Tà Tư Ninh đi ra. Đang muốn gọi cô thì thấy trong tay cô có cái gì đó, nếu anh không nhìn lầm, đó là thuốc tránh thai...

Xe dần dần dừng lại, nhìn Tà Tư Ninh càng chạy càng xa, Hàn Duệ dựa vào trong xe, đáy mắt đình trệ, hốc mắt càng ngày càng sâu. Cho dù anh không mang bao cao su, cô cũng có biện pháp để không mang đứa nhỏ của anh. Nghĩ đến cảnh tượng sau ba năm, cô mang theo con trai sống cùng người đàn ông xa lạ, trong đó không anh – Hàn Duệ.

Anh nện một quyền lên tay lái, một tiếng còi vang lên, mọi người đều nhìn vào anh. Anh thấy Tà Tư Ninh đi ở phía trước cũng quay đầu lại, cô do dự một chút rồi giấu đồ vào trong quần áo sau đó hướng bên này đi tới.

Cái ý nghĩ về một đứa bé lại hiện lên, Hàn Duệ tháo kính xuống, nhìn thoáng qua dấu vết nơi khóe mắt, cười lạnh: mình vốn là một tên khốn khiếp, khốn khiếp thêm một chút cũng không sao.

Tà Tư Ninh lên xe, lúc cô nhìn thấy Hàn Duệ thì cảm thấy có một chút mùi vị nói không rõ.

Cô tổng kết nguyên nhân:

Thứ nhất: người đưa cơm quá khô hạn, khuếch đại để cho Hàn Duệ trả thêm tiền.

Thứ hai: văn thần kia quá nóng, hơn nữa tuyên lệ của cô quá nhạy cảm cho nên nhất thời cảm xúc tăng vọt.

Cô khụ một tiếng, quay sang: “Anh yên tâm, tiền của anh một phen em cũng không động tới.” Lúc nói ra lời này, cô muốn cắn đầu lưỡi của chính mình. Cô đây đang nói cái gì a? Tốt xấu gì cô cũng nên bày tỏ cảm tạ với hành động tri kỉ của Hàn Duệ, sau đó nói một số câu từ tâm gan, làm cho cuộc sống chung của hai người càng thêm hòa hợp, càng phù hợp với lý niệm hài hòa của xã hội.

Đáng tiếc không đợi cô điều chỉnh tốt trạng thái, một cái bóng đen khổng lồ đã trùm lên cô. Trước mắt cô là một mảng tối đen, không phải cô té xỉu, mà là một bóng người.

Ghế ngồi không biết từ lúc nào đã bị ngã xuống, Tà Tư Ninh nhìn Hàn Duệ trên người cô, trợn mắt há mồm, nghĩ đến động tác sắp tới của anh, cô vùng lên, tức giận: “Hàn Duệ, anh điên rồi... đây là đường cái, giữa ban ngày ban mặt...”

Nói xong cô lại có kích thích muốn cắn lưỡi: vì sao phản ứng đầu tiên của mình không phải hô hăm hiếp mà lại là cảm thấy XO ở địa điểm này không được? Điện rồi, điện rồi, đều đã điện rồi...

Hàn Duệ lấy tay nâng mặt cô lên, dán tại bên tai cô, trong giọng nói mang theo một tia uy hiếp: “Em cũng biết đây là đường cái, cho nên nhớ phối hợp, nếu để cho người phát hiện... đương nhiên em cũng có thể kêu to hăm hiếp, nhưng anh nhắc nhở em, nếu người ta nhìn thấy chứng nhận kết hôn của chúng ta thì bọn họ có cảm giác gì?”

Nhất định là cảm thấy đó là trò đùa chơi của cặp vợ chồng mới cưới, nói không chừng có thể miễn phí quan sát “tài liệu dạy học” sống, kích thích hơn nhiều so với thuê đĩa...

Tả Tư Ninh giờ phút này chỉ có một ý nghĩ: ly hôn!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Giở trò lưu manh

Sớm chiều ở chung nên trở nên quen thuộc, không chỉ quen thuộc cách cư xử mà cũng quen thuộc với cả thân thể của nhau. Loại tình huống này ở trên người Tả Tư Ninh và Hàn Duệ thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Chính bởi vì dạng này, cho nên tay Hàn Duệ phi thường quen thuộc dọc theo đường cong trên người Tả Tư Ninh, mò mẫn đến hai đỉnh núi, da thịt trơn mềm ở dưới tay anh đầy sức sống, theo nhịp tim lúc lên lúc xuống. Khi anh nắm điểm màu hồng anh đào kia thì “ừm” một tiếng ngâm nga từ người phụ nữ dưới thân bật ra.

Hàn Duệ rõ ràng, cô không kháng cự lại được. Thân thể của cô thành thực như vậy, chịu không được một chút khiêu khích. Bỗng nhiên thần sắc của anh tối sầm lại, bởi vì anh nghĩ tới một chuyện: ví dụ hôm nay là một người đàn ông khác, có phải thân thể của cô cũng miễn cảm như vậy?

Cái ý nghĩ này làm cho đầu óc anh nổ mạnh những ý nghĩ điên cuồng. Cảm nhận được loại nhiệt tình phần nộ này, bàn tay xoa nắn của anh càng thêm mạnh mẽ.

Da thịt trắng nõn bị xoa nắn mạnh mẽ từ từ chuyển sang hồng, gân xanh cũng nhìn thấy rõ ràng, nhìn qua cũng cảm thấy đau lòng.

Tâm tình đang tốt của Tả Tư Ninh bị loại chà đạp này tàn phá đến không còn một mảnh. Cô cắn môi dưới, không cho mình phát ra âm thanh rên rỉ, đồng thời tay cô dùng lực ôm lấy eo Hàn Duệ, ở phía xương sườn của anh bấm xuống... Bởi vì tay dùng lực nên răng cũng phát ra tiếng kêu kẹt, cô cảm giác được môi dưới chảy máu rồi bởi vì mùi máu tươi đang lan tràn ở trong miệng. Có lẽ là do mùi máu tươi kích thích, hai mắt cô đỏ lên, hé miệng, một ngum cắn cái mũi đang ở ngay trước mắt của Hàn Duệ...

Cô nghe được tiếng Hàn Duệ kêu lên, chống lại ánh mắt mê loạn như điên cuồng của anh, cô có ảo giác: đây là một đứa trẻ mê mang, anh gấp khó khăn không thể giải quyết nên nóng lòng tìm một đường tắt, một con đường có thể nhanh chóng thoát ra khỏi vấn đề khó khăn, khốn cảnh.

Nhưng mà ảo giác thì chung qui đều là cảm giác sai lầm, cô không thể dễ dàng nhả ra. Đây không phải là lần đầu tiên Hàn Duệ phát cuồng. Lần trước cô không hề chuẩn bị đã bị anh công thành đoạt đất. Cô nhận ra nó! Chẳng lẽ anh cho rằng mình muốn làm gì thì làm sao? Tuy thời điểm kết hôn có nói là phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, nhưng đó cũng phải là tình huống anh tình em nguyện.

Cô kiên định lộ ra ánh mắt ngoan độc mạnh mẽ nói cho Hàn Duệ: nổi điên là cần trả giá thật nhiều, phụ nữ không phải kẻ yếu.

Đau!... Cái đau đón bén nhọn trên mũi làm cho bốc đồng của Hàn Duệ như dòng nước đang chảy xiết bỗng gặp phải tảng đá lớn – bị ngăn cản bởi một trở ngại lớn, mà đau đớn sâu sắc từ trên lưng không ngừng truyền đến. Trong lòng anh hút mạnh không khí đồng thời không nhận được cảm khái: người phụ nữ này quả thực là hợp thể của mèo và chó: răng nanh, móng vuốt... không bỏ lỡ một công dụng nào!

Nhưng kì quái chính là, anh mặc dù tức giận nhưng nổi tức giận đó dần dần biến mất bởi vì anh hiểu rõ một chuyện: vợ mình không kém, cực kì thông minh, lợi dụng tất cả bộ phận thân thể để phản kháng. Lần trước bởi mình đột nhiên ra tay nên cô trở tay không kịp hay là cô kì thật không có phòng bị mình?

Nhưng là... cái mũi đau quá, con mẹ nó, cô hạ miệng quá nặng rồi.

Hàn Duệ nhú mày, tay nắm lấy cằm của Tư Ninh, bởi vì sợ mình sẽ nặng tay ngộ thương cô nên chỉ có thể vòng tay tại cằm của cô, dùng lực tượng trưng mà thôi, không có cách nào kêu cô nhả ra.

Trên mũi càng ngày càng cảm thấy đau, Hàn Duệ bắt đầu đi xuất sát chiêu. Tay anh theo rốn của Tả Tư Ninh đi xuống, một đường đi đến cửa hoa kính.

Thành công nhìn thấy lửa giận trong mắt Tả Tư Ninh, cô nhả ra một câu: “Khốn kiếp, dừng tay lại cho tôi.”

Đương nhiên lúc cô nhả ra, mũi của Hàn Duệ may mắn tìm được đường sống. Hàn Duệ hít hà vài cái để thử nghiệm xem cái mũi vẫn còn giữ được chức năng cơ bản hay không. Sau đó anh nở nụ cười, một nụ cười xuất phát từ nội tâm. Mấy ngày nay não loạn ngôn ngữ làm cho anh thiếu chút nữa quên mất chuyện nở nụ cười thoải mái từ đáy lòng là cái cảm giác gì. Hiện tại chen chúc cùng Tả Tư Ninh trong không gian chật hẹp của chiếc xe hơi lại làm cho anh thấy dị thường thú vị.

Thú vị ở chỗ, mình lại bị người cắn mũi, vì muốn thoát khỏi bị cắn mà nghĩ hết chiêu số, sau cùng phải giờ trò lưu manh mới được thành công. Cái việc ngốc nghếch này chỉ có hai người bọn họ mới có khả năng làm ra đi.

Tay Tư Ninh đẩy anh ra, đôi mắt ngạo mạn: “Anh tốt nhất cách tôi ra xa. Lần sau tôi nhất định sẽ cắn đứt mũi anh, cho anh không chết cũng thành tàn phế.”

Trong lúc cô ngoan độc nói, không có phòng bị, Hàn Duệ lại hôn cô một phen. Mắt anh sáng long lanh, ý cười liên tục thật giống như những lời dịu dàng của tình yêu. Nụ hôn của anh không luống cuống như lúc trước mà tinh tế, lâu dài, chất lỏng ướt ướt từ trong miệng khẽ chảy ra, nhuận ướt đôi môi của hai người.

Tả Tư Ninh dẫn lòng, không cho chính mình rơi vào cạm bẫy ôn nhu. Cô muốn dùng chiêu cũ, cắn đầu lưỡi của Hàn Duệ nhưng đối phương tựa hồ đã biết ý đồ của cô nên đầu lưỡi của anh chỉ đảo qua trước cửa mà không xâm nhập đích doanh... Mẹ kiếp, người đàn ông này quá giao hoạt rồi!

Tay cô lại xoa lưng của Hàn Duệ muốn làm sâu thêm vết thương lúc vừa rồi của anh.

Còn chưa đạt được mục đích Hàn Duệ đã chế ngự tay cô, nhưng ngoài dự tính chính là anh đem ngón tay đan xen vào ngón tay của Tư Ninh: một ngón, hai ngón... cho đến khi mười ngón đều nắm chặt lấy nhau.

Tay Hàn Duệ khá lớn, chỉ cần vừa khép lại liền đem tay Tư Ninh bọc lại, anh không nhẹ không nặng cầm tay cô rồi đặt ở bên cạnh hai người.

Tả Tư Ninh thề rằng mình không nhìn lầm, ánh mắt Hàn Duệ đang cười, lông mi nhướng về chỗ tay hai người, ý tứ là: xem, ngón tay của chúng ta cực kì phù hợp. Không! Không! Không! Tả Tư Ninh không thể tin được, cô đây nhìn thấy nhu tình tựa nước của Hàn Duệ sao? Không! Không! Không! Cô nhất định là nhìn lầm rồi. Vừa rồi người đàn ông kia giống hệt trâu điên, hơn nữa luôn là một người đàn ông lạnh lùng, chỉ vì cái mũi bị cắn lại biến thành một người đàn ông ôn nhu? Chẳng lẽ là mùa xuân của Hàn Duệ đến rồi?

Nếu là vừa rồi Tả Tư Ninh còn có biện pháp lấy độc trị độc, lúc này tình thế biến đổi, tay chân cô có chút luống cuống rồi. Ngay từ đầu cô chưa bao giờ trông cậy Hàn Duệ sẽ “ôn nhu”, hai người cũng đã lần quạu lại vài lần, lần nào cũng không có nửa điểm quan hệ với “ôn nhu”. Đây, đột nhiên xuất hiện là muốn nháo đến như thế nào?

Cô không nhận ra là suy nghĩ của mình đang hỗn loạn, trong lúc đó, thân thể của Hàn Duệ xảy ra biến hóa không nhỏ. Vật nam tính của anh đang từ từ dựng đứng lên tại chỗ hai người mà xát tựa như xúc xích nướng nở to lên gấp đôi vậy, vừa nóng, vừa đầy thịt...

Tả Tư Ninh ra sức lắc đầu, cố thoát khỏi mơ mộng về từ “xúc xích nướng” trong đầu, cô cảm thấy về sau nó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tâm tình ăn xúc xích nướng của cô.

Bởi vì người phụ nữ thì mơ màng, người đàn ông thì tận lực xây dựng, nên không khí bên trong thật hài hòa, thích hợp để chọc thủng một tấm cuối cùng kia.

Trong lúc thân thể ma sát, một tiếng động nhỏ vang lên, có cái gì từ túi áo rơi xuống xe.

Hàn Duệ liếc một cái, liền thấy ba chữ kia: “Thuốc tránh thai.” Đúng vậy a, anh thiếu chút nữa liền quên, Tả Tư Ninh tới tiệm tiện lợi là mua thứ đồ này. Cô làm theo ước định lúc trước để tránh mọi khả năng dẫn đến có thai.

Thở dài im lặng một hồi, Hàn Duệ buông Tư Ninh ra, xoay người rời đi, trong nháy mắt hạ nhiệt độ, giọng điệu như là băng lạnh, vẻ mặt đậm mạc mà xa cách: “Về sau không phải dùng cái loại này nữa, không tốt đối với thân thể.”

Hơi lạnh lùa vào khi Hàn Duệ rời đi. Tả Tư Ninh cảm thấy trên người có chút lạnh, trong xe mở điều hòa, nhiệt độ có vẻ thấp. Đồng thời cô cũng cảm nhận được cái lạnh đến từ người đàn ông đang sửa sang lại quần áo. Cô liếc nhìn anh một cái, bao quát cả bộ vị mầu chót của anh.

Anh bởi vì thấy mình mua thuốc tránh thai nên phát hỏa? Nơi đó của anh vẫn to kì cục, anh không khó chịu sao?

Tả Tư Ninh thật là không thể hiểu.

Cô quả thật không biết, hiện tại Hàn Duệ thật không thoải mái, dục hóa đã bị gọi lên nhưng lại không thể phát tiết. Nhưng anh phải nhịn xuống, nhịn dục vọng xuống. Anh không muốn Tả Tư Ninh uống nhiều cái thuốc này, cho dù là tuổi trẻ, thân thể cũng không chịu được lần qua lần lại như vậy.

Anh thật sự hối hận cái quyết định không thành thực của mình. Anh cho rằng vương mắc của anh và nhà họ Lâm làm cho anh không thể cho vợ con một hoàn cảnh yên ổn. Bởi vậy cho dù là có đi đăng kí kết hôn, anh vẫn nhẫn tâm nói ra những lời tàn nhẫn. Hiện tại ngấm lại, anh cũng không biết mình muốn để tình cảm giữa anh và cô ngày càng mạnh mẽ hơn hay là vạch một đường thật sâu vào hôn nhân của mình, tạo ra một lỗ hổng không thể sửa chữa.

Nội tâm xoắn xuýt không xuất hiện trên mặt Hàn Duệ, chỉ thấy anh thực sự nghiêm túc lái xe về nhà.

Nhưng Tà Tư Ninh lại thấy kinh tâm động phách, cô nhìn không được lên tiếng nhắc nhở: “Anh muốn đi đâu? Bên này nên quẹo phải... không phải quẹo trái, là quẹo phải...”

Là một người lái xe kinh nghiệm phong phú, Hàn Duệ sao lại có thể phạm vào sai lầm căn bản như thế?

Tà Tư Ninh tránh không được dán vàng lên mặt mình: chẳng lẽ bởi vì mình?

Mặc dù có điểm không biết xấu hổ, nhưng chỉ có cái kết luận này mới có thể giải thích cục diện hiện giờ.

Bởi vì không thể che giấu lời ở trong lòng, sau khi vào nhà, Tà Tư Ninh chủ động phá vỡ cục diện bế tắc, cô giờ vì thuốc ra: “Anh tức giận vì điều này sao?”

Hàn Duệ đưa lưng về phía cô, cước bộ ngừng lại một chút, trong giọng nói có chút áp lực: “Anh đi tắm rửa trước, có chuyện gì để sau nói.” Nói xong nhanh chóng đi tới phòng tắm, thậm chí áo khoác cũng không kịp cởi.

Anh đi vào không bao lâu sau liền nghe được tiếng nước chảy ào ào.

Tà Tư Ninh muốn hỏi, anh sao lại vội vã tắm rửa đến thế? Hay là hạ nhiệt độ? Hay là dập tắt hỏa?

Ngồi trên sofa nhằm chán gặm quả táo, Tà Tư Ninh nhìn thoáng qua ví thuốc còn chưa có mở, tiện tay ném vào trong ngăn tủ TV. Cô nguyên bản còn đang do dự có nên uống hay không, nhưng hiện tại xem ra là không cần thiết, bởi vì mấy ngày này là ngày an toàn, khả năng trúng thưởng không cao.

Mà một nguyên nhân lớn hơn nữa là... cô cũng không rõ ràng, đại khái là bị Hàn Duệ lây bệnh điên rồi.

Gặm xong quả táo, Hàn Duệ còn chưa đi ra, Tà Tư Ninh suy nghĩ một chút lại gọi điện thoại cho Lan Tà, thứ nhất là muốn nghe tin tức, thứ hai là muốn xin lỗi về hành động của Hàn Duệ.

Không thể tưởng tượng được là Lan Tà thực có tin tức, mà là tin tức còn có vẻ cực kì đáng tin. Lan Tà có một người bạn nhận ra tên Lục Lệ Thành, và người bạn đó nói hần đang ở chỗ....

Lan Tà còn chưa nói xong, Hàn Duệ mặc áo choàng tắm đi ra. Tà Tư Ninh theo bản năng đem điện thoại sang bên cạnh, cẩn thận nghe Lan Tà nói, gật gật đầu. Chờ đến khi Lan Tà cúp điện thoại, cô bắt đầu nói chuyện: “Vâng, đúng, mấy ngày nay em xin phép nghỉ, công tác tuyên truyền nhờ chị quan tâm nhiều hơn. Vâng, vâng, em biết, em sẽ mau điều chỉnh tốt trạng thái. A! Cái gì? Hiện tại phải đi công ty một chuyến? ... A, như vậy a... Tốt, em sẽ qua đó liền.”

Cúp điện thoại, cô bình tĩnh liếc Hàn Duệ một cái, tay không tự giác sờ sờ cái mũi: “Cái kia, ca khúc mới có chút vấn đề, em qua đó nhìn xem. Kia... Anh đi ngủ trước đi, không cần chờ em.”

Tà Tư Ninh không dám nhìn mặt Hàn Duệ, lo lắng rằng ánh mắt sẽ tiết lộ lời nói dối của cô, cô vội đầu ra ngoài. Còn chưa tới cửa đã nghe thấy giọng nói của Hàn Duệ: “Tù tù!” Cô căng thẳng trong lòng: anh hẳn không phát hiện gì chứ?

Cô cảm giác được Hàn Duệ đang tiến lại gần. Anh muốn làm gì? Tà Tư Ninh không biết nói dối, tuy thường xuyên nói dối nhưng lần nào cũng rất lo lắng. Lúc này lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi rồi.

Hàn Duệ dường như chạm vào cô một cái, cả người Tà Tư Ninh run lên: “Anh làm gì?”

Ngẩng đầu, nhìn thấy Hàn Duệ để một chiếc áo khoác lên tay mình. Hàn Duệ thờ ơ đối với phản ứng của cô, lạnh nhạt nói một câu: “Mang theo áo khoác, đã vào thu rồi.”

Nhìn áo khoác, Tà Tư Ninh không biết nói gì. Lúc ngẩng đầu nhìn cái mũi của Hàn Duệ cảm thấy trong lòng có một cỗ cảm giác vô cùng vi diệu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Anh! Nằm ! Mơ! Đi

Ngồi ở trong taxi, Tà Tư Ninh cảm thấy mình như là vụng trộm đi tìm đàn ông sau lưng Hàn Duệ, có một chút tâm thần không yên. Cho nên lúc đến nơi, người lái xe đợi vài phút vẫn không thấy cô xuống xe liền lên tiếng nhắc nhở: “Cô àh, đến nơi rồi.”

Ngẩng đầu nhìn cái biển quảng cáo to, sáng long lanh: massage phong cách Hồng Kông. Tà Tư Ninh do dự một phen. Cô nghe nói không ít nơi massage

vẫn cung cấp dịch vụ đặc biệt. Nhưng cô nghĩ lại: nơi này trang trí khá tốt, lại không phải ở nơi xô xình, nên sẽ không làm chuyện xằng bậy với khách hàng đi?

Vì để an toàn, cô cầm di động ở trong tay, nếu có bất luận nguy hiểm gì liền gọi điện thoại cầu cứu.

Hiển nhiên lo lắng của cô là thừa, tiệm này là tiệm bấm bóp chân, bên trong có nhiều ngăn nhỏ, thợ bấm bóp cũng có nam, có nữ, đều mặc một bộ đồng phục màu đỏ và trắng.

Có người chiêu đãi tiến lên hỏi Tư Ninh có biết người thợ bấm bóp nào không, bla bla bla nói một hồi, nhiệt tình đem những gói giảm giá của cửa tiệm giới thiệu một lượt.

Tà Tư Ninh không muốn nhưng không thể không cắt ngang cô ta: “Xin lỗi, tôi không phải tới mát xa, tôi...”

Cô còn chưa nói xong, người chiêu đãi đã đổi thái độ, bày ra sắc mặt lạnh: không muốn chiêu đãi cô: “Vị tiểu thư này, nếu không phải đến mát xa, xin cô đi thẳng quẹo trái, cửa ra ở đó.”

Tà Tư Ninh kêu một tiếng bất đắc dĩ, vừa rồi chiêu đãi mình quá mức nhiệt tình, hoàn toàn không cho mình cơ hội xen mồm. Sắc mặt hiện tại là cho ai xem a? Thái độ phục vụ thật sự làm cho người ta lo lắng thay cho tiệm này.

Cảm khái thì cảm khái nhưng Tà Tư Ninh không quên mục đích chính của mình. Cô cẩn thận lấy 50 đồng từ trong túi ra, nhét vào trong tay chiêu đãi viên: “Tôi đến tìm người, cô yên tâm, tôi sẽ không ảnh hưởng đến việc buôn bán của các người. Chỉ tìm người rồi lập tức ra ngoài, được không?”

Đứng là mặt mũi dựa trên tiền bạc, sắc mặt người chiêu đãi viên kia rốt cục có chút chuyển. Cô ta nâng cằm, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Đừng mè nheo, tìm nhanh rồi đi ra. Cũng đừng gây chuyện rắc rối ở nơi này, nếu như bị cấp trên phát hiện, đó là chuyện của cô, ngàn vạn lần đừng lôi tôi ra.”

Vì tìm con trai, Tà Tư Ninh nhìn, treo khuôn mặt tươi cười, bày tỏ vạn lần cảm tạ người nọ.

Tiệm này thật to, phòng nhỏ nhiều không kể xiết, chỉ đếm sơ sơ ít nhất cũng là mười phòng. Đó chỉ là tầng một thôi đấy, nghe nói phía trên còn có tầng nữa. Quan trọng hơn là không thể quấy nhiễu chuyện buôn bán của người ta, cho nên khi bên trong có người đi ra hoặc là có người đi vào cô mới có thể nhìn một cái, mà nhìn một cái chưa chắc đã nhìn thấy toàn cảnh bên trong.

Tà Tư Ninh cứ như vậy gian nan xem xét từng phòng một. Nhìn thấy ông chủ giàu có mạnh mẽ, cũng nhìn thấy tầng lớp tri thức, cũng có cả thanh niên lêu lổng, tóc tai đầy màu sắc. Sau cùng cô hoài nghi tin tức của Lan Tà có nhầm lẫn không.

Tầng một còn một phòng cuối cùng, đó chính là cái phòng sâu nhất. Tà Tư Ninh ở bên ngoài ôm hi vọng, cố gắng tìm kiếm cơ hội.

Bởi vì phòng này ở sâu bên trong nên chung quanh không có người, cô dán lỗ tai tại cửa, muốn nghe xem bên trong có âm thanh gì. Quả thực là có nghe thấy, nhưng rất mơ hồ, giống như có một nam, một nữ, lúc được lúc không, rất khó nhận ra xem người đó có phải Lục Lệ Thành hay không.

Chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Mà giờ phút này Hàn Trữ đi từ lầu hai xuống, anh hôm nay đưa Tiểu Khai tới mát xa. Họ quen nhau ở mấy lần vui chơi giải trí, cảm thấy được đồng điệu nên tiếp xúc thêm vài lần. Lúc đi qua một góc, anh nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Dừng lại một chút, anh lưu ý nhìn vào.

Tiểu Khai thấy thế, hiểu ý cười: “Nhìn mỹ nữ sao? Thật tình...”

Hàn Trữ cố làm ra vẻ huyền bí thờ dài: “Hajz, hình như là vợ tôi đuổi theo đến nơi này. Anh cũng biết vợ của tôi, cô ấy thần thông quảng đại, mặc kệ tôi lên trời hay xuống đất đều có thể đuổi tới... Xem ra tiệc rượu hôm nay tôi không có cách nào đi, lần sau nha, lần sau tôi mời anh.”

Phàm là người quen biết đều biết Lâm Tĩnh cường hãn nên Tiểu Khai đồng tình, vỗ bả vai Hàn Trữ một cái: “Anh em, tự cầu nhiều phúc đi.” Nói xong liền rời đi.

Hàn Trữ nhìn theo bóng Tiểu Khai rời đi, lúc này mới đi xuống chỗ nghỉ ngơi. Từ nơi này có thể quan sát được Tà Tư Ninh. Hắn có phần không rõ, người phụ nữ này tới đây để làm gì? Sao lại ở bên ngoài chỗ mát xa nghe lén người ta nói chuyện? Cô tới đây bắt gian? Chẳng lẽ Hàn Duệ ở bên trong sao?

Hàn Trữ rất nhanh liền phủ quyết ý nghĩ này, tiểu tử Hàn Duệ nhìn thế nào cũng không phải là người sẽ bị vợ bắt lấy bím tóc. Trước đây khi dẫn Hàn Duệ đi quán bar, có người mỹ nhân qua nói chuyện phiếm, sắc mặt của tiểu tử lạnh như khối băng, trực tiếp đông lạnh hứng thú nói chuyện của cô ta luôn.

Cho nên khi Hàn Duệ nói sẽ kết hôn, Hàn Trữ cảm thấy cực kì trấn kinh, tới cùng thì dạng phụ nữ nào có thể thu phục Hàn lão gia băng lãnh? Lúc nhìn thấy Tà Tư Ninh, nói thật, hắn không cảm thấy chỗ đặc biệt nào, trừ bỏ vóc người cũng tạm.

Bất quá đáng người thì không phải chỉ một mình cô mới có, so với cô, có khối người vóc dáng đẹp hơn.

Lấy hiểu biết của Hàn Trữ đối với em trai, nó sẽ không dễ dàng giao ra thật lòng, trừ phi trước đây có quen biết nhau. Cái manh mối này hắn cũng đã tra rõ ràng, nguyên lai Tà Tư Ninh và Hàn Duệ là bạn học cũ. Phòng chừng là trong thời gian đó đã gieo xuống mầm tình đi. Lấy tính cách nhớ tình cũ của Hàn Duệ, mấy năm sau đuổi theo người ta đòi kết hôn cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Nếu nó đã chọn Tả Tư Ninh, tất nhiên rõ ràng là sẽ từ bỏ Lâm Thiển. Hàn Trữ tuy có lo lắng nhưng không thể quyết định thay cho em trai.

Trong lúc đang suy nghĩ, Tả Tư Ninh bên kia có động tĩnh.

Một màn làm người ta kinh ngạc xuất hiện, lúc người xoa bóp mở cửa ra, một nam một nữ từ bên trong đi ra. Người nam thì Hàn Trữ không nhận ra nhưng người nữ thì Hàn Trữ quen thuộc đến mức không thể quen hơn được nữa: Lâm Thiển.

Hắn rất nhanh nghĩ đến một khả năng, Tư Ninh tới tìm Lâm Thiển bởi vì Hàn Duệ. Cái này là tiết mục hai nữ tranh giành một chồng rồi. Hàn Trữ đối với chuyện này không có hứng thú, hắn hứng thú với người đàn ông bên cạnh Lâm Thiển. Trực giác nói cho hắn biết, người đàn ông này quả thực có chút lực ảnh hưởng đối với cả hai người phụ nữ.

Xem kịch vui luôn có một tình huống ngoại mục ngoài ý xảy ra.

Quả nhiên, người đàn ông kia kéo tay Tả Tư Ninh đi về phía cửa.

Hàn Trữ trốn tránh một phen, không cho bọn họ nhìn thấy mình: việc này thật là sâu xa rồi. Người đàn ông kia thế mà lại quen biết Tả Tư Ninh, mà thái độ xem ra cực kì thân mật, còn thái độ đối với Lâm Thiển thì lại là khách sáo.

Hàn Trữ cảm thấy tình huống trước mắt không thể không cho Hàn Duệ biết. Hàn Duệ có quyền biết chuyện gì đang xảy ra vì vậy hắn gọi điện cho Hàn Duệ, nói là mình quên mang theo tiền, đang ở chỗ mát xa, muốn anh qua đó trả tiền.

Bên này, Lục Lệ Thành lời kéo Tả Tư Ninh ra ngoài, giọng trách cứ: “Sao em lại tới đây?”

Tả Tư Ninh cảm thấy chuyện này thật là kì lạ, vì vậy cô giằng tay khỏi Lục Lệ Thành, ánh mắt nhìn qua hắn cùng Lâm Thiển, xác nhận mình không tương tượng ra quan hệ của hai người bọn họ. Tả Tư Ninh trực tiếp mở miệng: “Trước nói cho tôi biết, sao hai người lại quen biết nhau?”

Lâm Thiển bình tĩnh, cô không lo lắng chuyện Tả Tư Ninh phát hiện mình có quen biết Lục Lệ Thành, thậm chí còn muốn để cho Tư Ninh phát hiện. Cho nên cô cười bình tĩnh: “Về việc này, có lẽ chúng ta nên tìm chỗ nào đó ngồi xuống tâm sự?”

Lục Lệ Thành xem ra có chút bất an, ngay sau khi Lâm Thiển nói xong, hắn mãnh liệt phản đối: “Không! Tôi sẽ đem chuyện chúng ta nói cho cô ấy. Lâm tiểu thư, hôm nay dừng ở đây. Có chuyện gì tôi sẽ liên hệ với cô.” Sau khi nói xong, hắn quắc mắt bỏ sung một câu: “Hi vọng cô nói chuyện giữ lời.”

Trực giác nói cho Tả Tư Ninh, Lục Lệ Thành có ước định hoặc giao dịch gì đó với Lâm Thiển. Cô thậm chí còn nhạy cảm đoán rằng cái chuyện này có quan hệ với mình, bởi vì Lục Lệ Thành và Lâm Thiển có một điều quan tâm chung là mình và Hàn Duệ. Có lẽ là vì hôn nhân của cô và Hàn Duệ nên để cho hai người vốn không biết nhau tụ lại, mà chuyện bọn họ thương lượng...

Trời ạ!!! Tả Tư Ninh bị suy nghĩ kế tiếp của mình hù chết: Lục Lệ Thành đã nói chuyện con trai cho Lâm Thiển? Nếu cô ta biết rõ sẽ gây ra chuyện gì không biết?

Lòng bàn tay Tả Tư Ninh đỏ mào hời, cô không thêm hỏi bí mật giữa Lục Lệ Thành và Lâm Thiển nữa mà để Lục Lệ Thành tùy ý kéo ra cửa. Mãi đến khi xác nhận là Lâm Thiển không nghe được cô mới hất tay Lục Lệ Thành ra. Giọng nói thờ ơ, không khách khí: “Anh nói cho Lâm Thiển chuyện Hữu Hữu?”

Lục Lệ Thành giống như thờ phào nhẹ nhõm, hắn lo lắng liếc vào bên trong một cái, vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu bá đạo: “Em tốt nhất là cách xa người phụ nữ này ra một chút, em không phải đối thủ của cô ta.”

Tả Tư Ninh phát hỏa: “Anh trở lời tôi!” Cô mặc kệ người phụ nữ kia có lợi hại hay không, cô chỉ muốn biết con của cô như thế nào rồi.

Lục Lệ Thành có một giây kinh ngạc, nhìn ánh mắt của Tả Tư Ninh từ từ trầm xuống, giống như muốn từ trong mắt của cô nhìn ra nội tâm cô: tôi cùng cô có còn cảm giác đối với mình không? Nếu không có, tại sao lại để ý tới con của bọn họ đến vậy?

Một cổ kích thích, Lục Lệ Thành cầm tay của Tả Tư Ninh đặt lên ngực trái của mình: “Tư Ninh, chúng ta ở cùng một chỗ lần nữa đi. Còn có con trai nữa, một nhà ba người chúng ta sống cùng nhau. Anh đáp ứng em, chỉ cần anh đạt được vật của anh, anh sẽ rửa tay gác kiếm, về sau tìm công tác an ổn nuôi em và con cả đời.”

Nghe nói như thế, Tả Tư Ninh nở nụ cười, nhưng nụ cười rất lạnh lùng, cô cắn từng chữ, mãnh mẽ nói: “Anh! Nằm ! Mơ! Đi!”

Lục Lệ Thành thực sự là tức đến không thể thở. Khi hắn biết Tả Tư Ninh và Hàn Duệ ở cùng một chỗ hắn đã ngàn vạn cái không muốn nhưng nhìn đến điều kiện của Hàn Duệ, so sánh với chính mình thì ưu thế của hắn thật sự lớn hơn, quan trọng hơn nữa là mình đã từng thương tổn Tả Tư Ninh, nên đã thua hắn một phần lớn. Nhưng Lục Lệ Thành vẫn không bỏ cuộc, vẫn muốn bù đắp lại, trời mới biết khi hắn phát hiện có một đứa con, hắn có biết bao nhiêu kinh hi. Nguyên lai năm đó Tư Ninh không phá thai, vì cái này mà hắn còn muốn thu tay lại, không muốn đụng chạm những thứ trái pháp luật, muốn tìm một công tác an phận an ổn vì hai mẹ con bọn họ.

Đã đến mức đó mà không làm cho Tả Tư Ninh quay đầu sao? Hắn lại tức, càng thêm tức giận quyết định năm đó của mình. Nếu lúc đó hắn giác ngộ như bây giờ thì có phải ngày hôm nay, một nhà ba người bọn họ đang hưởng cuộc sống gia đình hạnh phúc không?

Giọng Lục Lệ Thành mềm đi, có chút cầu xin: “Xem như anh van em, theo anh đi. Anh sẽ tìm ra con, cho anh cơ hội chiều cổ mẹ con em. Em yên tâm,

anh nhất định sẽ không tái phạm sai lầm, sẽ không làm cho em thất vọng.”

Tà Tư Ninh nghe được trọng điểm, cô cơ hồ không thể tin được, mở to mắt: “Anh nói sẽ tìm được con là cái ý gì?” Cô bắt lấy bả vai Lục Lệ Thành, ánh mắt đỏ lên như sung huyết, trong đầu xuất hiện nhiều ý nghĩ hỗn loạn.

Tự biết nói lỡ, họ Lục có chút ngượng ngùng, muốn tránh không nói chuyện.

Tà Tư Ninh cơ hồ là xé cổ họng, dùng lực lay thân thể hắn: “Con mẹ nó, nói chuyện! Không phải vừa mới nói cực kì lưu loát sao? Hiện tại sao không nói? Người nói đi, lời này rốt cục là có ý tứ gì?”

Lục Lệ Thành xoắn xýt, Tà Tư Ninh điên cuồng làm cho hắn chán kinh. Hắn đặc biệt hối hận vì mình đã lỡ nói những lời này bởi vì xem tư thế hiện tại, nếu không nói sự thật cho Tà Tư Ninh biết, cô tuyệt đối sẽ không chết tâm, thậm chí càng thêm điên cuồng, càng không thể trấn định. Hắn thở dài một hơi, rốt cục nhả ra: “Anh làm mất con rồi.”

Bốp – cơ hồ khi lời nói của hắn ra đến miệng, bàn tay Tà Tư Ninh đã hung hãn rơi vào trên mặt hắn, một cái tát đủ ngoạn độc, trên mặt hắn hằn sâu năm ngón tay.

Tà Tư Ninh nhìn mặt hắn, chán ghét đến cực điểm, khuôn mặt hiện tại của hắn quả thật như một đồng cứt làm cho người ta ghê tởm, nghĩ đến là muốn nôn ọe. Tiếng nghiến răng của cô kéo kết, trong mắt sưng mù phủ đầy, lên tiếng cười lạnh: “Tôi hào tâm nó cho anh một sự thật, miễn cho anh không nằm mơ nữa.”

Ánh mắt cô không hề chớp nhìn Lục Lệ Thành, ánh mắt cơ hồ chém hắn bị thương: “Hữu Hữu không phải là con của anh, cho nên, con mẹ nó, từ giờ về sau đừng có đụng đến mẹ con tôi. Tôi bắt quả là theo anh lên giường, nhưng cho đến bây giờ tôi cũng không nghĩ tới sinh con cho anh, chưa từng có!”

Ánh mắt miệt thị, ngoạn độc, quyết liệt của cô làm cho Lục Lệ Thành khó có thể tin. Hắn nghi ngờ: “Không có khả năng, em nói dối. Khi đó em chỉ có một mình anh.”

Tà Tư Ninh quay đầu đi, trong tròng cười lộ ra vẻ lạnh lùng bất đắc dĩ: “Chỉ có một mình? Anh tự đề cao chính mình rồi. Anh cho rằng tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân đủ thu hút để tôi không ngần ngại đem cả tương lai đặt vào anh? Anh có thể đến cái phòng nhỏ của tôi, người khác vì sao không thể?”

Cô nhìn hắn như chém đinh chặt sắt, giọng nói bình tĩnh nhưng dùng hết khí lực: “Nếu như tôi nói với anh, lúc ngủ với anh, trong lòng tôi chỉ nghĩ đến người đàn ông đó, anh có thể thấy rõ sự thật hay không?”

Cô xoay người, đưa lưng về phía Lục Lệ Thành, trước khi rời đi lại bổ sung thêm một câu: “Anh mang con của tôi đi, lại đánh mất. Chuyện này tôi sẽ nhớ rõ, nếu con của tôi có chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho anh. Nó bị thương tổn ở đâu tôi sẽ trả lại anh gấp mười.”

Nói xong cô liếc mắt về phía trước một cái, tầm mắt cơ hồ nhìn thấy một người, rất giống Hàn Duệ. Bỗng nhiên cô cảm thấy cực kì ủy khuất, chính mình hình như đang khóc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Bỗng nhiên thâm tình

Trong bóng đêm, Hàn Trữ nhìn em trai mang người phụ nữ rời đi. Có thể nhìn thấy là nó dùng toàn bộ thân thể ôm lấy người phụ nữ kia, bộ dáng bảo vệ thập phần. Hàn Trữ đem tầm mắt di chuyển đến người đàn ông xa lạ, nhếch môi: em trai, em gặp đối thủ sao? Ngốc nghếch như em chắc chắn chưa mở lời thổ lộ cùng cô ấy rồi.

Kì thật Hàn Trữ rất muốn theo đuôi em trai và em dâu, quan sát chuyện kể tiếp giữa bọn họ. Bởi vì xem người ta nói chuyện yêu đương là một điều vô cùng thú vị, xem em trai nói chuyện yêu đương thì càng thêm thú vị, vì sao? Vì Hàn Duệ hầu như chưa bao giờ. Miệng đứa nhỏ này cứng rắn, người cũng lạnh lùng. Cứng rắn thì không thành vấn đề nhưng cách xử lý chuyện hôn nhân... khéo sẽ hỏng bét. Hàn Trữ cũng muốn biết Tà Tư Ninh thấy em trai mình như thế nào, rất muốn biết a!

Nhưng hắn còn chuyện quan trọng hơn nên không thể theo đuôi đến nhà họ được. Chỉ thấy Hàn Trữ xoay người, mỉm cười, đi đến bên Lâm Thiển.

Bộ dáng của Lâm Thiển giống như hồn cô không có ở đây, hình như là vừa xem xong trò hay nên tinh thần chưa phục hồi lại. Chờ cô ý thức được là Hàn Trữ đang tiến lại gần, cô lại mỉm cười: "Anh rể, hóa ra anh cũng ở đây."

Hàn Trữ bình thường vốn hay cười, và cũng rất am hiểu cái loại tươi cười dối trá, làm cho người ta thấy liền cảm thấy hắn rất chân chó, rất nịnh nọt. Hắn không chút để ý đến điểm này, bởi vì hạ thấp chính mình cũng là một loại kĩ thuật mà không phải ai cũng làm được.

Đáng tiếc giờ phút này anh không cười nổi, xem ra người phụ nữ trực tiếp thúc đẩy chuyện hôn nhân giữa hắn và Lâm Tĩnh rất phức tạp. Năm đó Lâm Chấn Hải hỏi chị em họ thấy anh em nhà họ Hàn thế nào, Lâm Thiên nói: con cảm thấy cả hai đều rất tốt, nhất là anh Hàn Trữ. Dù thường xuyên bị chị ức hiếp, khi dễ cũng vẫn không hề tức giận. Con cảm thấy anh ấy đối với chị em bọn con rất tốt.

Lâm Chấn Hải từ trong lời nói của cô hiểu ra ý ở ngoài lời, cũng bởi vậy mà đem Lâm Tĩnh và Hàn Trữ gộp thành một đôi.

Lúc làm chú rể, Hàn Trữ đã dùng nụ cười mà hắn am hiểu nhất. Hắn biết mình không thể cự tuyệt, bởi vì một ngày trước khi Lâm Chấn Hải làm ra quyết định, Lâm Thiên đến tìm hắn, nói cho hắn một chuyện: cô sẽ để cho Hàn Duệ tiếp nhận Vạn Hoa. Anh Hàn Trữ, nhờ anh chiếu cố tốt chị của em.

Đây là điều kiện trao đổi, hắn cưới Lâm Tĩnh, Lâm Thiên nghĩ cách để cho Hàn Duệ quản lý công ty. Hàn Trữ làm sao có thể cự tuyệt điều kiện này? Hàn Duệ có thể chính thức tham gia công việc, còn tốt hơn vạn lần chuyện ăn của nhà họ Lâm, uống của nhà họ Lâm, sau này vẫn phải làm con rể nhà họ Lâm như mình đây.

Nhà họ Lâm không phải không tốt, chẳng qua là quá mạnh mẽ.

Nghĩ tới đây, Hàn Trữ không do dự, tiến lên, một tay nắm lấy eo của Lâm Thiên, đem cô giữ ở trong vòng tay ôm ấp của mình, nhướn mày một chút, lộ ra vẻ lưu manh: "Thiên Thiên, đã lâu không gặp a."

Dù Lâm Thiên hàm dưỡng khá hơn cũng không chịu được khiêu khích như vậy. Ánh mắt cô nhìn khắp bốn phía xem có ai theo dõi bọn họ hay không. Tự biết tránh không được, chỉ có thể áp chế lửa giận nhưng giọng nói của cô cũng có chút dồn dập: "Anh rể, anh quá nhiệt tình rồi. Để người khác thấy còn tưởng anh muốn làm gì em a."

Trong lời nói này ý tứ cảnh cáo đầy đủ rõ ràng nhưng Hàn Trữ tựa như không nghe thấy. Hắn dán đầu vào lỗ tai Lâm Thiên, dùng môi xoa vành tai của cô: "Em sợ anh? Sợ anh ăn em sao?... Haha, Lâm Thiên, em cũng không phải người như thế a."

Lời vừa nói ra, mặt Lâm Thiên giống như bị điện giật, da thịt từng đợt giật giật, ngực trái cảm giác bất an. Cô dùng khí lực rất lớn mới có thể hô hấp bình thường. Giọng nói của cô vẫn bình thường nhưng nghe kỹ lại có chút run rẩy, thậm chí là kinh hoàng: "Anh rể, đủ rồi!"

Hàn Trữ rất hài lòng với phản ứng của Lâm Thiên, như vậy liền chứng minh hắn đã đoán đúng hơn phân nửa. Mấy năm nay nằm vùng tại nhà họ Lâm, cuối cùng để cho hắn phát hiện một chút chuyện tình, chẳng hạn như sinh hoạt thối nát của Lâm Chấn Hải, chẳng hạn như thân thể của Lâm Thiên cũng như chuyện mà cô ta đã làm.

Nghĩ đến những cái này, ánh mắt của hắn thêm sâu sắc. Hắn quắc mắt nhìn chòng chọc Lâm Thiên: "Hai chữ kia cũng là tôi muốn nói với cô, năm năm trước cô đã làm cái gì, đừng nghĩ là không ai biết. Cô phải nhớ kỹ, vô luận cô làm cái gì đều có một đôi mắt ở phía sau lưng nhìn cô. Nói không chừng một ngày đó sẽ nhảy ra vạch trần cô. Đến lúc đó, cô nghĩ bọn họ sẽ nói cái gì?"

Khung hoảng trong lòng Lâm Thiên như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, giống như con ác mộng thường xuyên của cô. Trong mộng, có một đôi mắt luôn nhìn chăm chăm cô, cười lạnh không nói, đến lúc cô thả lỏng cảnh giác thì quí mị quăng ra một tia sáng, làm cho thân thể hư thối của cô không thể nào né tránh...

Ánh mắt của Hàn Trữ lúc này rất giống tình huống xảy ra trong mộng. Hắn giống như có thể nhìn thấu sâu trong nội tâm hư thối của cô, khinh miệt cô. Lâm Thiên muốn phản kháng nhưng lại lo lắng bởi vì không biết hắn hiểu biết tới trình độ nào.

Lúc Hàn Trữ đột nhiên buông ra, trên người Lâm Thiên không có điểm tựa thiếu chút nữa ngã xuống. Cô không dễ dàng mới đứng vững được, hai tay nắm chặt để cho chính mình tỉnh táo lại. Cô đón nhận ánh mắt của Hàn Trữ, liếc liếc cười: "Anh thử nói một chút xem, tôi đã làm cái gì?" Nếu Hàn Trữ chỉ phờ trương thanh thản, mình chẳng phải là sợ bóng sợ gió rồi sao? Không duyên không cớ lại rối loạn tay chân?

Hàn Trữ cảm giác người đàn bà tên Lâm Thiên quả thật là rất thú vị. Trải qua một trận kinh hoàng lại có thể lấy lại trấn định nhanh đến như thế, quả thật là kiên cường a. Xem ra phải đưa ra liều thuốc mạnh hơn a.

Hàn Trữ lấy mobile ra, mở photo album bên trong ra, đưa ra trước mặt Lâm Thiên: "Tôi vẫn không biết đây là cái đồ gì, ngẫu nhiên một ngày có một người bạn nhìn thấy. Cậu ta liếc mắt một cái liền nhận ra đó là cái gì. Cô đoán xem cậu ta nói như thế nào? A... đúng rồi, thứ này là tôi chụp được ở trong phòng cô. Lần đó cô phát bệnh phải đi bệnh viện, không kịp đóng ngăn kéo lại. Đáng tiếc a, nếu không phải là tôi giúp cô đóng lại, có lẽ không chỉ có tôi, mà còn có người hầu, thậm chí người nào trong nhà cũng đều phát hiện rồi."

Thứ kia Lâm Thiên nhớ rõ, cô lại nở nụ cười lần nữa, nụ cười bình tĩnh đến đáng sợ: "Anh cho rằng bọn họ không biết?"

A! Người đàn bà này quả nhiên có năng lực hoán đổi a! Nhưng Hàn Trữ không phải không có chuẩn bị. Muốn cười sao? Để mọi người cùng nhau cười đi.

"Người bạn kia nói, đây là một loại thuốc tương đối nổi danh trong phạm vi đó... thuốc kích thích tình dục. Sau khi uống thuốc sẽ..." Nói xong hắn hung hăng ôm lấy Lâm Thiên, che miệng của cô lại, không hề ôn nhu, điên cuồng hôn, đẩy cô dán vào cột đèn bên đường. Tay hắn nắm lấy cột đèn đồng thời không chế Lâm Thiên trong vòng tay mình... giống như muốn đem cô tiến vào thân thể của mình. Hấp tấp như vậy, kỹ xảo không hề giống như một tên lưu manh.

Lâm Thiên không thể vùng vẫy, móng tay bấm vào lòng bàn tay, cảm nhận đau đớn khiến cho cô có thể giữ cho bản thân không quá to lên, để cho bản thân có thể đứng yên, không nhúc nhích.

Hình như đã trải qua cả một thế kỉ, rốt cục Hàn Trữ cũng buông Lâm Thiến ra, khước miệng nhếch lên một độ cong hoàn mỹ: "Dùng thuốc như vậy, cảm thù cũng không bằng. Mặc kệ người đàn bà nào ở đối diện, cho dù là em gái của vợ mình cũng được, là một người đàn bà hoàn toàn xa lạ cũng chẳng sao, tất cả đều làm cho đàn ông kích khởi dục vọng vô cùng tận. Năm đó cô đem thứ này dụng ở trên thân ai rồi hả Lâm Thiến? Bề ngoài cô đoan trang hiền thực, thật ra thì nội tâm lăng lợ thối nát."

Hàn Trữ lúc này không ung dung tự tin như vẻ bề ngoài của hắn. Vừa rồi hắn lại thật sự hôn. Chính hắn cũng không biết tại sao lại như vậy? Ban đầu chỉ là muốn dọa Lâm Thiến mà thôi. Về sau làm sao lại không chế không nổi?

Lâm Thiến cắn môi dưới, cương quyết không đứng dậy. Khi Hàn Trữ buông cô ra, cô xoay người trong nháy mắt, muốn khăn trương chạy thoát khỏi cặp mắt kia. Cặp mắt kia làm cho cô cảm thấy nguy hiểm, làm bong ra từng tầng áo khoác nguy trang của cô.

Cô không bao giờ tưởng tượng nổi, sau nhiều năm như vậy lại có người đào cái chuyện này ra.

Còn chưa đi được vài bước, tiếng cười của Hàn Trữ đã không dứt bên tai: "Thiến Thiến! Cái thứ kêu là kích thích tình dục kia, bạn của tôi có người có thể kiếm ra. Cô có cần không? Anh rể này luôn luôn đối tốt với cô, tôi không ngại mua hộ cô. Còn đàn ông tuấn tú thì sao? Tôi cũng có nhiều bạn bè... anh rể có nhiều bạn có 'năng lực'..."

Nghe tiếng cười càn rỡ này, Lâm Thiến chỉ muốn che lỗ tai chạy trốn thật nhanh. Cái thuốc kích dục kia là một người bạn đưa cho cô. Cô thử qua... cô nằm ở dưới thân đàn ông, chủ động cầu xin người đàn ông đó một lần lại một lần... thân thể nhận được cao trào vô hạn nhưng trong lòng lại như có một cái hố to, càng lúc càng lớn cơ hồ như muốn nuốt chửng cô...

Những điều không chịu nổi trong quá khứ hiện lên rõ ràng trong đầu. Đầu cô đau như bị xé rách. Cô cảm thấy mình như đang tiến vào một cái vực sâu không thấy đáy, nhưng cô vẫn đi, đi... Kinh hoàng nhưng không cách nào thoát khỏi.

Trong lúc hỗn loạn, cô nhớ đến một người - Hàn Duệ. Nếu anh biết mình đã cho anh uống thuốc kia, nếu anh rõ ràng chân tướng... Lâm Thiến rõ ràng hậu quả sẽ là cái gì.

Đêm, một người phụ nữ tên Lâm Thiến chạy như điên trên đường, không hề có hình tượng.

Hàn Trữ vốn nên có cảm giác hưng phấn bởi vì lần đầu tiên thắng lợi trước nhà họ Lâm. Nhưng hắn không có cảm giác sung sướng bởi vì hắn biết chuyện tiếp theo mình phải làm đối với hai chị em bọn họ chính là thảm họa. Hắn sao lại do dự?

Quả nhiên là hắn giả vờ yếu đuối nhiều năm, giờ thành sự thật. Lâm Tinh đã ức hiếp, đánh gãy tất cả những tâm huyết ban đầu của hắn.

Hàn Trữ dựng đứng lông mày, nở nụ cười tự giễu.

Đi theo Hàn Duệ về đến nhà, Tả Tư Ninh bình tĩnh lại rồi. Sau khi bình tĩnh lại, cô nhận ra một chuyện khó khăn: hiện tại giải thích với anh như thế nào?

Bất quá xem bộ dáng của Hàn Duệ cô cảm thấy vấn đề không hề nhỏ, bởi vì suốt trên đường đi, Hàn Duệ không nói một câu nào. Sau khi về nhà cũng cực kì trầm mặc. Đây là điềm báo giông bão sắp tới sao? Cô sợ nhất cái loại nửa chết nửa sống này, làm cho người ta suy nghĩ lung tung, cuối cùng một chút ý chí cũng không có.

Chịu không nổi cái loại áp lực này, Tả Tư Ninh chủ động phá vỡ cục diện bế tắc: "Muốn nói cái gì thì anh cứ nói đi, em nghe."

Hàn Duệ cúi áo sơ mi, đổi một bộ đồ ngủ rộng thùng thình. Vẻ mặt anh bình tĩnh, tận lực bình tĩnh: "Anh không có gì muốn nói, chẳng lẽ em có chuyện muốn nói àh?"

Nửa câu sau nhìn như vô ý nói, nhưng lại ẩn chứa ám chỉ, anh hi vọng Tả Tư Ninh có thể đem hết sự tình nói cho anh.

Tả Tư Ninh quay đầu đi: "Em cũng không có gì để nói. Đi ngủ thôi." Nói xong vào nhà, cởi quần áo. Lúc cởi quần áo cô có chút tức giận: loại thời điểm này người chồng không phải sẽ hỏi người vợ là có chuyện gì xảy ra sao? Hay là căn bản anh không cần biết. Đúng rồi, hai người đều biết rõ ràng chuyện kết hôn của mình như thế nào. Anh không phải là chồng, nhiều lắm chỉ có thể coi như là người cùng giường có pháp luật chứng nhận mà thôi.

Tuy Tả Tư Ninh đến giờ vẫn không rõ tại sao Hàn Duệ lại đi đăng kí kết hôn với mình, nhưng cô nghĩ là không thể không có quan hệ tới Lâm Thiến hoặc một người phụ nữ nào khác. Trả thù? Nóng lòng thoát khỏi? Trời mới biết anh phát thần kinh cái gì...

Cửa lại một lần nữa mở ra, Hàn Duệ đi vào. Tả Tư Ninh tiếp tục thay quần áo, không để ý đến anh. Dù sao đã bị anh nhìn qua nhiều lần, cởi sạch ở trước mặt anh cũng chẳng sao.

"Chuyện hôm nay em thực không muốn giải thích sao?" Hàn Duệ phát hỏa nhìn người phụ nữ kia bình tĩnh cởi quần áo, coi mình như là không khí. Cô nghĩ rằng đàn ông dễ dàng nuốt nhục như vậy sao? Cô cho rằng đàn ông thật sự rộng lượng đến mức có thể dễ dàng tha thứ mọi chuyện sao? Người phụ nữ này quá mức đi thôi.

Cư xử rất là không tốt, Tả Tư Ninh nghe giọng nói mang theo tức giận của anh ngược lại lại thấy an tâm: không tồi, anh không phải là người đầu đá.

Thậm chí, Hàn Duệ biết nổi giận làm cho cô có cảm giác thành tựu, bởi vì theo cô, cái này chứng minh mình có phần sức quyến rũ. Tuy lời này không

biết xấu hổ nhưng thật là có chút đạo lý, đúng không?

Tà Tư Ninh cảm thấy khi về đến nhà thì tâm tình liền buồn lòng. Có lẽ bởi vì trong nhà có nhiều điểm quen thuộc, kể cả sói con, lúc bình thường cô sợ nhất hôm nay cũng thấy dịu ngoan đáng yêu.

Có lẽ đó là hiệu ứng kết hợp của nhiều viên đạn bọc đường, cô từ từ quay lại, không chút do dự: "Em đã nói dối anh, em ra ngoài không phải..."

Một câu còn chưa nói hết liền nhìn thấy Hàn Duệ giống như sói lang vọt lên vỗ con mồi. Tâm Tà Tư Ninh căng thẳng: anh lại đến? Làm sao bây giờ, phổi hợp hay cự tuyệt? Hôm nay đã cự tuyệt nhiều lần, anh liệu có kìm nén quá thành bệnh không?

Kết quả - trên người âm áp, một cái chăn quấn quanh cô.

Tà Tư Ninh ngẩng đầu nhìn Hàn Duệ, rồi chăm chú nhìn vào cái chăn quấn trước ngực, một trận mờ mịt, sau đó... bỗng nhiên hiểu. Cô xấu hổ nuốt nước miếng: vừa rồi cô mặc áo bị ngược nên khi cô xoay người đối diện Hàn Duệ, trước ngực trống trơn.

Phía lưng cùng phía trước của người phụ nữ khác biệt rất lớn, rất nhiều y phục thiết kế lộ lưng nhưng vì mặt sau là cho người khác nhìn, mình nhìn không thấy nên không thành vấn đề lắm nhưng đã ai nhìn thấy bộ y phục lộ toàn bộ phần phía trước chưa?

Tà Tư Ninh vì mình "trống trải" mà thoáng giật mình, sau đó nhìn thấy vẻ mặt của quần bách của Hàn Duệ bỗng nhiên thấy thoải mái: người đàn ông trước mặt xem ra càng xấu hổ hơn so với cô.

Vì có khúc nhạc đệm nho nhỏ, tâm tình của cô thả lỏng không ít. Cô nắm lấy tay Hàn Duệ đặt ở sau lưng mình, ý muốn anh ôm mình.

Tựa vào lòng anh, nghe tiếng tim đập của anh, cô cảm thấy an ổn: "Hàn Duệ, nói thật, có đôi khi em thấy thân cận với anh rất tốt. Anh biết, em có một đứa con trai, gọi là Hữu Hữu, anh đã gặp qua. Anh còn nói anh cực kì thích con em, muốn nhận nó làm con nuôi. Em vừa cao hứng vừa áy náy. Cao hứng ở chỗ, con em còn nhỏ như vậy mà ai gặp đều thương, về sau khẳng định sẽ giao thiệp tốt với người khác. Áy náy ở chỗ, em là một người mẹ mà không thể ở bên cạnh con, để cho con mấy lần phải rời nhà đi tìm mình. Em còn che giấu chuyện đó là con em. Con em còn nhỏ như vậy, làm sao mà chịu được điều này?"

Cảm giác được cánh tay của Hàn Duệ siết chặt, Tà Tư Ninh cảm thấy được cổ vũ: "Gần đây xảy ra một chuyện, đơn giản mà nói, là một người đàn ông cũ của em cho rằng đó là con của hắn cho nên dẫn con em đi mất. Kết quả là làm mất con. Em tức giận nhưng không biết làm sao cho phải. Em mặc kệ phải trả giá như thế nào, em sẽ tìm được con em. Sau khi tìm được, em sẽ mang theo con, em sẽ nói cho mọi người biết đây là con em. Mặc kệ ba của nó là ai, nó chỉ là con của em mà thôi. Kể tiếp mặc kệ bao lời đàm tiếu, chê trách, em đã có con bên cạnh, thế là đủ. Làm mẹ là một chuyện vô cùng kì diệu, làm cho người phụ nữ trở nên vô cùng dũng cảm, chịu đựng được mọi lời quở trách, chê bai... hơn cả trong tưởng tượng của mình."

Cô ở trong ngực của Hàn Duệ không giấu diếm mà nhẹ nhàng kể hết mọi chuyện. Giọng nói cũng ôn nhu hơn thường ngày, đặc biệt là khi cô nhắc tới con trai, cái loại vàng sáng ôn nhu của tình mẹ chiếu sáng lên Hàn Duệ.

Mọi chuyện xảy ra, trong mấy ngày gần đây Hàn Duệ đã đoán ra gần hết. Nhưng khi nghe Tư Ninh nói, anh cảm giác, nói như thế nào đây - anh cảm giác rằng Tư Ninh mở rộng nội tâm ra với mình, tựa như cô mang món đồ quý giá nhất của cô giao cho mình.

Hàn Duệ nhất thời động tình, cúi đầu hôn trán của cô: "Em biết không, có một câu anh vẫn chưa nói với em."

Tà Tư Ninh ngẩng đầu, chống lại ánh mắt nóng bỏng của Hàn Duệ. Thật đúng là một kinh nghiệm khó thấy.

Tim đập rộn một cảm giác: anh muốn nói gì? Nếu muốn nói chuyện ly hôn, sao anh lại có ánh mắt chân thành sâu thẳm như vậy? Ánh mắt quyến rũ người! Nếu không phải, chẳng lẽ anh muốn thổ lộ...

Tuyệt đối không có khả năng! Tà Tư Ninh lập tức dập tắt cái ý nghĩ này: chỉ mấy tháng ngắn ngủi ở chung, Hàn Duệ đã đặt ở dưới váy mình sao? Quả thực là vô cùng vô lý.

Giờ phút này Hàn Duệ cực kì khấn trương, chỉ sợ trong hai mươi mấy năm qua chưa bao giờ khấn trương đến như vậy. Trong lòng có một giọng nói ra sức phản đối: không nói, đừng nói! Nói ra thì liền xong rồi... Nhưng Tà Tư Ninh đã thẳng thắn, anh là một người đàn ông làm sao lại có thể sợ hãi rụt rè như vậy?

"Còn nhớ hồi xưa chúng ta có vài năm học cùng lớp không, bạn cùng lớp?"

Lúc Hàn Duệ nói một câu này, Tà Tư Ninh nổi lên ý cười. Cô làm sao có thể không nhớ rõ, từ lúc đầu tiên nhìn thấy anh thì cô đã nhận ra. Chỉ là anh không nhớ ra thôi - đúng là người đàn ông chậm lụt. Cô vỗ bả vai anh một cái: "Anh muốn nói là điều này sao?"

Hàn Duệ không cười, cố vượt qua phòng tuyến trong lòng, kêu to: "Năm đó anh đã phạm hai sai lầm thứ nhất là làm chuyện không bằng cảm thú. Thứ hai là không giữ em lại."

Cả người Tà Tư Ninh chấn động...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nha đầu! Em phải nổi tiếng

Ở công ty đại diện, trong văn phòng của Lan Tả.

Tả Tư Ninh gõ cửa, tiến vào. Lan Tả đang gọi điện thoại nên dùng ánh mắt báo cô ngồi xuống bên cạnh. Trong lúc chán chết, Tả Tư Ninh nhìn thoáng qua đồng tạp chí trên bàn. Có một tờ được mở đến trang giải trí, nói là đạo diễn quốc tế lớn bắt đầu quay một bộ phim Hollywood mới, nên sẽ đến đây chọn lựa diễn viên mới cho bộ phim.

Phóng viên cũng đính kèm một tấm ảnh, được chụp lúc phóng viên và fan chờ vị đạo diễn này tại sân bay. Có thể thấy đại sảnh ở sân bay bị một biển người nhấn chìm. Người này quả thực là danh tiếng bay xa, Tả Tư Ninh nhìn thoáng qua, giật mình vì sự bày tỏ nhiệt tình của đám đông.

Sau một hồi lâu, Lan Tả cuối cùng cũng kết thúc điện thoại, cô đặt tay vào cổ làm động tác xoa bóp, còn chưa nói chuyện chính sự mà lườm Tả Tư Ninh một cái: "Vì nha đầu chết tiệt nhà ngươi mà chị thật đến muốn điên rồi."

Tả Tư Ninh thất sắc, lấy tay mát xa cho Lan Tả, vô cùng lo lắng nhìn vào Lan Tả, hẳn là Hữu Hữu có manh mối rồi? Lòng cô tràn đầy chờ mong.

Lan Tả vỗ vỗ tay cô, có phần bất đắc dĩ: nha đầu kia rốt cục cũng biết tri kỉ, sao lúc gây chuyện không ngần ngại là sẽ báo hại mình? Cô liếc nhìn tờ báo một cái, khoe miệng khẽ nhếch: "Đọc chưa? Đạo diễn lớn sẽ tới đây, có cảm giác gì?"

Tả Tư Ninh nở nụ cười: "Lan Tả, chị thấy rằng đạo diễn lớn sẽ nhìn trúng một ca sĩ như em vậy sao? Chị đùa em rồi. Ca khúc mới của em còn chưa có công bố, ông ta khéo còn chưa nghe thấy giọng em bao giờ."

Cô vừa mới nói xong, Lan Tả lập tức quay người lại, toàn thân tỏa ra kiêu ngạo: "Ai nói là ông ta chưa từng nghe qua?"

Tả Tư Ninh lắc đầu: "Lan Tả, chị đừng đùa với em..." Cô thoáng nhìn về mặt đứng đắn nghiêm túc của Lan Tả. Đúng vậy ạ, Lan Tả chưa bao giờ lấy chuyện công tác ra làm chuyện đùa. Nếu cô nói sự thật, vậy đạo diễn lớn đã từng nghe qua? Đúng là...

Nhưng mà nghe qua rồi thì thế nào? Ông ta khẳng định là thấy chương mắt, nhiều ca sĩ như vậy, ông ta làm sao mà có thể cảm thấy hứng thú với một ca sĩ vừa vào nghề, hơn nữa con đường âm nhạc còn chưa có nhiều thành tựu?

Lan Tả gõ đầu cô một cái: "Mấy ngày nay vội vội vàng vàng đem tư liệu của em gửi cho đạo diễn. Chị phải dùng biết bao nhiêu là quan hệ. Nha đầu kia, lát nữa gặp mặt đạo diễn thì nhớ biểu hiện cho tốt cho chị."

Tả Tư Ninh muốn bắt tỉnh: "Nhưng mà chị Lan Tả, không phải chị gọi em đến đây vì muốn nói tin tức của Hữu Hữu cho em sao?"

Chuyện của Hữu Hữu, Lan Tả vẫn theo dõi, hơn nữa còn có chút thông tin, nhưng việc này cô còn chưa muốn nói cho Tả Tư Ninh biết bởi vì cô còn cần xác định chuyện tình một chút. Hữu Hữu ở chỗ của đứa nhỏ kia sẽ an toàn, mặc dù trong lòng đứa nhỏ đó còn có luẩn quẩn, nhưng tâm không xấu, hẳn sẽ không làm ra chuyện hại tính mạng của Hữu Hữu.

Tả Tư Ninh chợt nhớ rằng mình để Hàn Duệ lại trong nhà, bởi vậy sờ túi khoác muốn gọi điện thoại cho anh, bảo anh không cần lo lắng gì gì đó. Nhưng đáng tiếc, đầu cô càng ngày càng thoái hóa, cô quên mobile ở trong nhà rồi. Cô đành cười cười: "Chị Lan Tả, chị có thể cho em mượn điện thoại được không? Em quên mang theo mobile rồi."

Lan Tả thật không biết nói cái nha đầu này như thế nào nữa, cô lấy từ trong ngăn kéo ra một cái mobile, đưa ra trước mặt Tư Ninh: "Không tồi, em còn biết là mình quên mang mobile rồi. Nếu không thì chị thực sẽ khóa mobile của em lại trong ngăn tủ."

Thì ra mobile là ở trong tay Lan Tả, Tả Tư Ninh đã thử gọi vào điện thoại của mình nhưng không có ai nghe máy. Cô tưởng là bị người lấy mất rồi, Lan Tả rõ ràng là... nhận máy một chút có chết đâu!

Kì thật Tả Tư Ninh vẫn là giật mình, cô đã từng nghĩ: nếu như là trước kia Lan Tả hẳn đã quảng một đồng thông cáo cho mình, bắt mình lộ diện trước truyền thông. Mấy ngày nay cô xin phép không đến công ty mà Lan Tả cũng không ngăn cản. Nguyên nhân bên trong chắc chắn không đơn giản chỉ là đồng tình chuyện cô làm mất con, mà có lẽ là Lan Tả đã thất vọng với mình lắm rồi.

An bài hôm nay của Lan Tả làm cho Tả Tư Ninh cảm thấy ý nghĩ trước đây của mình thật là không phải với Lan Tả. Cô bỗng nhiên nhớ lại ngày đầu tiên gặp Lan Tả. Lần đó cô vì tiền thưởng mà tham gia một cuộc thi ca hát, nhưng kết quả là không lấy được tiền thưởng, xếp hạng kém một chút, nên cô ù rú đi ra. Ở lối ra lại gặp được một người phụ nữ, hốc mắt người kia có phần hồng hồng nhưng giọng nói lại rất lạnh nhạt: "Giọng của em tốt, chỉ là thiếu huấn luyện chuyên nghiệp. Nếu em kí hợp đồng với tôi, tôi có thể giúp em."

Lúc đó Tư Ninh vì chuyện tiền thưởng nên quá mức nản lòng. Cô thậm chí không hề nghĩ ngợi liền hỏi: "Nếu kí hợp đồng với cô, tôi có thể nhận được bao nhiêu tiền?"

Lúc ấy Lan Tả nói, chỉ cần cô nghe lời thì một tháng sẽ trả được được tiền thuê nhà, còn có thể chi trả một vài chi phí khác, hơn nữa có thể mua được một hai bộ quần áo, túi xách nhãn hiệu nổi tiếng... Trong tương lai, nếu cô trở nên nổi tiếng thì thu nhập của cô còn tăng gấp bội.

Lúc đó đầu của Tư Ninh nóng lên, Tà Tư Ninh liền theo Lan Tà đến công ty này. Cô cảm thấy mình thực may mắn, Lan Tà không phải là người lừa gạt, nếu không thì cô bị người ta bán mà còn trông cậy vào người ta cho mình tiền lương.

Nghĩ tới đây, Tà Tư Ninh đột nhiên hỏi một câu: "Lan Tà, lúc ấy vì sao chị lại muốn kí hợp đồng với em? Khi đó em không phải là người hát hay nhất, cũng không đạt được giải thưởng?"

Lan Tà liếc cô từ trên xuống dưới một cái: "Ngực em lớn, nhìn cũng thông minh lanh lợi, xem ra cũng là một hợp đồng tốt."

Tà Tư Ninh không nói gì, Lan Tà rõ ràng là nói cô ngực to não nhỏ.

Hôm đó tinh thần Lan Tà sáng ngời phần chần. Cô đang nóng lòng tranh giành công trạng cho nên kí kết nhiều hợp đồng. Tuy Tà Tư Ninh cũng có không ít tố chất nhưng cũng không phải là đặc biệt tốt. Lan Tà chính mình cũng không hiểu vì sao lúc đó lại kí hợp đồng với Tư Ninh. Cô chỉ biết rằng, khi đó, lúc nghe Tà Tư Ninh hát, cô đã khóc. Bởi vì Tà Tư Ninh hát bài "Hãy nghe lời mẹ nói". Hát không được tốt, khúc này phù hợp với giọng nam, nhưng cô lại không biết cải biên cho phù hợp, bởi vậy khi hát kỹ thuật khá kém cỏi nhưng lại có một tư vị khác làm cho Lan Tà lập tức nhớ tới con mình. Nhìn Tư Ninh hát, cô cảm giác như là con của mình đang hát.

Lan Tà lúc đó đã nghĩ: bao giờ mình mới có thể nghe thấy con mình hát bài này cho mình nghe a? Vì thế cứ nghĩ tới lại khóc, rồi bốc đồng mà kí hợp đồng.

Cho nên, kí hợp đồng với Tà Tư Ninh, thuận tụy là do bài hát này gây họa.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi nên rất nhanh liền đến khách sạn của đạo diễn nhưng người phục vụ không cho họ đi vào, Lan Tà nói là đã hẹn trước thông qua nhân viên công tác. Người phục vụ vẫn không cho phép, bình tĩnh nói: "Không nhận được thông báo của khách hàng nên không thể tự tiện cho vào."

Bởi vì phòng của đạo diễn là phòng tổng thống nên khách sạn vạn phần coi trọng loại khách hàng này. Trên cơ bản họ bảo vệ cực kì nghiêm ngặt để tránh cho người hữu tâm mượn cơ hội tiếp sát.

Lan Tà tức giận, gọi điện thoại liên hệ nhân viên công tác, muốn nhờ nhân viên nói một lời với đạo diễn là các cô đã tới, muốn hỏi đạo diễn lúc nào rảnh rồi để có thể gặp mặt.

Nhân viên công tác quảng cho cô một câu: "Cô là ai? Đạo diễn là người mà người nào cũng có thể gặp à?" Nói xong liền cúp điện thoại, sau đó liền tắt máy.

Hầm răng Lan Tà nghiến chặt, hô hấp dồn dập: "Người nào a! Đã hẹn gặp rồi lại thay đổi, cho bọn họ sắc mặt tốt bọn họ lại hếch mũi lên rồi." Cô liếc Tà Tư Ninh một cái: "Em phải nhanh nổi tiếng lên, càng ngày càng nổi tiếng. Đến ngày nào đó bọn họ cầu xin chị an bài gặp mặt em, chị sẽ quảng lại vào mặt bọn họ."

Tà Tư Ninh sờ sờ cái mũi của mình, cảm thấy việc này hơi bị khó - cô không tin rằng mình có thể nổi tiếng.

Lan Tà tuy mạnh miệng nhưng không phải người bỏ dờ giữa chừng. Nếu đã mang Tà Tư Ninh đến đây, cô nhất định phải đạt được mục đích mới thôi. Cho nên hai người vẫn ngồi chờ ở đại sảnh, vẫn luôn gọi điện thoại, gọi đến khi nào gọi thông mới thôi.

Nhìn bộ dáng bận rộn của Lan Tà, Tà Tư Ninh có chút cảm động lại có chút nắc cở day dứt. Đối với một người nghệ sĩ vừa không nghe lời lại bị lỗ vốn như cô, Lan Tà thật sự là phải trả giá nhiều lắm. Lan Tà có thể dẫn dắt mấy người mới có khả năng, rồi cô có thể ngồi trong phòng làm việc giáo huấn người, sau đó một ngày nào đó, cô có thể... đáng tiếc mình không nổi tiếng, cô phải nhin tính tình nóng nảy, phải ăn nói khép nép cầu người.

Có thể tưởng tượng, lúc trước vì liên lạc với vị đạo diễn vênh váo này, cô phải nịnh nọt, phải nghe qua nhiều lời xúc phạm

Cho dù là vì cô, Tà Tư Ninh cũng phải cố gắng thật tốt, không được buông tay.

Chờ đợi chừng hai tiếng, Tà Tư Ninh cùng Lan Tà nhìn thấy Tôn Minh Huân dẫn cả đội đi vào, cũng hướng sảnh khách sạn đi tới.

Lan Tà nhìn thấy hần, trong lòng cả kinh, sau đó hiểu được: đại khái hần cũng đến tìm đạo diễn, cũng muốn hợp tác với ông ta. Tôn Minh Huân gần đây rất nổi tiếng, nếu có thể tham gia phim Hollywood, cho dù chỉ là vai phụ, sự nghiệp của hần cũng như ngồi hỏa tiễn xông thẳng lên trời.

Tà Tư Ninh nhìn thoáng qua phô trương của Tôn Minh Huân: mang đến tận hai trợ lý, một số vệ sĩ, người đại diện... một đám người vây quanh hần, làm cho hần xuất hiện uy phong lẫm lẫm như hoàng đế vậy.

Lan Tà nhìn cô một cái: "Hầm mộ sao? Em có tin hay không, chị sẽ làm cho em còn nổi tiếng hơn hần."

Tà Tư Ninh cười cười, ôm bả vai Lan Tà: "Lan Tà, hôm nay chị chịu kích thích gì vậy?"

Lan Tà điểm lên đầu cô một cái, rồi trừng mắt: "Em thật không có tiền đồ. Có biết hay không, mấy văn bối trong công ty cũng đã bay đi khắp nơi tham gia hoạt động. Em có biết hay không, mỗi ngày chị xem thông báo công tác đều thay em sốt ruột a..."

Lan Tà liền tiếp nói có biết hay không làm cho tâm của Tà Tư Ninh bị néo một chút. Thật sự là hiện giờ, điều quan trọng nhất đối với cô là tìm được con

trai, sau đó sống thật tốt cùng con trai, còn cần cái gì khác đâu?

Người đại diện của Tôn Minh Huân đi lên phía trước liên hệ, còn Tôn Minh Huân thì nhìn thấy các cô. Hắn lập tức đi tới, lễ phép thăm hỏi bọn họ cũng đến gặp đạo diễn sao?

Lan Tà thay ngay bộ mặt tươi cười: "Đúng vậy, nhưng chúng tôi còn phải chờ một chút. An bài của nhân viên công tác hình như có một chút vấn đề."

Tôn Minh Huân thừa hiểu là bọn họ không được cho vào, nhưng hắn cũng không nói ra miệng, chỉ nhọt nhọt cười: "Chị Lan Tà cũng đi theo bọn em đi, đằng nào cũng là cùng một chỗ."

Nhờ phúc của hắn mà Lan Tà và Tà Tư Ninh rốt cục có cơ hội nhìn thấy đạo diễn. Đạo diễn kia cũng rút thời gian ra nghe Tà Tư Ninh hát vài câu. Xong việc hắn liếc mắt nhìn Tà Tư Ninh một cái: "Tướng mạo Tà tiểu thư cực kì phù hợp với một nhân vật trong phim của tôi. Nếu cô có hứng thú tôi sẽ cho cô cơ hội quay thử."

Lan Tà giật mình, đây quả là kinh hi ngoài ý muốn. Về phương diện ca hát, nha đầu này khó mà có thể nổi tiếng. Nếu có thể tham gia vào giới điện ảnh và truyền hình, hơn nữa là trong bộ phim của một vị đạo diễn nổi tiếng, tất có không gian phát triển. Cô hưng trí: "Đạo diễn, có thể tiết lộ là nhân vật gì không?"

Đạo diễn thâm sâu nhìn Tà Tư Ninh một cái: "Một người phụ nữ bị hãm hiếp."

Lan Tà chấn kinh: loại nhân vật này không dễ diễn. Đối với một người chưa bao giờ diễn như Tà Tư Ninh thật là khó khăn. Cô nghĩ ngợi nên thương nghị với đạo diễn như thế nào để thay đổi nhân vật lại không biết đã xảy ra chuyện.

Một ly trà không hề báo trước bay đến trên mặt đạo diễn. Lá trà màu xanh lục dán tại gương mặt hắn, từng giọt nước trà từ cằm của hắn nhỏ xuống đất. Mà Tà Tư Ninh đang cầm chén trà nhẹ buông tay, chén trà rơi xuống mặt đất vỡ nát.

Cô bị âm thanh làm tỉnh, có phần kinh hoàng thốt ra một câu: "Thực xin lỗi." Sau đó nghiêng ngả lao đảo chạy về phía cửa, đụng vào Tôn Minh Huân rồi bị bật vào vách tường. Đầu cô choáng váng. Cô sờ đầu một chút, ánh mắt càng khẩn trương, bối rối đẩy Tôn Minh Huân chạy đi.

Hành động của cô làm cho mọi người chấn động, nghĩ mãi vẫn không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Lâm Thiển, cô xong rồi

Phòng to như vậy lại trống không.

Bảo mẫu nhìn đứa bé ngồi ở trong góc, có phần cảm khái: đứa nhỏ này từ khi đến biệt thự liền không nói lời nào ngoại trừ hai ngày trước có hỏi Lâm tiểu thư khi nào có thể nhận được điện thoại của mẹ. Sau đó đứa nhỏ này không ăn, không uống trốn ở góc, ôm đầu gối. Dù ngủ hay là tỉnh đều là cái tư thế này.

Nếu ôm bé về giường, nó lại chạy ra góc. Thực hết cách với bé.

Bảo mẫu đem thức ăn đặt trên mặt đất, nhẹ giọng nói: "Cháu có đói bụng không? Dì làm thức ăn thật ngon, cháu thử một chút đi."

Hữu Hữu ngẩng đầu, nhìn cô một cái, rồi lại cúi xuống. Bé dúi đầu vào giữa đầu gối, bộ dáng không muốn phản ứng.

Bảo mẫu bưng bát com lên đặt ở mũi cậu bé: "Cháu ngồi thử một chút mà xem, thơm quá a. Khăng định ăn thật ngon, cháu không thử thật sao?"

Bởi vì Lâm Thiển đã nói qua, nhất định phải chăm sóc tốt đứa bé này, không được mắng, không được đánh, không được để cho bé đói rách. Tóm lại nếu đứa nhỏ này gặp chuyện không may, bảo mẫu nhất định chịu không nổi.

Nghĩ đến bát com của chính mình, bảo mẫu nghĩ, dùng bất cứ biện pháp gì cũng phải bắt đứa nhỏ ăn com. Cô thậm chí còn cố gắng tách miệng đứa bé ra, mạnh mẽ đút com vào, nhưng đứa bé lại phun ra hết.

Hữu Hữu rốt cục không còn kiên nhẫn nhìn chăm chú bảo mẫu một cái: "Kêu cái cô kia ra đây!" Ánh mắt bé không giống một đứa trẻ làm cho bảo mẫu thấy hoảng sợ. Cô thật vất vả mới ổn định lại tinh thần, nói người kia có việc, không thể qua đây, ngày mai sẽ tới.

Hữu Hữu càng vui đầu vào giữa hai chân bởi vì bảo mẫu nói dối. Ngày hôm qua cô ấy cũng nói là ngày mai. Hôm nay Hữu Hữu đợi thật lâu mà người kia không có tới. Cho nên bé biết, bảo mẫu chỉ là lừa gạt mình mà thôi, cho nên bé thật chán ghét cô ấy.

Kỳ thật Hữu Hữu rất muốn gặp mẹ, rất muốn gặp ba, rất muốn về nhà. Hữu Hữu cực kì đói, cực kì muốn ngủ trong lòng mẹ... Bé không được ăn những thứ kia, vì mẹ đã nói: có người cho con một khối đường, chính là họ muốn một đầu ngón tay của con.

Hữu Hữu thật muốn khóc, nơi này quá lớn, bé cảm thấy lạnh lẽo, thật đáng sợ. Nhưng bé biết: là con trai thì không được sợ mệt, không được sợ khổ. Tuy bé còn nhỏ nhưng vẫn muốn làm một người đàn ông chân chính bảo vệ mẹ.

Cho nên bé sẽ không khóc. Nhưng mẹ ah, mẹ ở đâu?

Bảo mẫu khuyên không được chỉ có thể gọi điện cho Lâm Thiển, kể cho cô tình huống ở bên này. Đứa nhỏ kia muốn tuyệt thực, nếu xảy ra chuyện cũng không phải là bảo mẫu có thể một mình gánh chịu.

Khi Lan Tà đi tới sân thượng của nhà hàng kia tìm được Tà Tư Ninh, cô sợ tới mức ôm lấy Tà Tư Ninh, gào nhẹ: "Cái nha đầu chết tiệt này, cho dù là nhân vật không thích, cũng đừng để trong lòng. Có chuyện gì không thể giải quyết?" Càng nói âm thanh của Lan Tà càng run rẩy. Cô không dự đoán được là đạo diễn lại nói như vậy, nhưng hành động của Tà Tư Ninh thật kì quái.

Tà Tư Ninh vỗ bả vai Lan Tà: "Lan Tà, chị hiểu lầm rồi, không phải em nghĩ không thông. Chỉ là đang nghĩ đến con trai, đặc biệt nhớ đến con, không biết giờ này con ở nơi nào? Con cực kì dính em, khi đó vì công tác mà giao con cho chị Phương chăm sóc, lúc đó bé khóc mấy ngày. Vài tháng sau mới thích ứng..."

Lan Tà đưa tay sờ trán của cô một cái, lo lắng nha đầu này thân thể có phải có điểm không thoải mái? Sao đột nhiên lại nói chuyện ôn nhu như vậy? Rõ ràng là một bộ dáng mất hồn mất vía.

Tà Tư Ninh đích xác là không thể thờ, nghĩ tới lời đạo diễn... cả người cô đều không thoải mái. Trước mắt cô hiện lên một cảnh tượng mê loạn, một người đàn ông ra ra vào vào tron người cô. Không hề có cảm tình, chỉ là vận động nguyên thủy nhất. Cô bị che kín mắt nên chỉ nhìn thấy một màu đen. Đáng hận hơn nữa là lúc đó cô rất tỉnh táo, cho nên càng thêm thống khổ. Cô hận người kia cỡ nào, hận hấn không bằng cảm thú, hận hấn phá hủy một cô bé nhu thuận.

Khi đó cô chỉ nghĩ đến cái chết, nhưng sau cùng vẫn không dám rời đi. Cô còn chưa thấy ba mẹ ruột của mình, cô không sai, con mẹ nó, vì sao lại muốn cô chết? Về sau gặp Lục Lệ Thành, lại ở cùng một chỗ với hắn. Nếu không phải bởi vì con, có lẽ cô cũng không tìm không phải quên đi sự kiện kia, đáng tiếc, khối thịt trong bụng nhắc nhở cô, người kia trừ bỏ chiếm được thể xác cô, phá hoại tinh thần cô, còn lưu lại cho cô một đứa con.

Cô cảm thấy mình thật hư hỏng, lúc ấy lừa Lục Lệ Thành, muốn cho hắn phụ trách đứa nhỏ không phải con hắn này. Thật là thất bại, cô còn thẹn quá hóa giận.

Kì thật chính cô mới là người ích kỉ nhất.

Dựng bả vai lên, cô nghĩ: ích kỉ thì ích kỉ đi. Chỉ cần con trai không có việc gì, những người khác bị thương tổn cũng chẳng sao. Dù sao mình chính là một người như vậy.

Hôm đó Lan Tà dẫn Tà Tư Ninh đi giải thích với đạo diễn, nhưng đạo diễn đã ra ngoài. Trợ lý của hắn nói, nếu trong tuần này Tà Tư Ninh thay đổi chủ ý có thể trực tiếp đi tìm đạo diễn.

Trước khi đi, trợ lý còn bổ sung một câu: "Đạo diễn đối với cô thật khoan dung, hi vọng cô không để ngài thất vọng."

Về đến nhà, Tà Tư Ninh một mực suy nghĩ về người đạo diễn này. Nhìn hắn tầm bốn, năm mươi tuổi, bộ dáng không thể là bạn học trước kia. Trước cũng chưa từng xuất hiện, sao hắn lại có thể nói ra sự kiện kia, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

Trong bóng đêm hắc ám, có một đôi tay vươn ra sau lưng Lâm Thiển, kéo lấy tóc của cô, cất tiếng cười thê lương. Cô xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy một đôi mắt chảy máu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô, làm cho cô hết hoảng ngả nhào trên đất. Cô kinh sợ muốn kêu cứu mạng nhưng lại không thể cất được lên lời. Khung hoảng từ đáy lòng càng ngày càng mở rộng...

Đột nhiên cô thẳng tắp ngồi dậy, bật đèn đầu giường lên. Đây là phòng của cô, vừa rồi cô gặp ác mộng rồi. Cô sờ mồ hôi trên trán, ác mộng mấy ngày nay càng ngày càng nghiêm trọng. Cô chỉ có thể ngủ một lát, vừa nhắm mắt lại liền thấy ánh mắt làm cho cô kinh hoảng kia.

Cô đứng dậy, lấy từ trong tủ ra một chai rượu vang, rót cho mình một chén.

Gặp ác mộng đêm nay còn có Tà Tư Ninh. Cô từ trong mộng tỉnh lại, bỏ tay của Hàn Duệ đang để trên người mình ra, sau đó ôm một cái chăn ra ban công. Nhiệt độ buổi sáng có chút thấp, cô hít vào một chút, nhìn bầu trời vẫn còn đen kịt đến xuất thần. Vừa rồi trong mơ nhìn thấy con trai, con trai đang tìm mẹ khắp nơi. Bé ở trên đường cái, có một chiếc xe lao đến, hất tung người con trai lên... Maman quá khủng bố, cô không thể chịu nổi.

Hàn Duệ bị tiếng đóng cửa làm cho tỉnh giấc. Anh phát hiện cô đã đi mất. Rồi giường, anh đi tìm một vòng cũng không nhìn thấy cô. Bây giờ mới là rạng sáng, cô có thể đi đâu a?

Hàn Duệ gọi điện thoại cho cô, nhưng tiếng chuông từ ban công truyền đến. Anh đi qua thấy Tả Tư Ninh đang ngồi ở một góc, trên người ôm một tấm chăn, lúc ngủ vẫn còn cau mày.

Mấy ngày nay cô không nói nhưng Hàn Duệ có thể cảm giác ra, hẳn là cô suy nghĩ về con trai. Hàn Duệ do dự có nên nói cho cô biết là đứa nhỏ đang ở chỗ Lâm Thiến, cô không nên vọng động. Anh đang phái người âm thầm theo dõi Lâm Thiến, nhất định sẽ tìm được đứa nhỏ.

Đột nhiên Tả Tư Ninh hô to một tiếng: "Không!!!!!!!!!!!" sau đó đột nhiên mờ to mắt, nhìn thấy Hàn Duệ gần ngay trước mắt, sùng sốt một chút rồi xoay mặt đi: "Anh sao lại ở đây, em muốn ngắm mặt trời mọc, không ngờ lại ngủ thiếp đi."

Hàn Duệ ôm cô lên, cau mày: "Trên mặt đất lạnh như vậy sao lại để chân trần ngồi xồm thế kia? Cảm lạnh thì đừng có khóc."

Tả Tư Ninh run run lông mi: "Làm sao mà bị cảm nhanh như vậy... Hắt xì..." Tiếng hắt xì thật là đúng lúc!

Hàn Duệ nở nụ cười, cô thật giống như đứa trẻ vậy.

Lúc nằm lên giường lần nữa, Hàn Duệ nhích gần tới cô, muốn ôm trọn cô vào trong lồng ngực. Lấy tay xoa xoa cơ thể cô, bởi vì gió thật lạnh nên thân thể của cô cũng rất lạnh. Như vậy không bị cảm mới là lạ.

Tả Tư Ninh đưa lưng về phía anh, cảm giác trên người ấm áp: "Công ty anh thế nào? Em xem, mấy ngày anh vẫn đi sớm về muộn."

Chuyện tình công ty không hề lạc quan, chị em họ Lâm liên hợp với mấy thành viên hội đồng quản trị, liên tiếp tiến hành chất vấn tình trạng tài vụ của Vạn Hoa. Hiện giờ, tại Vạn Hoa, lòng người trên dưới đều vô cùng hoảng sợ, mà quyết định không đưa trò chơi mới vào hoạt động của Hàn Duệ làm cho không khí bất an không ngừng mở rộng. Cổ phiếu của công ty đã giảm rất nhiều điểm.

Hàn Duệ còn đang suy nghĩ biện pháp tài chính. Anh muốn tranh thủ thời gian mua thêm cổ phiếu. Chẳng qua là tài chính cũng không dễ dàng, không ít người không chịu tỏ thái độ. Dù sao âm thầm trợ giúp anh tương đương với đối nghịch cùng Lâm thị, thực lực mạnh yếu quá rõ ràng.

Hàn Duệ vỗ vai Tả Tư Ninh hai lần, cười: "Không việc gì."

Tả Tư Ninh gật đầu: "Vậy thì tốt, Hàn Duệ. Em muốn đi cục cảnh sát báo án. So với chuyện lên lút đi tìm, không bằng thỉnh cảnh sát tới hỗ trợ. Đã xác định con trai không ở chỗ Lục Lệ Thành, nếu kéo dài, em lo sẽ xảy ra chuyện."

Giọng Hàn Duệ kiên định: "Nếu mà đi báo cảnh sát, thân phận của Hữu Hữu sẽ bị công khai. Đến lúc đó, giới truyền thông đến đây, mọi người sẽ càng chú ý chuyện em có một đứa con mà không phải là bản thân đứa nhỏ. Nói không chừng có người còn muốn tống tiền. Nếu như vậy, đứa nhỏ chẳng phải càng gặp nguy hiểm hơn sao?"

Tả Tư Ninh ngồi dậy, lấy tay nâng đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Vậy thì làm sao bây giờ, chẳng nhẽ cứ ngồi chờ? Ai có thể bảo chứng là Hữu Hữu không có chuyện gì? Nó được an toàn?"

Hàn Duệ nâng mặt cô lên, từ từ hôn lên trán cô như chuồn chuồn lướt nước, trấn an cô. Ánh mắt anh kiên định: "Anh bảo chứng!" Tay anh sờ lên mặt Tả Tư Ninh một chút: "Vốn không muốn nói cho em, nhưng anh hiện tại có chút thông tin rồi, chậm nhất là ngày mai sẽ tìm thấy đứa nhỏ."

Tả Tư Ninh nên cao hứng nhưng cô cảm thấy có điểm lo lắng nói không nên lời.

Sau khi tiễn Hàn Duệ đi làm, Tả Tư Ninh cũng đi đến công ty đại diện. Tuy chuyện diễn xuất còn chưa suy nghĩ kỹ càng nhưng cô còn một sự kiện muốn thương lượng cùng Lan Tả.

Đáng tiếc là mới đi được nửa đường, cô nhận được điện thoại của Lâm Thiến, cô ta hẹn Tả Tư Ninh ra ngoài uống cafe, nói là có chuyện cần bàn. Đại khái là muốn nói ra âm mưu của cô ta và Lục Lệ Thành hôm đó đi.

Buổi sáng, quán cafe không có người. Lúc Tả Tư Ninh đến thì Lâm Thiến còn chưa có tới. Cô tùy tiện chọn một chỗ, ngồi chờ đến hơn mười phút sau Lâm Thiến mới khoan thai đi tới.

Lâm Thiến ưu nhã ngồi xuống: "Xin lỗi, trên đường tôi gặp một người bạn, chậm trễ một chút thời gian. Cô đã chờ thật lâu sao?"

Tả Tư Ninh thật không thể hiểu nổi người phụ nữ này. Nhìn trái, nhìn phải cũng nhìn không ra người phụ nữ này đang nghĩ cái gì. Bình tĩnh của cô ta cũng giả quá đi thôi. Bọn họ có quan hệ bạn bè thân thiết không? Giọng nói của cô ta làm cho Tả Tư Ninh có ảo giác rằng bọn họ là bạn bè.

Tả Tư Ninh không có sắc mặt tốt: "Đợi cô mười phút. Cô có cái gì nói thẳng ra đi, đừng ở đó lãng phí thời gian."

Lâm Thiến muốn một ly cafe, mỉm cười: "Cô thực vội sao? Tôi muốn cùng cô từ từ uống cafe. Uống xong lại đi một chỗ này một chút." Lâm Thiến nắm chắc, đối phó với Tả Tư Ninh không phải là chuyện khó, bởi vì điểm yếu của cô ta đã ở trên tay mình rồi."

Tả Tư Ninh không nói gì nở nụ cười: "Lâm Thiến, Lâm tiểu thư, nếu cô muốn chơi cái trò tâm lý chiến gì gì, tôi khuyên cô nên dừng lại. Con người của tôi không có gì, chỉ có tuyến thần kinh hơi bị vững, da mặt cũng hơi bị dày, còn có, kiên nhẫn cũng không được tốt." Cô nắm chặt cốc nước trong tay, không nặng không nhẹ đập xuống, có vài giọt bắn lên mặt bàn.

Lâm Thiến gật nhẹ đầu, cũng không để ý tới thần sắc của Tả Tư Ninh: "Thật ra thì hôm nay tôi muốn nói tiếp lời hôm trước đã nói với cô."

Tà Tư Ninh cảm thấy chơi thật tốt: "Lại là rồi bỏ Hàn Duệ sao? Cô thật là nhàn rồi, cả người nhớ thương chồng của người khác không mệt mỏi sao?" Cô chống hai tay lên bàn, có phần tiếc nuối liếc Lâm Thiển một cái: "Tôi vốn do dự không biết có nên cho cô điếm hi vọng hay không, bắt quá hiện tại liền rõ ràng. Tôi nói cho cô một lần: Không! Bao! Giờ! Tôi sẽ dùng toàn bộ sức mạnh, chặt chẽ nắm lấy chồng của mình. Còn có, sau này nếu không có chuyện khác thì đừng có tìm tôi, cô không ngại phiền nhưng tôi có."

Nụ cười của Lâm Thiển không hề thay đổi, thậm chí cô càng ung dung, giống như đang xem con khi diễn trò vậy. Cô nhọt nhạt uống một ngụm cafe: "Xem ra cô rất tin tưởng chuyện không xuất hiện người thứ ba, nhưng..." Ánh mắt của Lâm Thiển vô cùng chắc chắn, ý cười nơi khóe miệng làm cho người ta toàn thân không thoải mái: "Nếu để cho cô chọn giữa Hàn Duệ và con trai, cô sẽ chọn ai?"

Tà Tư Ninh đẩy cốc nước ra, nhướn mày nói: "Cô nói cho rõ ràng, sao lại chọn giữa Hàn Duệ và con trai?"

Lâm Thiển chưa bao giờ đem Tà Tư Ninh làm đối thủ bởi vì Tà Tư Ninh không có cái năng lực này. Lâm Thiển thậm chí còn có chút thương cảm cô ta. Cô ta còn không biết vì cái gì mà mấy năm nay cô ta trở thành cái dạng này.

Lâm Thiển mỉm cười: "Chính là ý tứ mà cô nghe thấy đấy. Tôi nhớ là đã bảo cô hôm nay có thời gian thì theo tôi tâm sự đi."

Tà Tư Ninh còn đang ở giai đoạn phản ứng, cô không dám tin tưởng: "Chẳng lẽ cô biết con trai tôi đang ở đâu? Hay đúng hơn là... cô mang con trai của tôi đi?"

Lâm Thiển không đáp, hỏi lại: "Cô còn không trả lời vấn đề của tôi." Tư thế uống cafe quả thật không chê vào đâu được. Đúng là thiên kim tiểu thư: hạ xuống, bụng lên đều cao quý có giáo dưỡn.

Tà Tư Ninh lúc này thật muốn đem ly cafe đổ lên đầu Lâm Thiển. Trời mới biết là cô nhẫn nại biết bao nhiêu mới không làm như vậy. Cô nắm tay, nhìn chăm chăm Lâm Thiển, gần từng tiếng: "Hữu Hữu ở trong tay cô đúng không? Lâm Thiển, hi vọng cô không đụng đến một sợi tóc của con tôi nếu không đừng trách tôi quá điên cuồng."

Lâm Thiển cực kì tự tin rằng không ai có thể làm mình bị thương nhưng vẫn bị ánh mắt của Tà Tư Ninh làm cho chấn động không dứt. Bộc phát của người phụ nữ này làm cho người ta sợ hãi. Bộ dáng nhẹ nhàng trợn mắt giống như con chó cái bị cướp mất chó con, giống như là một giây sau sẽ nổ mạnh.

Lâm Thiển ổn định tâm thần, thờ dãi: "Sai lệch ở chỗ là cô đã kết hôn cùng Hàn Duệ. Hiện tại lại khờ dại tin tưởng hần, chẳng lẽ cô không phát hiện được, hần lợi dụng cô để đối phó tôi sao? Đem lực chú ý của tôi kéo lên trên người cô, sau đó hần có thể an nhiên giải quyết vấn đề của công ty. Đúng rồi, Hàn Duệ gần đây thu mua lại cổ phiếu, muốn đánh chiếm Vạn Hoa. Không biết sau khi hần lấy được Vạn Hoa xong có thể chia sẻ cùng cô không?"

Tà Tư Ninh nhìn chăm chăm vào cô ta, không kiềm chế được cười lạnh: "Tôi vẫn cảm thấy cô tao nhã tự tin, hiện tại lại cảm thấy cô chính là rầm chó. Tất cả chỉ là giả vờ. Cô nói một tràng dài như vậy, chính là sợ hãi tôi mà thôi. Lâm Thiển, cô xong rồi. Cô vậy mà sợ tôi - một người phụ nữ không có cái gì hết."

Tiếng cười qui mị trong quán cafe xuyên vào trong lỗ tai Lâm Thiển, giống hệt âm thanh trong cơn ác mộng, thẳng tắp ghim vào đầu Lâm Thiển.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Kịch tình

Hàn Duệ tan tầm về nhà, ngửi thấy được một mùi vị không tầm thường. Anh đi theo mùi hương lại nhìn thấy Tà Tư Ninh đang cầm xẻng xào xào thứ gì đó.

Cô mặc một chiếc tạp dề trông rất giống hình tượng một người phụ nữ đảm đang nhưng thủ pháp lại không quen tay, giống như là người vợ mới cưới đang học nấu ăn. Khi cho dầu ăn, cô đứng rõ xa sau đó lấy xẻng gậy gậy miếng thịt trong chảo, vẩy vẩy dầu vào, tình cảnh kia thật sự là – luống cuống tay chân.

Hàn Duệ nở nụ cười, dựa ở bên cạnh, im lặng ngắm nhìn. Anh không muốn ra tay giúp đỡ, anh thực muốn ăn đồ ăn mà Tà Tư Ninh tự làm. Điều nói rằng: muốn bắt lấy một người đàn ông, trước hết phải bắt được dạ dày của anh ta sao?

Anh rất muốn nhìn xem người phụ nữ này có thể bắt được dạ dày của mình hay không.

Tà Tư Ninh lật, chuyển, rồi đảo vài cái, sau đó đẩy nắp nồi lại. Cô ngẩng đầu nhìn vào công thức được đặt ở bên cạnh, lẩm bẩm: “hầm mười lăm phút, sau đó tắt bếp, bắc ra...” Quay đầu nhìn vào trong nồi, thấy bên trong có phần đồ ăn nhìn không ra hình dạng gì, cô chột dạ: “Hần là như vậy đi.”

Đặt báo thức mười lăm phút, sau đó cô bắt đầu chỉnh lý nguyên liệu nấu ăn. Lúc xắt cà rốt, tiếng dao tiếp xúc với cái thớt gỗ phát ra âm thanh hồi hộp.

Tay trái của cô đặt ở thật xa chiếc dao – an toàn là số một.

Sau mười lăm phút, cô cuống quýt tắt lửa, sau đó mở vung. Nhất thời một mùi khét xông vào mũi, một cục thịt hồng hồng đen sẫm cùng rau dưa hỗn tạp tỏa ra hơi nóng đồng thời còn có thể ngửi được mùi thịt xào tiêu.... Cô tổn tâm tư làm được “món ăn thất bại”. Cô không khỏi cảm khải: chẳng lẽ lại phải nấu lại sao? Giờ ạ, đây là lần thứ ba rồi... tục ngữ nói quá tam ba bận... khụ khụ.. lần này coi như là thông qua đi.

Sau đó cô xoay người đem đồ ăn bung ra, còn chưa đi chưa được hai bước bèn trợn tròn mắt, lập tức xoay người lại, múc một muỗng muối từ trong hộp gia vị rắc lên phía trên đồ ăn. Lấy chiếc đũa quấy quấy, mãi đến khi không nhìn thấy hạt muối mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hàn Duệ đứng xem trợn mắt há hốc mồm: hóa ra không phải là cô ấy nhìn thấy mình nên quay lại, mà là quên bỏ muối hả? Cô lại nêm gia vị kiểu này, thật sự là lợi hại a!

Anh lén lút xoay người đi ra, thối lui đến cửa sau đó nín cười lên tiếng: “Anh đã về, cái gì đó? Thơm quá!” Có trời mới biết lúc anh nói những lời này phải nhin cười khó khăn đến dường nào a.

Nghe thấy giọng nói, tay Tả Tư Ninh run lên, sau đó đặc biệt dừng cảm bụng đĩa đồ ăn đi ra ngoài. Lúc đi qua bên người Hàn Duệ, về mặt trấn định: “Vâng, anh nhanh đi rửa tay, liền là có thể ăn cơm rồi.”

Hàn Duệ giả bộ giật mình: “Cái gì đây? Nhìn qua trông... cực kì đặc biệt.” Anh có bao nhiêu khó khăn mới tìm được một từ trung tính để hình dung như vậy.

Tả Tư Ninh khô khốc nở nụ cười: “Anh khẩn trương đi rửa tay đi.” Lúc đưa lưng về phía Hàn Duệ, biểu tình của cô có phần xoắn xuyết.

Đời này cô chưa bao giờ làm đồ ăn. Không phải là cô không muốn học mà là cảm thấy không cần làm. Làm cho ai ăn? Lúc trước ở nhà ba mẹ nuôi, cô không dám động vào đồ đạc trong nhà. Về sau rời nhà đi, tự mình ra ngoài ăn là xong, không cần nấu cơm làm gì. Lúc sinh ra con trai thì lại bận rộn kiếm tiền nên cũng không xuống bếp.

Cho nên, Hàn Duệ có thể ăn đồ mình nấu thì anh nên cảm thấy cực kì vinh hạnh. Nếu anh dám ghét bỏ, mình sẽ đánh anh! Tả Tư Ninh hung tợn nghĩ.

Hàn Duệ cởi áo khoác, tay áo cũng được mở ra, anh lấy một chai nước lạnh, cười cười giải thích: “Bỗng nhiên thấy khát.” Anh phải làm tốt phần chuẩn bị a. Nếu mà cố gắng ăn hết sạch đồng đồ kia, anh không chừng sẽ bị nặn chết, nên phải chuẩn bị sẵn nước.

Tả Tư Ninh xới cơm cho anh, lơ đãng để anh bắt đầu trước.

Hàn Duệ nguyên tưởng mình phải ăn cơm sống, bất quá ngoài ý muốn, cơm này cũng không tệ lắm, thơm mềm, nhưng chỉ có điều hơi lạnh. Vì cái kính hi này, Hàn Duệ tận hết sức lực ca ngợi: “Cơm ăn thật ngon a.”

Tả Tư Ninh gật đầu: “Ăn nhiều một chút đi, cái món ăn này... anh cũng thử xem, có thể cũng không tồi.” Cô có phần tự hiểu, cho nên dùng từ “khả năng”, đương nhiên phần lớn sẽ là không thể ăn. Cô tuyệt đối sẽ không nói cho Hàn Duệ là cơm này cô mua từ nhà hàng. Bởi vì cô nấu mấy lần đều không nắm được lượng nước. Hoặc là cơm khô, hoặc là thành cháo trắng, cô đành buông tay.

Hàn Duệ do dự một chút, và một miếng cơm thật to vào mồm, sau đó mới gấp một chút hồng hồng đen đen bỏ vào miệng, nhai cắn hai lần liền nuốt vào, hô to: “Tuy hình dạng xấu xí nhưng hương vị rất được.”

Tả Tư Ninh cười đến sáng lạn, chính mình cũng bắt đầu động đũa, cho vào trong miệng một muỗng cơm, còn có miếng thịt cháy khét mặn chết người. Cô cố sức nuốt xuống sau đó nhuỵ mảy: “Quả thật ăn rất ngon.”

Nói xong liền bụng lấy nước của Hàn Duệ, uống ừng ực.

Hàn Duệ cười vang, không có kị hình tượng mà lấy tay đoạt cốc nước: “Chậm một chút, chờ cho anh một chút...”

Bữa cơm này tuy mùi vị không ngon nhưng hai người vẫn vừa sung sướng ăn vừa trò chuyện về chuyện trước kia, thời gian thấm thoát trôi đi. Tả Tư Ninh bỗng nhớ tới cái gì, cô đứng dậy, vọt vào phòng tắm, bật nước nóng.

Ba phút sau, người ướt đẫm đi ra, cô cười ôn nhu: “Nước đã chuẩn bị rồi, anh đi tắm rửa đi.”

Nhìn giọt nước nhỏ từ trên tóc cô xuống, dán tại đôi má, có giọt rơi vào áo, có giọt thì trượt xuống đùi, Hàn Duệ nhất thời động tình, lấy tay ôm cô vào ngực, nhuỵ mảy lại: “Em hấp dẫn như vậy không bằng mình cùng tắm đi.”

Tả Tư Ninh mở to hai mắt nhìn anh: “Được!”

Loại khiêu khích hấp dẫn này đối với Hàn Duệ là cổ vũ lớn lao. Anh không do dự, ôm Tả Tư Ninh đá văng cửa phòng tắm, ôm cô trực tiếp nhảy vào bồn.

Tả Tư Ninh chạm vào nước, không khỏi hít hít khí: má ơi, nước này quá nóng rồi.

Cô đứng dậy, quần áo ướt dãn thật chặt vào thân thể của cô. Bộ ngực đầy đặn lộ rõ, thậm chí cả rốn cũng lộ ra. Cô còn chưa phát giác, chỉ lấy tay phủy phủy vào thân thể, hô to: “Quá nóng, anh không có cảm giác sao?”

Chỉ thấy Hàn Duệ bình tĩnh ngồi ở trong bồn tắm, tay của anh với qua thắt lưng cô, bật nước lạnh lên, chờ một chút rồi buông ra. Tay anh không hề thu lại, nhẹ nhàng kéo Tà Tư Ninh nằm lên người anh, mặt mày mang ý cười: “Hiện tại vẫn còn nóng sao?”

Nằm ở trên người Hàn Duệ, Tà Tư Ninh nở nụ cười, đánh bạo nắm lấy cằm của Hàn Duệ: “Cười lên cho bồn tiểu thư nhìn một cái nào.”

Hàn Duệ phát hỏa, hai tay anh dùng lực, nâng mông Tà Tư Ninh đặt lên đùi mình, vật cường tráng dưới thân đã oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang đứng lên, rất có tư thế đánh phá Hoàng Long. Trong khi giấy chết, ngón tay Tà Tư Ninh khẽ phiêu phiêu phác thảo trên bụng anh. Cái loại cảm giác này – ngứa lại không chiếm được, thật sự là quấy nhiễu lòng người a.

Một hồi hỏa nhiệt phóng thích thể xác và thần kinh vận động cứ như vậy mà mờ mịt.

Tà Tư Ninh tựa vào trên vai Hàn Duệ, dùng lực hít hít cái mũi, cố bắt lấy hương vị trên người Hàn Duệ. Trên người anh có mùi thuốc lá. Cô nghĩ sau này rồi đi nên cố nhớ kĩ cái mùi này. Cuộc hôn nhân của bọn họ chỉ có ba, bốn tháng. Lúc Hàn Duệ làm cơm, Hàn Duệ cười, còn có lúc Hàn Duệ chơi đùa với sói con, nhà Hàn Duệ... tất cả mọi chuyện Tà Tư Ninh đều đã nhớ kĩ...

Kì thật ở chung mới phát hiện người đàn ông này rất tốt. Nói thật, cứ như vậy mà bảo buông ra thì thật khó có thể buông được.

Dưới thân, cảm nhận sâu sắc truyền đến đem suy nghĩ của Tà Tư Ninh quay trở lại. Cô nghe được giọng nói của anh: “Xem ra anh còn không đủ cố gắng, em vẫn còn có thời gian xuất thần.”

Tà Tư Ninh còn không kịp biện giải đến một câu, ba đào mãnh liệt xâm nhập từ dưới thân khuếch tán, Hàn Duệ tiến vào càng thêm sâu, mạnh mẽ va chạm vào tiểu hạch trong cơ thể cô. Một cảm giác như bị sét đánh trúng làm cô run rẩy, vung cao lên, sau đó nhanh chóng hạ xuống, cứ như vậy kích thích lên xuống vào mỗi giác quan.

Tà Tư Ninh có cảm giác không thờ nổi, cô chỉ có thể nắm chặt cánh tay Hàn Duệ, khí lực trên người giống như bị vét sạch. Cả người cô xụi lơ dựa vào người Hàn Duệ. Tuy ở bên trên nhưng lại không có quyền chủ động, rất đáng tiếc, ở cùng Hàn Duệ một chỗ, mỗi lần đều là anh nắm chắc quyền khống chế. Nghĩ vậy, Tà Tư Ninh ngưng tụ khí lực, dụng lực đẩy Hàn Duệ, để anh hoàn toàn ngồi xuống buông thả, rồi không lưu loát nâng mông lên, dùng lực ngồi xuống... cái loại xé rách ở chỗ thân thể tương giao lan ra, rất đau... nhưng khi bộ phận của Hàn Duệ chạm vào vách tường của cô thì trong cô lại tràn ngập ra một cảm giác hưng phấn.

Vì muốn được cảm nhận nhiều hơn, cô gia tăng tốc độ.

Hàn Duệ cực kì giật mình, hôm nay Tà Tư Ninh thăng thần chủ động, cô tựa hồ còn khẩn cấp hơn chính mình. Phải nói mình, giáo viên này dạy thật tốt!

Bởi vậy Hàn Duệ càng ra sức phối hợp, để cho trận phim hành động càng hưng mãnh, tình cảm càng mãnh liệt!

Lúc Tà Tư Ninh tỉnh dậy, cô phát hiện mình đã nằm ở trên giường, đầu gối lên cánh tay của Hàn Duệ. Cô nghĩ hẳn là Hàn Duệ đã ôm mình lên giường. Nghiêng đầu nhìn anh, bộ dáng lúc ngủ của anh thật đáng yêu, thật có phần giống Hữu Hữu. Tà Tư Ninh không nhịn được lấy tay vuốt ve ánh mắt anh, mũi anh, bờ môi anh.

Sau cùng nâng gương mặt anh lên, hôn trộm một cái.

Lúc cô hôn trộm, Hàn Duệ mở to mắt, nháy cũng không nháy nhìn cô, trong mắt là ý cười khó nén.

Tà Tư Ninh cũng không vì thế mà thay đổi, tiếp tục hôn một cái, liếm liếm môi, nhủ thầm: “Không sai, không sai.”

Hàn Duệ thật sự là cảm thấy ngọt ngào lại có chút bất đắc dĩ: “Em hôm nay làm sao vậy? Lại chủ động quyến rũ anh? Hẳn là không có cái chủ ý quái quỷ nào chứ?”

Tà Tư Ninh trợn mắt nhìn anh: “Anh hiện tại cả người đều là của em, em còn cần đánh chủ ý gì?” Ngón tay cô miết yết hầu của Hàn Duệ. Lúc anh bắt đầu né tránh, cô cười ra tiếng: “Ha ha, anh yêu, ngày mai mặc kệ anh dùng biện pháp gì, toàn bộ thời gian phải dành hết cho em.”

Hàn Duệ nhủ thầm: “Bá đạo như vậy?”

Tà Tư Ninh cất tiếng cười to: “Tất nhiên. Anh nhất định phải đi cùng em ra ngoài. Nếu bỏ lỡ, cẩn thận em đánh anh.”

“Muốn làm gì?”

“Ừm... hẹn hò đi, đi dạo phố, xem phim, ăn ngon, sau đó...”

Nói xong, Tà Tư Ninh không có thanh âm nữa, bởi vì quá mệt mỏi, cô ngủ thiếp đi.

Hàn Duệ mỉm cười, nhẹ nhàng thắt chặt cánh tay, ôm cô vào lòng. Anh nên nghĩ xem, ngày mai nên lấy lý do gì để xin công ty nghỉ phép a. Có nên nói muốn cùng vợ đi nghỉ trăng mật? Lý do này xem ra là khá tốt.

Lâm Thiến đi vào biệt thự, nhìn đến đứa nhỏ ốm yếu trốn ở góc phòng. Bảo mẫu khuyên bé ăn cơm nhưng là vô dụng.

Cô nhìn một hồi, sau đó cho bảo mẫu đi xuống, chính mình bưng bát cơm ngồi chồm hồm, giọng nói ôn nhu: “Hữu Hữu muốn gặp mẹ không?”

Hữu Hữu ngẩng đầu, ánh mắt quật cường nhìn chăm chăm cô. Trong mắt có oán hận cùng hoài nghi nhưng bé vẫn lên tiếng thăm dò: “Cô thật sự mang cháu đi gặp mẹ?”

Lâm Thiến gạt đầu, mỉm cười: “Trước không phải bảo sẽ gọi điện thoại sao? Mẹ cháu bảo tối mai cô mang cháu đi tìm mẹ. Nhưng mẹ mà biết cháu không ăn cơm thì sẽ như thế nào đây?”

Hữu Hữu cái gì cũng không nói, lấy bát cơm từ tay của Lâm Thiến. Bao tử đã sớm kêu ừng ực. Bé một hơi nhét bát cơm vào trong miệng. Sau đó đôi tay nhỏ bé vuốt bụng, lộ ra khí phách: “Cháu muốn ăn nữa.”

Nhìn Hữu Hữu ăn cơm, Lâm Thiến bỗng có chút cảm khái. Tay cô sờ đầu đứa nhỏ, giọng nói nhỏ nhẹ: “Hữu Hữu, ngày mai đi gặp mẹ rồi đừng trở về. Nếu mà trở về, cháu sẽ không gặp được mẹ nữa rồi. Hiểu không?”

Hữu Hữu nấc cục, vẻ mặt khẩn trương: “Cô muốn vụng trộm dẫn cháu tới nơi này sao? Cô mang cháu đi chơi trốn tìm với mẹ cháu sao? Cô! Như vậy không tốt! Mẹ cháu nhất gan, lúc trước cháu chơi trốn tìm với mẹ, mẹ khóc lên vì sợ rằng làm mất cháu rồi...”

Tay Lâm Thiến run lên: “Hữu Hữu, cho cô ôm cháu một chút nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Anh yêu

Tà Tư Ninh để đồng hồ báo thức lúc sáu giờ sáng. Cô muốn rời giường chuẩn bị điểm tâm thật sớm để còn ra ngoài du ngoạn.

Nhưng đồng hồ báo thức vừa mới vang một tiếng đã bị một cánh tay tiêu diệt. Hàn Duệ trợn mắt đứng dậy, cẩn thận xuống dưới. Anh sáng suốt kêu đồ ăn ở ngoài. Anh không dám để cho Tà Tư Ninh chạm vào phòng bếp lần nữa, trừ phi cô đi học một khóa nấu ăn. Trong lúc đợi điểm tâm, anh gửi email cho trợ lý, nói rõ lý do vắng mặt ngày hôm nay.

Trợ lý rất nhanh liền hồi âm: Hàn tổng, trắng mặt vui vẻ. Nhưng hội nghị hôm nay thì làm sao bây giờ?

Hàn Duệ dừng một chút, đánh ra hai chữ: hủy bỏ.

Tà Tư Ninh chưa từng chủ động yêu cầu hẹn hò với anh. Điều này đối với Hàn Duệ là lần đầu. Công tác có thể kéo dài, nhưng chuyện bồi dưỡng cảm tình thì không thể bỏ qua.

Tà Tư Ninh vừa tỉnh ngủ, duỗi thắt lưng, thuận tay nhìn vào đồng hồ báo thức: tám giờ rồi. Cô nhanh chóng mặc quần áo từ tề đi ra khỏi phòng. Trên sofa, Hàn Duệ khí định thần nhân xem báo, nhất thời nộ khí dâng lên: “Sao anh tắt đồng hồ báo thức của em?”

Ngẩng đầu, trong miệng Hàn Duệ còn ngậm một cái quẩy, anh gạt đầu, bởi vì trong mồm có đồ ăn nên nói chuyện có chút mơ hồ: “Đúng vậy! Anh để cho em ngủ nhiều một chút. Dù sao ngày hôm qua em đã quá mệt mỏi rồi.”

Hàn Duệ tận lực tạo ra một bầu không khí hài hước, nguyên tưởng rằng Tà Tư Ninh sẽ mỉm cười, ai dè anh đoán sai rồi. Tà Tư Ninh hung hăng liếc anh một cái. Ánh mắt kia như muốn nuốt sống anh. Chỉ thấy cô tức giận bưng bưng nói: “Ai cho anh tự chủ trương! Hôm nay em đã sắp xếp tốt, bị anh làm loạn như vậy. Thời gian đi vườn bách thú không có, thật không biết nói anh thế nào nữa.”

Nói xong cô hấp tấp đi rửa mặt.

Hàn Duệ có chút không giải thích được. Dựa theo phim truyền hình, nam chính vì muốn cho nữ chính ngủ lâu thêm chút, nên rời giường chuẩn bị nọ kia là có thể thắng được cảm động của nữ chính. Thế mà chiều này dùng lên trên mình thì lại trở thành thảm họa rồi? Thật là lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển.

Càng làm cho anh giật mình hơn là, sau khi rửa mặt, Tà Tư Ninh lại không còn tức giận nữa. Khuôn mặt cô tươi cười nhẹ nhàng hướng anh nói một câu: “Đợi em một lát, xong ngay thôi.” Sau đó lại xông về phòng.

Hàn Duệ đang găm quẩy nhìn cô một cái, không khỏi bật cười: thật như một trận gió.

Ước chừng nửa giờ qua đi, cửa phòng rốt cục mở ra. Tà Tư Ninh cúi đầu, trong tay cầm một tờ giấy, cầm cây bút màu đỏ vạch một đường. Gạch xong, ngẩng đầu: “Hành trình lúc chín giờ đi vườn bách thú bị hủy bỏ. Chúng ta sẽ đi đến chỗ kế tiếp – Miếu Thành Hoàng và phố quà vặt.”

Cô nói xong, Hàn Duệ còn không có phản ứng. Ánh mắt anh dính chặt trên người Tà Tư Ninh, nhìn từ khuôn mặt đến áo váy của cô.

Tà Tư Ninh hôm nay trang điểm cực kì dụng tâm: màu da hồng nhuận sáng bóng, lông mi vừa cong lại dài, đường viền mắt làm cho ánh mắt càng thêm có thần khí. Làn son bóng ả ả ánh bạc mờ nhạt. Quần áo của cô hôm nay cũng cực kì đẹp: áo len sọc đen trắng. Bên ngoài là một chiếc áo khoác màu tối, váy ngắn màu hồng, tất màu da làm cho chân cô càng thêm hoàn mỹ...

Tà Tư Ninh kéo tay Hàn Duệ, thúc giục: “Anh yêu, nhanh lên. Nếu không chúng ta lại không kịp rồi.”

Hàn Duệ ngẩng đầu liền nhìn thấy rãnh V của cô. Cổ họng bỗng nhúc nhích một cái. Vì muốn hóa giải xấu hổ, anh khụ một tiếng lớn: “Mới sáng sớm như vậy mà em lại dụ dỗ anh phạm tội sao?”

Tà Tư Ninh vỗ tay lên vai anh, mảy đã nhú lại: “Anh đúng là tên sắc quỷ. Khẩn trương đứng lên!”

Lúc hai người ngồi trong xe còn không ngừng đùa giỡn nhau.

Đối diện với bản chất sắc quỷ của anh, Tà Tư Ninh đành phải nhắc tay đầu hàng: “Em đầu hàng, em công nhận, Ngài rất mạnh mẽ, bàn tay Ngài đã có thể dịch ra khỏi đùi của em không?”

Lúc đến phố ăn vặt đã là chín giờ rưỡi, trên đường rất nhiều người.

Hàn Duệ một tay ôm lấy bả vai Tà Tư Ninh, nói cho oai: nhiều người quá, sợ em đi lạc nhưng kì thật anh muốn nhân cơ hội này ăn đậu hũ của Tà Tư Ninh – người đàn ông này thật không thành thật.

Nếu là lúc trước, Tà Tư Ninh tuyệt đối sẽ khinh bỉ một trận, sau đó hất tay anh ra. Nhưng hôm nay, cứ để anh vậy đi.

Sau ngày hôm nay, chỉ sợ không có cơ hội gặp mặt, đừng nói đến hẹn hò. Có phần tiếc nuối, lần hẹn hò đầu tiên lại là lần cuối cùng.

Nếu có cơ hội một lần nữa, ngày đó khi đi học cô sẽ dùng tất cả công phu đem Hàn Duệ biến thành người đàn ông của mình, hưởng thụ thì nên hưởng thụ, hiện giờ đỡ phải than thở tiếc nuối.

Bỗng nhiên một mùi hương truyền đến, Tà Tư Ninh nhìn qua, bên cạnh là một tiệm đậu phụ thối khá sạch sẽ. Bởi vì vậy, mọi ý nghĩ đều bị vứt sang một bên, cô nắm tay Hàn Duệ, đi nhanh hơn: “Đi! Chạy mua cho em đậu phụ thối.”

Khóe miệng Hàn Duệ co rút hai lần, sau cũng hiểu ý cười: “Tốt!... Chạy!”

Tà Tư Ninh ngoái đầu lại cười vô cùng rực rỡ.

Đón ánh mặt trời, Hàn Duệ bỗng nhiên lại có dự cảm không tốt? Anh bắt đầu đi: anh đúng là tự ngược, người khác có hơi chút ôn hòa liền cảm thấy không thích hợp, vẫn là muốn người khác hung hãn mới thấy toàn thân thoải mái.

Nóng hổi, mùi hương xông vào mũi, đậu phụ thối quả thực là quá mê người. Tà Tư Ninh quét mấy tầng nước tương rồi chấm một miếng đưa tới miệng của Hàn Duệ, khóe miệng nhếch lên: “Phục vụ tới tận miệng, xem, chị đối với em thật tốt.”

Có nhân viên cửa hàng nghe nói như vậy liền giật mình: “Hóa ra là chị em à? Tôi còn tưởng là người yêu chứ, nhìn ngọt ngào quá.”

Hàn Duệ cắn đông cắn tây, bộ dáng nhìn thấy tri kỉ: “Chúng tôi là chị em yêu nhau. Đúng, vợ của tôi hơn tôi vài tuổi, nhưng nhìn xem, cô ấy nhìn vẫn rất trẻ có phải không?”

Nhân viên cửa hàng tận hết sức lực khen Tà Tư Ninh biết dưỡng da, lại còn hỏi sản phẩm dưỡng da, xóa nếp nhăn nào tốt.

Tà Tư Ninh cực kì vô sỉ trả lời: “Trời sinh làn da non mềm, tôi cũng không có biện pháp.”

Hai người ăn xong, đi ra khỏi tiệm liền cười lớn. Tà Tư Ninh vỗ bả vai Hàn Duệ, gật đầu: “Em trai tốt, hành động rất được a.”

Hàn Duệ ôm cô: “Cũng vậy.”

Tại phố ăn vặt đi dạo một vòng lớn, ăn không ít điểm tâm tinh xảo, dạ dày hai người đã căng ra. Sau cùng thì không còn cả khí lực đùa giỡn với nhân viên bán hàng. Xem ra là không cần ăn trưa rồi.

Tà Tư Ninh lại lấy tờ giấy ra, đem thời gian ăn trưa bỏ qua, sau đó tiếp tục tiến hành mục tiếp theo.

Hàn Duệ tò mò liếc một cái, trên đó toàn là kế hoạch. Anh dán trên cổ của Tà Tư Ninh, thổi khí: “A... Kế tiếp muốn đi xem phim sao? Phim Titanic sao?”

Ý của Hàn Duệ là bộ phim này quá bi kịch, nam chính và nữ chính sinh ly tử biệt a, không phù hợp với buổi hẹn hò ngọt ngào của bọn họ.

Tà Tư Ninh dùng bút màu hồng cố ý vẽ một ngôi sao năm cánh lên tên bộ phim, sau đó mới hùng biện nói: “Em cảm thấy phim này rất hay. Tất cả các đôi yêu nhau đều phải trải qua sinh ly tử biệt. Anh thấy về sau Rose vẫn sống tốt đúng không? Cho nên theo em, cho dù một nửa kia có rời đi, chỉ cần để lại kí ức tốt đẹp là được rồi, cuộc sống vẫn phải tiếp tục kéo dài. Vâng, em cảm thấy ý nghĩa giáo dục rất lớn.”

Lúc cô nói lời này trái tim nhảy lên bang bang. Cô lo lắng là Hàn Duệ sẽ phát hiện nhưng lại lo lắng mình nói không đủ, anh về sau sẽ không hiểu ý tứ mình muốn biểu đạt.

Kì thật chỉ đơn giản là một câu: Hàn Duệ, sau khi em rời đi, anh giữ gìn bản thân cho tốt.

Bất quá cô nhìn Hàn Duệ cười cười, không để tâm, có lẽ nghe không vào. Hajz, thật là giật mình nha, người đàn ông này không phải rất lạnh lùng sao? Sao gần đây lại thích cười ngây thơ như vậy?

Không thể không thừa nhận, đây là chuyển biến tốt. Nếu một người đàn ông đối với người xa cách, nói không tới mấy chữ, làm gì có cô gái làm dám tự nguyện đi theo? Tự đi tìm tai vạ không phải sao?

Nhưng Tà Tư Ninh lại có chút ghen tị: mình không dễ dàng mới tìm được người đàn ông tốt, kết quả chưa có hưởng thụ vài ngày liền phải chấp tay tặng cho người khác rồi.

Lúc xem phim, Tà Tư Ninh khóc bù lu bù loa, sau cùng lúc Jack chìm xuống dưới đáy biển, đôi mắt cô đắm lệ mông lung nhìn Hàn Duệ, trịnh trọng nói: “Hàn Duệ, anh yên tâm, nếu anh chết, em sẽ sống thật tốt, nhất định không phụ sự kì vọng của anh.”

Hàn Duệ không nói gì: “Em – người phụ nữ này thật hư quá đi thôi. Sao lại nguyên rủa chồng mình chết! Không được, anh phải chết sau em một ngày, nếu không anh thật sự lo lắng em thừa dịp lúc anh không ở đây mà đi tèo tèo.”

Mặt mũi Tà Tư Ninh đầy nước mắt nước mũi nhưng lại cười vang.

Sau khi xem phim xong cũng đã là hai giờ chiều, Tà Tư Ninh khẩn trương kéo Hàn Duệ đi ra bãi KTW. Cô liệt kê một loạt những bản tình ca nam nữ hợp xướng. Sau đó cô và Hàn Duệ, mỗi người cầm một cái microphone lên hát.

Giọng Hàn Duệ có vẻ thấp, âm thanh của Tà Tư Ninh lại trong trẻo, lúc hai người hợp xướng quả thực là một tổ hợp hoàn mỹ. Trên đường là thu hút nhiều ánh mắt hướng về phía hai người.

Buổi tối đi quán bar uống rượu nhân tiện nói về lý tưởng cuộc sống, lại ngắm trăng, sao, thật là lãng mạn.

Màn đêm buông xuống, ở trong một góc quán bar.

Tà Tư Ninh uống hơn hai chai, cô vươn ra ôm vào trong ngực. Ánh mắt say lờ lờ phủ đầy sương mù hướng Hàn Duệ cười: “Tối đây, ngoan, cho chị ôm một cái.”

Hàn Duệ cười nhưng thân thể lại cực kì nghe lời ngồi sát vào cô, ôm lấy cô.

Cái ôm này ôm thật lâu mà Tà Tư Ninh không chịu buông tay.

Hàn Duệ cảm thấy có cái gì nhỏ xuống vai, không lẽ cô khóc? Anh muốn buông cô ra, nhìn xem Tà Tư Ninh có phải đang khóc không. Kết quả, cô ôm anh thật chặt, cường hãn trách cứ: “Ngôi yên, đừng nhúc nhích.”

Nghe giọng của cô hình như không có chuyện gì, Hàn Duệ buông lỏng. Ngẫm nghĩ lại thì không có hợp lý, ngày hôm nay vui vẻ như vậy, sao cô có thể khóc?

Ôm chừng nửa giờ, Tà Tư Ninh đột nhiên buông ra, đẩy Hàn Duệ một cái, sau đó nhanh chóng che mặt: “Thật là! Trang điểm đã bị trôi hết, em đi toilet sửa sang lại. Anh không được trốn đi đâu đấy, nghe rõ chưa?”

Hàn Duệ lại một lần nữa bất đắc dĩ phụ nữ, quả thật là phụ nữ!

Bởi vì muốn trang điểm lại nên Tà Tư Ninh mang túi theo người. Lúc rời khỏi Hàn Duệ được vài bước, cô quay đầu nhìn lại. Hàn Duệ còn đang uống rượu ở bên kia, vụng trộm cầm điện thoại lên xem. Điện thoại anh đưa đã bị cô len lét đặt vào trong túi áo của anh, khẳng định anh không biết.

Tà Tư Ninh có thể thấy bộ dáng Hàn Duệ nhìn GPS: cười cười, nhún nhún mày. Cô chậm rãi nói không ra tiếng: cảm ơn.

Lúc này cô cũng không quay đầu lại nữa, vòng qua phòng rửa tay đến cửa ra, đón một chiếc taxi, nói địa chỉ mà Lâm Thiên đưa cho cô.

Cô dựa vào taxi nghỉ ngơi. Trong đầu hiện lên cuộc nói chuyện cùng Lâm Thiên hôm trước. Điều kiện của cô ta cực kì vô lý nhưng Tà Tư Ninh chỉ có thể phớt lờ.

Đối với cô mà nói, đáp án luôn luôn là con trai. Đàn ông có thể tìm được rất nhiều đàn bà, nhưng đứa nhỏ thì chỉ có một người mẹ mà thôi.

Vì vậy, ngày đó, lúc Tà Tư Ninh trả lời Lâm Thiên chỉ có hai, ba giây do dự.

Nhưng hôm nay, lúc chân chính chia tay với anh, trong lòng cô vô cùng khổ sở. Lúc xưa mê luyến, năm năm sau qui thần sai khiến lại ngẫu nhiên sống cuộc sống hôn nhân, đến giờ thì quan hệ hài hòa cùng nhau chung sống. Nếu không phải có chuyện này xảy ra, cô nguyện ý cả đời cùng Hàn Duệ sống như vậy.

Không biết lúc Hàn Duệ phát hiện mình mất thích thì anh sẽ có phản ứng gì?

Tà Tư Ninh giục xe đi thật nhanh, từng kỉ niệm chung đụng với Hàn Duệ chọt lóc lên, Tà Tư Ninh không thể không thừa nhận mình có chút dao động. Nhưng trước khi cô có thể dao động thêm, cô đã đến địa chỉ mà Lâm Thiên đưa.

Lâm Thiên an vị trên chiếc ghế treo ngoài biệt thự. Cô đứng dậy, mỉm cười: “Bây giờ là sáu phút. Cô đến muộn sáu phút.”

Tà Tư Ninh cao ngạo nhìn sắc mặt dỗi trá của cô ta, cười lạnh, móc trong túi ra một tờ giấy, ném qua: “Giấy ly hôn, tôi đã kí tên, kể tiếp là chuyện của cô. Con tôi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chân trời góc biển, xem em có thể đi được đâu!

Lan Tà nhận được điện thoại từ máy cố định, Tà Tư Ninh gọi. Cô nói: “Lan Tà, em xin lỗi, em phải biến mất một thời gian.”

Nghe giọng nói của cô có vẻ muốn gác điện thoại, Lan Tà sốt ruột hỏi: “Muốn đi bao lâu? Đi nơi nào?”

Tà Tư Ninh tạm dừng một lát: “Có khi là mấy tháng, cũng có khi là vài năm. Hiện tại em cũng không biết. Dù sao công ty cũng đang đóng băng em. Em ra ngoài nạp điện một chút.”

Nếu không nê hà ngăn cách qua điện thoại, Lan Tà nhất định sẽ bắt lấy cô, phun nước miếng giáo dục cô. Lan Tà không dễ dàng áp chế nộ khí trong lòng, giải thích cho cô nghe: “Áp lực phía trên làm cho chị không thể không làm một chút tư thế lạnh lùng, nhưng chị có kế hoạch cho em. Em còn nhớ rõ ông đạo diễn lớn kia chứ? Nếu như em không thích đóng nhân vật kia thì chị cũng có thể giúp em tranh thủ cơ hội khác. Em nói em nản lòng thất vọng cái gì cơ chứ?”

Lan Tà còn đang thao thao bất tuyệt khuyên nhủ, ngay cả thở cũng sợ làm chậm trễ thời gian.

Đáng tiếc, Tà Tư Ninh không nặng, không nhẹ buông một câu: “Em chỉ có thể thoái lui mà thôi.”

Sau cùng, nha đầu kia nói một tiếng “gặp lại” rồi cúp máy làm cho ngực Lan Tà muốn nổ tung. Cô ném điện thoại, mắng: “Mình thế nhưng lại nuôi phải một con sói mất trắng. Tốt! Người đi đi, đi rồi thì đừng hòng quay về. Cút cho xa vào, nếu để ta nhìn thấy người, ta nhất định giết chết người.”

Biểu tình của cô cực kì tức giận, đem cái chén trên bàn ném lên tường.

Nước trà theo vách tường chảy xuống, mà lá trà thì dính lại trên tường.

Lan Tà tức giận cũng đứng thôi, cô tổn không ít tâm tư trên người Tà Tư Ninh, nói thật, cũng giống như mẹ của Tư Ninh vậy. Đáng tiếc, nha đầu kia phải mông liền đi không thấy bóng dáng. Nha đầu đó có lương tâm hay không vậy?

Ba ngày trước, một giờ sau khi Tà Tư Ninh nói đi trang điểm lại, Hàn Duệ thuyết phục chính mình rằng phụ nữ trang điểm bao giờ cũng rất lâu, nên lại chờ đợi thêm một giờ nữa... Sau đó anh phát hiện có điểm không thích hợp. Anh đứng dậy, đứng chờ ở cửa toilet, chờ thật lâu mà không thấy ai. Dự cảm không tốt trong lòng bắt đầu rõ ràng. Anh chẳng thèm quan tâm trong WC có ai hay không, ban đầu thì kêu loạn ở bên ngoài, về sau liền xông vào tìm người.

Người quản lý quán bar bị kinh động, kéo anh ra khỏi WC nữ, thiếu chút nữa thì nghĩ anh bị bệnh thần kinh mà đưa đi bệnh viện, may có người phục vụ nhận ra anh, hơn nữa biết hơn hai giờ trước anh đi cùng với một người phụ nữ mới đem chuyện này kết liễu.

Đại não Hàn Duệ lập tức mông muội, từ đầu anh không nghĩ tới Tà Tư Ninh có thể chơi trò mất tích với anh. Anh vội vàng đi về nhà, hi vọng sẽ gặp cô ở đó nhưng đáng tiếc lại không có. Anh đi đến nơi trước đó Tà Tư Ninh thuê nhà, nơi đó đã có người mới – một người trung niên hơn năm mươi tuổi.

Anh thậm chí còn liên hệ với ba mẹ vợ, hỏi thăm xem Tà Tư Ninh có liên hệ với bọn họ hay không...

Phương Mạn Lâm cũng bị Hàn Duệ kéo tới tìm người. Bọn họ tìm được chị Phương, đáng tiếc chị Phương lâu lắm rồi không gặp Tà Tư Ninh. Chuyện

mà cô biết còn ít hơn bọn họ nhiều.

Ba ngày nay, Hàn Duệ quên cạo râu, ăn cơm cũng không đúng hạn, sau khi từ công ty trở về liền lái xe đi tìm người.

Lan Tà gọi điện cho anh nói Tà Tư Ninh có gọi cho cô, vừa nghe đến cái này, tâm của Hàn Duệ liền nhảy ra ngoài. Anh khẩn cấp hỏi Lan Tà có biết chỗ ở hiện tại của Tà Tư Ninh hay không.

Không biết!

Hai chữ này nói ra thực dễ dàng nhưng lại làm cho người nghe cực kì thất vọng.

Hàn Duệ thấy mình mà tiếp tục như vậy nữa thì sớm hay muộn cũng sẽ bị gửi vào bệnh viện tâm thần. Anh không khỏi thán hận: con mẹ nó, Tà Tư Ninh, đợi đến khi tìm được em, xem anh có giáo huấn em không!

Hàn Duệ bắt đầu sử dụng thủ đoạn không bình thường để tìm người. Anh muốn mượn lực lượng truyền thông để tìm ra vợ của mình, đem mọi chuyện công khai, đồng thời anh đã chuẩn bị tốt một bài diễn thuyết, nói anh còn chưa kịp tỏ tình với Tà Tư Ninh. Hai tờ giấy A4, loại người tích chữ như vàng như anh mà chuẩn bị được từng này lời diễn thuyết quả thực là không dễ dàng rồi.

Đáng tiếc hết thấy chuẩn bị gần xong thì có tin tức tới tìm anh.

Lâm Thiến mở ra một tờ giấy thỏa thuận ly hôn, muốn Hàn Duệ kí tên.

Lâm Thiến mỉm cười: “Mấy hôm trước cô ấy dùng vật này đổi lại con trai. Em hiện tại giao cho anh, có kí hay không là chuyện của anh. Bất quá em nhắc nhở anh một câu, đứa nhỏ không phải con của anh. Anh biết không?” Cô cười đến tự tin, đứng vậy a! Tà Tư Ninh cùng con của người khác rồi bỏ Hàn Duệ, Hàn Duệ làm sao có thể tiếp nhận người phụ nữ phản bội mình đến hai lần?

Khuôn mặt Hàn Duệ đầy râu ria, anh nở nụ cười, không liếc mắt nhìn Lâm Thiến đến một cái: “Cám ơn cô đã nói cho tôi tin tức đó. Đáng tiếc làm sao bây giờ a, chuyện này trước khi tôi kết hôn với cô ấy tôi đã biết. Có cần tôi nói cho cô biết làm sao cô ấy lại gả cho tôi không?” Hàn Duệ dừng một chút, mặt hiện lên một nụ cười xấu xa: “Lúc đó cô ấy bị tôi ép, tôi có ý đem tiền bạc cấp cho cô ấy vì tôi biết rõ một người mang theo đứa con nhỏ trong thời gian ngắn không thể trả lại được tiền nên tôi thiết kế để cô ấy gả cho tôi gán nợ. Xem ra tôi thật là xấu. Sau ngày đăng kí kết hôn chính là ngày cô mời chúng tôi đến tiệm rượu nhà họ Lâm. Ngày đó hai người đều gặp nguy hiểm, tôi lại lựa chọn giúp cô. Nếu cho tôi cơ hội quay lại, tôi tuyệt đối không làm ra cái lựa chọn đó. Tôi là một người chồng không đủ năng lực, tôi cho tới bây giờ cũng không nói cho cô ấy biết tôi yêu cô ấy, nhưng sự thực là tôi phi thường yêu cô ấy.”

Hàn Duệ ngẩng đầu, nụ cười tùy ý, thậm chí còn mang theo một tia khinh thường: “Lâm Thiến, những thứ này là cô không biết thôi. Chính là tôi quản cô ấy, chính là tôi không nở buông tay. Tôi còn muốn cảm ơn cô, bởi vì cô làm chuyện này nên tôi mới rõ ràng điều tôi muốn là cái gì. Vạn Hoa vốn là của nhà họ Lâm, nếu cô muốn, tôi chấp tay đưa lại cho cô, thế nào? Dù sao tôi cũng nắm giữ năm mươi phần trăm cổ phần của Vạn Hoa, cho dù các người đưa ai tới kinh doanh tôi đều có quyền quyết định...”

Nụ cười của Lâm Thiến vào giờ khắc này đã tan vỡ, cô nở nụ cười lạnh: “Thì ra anh đã tính toán như vậy. Hàn Duệ, anh khẩn cấp muốn thoát ly tôi như vậy sao? Chẳng lẽ anh quên, năm năm trước anh làm chuyện cảm thù đối với tôi? Tôi vì anh mà sanh non xử lý như thế nào? Anh...”

Đây là con bài tẩy lớn nhất của Lâm Thiến. Cô muốn Hàn Duệ áy náy, cho dù anh yêu người đàn bà kia thì sao? Vẫn không thể thoát khỏi tay mình.

Tiếng cười lạnh của cô càng ngày càng lớn, đến sau cùng thậm chí còn có chút cảm giác khàn giọng.

Hàn Duệ lắc đầu thờ dãi, vẻ mặt đồng tình không dứt: “Thời gian trước anh tôi có nói cho tôi một chút chuyện, tôi không xác minh với cô bởi vì tôi nghĩ nó không cần thiết. Tôi nghĩ mặc kệ thật giả, bỏ qua không đề cập tới nữa. Hiện tại cô đã nói ra, tôi ngược lại muốn hỏi cô: năm năm trước tôi vì cái gì mà không khống chế nổi bản thân? Năm năm trước cô dùng thuốc kích dục ở trên bao nhiêu người? Rốt cục nguyên nhân sanh non của cô là gì?”

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào Lâm Thiến, gần từng chữ: “Cô quả thực trời sinh làm diễn viên, diễn vai người bị hại nhiều năm như vậy, hòng thụ sự đồng tình cùng áy náy của người khác đối với cô. Một chút hối hận cô cũng không có. Lâm Thiến, tôi hoài nghi, thực sự năm năm trước tôi đã cùng với cô sao? Cho dù lúc đó tôi điên cuồng, nhưng khí tức của người phụ nữ bên mình tôi vẫn nhớ kĩ, đó không phải là cô!”

Con bài tẩy không thể nào được lật ra, bởi vì vừa bày ra là không còn con bài tẩy rồi. Mà hơn nữa, con bài tẩy chưa lật đã bị người ta phá nát, những chuyện che giấu lừa gạt lúc trước... đều đã uống công.

Một mình ngồi ở quán cafe, nhìn bóng lưng Hàn Duệ rời đi, Lâm Thiến cảm thấy người vô lực. Cô khắc chế không được kích thích muốn đập vỡ ly thủy tinh, lấy mảnh vỡ cắt cổ tay, như vậy chắc sẽ được giải thoát đi?

Tại sao cô bị sẩy thai? Khi đó cô chỉ hơn hai mươi tuổi, thanh xuân ở trước mặt nhưng lòng lại đầy cừ hận. Hận mình sinh tại nhà họ Lâm, hận mình có người ba như vậy, hận mình có một người mẹ hồng hạnh vượt tường, hận mình không phải con của Lâm Chấn Hải.

Cô hận mình vì sao lại biết được điều này. Nếu không biết, cô có thể bình bình ổn ổn làm Lâm nhị tiểu thư. Biết rồi, cô không thể ung dung được nữa, cô dung ma túy, cô phóng túng... cô thử qua mọi biện pháp nhưng không tìm thấy biện pháp giải cứu. Mãi đến khi nhìn thấy Hàn Duệ, phát hiện trên người anh có loại khí chất trầm mặc lại đáng tin cậy, cho nên cô liền coi anh như viên thuốc cứu mạng, không chịu buông tay.

Hàn Duệ sớm đã sai người theo dõi Lâm Thiển, anh gần như đã tìm được Hữu Hữu. Mà sau khi gặp Lâm Thiển, anh thêm một cách suy nghĩ khác: có lẽ Tà Tư Ninh cũng sẽ ở nơi này. Bởi vì trong một thời gian ngắn như vậy không thể làm visa xuất ngoại, mà đi nơi khác thì Lâm Thiển nhất định sẽ không yên tâm. Cái gọi là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, cho nên...

Hàn Duệ dừng xe ở biệt thự. Biệt thự này chính là Lâm Chấn Hải chuẩn bị để cho Lâm Thiển và Hàn Duệ sau khi kết hôn ở nhưng Hàn Duệ chưa bao giờ đến xem bởi vì anh nhất định sẽ không kết hôn với Lâm Thiển.

Nguyên bản, tối hôm đó anh muốn đến tìm đứa nhỏ, nhưng lại đúng ngày đó, Tà Tư Ninh mất tích nên anh đặt chuyện đứa nhỏ xuống, muốn tìm Tà Tư Ninh trước. Không nghĩ tới Tà Tư Ninh thất tung là bởi vì con trai. Thế mà anh lại không nghĩ tới chuyện này, đúng là đầu óc anh bị nước vào rồi.

Anh ngồi ở trong xe, áp chế xao động, chờ đợi. Mãi đến khi bão mầu đi mưa đổ ăn anh mới xuống xe, có chút khăn trương nhún chuông cửa.

Chờ đợi người bên trong mở cửa.

Đợi vài phút, cửa rốt cục cũng mở ra. Hữu Hữu ngửa đầu nhìn anh một cái, ánh mắt toát ra vẻ “quả nhiên là như thế”. Bé lập tức nhào tới Hàn Duệ, miệng hô to: “Ba!!!”

Một tiếng gọi làm cho nhu tình trong lòng Hàn Duệ dâng lên, anh ngồi chồm hồm xuống, ôm chặt lấy con, nhiệt liệt đáp lại: “Con ngoan, ba đã tới chậm”

Hữu Hữu cọ cọ trên áo khoác của anh, giống như con chó nhỏ vậy. Bé cười toét cả miệng, bàn tay nho nhỏ ra sức ôm lấy Hàn Duệ, bộ dáng đánh chết cũng không buông.

Hai người ôm ôm ấp ấp trong một thời gian dài, rốt cục Hàn Duệ không nhịn được hỏi một câu: “Hữu Hữu, vào phòng gọi mẹ ra đi. Ba mang hai mẹ con về nhà.”

Hữu Hữu không buông tay, le lưỡi một cái, dán vào tai Hàn Duệ nói: “Ba, mẹ không cho con nói với ba, kì thật vừa rồi mẹ nhìn thấy ba liền chạy ra cửa sau trốn rồi. Mẹ nói là nếu gặp lại ba liền xong rồi. Ba mau đuổi theo đi. Mẹ chạy tới bờ biển rồi.”

Hàn Duệ cơ hồ là phản xạ có điều kiện buông đứa nhỏ ra sau đó chạy như điên.

Hữu Hữu vẫy tay với anh, khoe má còn có một giọt lệ, không tiếng động nói: “Ba, hẹn gặp lại!” Tâm tình của bé xuống thấp sau đó xoay người đóng cửa.

Đáng tiếc, tiếng bước chân lại tiếp sát, trước khi bé đóng cửa liền có một cái tay to bị kẹp vào trong khe cửa. Hữu Hữu khăn trương mở cửa ra, giật mình: “Ba, sao ba lại trở lại? Tay có đau không?”

Hàn Duệ nắm tay lại, rồi đuổi ra, nở nụ cười: “Xem này, đâu có việc gì, không có đau.” Lúc nói lời này khoe miệng của anh không thể không chết giật giật. Nhưng mà anh không để ý tới những thứ này, ánh mắt lục soát trong biệt thự một vòng, nhìn chăm chăm vào Hữu Hữu: “Con trai, đừng nói dối ba. Mẹ của con có ở bên trong không?”

Hữu Hữu vừa nghe, ánh mắt phát ra ánh sáng, lấy tay lau đi nước mắt, ra sức gật đầu nhưng lại lớn tiếng nói: “Không có, mẹ chạy ra ngoài rồi.”

Hàn Duệ không nhịn được bật cười: thật là một đứa nhỏ qui quyết, gât đầu là ám chỉ cho mình, còn lớn tiếng là để cho người ở bên trong nghe thấy, cho rằng đứa nhỏ không có làm phản... Hàn Duệ giơ ngón tay cái lên với đứa nhỏ, sau đó cời giấy, kéo Hữu Hữu vào bên trong, nặng nề đóng cửa lại.

Một người phụ nữ từ bên trong bước ra, cười nói: “Con ngoan, chú kia đã đi phải không?” Bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Hàn Duệ đang lôi kéo con trai, nhất thời thấy ngổn ngang trong lòng.

Hàn Duệ nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Tà Tư Ninh, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh đặc ý cười rộ lên: “Em nghĩ rằng em trốn ở chỗ này anh sẽ không tìm được sao? Em nên nhớ cho kĩ, mặc kệ chân trời góc biển anh đều sẽ tìm được em”

Tà Tư Ninh không nói ra lời, cô nhìn một hồi lâu mới nói ra một câu: “Anh là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thẻ vàng, quẹt thẻ không giới hạn

Hàn Duệ không có ý thức được rằng mình đầy râu rìa, người suy sút. Anh hung hăng trừng mắt nhìn Tà Tư Ninh một cái, sau đó quăng xuống một câu: “Anh và con lên xe chờ em, nếu em muốn đi...” Giọng của anh như là nặn ra từ kẽ răng: “...thì tự em đi đi.”

Hữu Hữu bị ôm lấy, bế gục lên lưng Hàn Duệ, hướng Tà Tư Ninh làm ra một biểu tình bất đắc dĩ, hăm hờ vẫy tay: “Mẹ! Đi!”

Tà Tư Ninh đứng ngây tại chỗ, không biết hiện tại là tình huống gì. Người đàn ông này từ đâu xuất hiện? Mình đã quyết tâm rời đi cùng con trai, đi đến một nơi không ai nhận ra, sống một cuộc sống vui vẻ ở đó. Đến lúc đó cái gì là Hàn Duệ, cái gì là Lâm Thiển, là làng giải trí cũng thành Phù Vân rồi.

Nhưng hẳn vì cái gì lại đột nhiên xuất hiện? Một chút báo trước cũng không có, làm cho người ta trở tay không kịp.

Tà Tư Ninh không thể không thừa nhận mình có cảm giác đối với người đàn ông này. Ở lại bên cạnh anh là một sự hấp dẫn rất lớn. Uhm, thân thể anh rất tuyệt, anh cũng không lạnh lùng như vẻ bề ngoài, anh đôi khi là một tri kỉ tốt, cũng là một người chồng rất tốt. Máu chốt ở chỗ anh đối xử tốt với con trai, ngày sau chính là một người ba tốt.

Nhìn bộ dáng vô cùng thân thiết của Hữu Hữu và Hàn Duệ, Tà Tư Ninh muốn phát điên a. Hai người này đều đang ép mình lựa chọn, Lâm Thiển bên kia... khẳng định là sẽ xảy ra vấn đề.

Nhà họ Lâm có bao nhiêu thế lực, có ai là không rõ ràng? Nếu cô chọc giận Lâm Thiển, nghĩ tới lúc cô ta trả thù... Tà Tư Ninh không thể tưởng tượng cô ta sẽ ra chiêu gì.

Nếu mình chỉ có một mình thì không sao cả, mình cứ dựa vào bên người Hàn Duệ, cho dù Lâm Thiển ra chiêu gì mình đều có thể nói một câu: “Tình yêu là vô địch, cô không được chia rẽ tôi cùng thân ái nhà tôi.” là có thể bảo vệ lãnh thổ. Nhưng cô còn có con trai, nói thế nào cũng không thể luôn bên cạnh chiếu cố được. Nếu lại đánh mất con giống như mấy ngày trước, bị Lâm Thiển xuất quỷ nhập thần mang đi, cô phải làm như thế nào?

Trời mới biết cô ta có thể đem oán khí kia đổ lên người con trai hay không.

Nghĩ thông suốt những thứ này, Tà Tư Ninh khăn trương đôi giày đi ra ngoài.

Ở cửa xe, chỉ thấy vẻ mặt Hàn Duệ đầy ý cười nhìn cô tiến lại gần. Sau đó nhấc lông mi bảo cô lên xe, ngồi vào chỗ cạnh lái xe. Hữu Hữu ngồi phía sau, đang dùng tay che miệng trộm vui vẻ.

Tà Tư Ninh liếc mắt nhìn con một cái, sau đó không do dự mở cửa sau ngồi vào: “Anh tới quá đột ngột. Cho em thời gian một tuần, em cùng con trai đã tách ra thật lâu.”

Vợ cùng con trai rời xa tầm mắt của mình trong một tuần? Ý nghĩ thứ nhất của Hàn Duệ liền là: một tuần không khéo Lâm Thiển sẽ làm cái gì với mẹ con bọn họ. Nếu bên người bọn họ không có ai chiếu cố, điều đó rất có khả năng. Hàn Duệ không quay đầu, anh khởi động xe, giọng nói cứng rắn: “Được! Đừng nói một tuần, một năm cũng được. Em và con ở trong phòng ngủ, anh ở bên ngoài. Nhất định sẽ không quấy rầy hai mẹ con.”

Nói xong liền lái xe.

Tà Tư Ninh gấp trở ngại đầu tiên: là ai đem anh biết thành người chơi xấu như vậy a! Cô ngồi ở đằng sau ôm con trai, đầu óc không ngừng chuyển động.

Mạn Lâm vừa mới kết thúc quảng cáo ngày hôm nay, về đến cửa nhà liền bị người dọa. Chỉ thấy Tà Tư Ninh ngủ ngồi ở dưới đất, bộ dáng kia rất đáng thương.

Hôm nay Hạn Lâm nghe tin Hàn Duệ đã tìm được người, vốn tưởng rằng hai người đang triền miên, không nghĩ rằng về tới cửa nhà liền gặp cô rồi.

Mạn Lâm mở cửa cho cô vào nhà. Nha đầu này đã bị đông lạnh rồi, tay chân lạnh như băng. Khí trời bắt đầu trở lạnh, cô lại chỉ mặc có một chiếc áo ngồi dưới đất, không lạnh mới là lạ. Cô pha một ly cafe nóng, đưa tới cho Tà Tư Ninh.

Đợi đến khi Tư Ninh đã ấm áp trở lại, Hạn lâm mới hỏi cô rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Tà Tư Ninh đặc biệt xoắn xuýt nhìn Hạn Lâm một cái, muốn mở miệng lại không mở miệng được, vì thế tiếp tục uống cafe.

Mạn Lâm không hiểu chuyện gì, cô bất đắc dĩ: “Tôi nói này Tà tiểu thư, cô chịu khổ, chịu bị đông lạnh chờ tôi tan tằm chỉ là muốn uống một chén cafe của tôi sao?” Cô thờ dãi một hơi, thắm thía nói: “Đừng như vậy, nói thẳng đi! Chuyện xấu gì của em mà chị chẳng biết!”

Tà Tư Ninh hạ ly cafe xuống, núp trên sofa, cảm thấy vô cùng thân kì: “Sao chị biết là chuyện xấu?”

“Chị thuận miệng nói thôi, lại là thật sao... Chẳng lẽ là vì chuyện đứa nhỏ nên em và Hàn Duệ giận đối hả?”

Trực giác của Hạn Lâm thật là chuẩn, Tà Tư Ninh chỉ có thể cảm khái. Cô tìm Hạn Lâm là đúng nhất rồi. Bởi vậy cũng không do dự: “Giúp em nghĩ cách ổn định tài chính, để cho Hàn Duệ đừng tới tìm em nữa.”

Cô đột nhiên nói như vậy là cho Hạn Lâm không hiểu. Cô ban đầu không hề xem trọng chuyện giữa Hàn Duệ và Tà Tư Ninh. Nhưng mấy lần tiếp xúc gần gũi gần đây làm cô phát hiện ra rằng anh đối xử rất tốt với Tà Tư Ninh, đối với đứa nhỏ cũng không tồi. Một người đàn ông như vậy không phải là Tà Tư Ninh luôn muốn tìm sao? Sao đột nhiên cô lại nói như vậy?

Tà Tư Ninh ôm lấy gối ôm, cúi đầu dựa vào sofa, bĩu môi: “Lâm Thiên muốn em rời xa Hàn Duệ. Em vốn đã tính toán rời khỏi, nhưng kết quả là bị Hàn Duệ tìm thấy. Chị biết, nhà họ Lâm nhiều người, giàu có. Nếu đắc tội với bọn họ ngay cả chết thế nào cũng không biết. Nếu bảo em ở cùng một chỗ với Hàn Duệ, em không dám. Cảm tình làm sao so được với mạng sống đây.”

Mạn Lâm không chút khách khí liếc cô một cái: “Nhà họ Lâm có thế lực, nhưng không đến mức một tay che trời như vậy. Nếu em vì sợ bọn họ mà không dám ở cùng một chỗ với Hàn Duệ, chị cho em một chủ ý.”

Tà Tư Ninh ngồi ngay ngắn, hai mắt tỏa sáng chăm chú lắng nghe.

Mạn Lâm nhìn bộ dáng chờ đợi của cô liền hiểu rõ ràng: cô này căn bản là không muốn tách khỏi Hàn Duệ. Nghĩ thông suốt điểm ấy, cô lớn mật đề nghị: “Nhà họ Lâm không phải là thú dữ, Lâm Thiên cũng không phải. Nếu có một ngày em còn lợi hại hơn bọn họ, còn có thể sợ bọn họ sao?”

Tà Tư Ninh nở nụ cười: “Còn lợi hại hơn so với bọn họ? Cho dù có bán thân mình đi chẳng nữa em cũng chẳng thể lợi hại hơn bọn họ. Trừ phi có ba mẹ giàu có từ trên trời rớt xuống.”

Mạn Lâm hỏi lại: “Sao lại không thể? Hiện tại chị đi theo một người đàn ông hơn năm mươi tuổi. Vợ của ông ta không sinh được nữa. Hai vợ chồng gần đây thường xuyên tranh cãi âm ỉ vì chuyện con cái. Người đàn ông kia muốn chị sinh, chị không chịu nhưng chị có thể nói ông ta nhận em làm con gái nuôi. Ông ta là bạn làm ăn với nhà họ Lâm. Nhà họ Lâm tuyệt không vì một Hàn Duệ mà đắc tội ông ta.”

Tà Tư Ninh mở to hai mắt, giật mình nói không ra lời, nghẹn thật lâu mới hỏi: “Chị nói đùa đi, khi nào thì chị quen biết một ông lão vậy?”

Mạn Lâm đứng dậy, đi vào phòng, lúc đi ra thì cầm trong tay mấy cái thẻ vàng. Cô ném lên bàn trà, vẻ mặt không thèm để ý: “Ông ta cho, có thể quét không giới hạn. Chị đã thử qua, quả thực là có thể quét không giới hạn. Em liền biết là ông ta có nhiều tiền rồi đây.”

Tà Tư Ninh nhếch miệng cười: “Chẳng lẽ ông ta mở ngân hàng sao?”

Mạn Lâm dừng lại, gật đầu.

Lần này đầu Tà Tư Ninh triệt để hỗn loạn rồi.

Cô nâng đầu, dị thường xoắn xuýt: “Nếu ông ta thực thu em làm con gái, em nên gọi chị là cái gì? Mẹ nhỏ? Con em gọi chị là Bà trẻ? Haha, đùa vui quá...” Nói xong cô ôm bụng cười lăn lộn.

Mạn Lâm lườm cô một cái: “Đừng có náo, chị đang nói nghiêm túc. Chị thật sự có cách để ông ta thu em làm con nuôi, lại còn mang vào một đứa cháu ngoại nữa. Chỉ cần giúp em thay đổi hộ tịch, đến lúc đó em và con đều được bảo vệ. Nhà họ Lâm tuyệt không dám động vào hai người. Nếu Hàn Duệ nguyện ý cũng có thể vào ngân hàng làm. Lấy kinh nghiệm của quản lý của Hàn Duệ, khẳng định sẽ lấy được một chức vụ quản lý.”

Tà Tư Ninh buông tay, bỏ gối ôm ra, ôm lấy cổ Mạn Lâm, thu hồi đùa giỡn, nghiêm túc nói: “Chị yêu, cảm ơn. Em biết chị tốt với em, nhưng không cần như vậy. Dùng cả đời của chị cùng với người đàn ông kia để thành toàn cho em, giá này quá đắt.”

Mạn Lâm còn có lời muốn nói nhưng lại nói không ra: nha đầu kia có đôi khi quá quật cường.

Ôm một hồi, Tà Tư Ninh buông Mạn Lâm ra, giọng điệu thoải mái, mỉm cười nhẹ nhàng: “Tốt! Em quyết định cùng họ Lâm tranh đấu tới cùng. Chị động tích cực theo đuổi hạnh phúc một nhà ba người. Đương nhiên, thân ái, chị cũng sớm rời xa người đàn ông kia đi, không cần vờ ngơ ngẩn.”

Hai người lại hàn huyên một hồi, bóng đêm đã sụp xuống. Tà Tư Ninh gọi điện thoại cho nhà, báo với Hàn Duệ là đêm nay cô ở lại nhà của Mạn Lâm, đồng thời nhờ Mạn Lâm làm chứng mới khiến cho Hàn Duệ yên tâm.

Hai cô không dễ dàng ở cùng một đêm nên có rất nhiều chuyện để nói. Chính là đang cao hứng nói chuyện thì có người đến.

Đêm khuya đến thăm không phải gian trá tức tởm cấp.

Quả nhiên lời này không sai, người tới đúng là người đàn ông trong miệng Mạn Lâm, tuổi trên năm mươi, tóc chải sếp bóng loáng, vừa nhìn thấy liền biết là giả. Mà ông ta còn uống say đến không biết gì, bộ dáng mụn rượu làm cần quả thật làm cho người ta điên đầu.

Mạn Lâm khoác áo khoác, liếc nhìn Tà Tư Ninh một cái, không tiếng động hỏi: hay chúng ta ném ông ta ra ngoài?

Tà Tư Ninh cười.

Nhưng hai người không thể làm như vậy, nếu để ngày hôm sau ông ta phát hiện mình bị Mạn Lâm vứt ra ngoài thì Mạn Lâm chịu tội rồi.

Hai người mang người đàn ông kia vào ghế salon, sau đó lấy điện thoại của ông ta gọi điện cho người nhà.

Vợ ông ta không có ở đây, chỉ có con trai của ông ta. Nghe thấy Mạn Lâm nói rõ tình huống, hấn lập tức nói mình sẽ qua đó. Giọng nói dị thường bình tĩnh, thật giống như chuyện này đã phát sinh vô số lần.

Tôn Minh Huân cúp điện thoại, cầm lấy chìa khóa xe ra cửa. Hấn bảo quản gia thu thập phòng khách, hấn sẽ ở nhà chừng một, hai ngày. Hôm nay lại nghe có người phụ nữ gọi điện thoại nói ba say không biết gì. Loại chuyện này đã xảy ra nhiều lần nhưng Tôn Minh Huân hi vọng đây là lần cuối cùng,

mẹ đã mất, hẳn không thể để ba suy sụp như vậy.

Hắn tìm đến địa chỉ được cung cấp, bấm chuông. Trong lúc chờ đợi, Tôn Minh Huân nghĩ, lúc này ba coi trọng loại đàn bà như thế nào? Có lẽ là loại non mềm? Hay là loại gái phong trần? Tóm lại cũng không phải là loại đàn bà tốt lành gì.

Không đợi bao lâu cửa liền mở. Tôn Minh Huân ngẩng ngẩn cả người. Hắn nhìn lại biển số nhà xem có phải mình nhìn lầm hay không? Dãy số không sai, nhưng hắn vẫn không tin, hỏi: “Xin hỏi vừa rồi là cô gọi điện thoại tới sao?”

Tà Tư Ninh cũng sững sốt, Tôn Minh Huân là người nào, làm sao hắn có thể tới nơi này? Từ từ, hắn nói điện thoại... chẳng lẽ hắn là con trai của người mở ngân hàng kia sao?

Nếu thực sự như vậy thì chỉ có thể nói là thế giới này quá nhỏ rồi.

Tôn Minh Huân nhũn mày, Tà Tư Ninh không phải ở cùng một chỗ với Hàn Duệ sao? Làm sao có thể... Không có khả năng! Nếu cô ta thực sự là một người phụ nữ như vậy, Lâm Thiên sao lại phải trầm phương ngàn kế bảo mình đi quyến rũ cô ta?

Khó hiểu, họ Tôn tiết tước nói ra tiếng: “Làm sao lại là cô? Là ba tôi lấy tiền bạc dụ dỗ cô?”

Tà Tư Ninh minh bạch, hẳn xem mình là người ở cùng một chỗ với ba hắn. Cô cười cười, không giải thích, mời hắn tiến vào.

Lúc nhìn thấy Mạn Lâm đang chiều cổ người ba say không biết gì của mình, lúc này hắn mới biết là hắn nhận sai người, hắn liếc mắt nhìn Tà Tư Ninh một cái, thấy có lỗi, hạ giọng: “Vừa rồi sao không giải thích?”

Tà Tư Ninh trả lại hắn một câu: “Có gì mà phải giải thích?” Nếu không phải gặp được Hàn Duệ, nói không chừng một buổi tối nào đó sẽ có một người đàn ông tới mắng chửi cô là người đàn bà thất tiết.

Cô tức giận tiếp tục: “Im lặng dẫn người đi. Nếu anh muốn mắng chửi người, ngày mai chờ ba của anh thức dậy, mắng cho ông ấy một trận. Đừng có giật mình nhìn tôi như thế, tôi nói đều là lời thật. Anh nên rõ ràng rằng, người đàn ông mà đi ra ngoài ngoại tình thì không thoát khỏi được quan hệ, mà người nên gánh vác trách nhiệm là chính bản thân ông ta.”

Tôn Minh Huân nhìn bộ dáng tức giận của cô, không tự giác muốn cười, không kiêng dè gì cả, nói: “Cô yên tâm, ông không có ngoại tình. Mẹ tôi đã mất vài năm rồi.”

Mất thấy người đàn ông kia lôi kéo Mạn Lâm không muốn buông, Tôn Minh Huân liếc nhìn Tà Tư Ninh một cái: “Đi xuống tiệm dưới lầu ngồi một chút đi.”

Tà Tư Ninh vừa định cự tuyệt lại nghe thấy hắn bổ sung: “Là về Lâm Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Nguy cơ

Hữu Hữu không ngủ được, trong phòng ngủ chỉ có một mình bé, phòng trống không làm bé nhớ tới lúc ban đêm ở biệt thự kia, trừ bỏ sợ hãi lại vẫn là sợ hãi. Sau cùng, trái tim nhỏ bé của bé thật sự chịu không nổi, vì thế bé lén lút ôm gối xuống giường, mở cửa.

Qua ánh trăng yếu ớt có thể thấy ba đang ngủ trên sofa. Hữu Hữu thở dài nhẹ nhõm, cọ cọ chạy về phòng, cầm chăn ra, trực tiếp đặt chăn đệm xuống dưới chân ba, nằm xuống.

Đại công cáo thành bỗng nhiên từ trên đỉnh đầu xuất hiện một giọng nói trầm thấp: “Con đang làm gì?”

Hữu Hữu sợ tới mức vội đầu vào trong chăn, kêu lên sợ hãi: “Quý a... đừng tới bắt ta...”

Hàn Duệ không khỏi buồn cười: quả nhiên là con trai của cô ấy, lại sợ hãi hơn cả cô ấy. Anh bỗng nghĩ đến hai chữ đáng yêu, dùng trên người Hữu Hữu cực kì thỏa đáng, mà dùng trên người cô... cũng cực kì thích hợp.

Chính là cái gọi là mẹ nào con nấy.

Bất quá Hàn Duệ xoắn xuýt, giọng của anh giống qui sao?... Anh thổi một luồng khí lạnh, giọng khàn khàn kêu lên... giọng mình có thể âm trầm như vậy? Anh bất đắc dĩ nở nụ cười.

Hữu Hữu đang run rẩy cảm giác có người kéo chân của mình. Bé cố sống cố chết giữ lấy, hô to: “Ba, ba mau tỉnh lại, có quỷ muốn bắt con.”

Hàn Duệ dùng tay lại. Vào thời khắc nguy cơ, đứa nhỏ nhớ đến anh, cầu cứu anh. Cái loại tín nhiệm này làm anh vô cùng cảm động, trái tim mềm ra rồi. Vì phần cảm động này anh nghĩ mình có thể vì đứa nhỏ mà làm rất nhiều chuyện.

Lập tức, anh từ trên ghế salon nhảy dựng lên, như người điên vậy, hét lớn, phát ra âm thanh đánh nhau, đồng thời thờ hồng học nói: “Con đừng sợ, có ba ở đây. Ba đem quái vật đuổi đi. Con đếm đến mười đi”

Hữu Hữu cực kì vui, từ trong chăn trả lời: “Vâng! Ba cố lên.” Sau đó chậm rãi đếm.

Hàn Duệ đánh vào không khí, hơn nữa lại tự nói: “Yêu quái, trốn chỗ nào? Sao dám khi dễ con ta? Không muốn sống nữa phải không?” Anh cho đến bây giờ cũng không biết mình có thể... đây vui tươi như vậy. Đương nhiên loại hành động này người ngoài tuyệt đối sẽ coi là không bình thường.

Lúc Hữu Hữu đếm đến mười, nhút nhát từ chăn chui ra, xuất hiện trước mắt bé là một đầu tóc tai bù rù, hơn nữa lại thờ phi phò nhưng vẫn đẹp trai suốt khí như cũ – ba của bé. Hữu Hữu hưng phấn đứng lên, bổ nhào vào trong lòng anh hô: “Ba, ba thật là lợi hại!”

Hai cha con cứ đứng đó ôm nhau một hồi lâu.

Hàn Duệ biết Hữu Hữu không chịu ngủ ở phòng vì sợ ngủ một mình nhưng không thể để cho con ngủ trên sofa. Chỗ này dễ bị cảm lạnh, cho nên anh ôm con vào phòng sau đó để Hữu Hữu gối lên cánh tay mình ngủ.

Nằm trên cánh tay của ba, đầu Hữu Hữu không an phận cọ cọ vài lần, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi tắn. Chỉ thấy bé giương đầu lên, ánh mắt lấp lánh nói: “Ba, vụng trộm nói cho ba một bí mật. Thật ra mẹ cũng thích để cho con ngủ lên cánh tay của mẹ, nhưng con biết, mẹ vẫn lên lút rụt tay về. Về sau con hỏi dì Phuong, dì nói, mỗi lần như thế tay mẹ đều không thoải mái.” Bé lại cọ lên cánh tay Hàn Duệ, sau đó gối đầu lên gối, cười như ánh mặt trời: “Cho nên con chỉ tựa vào một chút, như vậy ba sẽ không cảm thấy không thoải mái rồi.”

Có một đứa con như vậy thật may mắn biết đường nào? Hàn Duệ hiện tại xác định một trăm phần trăm, anh cùng với vợ, cùng với Hữu Hữu sẽ sống cùng với nhau, bọn họ là người một nhà, ai dám chia rẽ... liền là một chữ - chết.

Hữu Hữu tựa hồ cũng không ngủ được, bé kéo góc áo của ba nói: “Ba, chúng ta nói chuyện đi. Con có thể miễn phí nói cho ba nghe bí mật của mẹ.”

Kì thật Hàn Duệ cũng không ngủ được, Tà Tư Ninh không có ở đây, anh cảm thấy lo lắng. Tuy biết cô ở nhà Mạn Lâm nhưng vẫn sợ cô xảy ra chuyện gì. Nếu không phải là buổi tối anh khẳng định sẽ mang con đi tìm cô. Đáng tiếc là trời đã tối, không thể kéo con đi chạy loạn.

Anh không có phát hiện ra rằng anh càng ngày càng suy nghĩ cho đứa nhỏ.

Anh bật đèn đầu giường lên, kẹp góc chăn vào cho Hữu Hữu, hưng trí dạt dào hỏi: “Tốt, vậy con nói cho ba nghe mẹ có bí mật gì?”

Hữu Hữu ôm một cánh tay của anh, lên cười: “Con vụng trộm nghe mẹ cùng dì Mạn Lâm nói chuyện. Mẹ nói mẹ không biết người ba đẻ của con là ai. Ba, ba nói mẹ có phải cực kì ngốc không? Cái này mà mẹ cũng không biết.”

Hàn Duệ cực kì giật mình, lý trí nói cho anh biết, lời của đứa nhỏ nói không phải sự thật. Nhưng đứa nhỏ không biết nói dối, vậy đây rốt cục là chuyện gì? Ba của Hữu Hữu thật sự không phải là Lục Lệ Thành? Tình huống gì mà Tà Tư Ninh lại không biết ba của con mình là ai?

Hàn Duệ trăm mối không thể giải, vì thế dẫn đường cho Hữu Hữu nói chuyện: “Mẹ còn nói chuyện gì với dì nữa?”

Hữu Hữu càng thêm sung sướng: “Có a, có a. Con hỏi qua mẹ thích ai, mẹ nói cho con biết là mẹ thầm mến một người bạn học. Nhưng mà chú đó đã chuyển trường, nhưng chú đó vẫn không biết chuyện mẹ thầm mến chú ấy.”

Người kia chính là mình sao? Hàn Duệ không nhận được muốn như vậy. Đêm nay anh xoắn xuýt mãi ở vấn đề này. Mà ở trong lúc anh xoắn xuýt, Hữu Hữu đã ngủ thiếp đi.

Tiệm tiện lợi hai tư giờ không có gì nhiều, chỉ có nhân viên đang choáng váng buồn ngủ. Tà Tư Ninh đi vào mua một ly cafe nóng. Cô bung ly cafe ngồi xuống, nhìn ánh đèn đường màu cam, lúc này chỉ có vài chiếc xe lui tới, ánh đèn chói mắt, không ngừng biến hóa làm mê hoặc mắt người.

Tà Tư Ninh muốn Tôn Minh Huân nói thẳng, không cần vòng vèo.

Mái tóc dài buông ở sau lưng, ngọn đèn chiếu lên người cô làm cô giống như có một loại vàng sáng trong trẻo mà lạnh lùng. Kính cửa sổ phản chiếu về mặt cô, có thể thấy biểu tình của cô không hề hiền hòa.

Tôn Minh Huân không hề nóng vội nói đến cái đề tài kia. Trong thần sắc của hắn có loại nhàn nhạt u buồn. Hiện thời các thiếu nữ rất thích khí chất văn nghệ, nhờ một chiều này mà hắn thành công đạt được không ít fan nữ.

“Cô có địch ý đối với tôi bởi vì chuyện hôm trước.”

Tà Tư Ninh nghe nói như thế, thân thể động một phát. Cô không ngừng đầu, mặt lại không nhận được xuất hiện một tầng lãnh khí. Ngày đó đạo diễn giao

nhân vật cho mình, hẳn cũng ở đó. Hẳn thấy được thất thố của mình nên khẳng định hẳn có thể đoán được chuyện gì.

Nếu không có sự việc kia, có lẽ cô cũng sẽ yêu cầu hẳn chụp ảnh chung, nhưng hiện tại không được. Ở trước mặt hẳn, Tả Tư Ninh lo lắng hẳn có thể nói ra điều mà mình run sợ trong lòng. Điều đáng sợ nhất lại là ở chỗ, cô vĩnh viễn không biết, khi nào thì Tôn Minh Huân sẽ nói ra.

Thực đau đầu, y như là mình mở chốt quả bom hẹn giờ rồi đưa tới tay người này.

Lại thêm nữa, hẳn là con trai của người đàn ông của Mạn Lâm. Cảm giác này làm cho người ta khó chịu, ông kia không phải thứ tốt, làm sao con trai ông ta sinh ra lại là thứ tốt?

Nhiều nhân tố cộng lại, ấn tượng của Tả Tư Ninh đối với người bên cạnh trượt dốc không phanh, nhỏ thì là khinh bỉ đại minh tinh, lớn thì là khinh bỉ đối với loại đàn ông cận bã.

Cô uống một ngụm cà phê, nói: “Lâm Thiến có chuyện gì, anh nói đi.”

Tôn Minh Huân nổi tiếng nên đối với chuyện nắm giữ không khí rất có kinh nghiệm. Hẳn nhìn thấy đối phương đã có chút không kiên nhẫn, nếu cứ tiếp tục tán tỉnh chỉ sợ đạt được kết quả ngược lại.

Vì thế hẳn thu hồi chiêu số, thật sự nói: “Lâm Thiến và Hàn Duệ có một đoạn chuyện phức tạp, cho nên lúc cô ở cùng với Hàn Duệ đừng quá kích thích cô ấy.”

Phốc – cà phê trong miệng Tả Tư Ninh văng lên cửa kính làm người nhân viên liếc cô khinh thường. Cô quay đầu hướng người nhân viên làm một động tác xin lỗi rồi quay lại nhìn Tôn Minh Huân cười bất đắc dĩ: “Cô ta nói với anh là chúng tôi kích thích cô ta hả? Chính anh cũng nói, chuyện của cô ta và Hàn Duệ đã qua đi, nếu đã qua thì không cần mang ra nói. Ý tứ gì vậy? thời gian đi về phía trước, anh trái lại lại lật thời gian ra nhìn xem.”

Cường thế, cô chấp, đây chính là ấn tượng của Tôn Minh Huân đối với Tả Tư Ninh. Đối địch với người phụ nữ này, Lâm Thiến chưa chắc đã chiếm được tiện nghi. Lúc mới bắt đầu hẳn cũng không ủng hộ Lâm Thiến và Hàn Duệ ở một chỗ nhưng đáng tiếc, Lâm Thiến là một người không chùn bước, một khi cô đã nhận định cái gì thì đều khó có thể thay đổi. Hẳn không thể thay đổi cô, nên chỉ đành cố gắng hộ tống cô, để cô chịu ít thương tổn hơn. Từ lúc bắt đầu yêu cô, hẳn biết mình không còn lựa chọn nào khác.

Vì thế hẳn gạt đầu, mỉm cười: “Có lẽ Tả tiểu thư là một người dễ dàng quên đi, nhưng cô ấy thì không dễ dàng như vậy. Cô không biết chuyện phát sinh giữa cô ấy và Hàn Duệ, nếu cô biết...”

Một câu còn chưa nói xong, Tả Tư Ninh không kiên nhẫn cắt ngang: “Anh tìm tôi nói chuyện không phải là muốn nói cho tôi biết sao, nói thẳng đi đại ca, đừng có quanh co lòng vòng.”

“Cô ấy và Hàn Duệ từng có một đứa con chừng bốn, năm tháng, đã nhìn ra đáng về nhưng vì ngoài ý sanh non...”

Giọng nói của Tôn Minh Huân như một thanh đao, chém một nhát lên người Tả Tư Ninh. Cô cảm thấy có một chút đau không giải thích được. Là một người phụ nữ đã từng sanh đẻ, cô biết rõ khi hài tử tróc ra khỏi người mình là cái cảm giác gì. Cho dù người hôm nay là Lâm Thiến cô cũng có thể đồng cảm.

Thật là, bởi vì cái gì mà đồng cảm? Một khi có đồng cảm, quá ngoạn độc thì không được, không duyên không có kêu mình đi lo lắng, bị thương tâm vì cô ta.

Sau khi Tôn Minh Huân mang ba của hẳn rời đi, Mạn Lâm ngồi cùng với Tả Tư Ninh trên salon, cô có thể nhận thấy tâm tình của Tư Ninh không được tốt cho nên hỏi nguyên nhân.

Tả Tư Ninh bỗng đứng lên, quay đầu nhìn Mạn Lâm một cái, không đầu không đuôi nói: “Chị, em muốn về nhà.”

Xem bộ dáng của cô nhất định là có điều gì muốn hỏi Hàn Duệ. Mạn Lâm gạt đầu, lên phòng lấy hai cái áo khoác, một cái đưa cho Tư Ninh, một cái thì khoác lên người, nói: “Chị đưa em ra taxi.”

Đã hơn nửa đêm, xe trên đường rất ít, xe taxi càng không chịu lộ diện.

Đợi chừng hơn một giờ, Mạn Lâm thấy thật sự là không có xe, cô đề nghị: “Người đàn ông kia có lái xe, cũng có nói qua nếu chị cần thì có thể gọi điện cho lái xe tới đón, nếu không...”

Tả Tư Ninh lườm cô một cái: “Chị, đừng như vậy, cuộc sống của chị bây giờ không có ông ta cũng vẫn tốt. Tại sao lại ý vào ông ta? Nếu chị thật muốn ở cùng một chỗ với ông ta, kết hôn đi. Không danh không phận theo ông ta, không phải cho người khác lý do lẫn cơ hội hắt nước bẩn lên người chị sao?”

Giọng của Tả Tư Ninh có chút cao, làm cho Mạn Lâm thấy kinh hãi. Cô có thể hiểu là tâm tình của Tả Tư Ninh đang không được tốt, nên mỉm cười: “Chị không muốn gả cho ông ta, một người già như vậy. Đi theo ông ta, có thể quét. Hơn nữa ông ta không cần chị làm gì, chỉ là ngẫu nhiên bồi ông ta. Em có biết cả tay của chị...”

Cô muốn nói: tay của chị ông ta cũng chưa chạm qua.

Đáng tiếc một câu còn chưa có ra khỏi mồm đã bị Tả Tư Ninh cắt ngang. Tả Tư Ninh nghĩ tới Lâm Thiên, vị trí của Lâm Thiên và Mạn Lâm rõ ràng là không giống nhau nhưng cô lại thấy y như nhau, đều làm cho người ta không tán thành. Giọng nói của cô cứng rắn: “Nếu đã như thế thì chúng ta không có gì để nói. Em đi trước...”

Cô giận dữ muốn đi bộ về nhà. Cô tức giận là bởi vì buổi nói chuyện cùng Tôn Minh Huân, nhưng đối tượng phát tác lại là Mạn Lâm.

Mạn Lâm bắt đầu đi đuổi theo, nói: “Được được! Em àh, chị không gọi người lái xe kia đến đây, được chưa?”

Thanh âm vừa dứt thì thấy một luồng sáng chói mắt, Tả Tư Ninh quay đầu, chỉ có thể thấy một chiếc xe xông tới các cô, phóng rất nhanh, không cho người khác cơ hội né tránh.

Trong nháy mắt đó Tả Tư Ninh nghĩ tới con trai... còn có Hàn Duệ, bọn họ giống như ở ngay cạnh đó không xa mỉm cười với mình, vậy gọi mình đi tới...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ai nói tôi đã kết hôn?

Lâm Thiên ngồi ở trên ghế trị liệu giật mình tỉnh lại. Bác sĩ Trương – bác sĩ đặc biệt điều trị cho cô bị buộc phải dừng lại tiến trình điều trị, ân cần hỏi: “Sao thế?”

Đôi mắt Lâm Thiên trống rỗng nhìn trần nhà, hồi lâu mới phục hồi tinh thần. Cô nở một nụ cười lạnh với bác sĩ, tiếng cười trong bóng đêm có vẻ dị thường âm trầm: “Tôi hình như giết người.”

Bác sĩ vội vàng che miệng của cô lại: “Không phải, yên tâm, cô chỉ nằm ác mộng. Ngủ dậy liền quên đi. Cô nằm xuống đi, tôi giúp cô.”

Lâm Thiên nghe lời nằm xuống nhưng cô không dám nhắm mắt lại. Bởi vì vừa nhắm mắt cô có thể nhìn thấy một mảng máu phóng lên trời. Máu tươi kia tưới vào xe của cô, trước mắt cô chỉ có một màu đỏ - màu đỏ của máu.

Bác sĩ cực kì bất đắc dĩ. Mấy năm nay trị liệu cho Lâm Thiên, càng ngày hẳn phát hiện kết quả trị liệu càng kém. Tuy sự biến động tinh thần không lớn nhưng tinh thần của cô càng ngày càng xấu đi. Bác sĩ hoài nghi cái loại điên cuồng tiềm tàng trong thân thể này sớm hay muộn cũng sẽ cắn nuốt lấy lý trí của cô. Cô có thể làm ra cái loại hành động điên rồ gì thì thật khó có thể tưởng tượng.

Lâm Thiên bỗng nhiên đưa ánh mắt hướng tới bác sĩ, dùng một loại ánh mắt cực kì khát vọng nhìn hẳn: “Cho tôi cái kia, liền đi.”

Bác sĩ chán kinh: nếu tái nghiệm lần hai liền khó mà bỏ được, cô...

Lúc Hàn Duệ nhận được điện thoại, anh còn đang cho Hữu Hữu ăn điểm tâm. Tay anh đụng lật bát cháo hải sản. Cháo dính vào cổ tay áo của anh, còn Hữu Hữu thì hô lên một tiếng. Anh quay đầu liếc Hữu Hữu một cái, không nói lời nào ôm bé đi ra cửa.

Hữu Hữu khản trương hỏi anh có chuyện gì nhưng bộ dáng anh vẫn trầm mặc làm hại trái tim Hữu Hữu căng lên.

Lúc ngồi trên xe, Hữu Hữu vẫn không ngừng ở phía sau hô to: “Ba! Ba! Chạm một tí, hù chết Hữu Hữu rồi.” Tiếng kêu sợ hãi làm cho Hàn Duệ tỉnh táo lại, anh cuống quýt phanh xe, rồi đi chậm lại.

Anh nhìn đường phố đông đúc, thở phào nhẹ nhõm: chưa nhìn thấy cô, không khéo thì mình và con lại xảy ra chuyện.

Khoảng cách vài km gần ngủi mà anh đi vô cùng gian khổ, đầy sợ hãi cùng lo lắng, suy đoán... con bà nó, cả đời này anh chưa từng thất kinh tới như vậy. Anh lo lắng nếu Tả Tư Ninh xảy ra chuyện, anh và con phải làm sao bây giờ? Cô nếu mà thật dám bỏ lại anh và con, anh có thể đuổi tới địa ngục bắt cô trở về sao?

Anh cơ hồ vô tri vô giác ôm con xuống xe, tiến vào bệnh viện, hỏi rõ phòng bệnh sau đó vội vàng chạy qua. Lúc đứng ở ngoài phòng bệnh, anh do dự, ngừng lại một cái.

Hữu Hữu sờ sờ cái mũi, thấp giọng nói: “Ba, đừng sợ, làm sao vậy?”

Hàn Duệ sững sờ một chút, đứa nhỏ nhìn thấy mình sợ hãi sao? Anh cười cười với bé một cái: “Không có việc gì, chúng ta đi xem mẹ.” Nói xong liền mở cửa.

Lúc phòng bệnh mở ra, anh nhìn thấy Tả Tư Ninh nằm ở trên giường, trên người cắm bình truyền, đầu quấn băng, tay cũng bị băng bó nhưng không phải dùng bình oxy. Anh thở một hơi dài, tình hình này có lẽ là không quá nghiêm trọng đi.

Đứa nhỏ vịn vẹo trong lòng anh, anh để bé xuống đất. Hữu Hữu chạy đến bên giường, lấy tay lắc lắc thân thể của Tả Tư Ninh, nhỏ giọng hô: “Mẹ, mẹ! Mẹ sinh bệnh sao? Mẹ mở mắt nhìn Hữu Hữu và ba có được không?”

Hàn Duệ đứng một hồi rồi ra cửa tìm bác sĩ. Chưa có ra khỏi cửa liền nhìn thấy một đồng áo blouse trắng chạy tới phòng giải phẫu, vẻ mặt rất khẩn trương. Lúc giường bệnh đi ngang qua anh, anh nhìn thoáng qua nhận ra đó là Phương Mạn Lâm. Hai người bọn họ đều bị đưa tới bệnh viện sao? Nhưng thương thế của Mạn Lâm xem ra là quá nặng.

Hàn Duệ áp chế nghi hoặc, đi tới văn phòng bác sĩ, hỏi thăm tình hình của Tả Tư Ninh. Bác sĩ nói não của cô chỉ bị chấn động nhẹ, cộng thêm kinh hách quá độ nên có thể bị bất tỉnh một lát. Sau khi cô tỉnh lại thì sẽ làm kiểm tra lại lần nữa, nếu không phát hiện dị thường liền có thể xuất viện.

Lần thứ hai trở lại phòng bệnh, chỉ thấy Tả Tư Ninh đã thức dậy. Cô ôm con, sắc mặt đỡ dần, khi thấy Hàn Duệ là lúc cô nhúc nhích môi, âm thanh nghẹn ngào: “Có thấy chị Mạn Lâm không?” Trong tiếng khóc của cô có run rẩy.

Hàn Duệ tới gần, ôm lấy cô, giọng nói trầm ổn có lực: “Cô ấy đang ở phòng giải phẫu. Anh sẽ theo vào. Nếu có tin tức liền báo cho em. Đúng rồi, cô ấy có người nhà hay bạn bè gì không? Giải phẫu xong phải có người đến chiếu cô ấy.”

Tả Tư Ninh lắc đầu, Mạn Lâm làm gì có bạn bè nào, người bạn duy nhất của cô ấy chính là mình.

Cô bỗng nhiên đẩy con ra, rút ống truyền, muốn xuống giường.

Hàn Duệ khẩn trương bắt lấy tay cô, quát lớn: “Em làm gì? Nằm yên ở trên giường!”

Tả Tư Ninh thất thần nhìn anh: “Làm sao em có thể nằm được! Làm sao em có thể an tâm nằm! Cô ấy bị đâm thay em a!” Nói xong lời cuối cùng cô kêu lên sợ hãi. Trước mắt cô lại quay trở về cái giây phút đó. Lúc đó ánh đèn chui vào mắt, cô nhìn thấy chiếc xe lao tới mình, không cho cô cơ hội để phản ứng nào. Mà cũng trong một giây kia, Mạn Lâm xông tới, đẩy mình ngã xuống.

Lúc té lăn trên mặt đất, Tả Tư Ninh nhìn thân thể Mạn Lâm bị đánh bay ra rất xa. Tả Tư Ninh bò đến bên người Mạn Lâm, thấy cô ấy ngã trong vũng máu. Cô ấy cứ nằm yên lặng như vậy không rên một tiếng. Một giây trước, Tả Tư Ninh còn náo loạn với cô, một giây sau cô nằm gục trên mặt đất. Tối cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Duệ ôm con và Tả Tư Ninh, nghe lời nói của Tả Tư Ninh anh có cảm nhận khác. Chiếc xe kia rõ ràng là nhằm vào Tả Tư Ninh, tối cùng là ai hận cô đến như vậy? Hai mắt anh nheo lại, nghĩ đến một người. Đây rất giống việc làm điên cuồng của cô ta.

Một đêm này Lan Tả ngủ không được an ổn. Sáng sớm tỉnh mơ lại làm vỡ chén, đang mắng chửi thì có tiếng điện thoại vang lên, là thám tử tư cô nhờ cậy.

Người nọ cực kì cảm khái: “Lan Tả, con gái của cô rất cực cũng đã tra được mặt mũi rồi.”

Tay Lan Tả run lên, mảnh vỡ cửa vào tay cô. Cô cầm điện thoại hồi lâu nói không ra lời, nhìn từng giọt máu rơi xuống đất, có chút nghi hoặc hỏi: “Thật không? Anh không gạt tôi chứ?”

Người nọ nở nụ cười: “Tra xét nhiều năm như vậy, hao phí nhiều tài lực vật lực như vậy, thật sự là đã tìm được rồi. Lan Tả, chúc mừng cô...”

Lan Tả là một người rất tốt, người bình thường tối đa chỉ có thể chờ một, hai năm liền buông tay. Cô thuê thám tử đã hơn mười năm, chưa bao giờ buông tay, chấp nhận chờ đợi, thật sự là một người khó có được.

Cúp điện thoại, Lan Tả không băng bó tay mà lấy chìa khóa đi ra cửa. Trong điện thoại người thám tử đưa cho cô một cái địa chỉ. Cô nhìn qua thì thấy có phần quen thuộc nhưng đầu óc cô hiện giờ đang hỗn loạn, làm sao có thể nghĩ nhiều như vậy.

Lái xe, nghe nhạc, bỗng nhiên cô vừa khóc vừa cười: rốt cục cũng tìm được rồi sao.

Lúc Hàn Duệ đỡ Tả Tư Ninh qua phòng giải phẫu gặp được một người. Đó một người đàn ông hơn năm mươi tuổi. Ông ta hình như là còn say rượu, quần áo nhàu nhĩ không tương xứng cùng với một bộ tóc bóng nhoáng. Khi ông ta nhìn thấy Tả Tư Ninh và Hàn Duệ liền nhíu mày nghi hoặc: “Các người là người nào của Mạn Lâm?”

Tả Tư Ninh nhìn thấy ông ta bỗng nhiên nổi giận, phát cuồng lên nắm lấy cổ áo ông ta đánh đấm, miệng rống: “Cũng tại ông, nếu không phải ông tới tìm chị Mạn Lâm thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Cô ấy làm sao bị xe đụng, cô ấy làm sao có thể...”

Hàn Duệ bắt lấy đôi tay cô nhưng cô không ngừng lấy chân đá người. Một khắc kia cô hận người đàn ông mở ngân hàng, nhưng cô hận chính bản thân mình nhất. Nếu lúc đó mình không nhào Mạn Lâm, nghe Mạn Lâm cho lái xe tới đón thì đã không xảy ra chuyện như vậy.

Nhìn Tả Tư Ninh bất an suy sụp, Hàn Duệ nắm lấy tay Tả Tư Ninh, quay đầu cô, để cô nhìn vào mình: “Nghe, hiện tại trọng yếu nhất là kết quả giải phẫu của Mạn Lâm. Cái dạng này của em nếu để cho Mạn Lâm biết hẳn sẽ đau lòng.”

Người đàn ông hơn năm mươi tuổi kia vẫn ngồi yên tĩnh. Ánh mắt của ông rơi vào cái đèn phía trên phòng giải phẫu. Giờ khắc này ông suy nghĩ cảm giác của mình đối với Mạn Lâm. Lúc gặp cô lần đầu là ở bữa tiệc rượu. Người phụ này cực kì an tĩnh, thanh thuần, xinh đẹp. Ngay từ đầu ông cảm thấy thú vị nên đem cô đoạt tới, nhưng khi tới tay lại phát hiện cô không phức tạp như ông tưởng tượng. Cô không chủ động tranh thủ tình cảm, nhưng lại làm cho người ta nguyện ý vì cô tiêu tiền. Cô không lên tiếng, nhưng khi mình uống rượu lại mát xa huyết Thái Dương cho mình.

Ông thích cảm giác nằm ở trên đùi của Mạn Lâm, có một loại an bình.

Đột nhiên trong lúc đó ông hình như nghĩ thông điều gì.

Không biết qua bao lâu, giải phẫu rốt cục cũng xong. Bác sĩ tháo khẩu trang xuống nói cùng bọn họ: “Người bệnh tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng bởi vì va chạm quá độ, não bộ có máu bầm nên còn phải nằm viện quan sát. Người bệnh có thể tỉnh lại hay không là do ý chí của người bệnh...”

Mạn Lâm bị chuyển tới phòng chăm sóc đặc biệt, không cho phép thăm nom, được ngăn cách bằng thủy tinh. Tả Tư Ninh vẫn nhìn, ánh mắt càng nhìn càng lạnh. Cô bỗng nhiên trở về phòng bệnh, cởi đồ bệnh viện ra, mang theo mũ che băng gạc trên trán lại rồi đi ra cửa.

Hàn Duệ ngăn cô lại, giọng cường thế: “Trở về!”

Tả Tư Ninh hất tay anh ra, anh ôm lấy cô, Tả Tư Ninh hung hăng lấy gót giày dẫm vào chân anh, một phen đủ ngoạn độc nhưng Hàn Duệ vẫn không buông tay.

Anh hít một hơi: “Em muốn ra ngoài, có thể! Nhưng phải để anh đi cùng em.”

Mặt Tả Tư Ninh không chút thay đổi: “Đi cùng? Đùng hòng! Tôi muốn đi tìm người yêu cũ của anh liều mạng, anh bị kẹp ở giữa khó xử quá rồi.” Lúc cái xe kia lái đi cô nhìn thấy biển số xe, nếu cô nhớ không nhầm thì đó chính là xe của Lâm Thiển! Cái con đàn bà khôn nạn kia!

Hàn Duệ bẽ cô lên, không để ý đến nắm đấm của cô. Anh hạ quyết tâm để cho bác sĩ tiêm cho cô một mũi an thần. Ngồi ở bên giường, anh vuốt tóc Tả Tư Ninh, nhẹ giọng nói: “Hiện tại em cần phải nghỉ ngơi. Em có biết hay không em cũng chính là bệnh nhân. Kích động có hại cho sức khỏe của em. Ngủ một giấc đi, đem mọi chuyện giao cho anh. Anh sẽ đi tìm cô ta, nếu thật sự là do cô ta làm, anh sẽ không bỏ qua. Em nghĩ xem, nếu em ra khỏi bệnh viện ai sẽ chăm sóc Mạn Lâm?”

Nói xong, anh cũng không xác định Tư Ninh có nghe được hay không nhưng vẫn nhò y tá nếu có chuyện gì liền báo ngay cho mình. Anh cũng đã gọi cho Hàn Trữ, nhờ hẳn qua đây chiếu cố Tư Ninh cùng con trai. Làm xong những thứ này anh mới lái xe đi tìm Lâm Thiển.

Tôn Minh Huân nhận được thông báo là có người ở quán bar nhìn thấy Lâm Thiển, mà tình hình của cô không được tốt. Hắn liền quãng buổi chụp quảng cáo ra sau đầu rồi vọt chạy đi tìm Lâm Thiển.

Đến ghế lô ưa thích của cô tại quán bar, hắn quả nhiên phát hiện Lâm Thiển nhưng lại nhìn đến cảnh như vậy: trong ghế lô sương khói lượn lờ, Lâm Thiển núp ở trong góc nhỏ, quần áo xốc xếch. Bên cạnh là một tên đàn ông, tên kia ngã vào trên ghế salon, thân thể quay tới quay lui, sắp bỏ nhào vào trên người Lâm Thiển. Tôn Minh Huân xông lên, dấm cho tên kia một cái rồi đẩy hắn ra chỗ khác, lạnh giọng quát: “Cút ngay đi!”

Tên đàn ông bị đánh nhật quần áo rơi trên mặt đất rồi chạy đi. Dáng đi thất tha thất thểu, mũi không ngừng xẹt xẹt.

Ánh mắt khép hờ của Lâm Thiển rơi lên trên người Tôn Minh Huân: “Anh đã tới rồi sao, ngồi xuống. Muốn uống rượu hay là hút thuốc? Không, thuốc phiện không được lấy ra.” Cô giơ tay lên bình thuốc phiện, nắm lấy: “Bên trong đó có vật, anh không thể hút.”

Chợt thuốc phiện trên tay cô bị cướp đi. Tôn Minh Huân dấm nát chỗ thuốc phiện dưới chân, hận không thể hòa nát nó vào trong đất. Hắn bắt được tay của Lâm Thiển, vừa hận vừa đau lòng: “Em đã nói là sẽ không đụng chạm thứ này rồi cơ mà? Sao lại bắt đầu lại? Em có biết không, thứ này không thể đụng vào. Vừa đụng vào liền sẽ nghiện, sẽ lấy mạng của em.”

Lâm Thiển cười đến mê ly: “Cái mạng thôi nát của em thì không có còn hơn. Ha ha. Cái mạng thôi nát này của em đã quá dài rồi.”

Tôn Minh Huân bế cô ra khỏi quán bar, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Hàn Duệ. Vẻ mặt của anh thật bình tĩnh nhưng lại có chút ngoạn độc.

Tôn Minh Huân xin anh tránh ra, có chuyện gì để sau hẵng nói.

Hàn Duệ liếc nhìn người đàn bà trong lòng hắn một cái - một cái nhìn đầy thù địch. Anh ngăn cản tay của Tôn Minh Huân, bắt lấy tay của Lâm Thiển, gần từng chữ hỏi: “Có phải có làm hay không?”

Lâm Thiển liếc mắt nhìn anh cười, không kiềm chế được con giận mà cười, thân thể cong vẹo: “Nếu phải thì sao? Không phải thì sao?”

Hàn Duệ giờ phút này hận không thể tát cho cô mấy bạt tay hoặc là trực tiếp đánh chết cô. Nhưng anh vẫn nhịn xuống, anh buông tay ra, nhìn Lâm Thiển ngã nhào xuống đất, nhìn Tôn Minh Huân nâng cô dậy. Anh nhìn từ trên cao xuống: “Tôi sẽ điều tra ra. Nếu thật là cô, nửa đời sau chuẩn bị ngồi ở trong

tù đi. Cũng nói với ba của cô, nếu muốn bảo vệ cô, không quá ba ngày, hình tượng xí nghiệp Lâm thị bởi vì hai cha con các người mà xuống dốc không phanh.”

Hàn Duệ lái xe đi không một tia lưu luyến.

Ngồi dưới đất, Lâm Thiển bỗng nhiên khóc lên.

Lan Tả về mặt mệt mỏi trở về, cô còn chưa kịp cất hành lý liền nghe nói Tả Tư Ninh xảy ra tai nạn xe cộ liền vội vàng vàng chạy đến bệnh viện, lại nhìn thấy vài người lôi kéo không cho cô ra cửa. Hỏi ra mới biết là chuyện Hàn Duệ nhờ làm, bởi vì hiện tại, cảm xúc của cô cực kì kích động, nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó ngốc nghếch.

Lan Tả níu lấy cô, lớn tiếng quát: “Nha đầu kia, sao lại cứ mù quáng lẫn qua lẫn lại như thế. Không nghĩ người khác sẽ lo lắng cho em sao?”

Lúc nhìn thấy Lan Tả, Tả Tư Ninh giống như nhìn thấy người thân. Cô ôm lấy Lan Tả, nước mắt không ngừng chảy xuống, âm thanh nghẹn ngào: “Lan Tả, chị Mạn Lâm bị xe đụng. Chị ấy thay em bị xe đụng. Em nên làm gì bây giờ?”

Lan Tả vỗ vào lưng cô, giọng nói nhu hòa: “Đứa nhỏ này, biết em không có chuyện gì chị rất mừng. Em có nghĩ tới không, nếu em xảy ra chuyện thì chị nên làm sao bây giờ?”

Tả Tư Ninh nghi hoặc nhìn cô lại thấy cô đang khóc. Lan Tả từ trước tới nay vẫn là một người phụ nữ mạnh mẽ, chưa bao giờ khóc, hiện tại làm sao vậy?

Lan Tả lấy mu bàn tay lau nước mắt, xấu hổ quay đầu đi: “Chị đã đưa nhiều tâm tư vào em, em còn chưa có hồi báo chị, làm sao có thể gặp chuyện không may. Đi! Mang chị đi xem Mạn Lâm.”

Lúc nắm tay Tả Tư Ninh, Lan Tả hi vọng thời gian có thể dừng lại ở một khắc này. Cô hi vọng có thể kéo tay con như vậy, nói cho con biết: “Con à! Mẹ là mẹ của con.” Cô hồi tưởng lại lúc đi đến địa chỉ mà thám tử đưa cho cô, đến chỗ đó nói chuyện cùng cặp vợ chồng kia mới biết bọn họ là ba mẹ nuôi của Tả Tư Ninh. Cô bỗng thấy mình thật ngu ngốc, lúc Tả Tư Ninh vào công ty, có điền qua hồ sơ, cô nên biết ba mẹ nuôi của Tả Tư Ninh là ai. Đáng tiếc một khắc kia đầu óc của cô như bị chặn lại, không hề suy nghĩ kĩ.

Khó trách lần đầu tiên mình nghe Tư Ninh ca hát lại vô duyên vô cớ khóc lên, khó trách mình hết lần này đến lần khác dung túng tùy hứng của cô. Tuy tức giận cô nhưng chưa bao giờ muốn buông tay, coi cô giống như là con của mình vậy, không phải, cô chính là con của mình. Mấy năm nay, cô và con luôn sớm chiều ở chung vậy mà cô không biết đó chính là người mà mình tìm mười mấy năm.

Ông trời đối với mình rốt cục là thiện lương hay là tàn nhẫn?

Lúc xuất viện, Lan Tả hít một hơi thật sâu, cô đồng tình với Mạn Lâm. Cô bé này lựa chọn tàn nhẫn với chính mình bởi trên con đường sự nghiệp, dù không hài lòng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Đó là con đường mà cô đã lựa chọn. Có ngàn vạn cái không nên giờ phút này lại nói không ra miệng. Chỉ hi vọng cô có thể sớm tỉnh lại, tìm được một người đàn ông thật lòng thật dạ yêu cô, che chở cho cô, để tuổi già của cô không cô đơn.

Để cho Lan Tả đau đầu còn có một đứa trẻ khác – Lâm Thiển. Bởi vì sớm rời nhà trốn đi cho nên ấn tượng của cô đối với đứa nhỏ này không sâu sắc nhưng Lan Tả ở đó vài năm, thật tâm coi cô như là con mình cho nên đứa nhỏ này vẫn có thể nhớ mình, gọi mình một tiếng cô. Đúng là ai có thể nghĩ đến, một người gọi cô là cô và một người gọi cô là mẹ lại có gút mắt như vậy? Thật sự là tạo hóa trêu người.

Lúc lái xe đến nhà họ Lâm, Lan Tả suy nghĩ nên dùng cái dạng gì tới đối mặt với người nhà họ Lâm. Mấy năm nay cô không quay trở lại nhà họ Lâm bởi vì nhà họ Lâm đối với cô mà nói không phải là một cái nhà, mà là một hồi ức thống khổ: cô mất đi con, mà cũng mất đi người yêu. Cả đời hạnh phúc của cô bị hủy trong cái nhà này.

Lần thứ hai bước vào nhà họ Lâm, tâm tình cô lại vô cùng bình tĩnh. Không vì cái gì khác, mà là vì con gái. Cô nên an ủi anh của mình rồi hỏi anh cho rõ vì sao năm đó anh gạt mình, đưa đứa nhỏ đi?

Lúc Hàn Duệ về liền thấy thật cao hứng khi Tả Tư Ninh vẫn còn trong bệnh viện. Mà trong bệnh viện còn có cả Hàn Trữ. Hàn Duệ gật đầu cảm ơn anh trai.

Hàn Trữ cười rộ lên, lúc đi qua Hàn Duệ bỗng nhiên vỗ vai em trai một cái, thấp giọng nói: “Em có biết sinh nhật của đứa nhỏ kia không? Hỏi thử một chút đi, có lẽ sự việc rất có ý tứ.” Nói xong hần không quay đầu lại, đi thẳng. Hần phải về nhà một chuyến vì vừa rồi quản gia nhà họ Lâm có gọi điện thoại cho hần, nói nhà họ Lâm đang rất loạn. Em gái thất tung nhiều năm của Lâm Chấn Hải trở về, muốn lộ ra ân oán gút mắt nhiều năm, hơn nữa Lâm Thiển lại hít thuốc phiện...

Hàn Trữ bỗng nhiên muốn biết cái vị kiêu tiểu thư Lâm Tĩnh kia sẽ đối phó với chuyện này như thế nào.

Tuy bộ dáng anh trai cà lơ phớt phơ nhưng mọi chuyện anh nói đều đáng tin đến thần kì. Lần trước là chuyện của Lâm Thiển, lần này a? Anh trai nói đứa nhỏ, chỉ Hữu Hữu sao? Sinh nhật Hữu Hữu lại có quan hệ gì?

Lúc tiến vào phòng bệnh, Tả Tư Ninh đang chỉnh lý nọ kia, còn đứa nhỏ đứng yên lặng canh cô, không ằm ỉ cũng không nháo.

Đứa nhỏ nhìn thấy Hàn Duệ đi vào lập tức chui vào lòng anh, dán ở lỗ tai anh nói: “Mẹ nói muốn đưa con đi sang nhà ông ngoại, bà ngoại. Hữu Hữu không muốn đi.”

Hàn Duệ xoa đầu đứa nhỏ, an ủi: “Hữu Hữu yên tâm, một nhà ba người chúng ta sẽ ở chung.”

Tả Tư Ninh xoay người, gạt đầu khách khí với Hàn Duệ: “Phiền anh đưa hai người chúng tôi đến bến xe.”

Hàn Duệ ôm con không hề động đậy mà Hữu Hữu ôm chặt cổ của anh cũng không hề động.

Tả Tư Ninh liếc nhìn hai người bọn họ, mặt không thay đổi, bình tĩnh nói: “Hữu Hữu, đi xuống!”

Hữu Hữu ôm chặt hơn nữa, lắc đầu như trống.

Hàn Duệ khuyên nhủ: “Đứa nhỏ không phải của một mình em, để cho anh bảo hộ hai người.”

Tả Tư Ninh không nói lời nào liền cầm tay đứa nhỏ, muốn kéo bé ra khỏi lòng Hàn Duệ. Cô dùng lực khá mạnh làm cho Hữu Hữu khóc rống lên: “Mẹ, mẹ, đau! Hữu Hữu đau!...”

Hàn Duệ lo lắng sẽ thương tổn đến đứa nhỏ nên buông tay ra. Nhưng ngay sau đó anh ôm chặt lấy cả hai mẹ con Tả Tư Ninh, âm thanh giận dữ: “Em mau tỉnh lại. Em cho là giao cho ba mẹ nuôi của em, bọn họ sẽ nuôi được sao? Tuổi tác bọn họ đã không nhỏ, hai người chiếu cố chính mình còn không được, sao lại có thể chiếu cố một đứa nhỏ đang tuổi ăn tuổi chơi? Mà em đã kiên trì nhiều năm như vậy, em đang sợ cái gì?”

Không thoát ra được, vậy thì đành buông bỏ chuyện vùng vẫy. Tả Tư Ninh rất muốn cười đáng tiếc cười không có nổi. Cô thất thần nhìn Hữu Hữu: “Tôi phát hiện tôi sai lầm rồi, mọi người bên cạnh tôi bởi vì tôi mà chịu thương tổn. Có lẽ năm đó tôi nên buông tha đứa nhỏ. Ít nhất thì hôm nay nó không phải theo tôi chịu khổ. Ít nhất nó không phải kêu tôi là chị trước mặt người ngoài. Lúc nó sinh bệnh tôi cũng không thể quang minh chính đại đến xem nó. Mỗi ngày nó đều bị nhốt trong nhà, một người chơi thơ thẩn, ngẩn người. Tôi thậm chí không biết làm sao để nó có thể đến trường, để nó có thể sống một cuộc sống bình thường... Tôi không xứng làm mẹ!”

Hữu Hữu do dự vươn tay, bàn tay nho nhỏ ôm lấy mặt cô, khóc thút thít nói: “Mẹ, mẹ đừng khóc. Hữu Hữu yêu mẹ, Hữu Hữu muốn cùng ở một chỗ với mẹ cho nên mẹ đừng đưa Hữu Hữu đi có được không? Hữu Hữu sẽ thật ngoan, cực kì nghe lời.”

Hàn Duệ thở dài một hơi, anh bắt lấy tay Tư Ninh đặt lên ngực của mình, mỉm cười: “Nơi này của anh vẫn có hận. Hận ba mẹ năm đó không để anh là Hàn Trữ ở lại bên người. Anh không sợ chịu khổ, bị đánh, ăn mặc đói rách... những thứ này đều kém hơn so với cô độc, không có ba mẹ, giống như mình là người dư thừa. Cho nên, em biết anh bội phục dũng khí của em biết bao nhiêu.”

Tả Tư Ninh nhắm mắt lại, lắc đầu, thấp giọng hỏi: “Tôi ngay cả ba của con trai mình là ai cũng không biết. Tôi là cái loại mẹ gì? Tôi có là gì?”

Bỗng nhiên nhớ tới lời Hàn Trữ, khoe miệng Hàn Duệ gật gật, anh thăm dò: “Nói cho anh biết sinh nhật của Hữu Hữu.”

Tả Tư Ninh ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi anh: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

Hàn Duệ sốt ruột: “Em cứ nói sinh nhật của nó cho anh biết, cái khác anh sẽ giải thích cho em sau.”

“Mùng bảy tháng tư năm mười hai.”

Âm thanh của Tả Tư Ninh vừa vang lên, đã thấy Hàn Duệ kéo đứa nhỏ, ôn nhu nói: “Hữu Hữu, lát nữa đi rút máu với ba được không? Không phải sợ, ba đi cùng con.”

Lúc Tả Tư Ninh còn chưa kịp phản ứng, Hàn Duệ đã mang đứa nhỏ ra ngoài. Một lớn, một nhỏ, bộ dáng tay trong tay không sợ hãi gì... bọn họ là cha con sao?

Tả Tư Ninh bị cách nghĩ này dọa sợ.

Nhà họ Lâm quả thực đủ loạn. Lan Tả gắng co cùng Lâm Chấn Hải hơn hai giờ, mà Lâm Thiên cơ hồ là điên cuồng bởi vì người cô thân yêu của cô lại trở thành mẹ của Tả Tư Ninh. Bao nhiêu vớ vẩn cùng buồn cười, mà Hàn Trữ đến đây làm cho sự tình càng thêm gay gắt, hấn nói, Hữu Hữu là con trai của Hàn Duệ.

Lâm Thiên bỗng cảm thấy thế giới này quá điên cuồng, cô xông về phòng, lục tìm cây kim tiêm, liều lĩnh tiêm vào người chất này nọ. Cô chưa bao giờ có khát vọng muốn chết mãnh liệt đến như vậy. Cô khao khát chết ở trong áo tưởng tốt đẹp, chết ở trong ảo ảnh hoà thuận, hòa hợp...

Lâm Tĩnh khóc không được, cô nghe bọn họ cãi nhau, cô nghe tiếng Lâm Thiên hét lên chói tai, cô nhìn Hàn Trữ đang đứng thờ ơ, thấp giọng hỏi: “Nói cho em biết giờ nên làm thế nào?”

Hàn Trữ cười cười: “Em nên tự hỏi chính mình.”

Giọng nói của Lâm Tĩnh rất thấp, coi như lẩm bẩm lầu bầu: “Em chưa bao giờ thấy qua cái bộ dạng này của Thiến Thiến, cũng không biết ba làm ra chuyện như vậy, còn có cô... Em vẫn cho rằng nhà họ Lâm ngạo nghễ lại không ngờ có nhiều bí mật mình không biết đến như vậy. Em cực kì ngu xuẩn đi?” Cô bỗng nhiên nở nụ cười: “Hàn Trữ, chúng ta ly hôn đi. Em thả anh đi, về sau đều sống mạnh khỏe.”

Nghe được câu nói chờ đợi đã nhiều năm, Hàn Trữ không cảm thấy thoải mái mà là nặng nề.

Trong lòng cảm thấy bị coi thường.

Hàn Duệ liên lạc bạn học cũ nghiệm chứng DNA của anh và Hữu Hữu. Lúc ra báo cáo, anh hẹn bạn ra gặp, không hỏi kết quả như thế nào đã đưa ra một tấm chỉ phiếu, khẩn thiết nói: “Nhất định phải là quan hệ cha con!”

Bạn học đẩy đẩy kính mắt, khinh bỉ nhìn anh một cái: “Vi đề phòng cậu làm như thế này nên tôi đã đưa kết quả cho vợ cậu. Nhưng chỉ phiếu, cậu đã đưa tôi cũng không phản đối.”

Nói xong hần lấy tay định cầm lấy chỉ phiếu nhưng bị người hung hăng vỗ cho một cái. Hàn Duệ túm lấy chỉ phiếu, không nói gì chỉ nhìn hần: “Mẹ nó, cậu đích thực không phải bạn của tôi.”

Nói xong đứng dậy đi tìm Tả Tư Ninh.

Người bạn xoa xoa tay, bĩu môi: “Con bà nói, tôi cũng không muốn có người bạn như cậu. Bất quá...” Hần nhướn mày: “Vận khí của tiểu tử cậu không phải tốt một cách bình thường...”

Hàn Duệ đuổi tới bệnh viện, mấy ngày nay Tả Tư Ninh một mực ở phòng Mạn Lâm chiếu cố cô. Hữu Hữu cũng không đi vì phải chờ kết quả DNA. Lúc tới phòng bệnh, anh có điểm khẩn trương. Nếu Hữu Hữu không phải con của mình thì sự tình sẽ biến thành cái dạng gì?

Hít sâu một cái, bước vào phòng bệnh, nhìn thấy chỉ có Tả Tư Ninh, Phương Mạn Lâm đã đi nơi nào không biết. Hữu Hữu lại càng không thấy, Hàn Duệ sốt ruột, giọng nói cũng không bình tĩnh: “Con đâu rồi?”

Nói còn chưa xong, đã thấy Tả Tư Ninh chậm rãi đi tới phía anh, cười, không hề báo trước vung tay lên tát cho anh một cái, cuống nộ nó: “Năm đó vì sao mạnh mẽ cưỡng gian tôi?”

Hàn Duệ sùng sốt, hơn mười giây sau mới nhếch lên khóe miệng, cười: “Hữu Hữu là con anh, đúng không?”

Anh vừa nói xong, từ phía sau liền truyền đến âm thanh ngọt ngào ngây thơ: “Ba!”

Xoay người, chỉ thấy Hữu Hữu đứng chống nạnh ở cửa, tròn mắt nhìn anh: “Sao năm đó ba lại khi dễ mẹ?”

Nhìn vợ và con, Hàn Duệ có một loại cảm giác, rằng cả đời này anh phải sống trong lời khiển trách của một lớn một nhỏ này rồi.

Bất quá, cảm giác này cũng không tồi.

Hàn Duệ ôm con và Tả Tư Ninh, nghe lời nói của Tả Tư Ninh anh có cảm nhận khác. Chiếc xe kia rõ ràng là nhắm vào Tả Tư Ninh, tới cùng là ai hận cô đến như vậy? Hai mắt anh nheo lại, nghĩ đến một người. Đây rất giống việc làm điên cuồng của cô ta.

Một đêm này Lan Tả ngủ không được an ổn. Sáng sớm tinh mơ lại làm vỡ chén, đang mắng chửi thì có tiếng điện thoại vang lên, là thám tử tư cô nhờ cậy.

Người nọ cực kì cảm khái: “Lan Tả, con gái của cô rốt cục cũng đã tra được mặt mũi rồi.”

Tay Lan Tả run lên, mảnh vỡ cửa vào tay cô. Cô cầm điện thoại hồi lâu nói không ra lời, nhìn từng giọt máu rơi xuống đất, có chút nghi hoặc hỏi: “Thật không? Anh không gạt tôi chứ?”

Người nọ nở nụ cười: “Tra xét nhiều năm như vậy, hao phí nhiều tài lực vật lực như vậy, thật sự là đã tìm được rồi. Lan Tả, chúc mừng cô...”

Lan Tả là một người rất tốt, người bình thường tối đa chỉ có thể chờ một, hai năm liền buông tay. Cô thuê thám tử đã hơn mười năm, chưa bao giờ buông tay, chấp nhận chờ đợi, thật sự là một người khó có được.

Cúp điện thoại, Lan Tả không băng bó tay mà lấy chìa khóa đi ra cửa. Trong điện thoại người thám tử đưa cho cô một cái địa chỉ. Cô nhìn qua thì thấy có phần quen thuộc nhưng đầu óc cô hiện giờ đang hỗn loạn, làm sao có thể nghĩ nhiều như vậy.

Lái xe, nghe nhạc, bỗng nhiên cô vừa khóc vừa cười: rốt cục cũng tìm được rồi sao.

Lúc Hàn Duệ đỡ Tả Tư Ninh qua phòng giải phẫu gặp được một người. Đó một người đàn ông hơn năm mươi tuổi. Ông ta hình như là còn say rượu, quần áo nhàu nhĩ không tương xứng cùng với một bộ tóc bóng nhoáng. Khi ông ta nhìn thấy Tả Tư Ninh và Hàn Duệ liền nhủ mảy nghi hoặc: “Các người là người nào của Mạn Lâm?”

Tả Tư Ninh nhìn thấy ông ta bỗng nhiên nổi giận, phát cuồng lên nắm lấy cổ áo ông ta đánh đấm, miệng rống: “Cũng tại ông, nếu không phải ông tới tìm chị Mạn Lâm thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Cô ấy làm sao bị xe đụng, cô ấy làm sao có thể...”

Hàn Duệ bắt lấy đôi tay cô nhưng cô không ngừng lấy chân đá người. Một khắc kia cô hận người đàn ông mở ngân hàng, nhưng cô hận chính bản thân mình nhất. Nếu lúc đó mình không nháo Mạn Lâm, nghe Mạn Lâm cho lái xe tới đón thì đã không xảy ra chuyện như vậy.

Nhìn Tả Tư Ninh bất an suy sụp, Hàn Duệ nắm lấy tay Tả Tư Ninh, quay đầu cô, để cô nhìn vào mình: “Nghe, hiện tại trọng yếu nhất là kết quả giải phẫu của Mạn Lâm. Cái dạng này của em nếu để cho Mạn Lâm biết hẳn sẽ đau lòng.”

Người đàn ông hơn năm mươi tuổi kia vẫn ngồi yên tĩnh. Ánh mắt của ông rơi vào cái đèn phía trên phòng giải phẫu. Giờ khắc này ông suy nghĩ cảm giác của mình đối với Mạn Lâm. Lúc gặp cô lần đầu là ở bữa tiệc rượu. Người phụ này cực kì an tĩnh, thanh thuần, xinh đẹp. Ngay từ đầu ông cảm thấy thú vị nên đem cô đoạt tới, nhưng khi tới tay lại phát hiện cô không phức tạp như ông tưởng tượng. Cô không chủ động tranh thủ tình cảm, nhưng lại làm cho người ta nguyện ý vì cô tiêu tiền. Cô không lên tiếng, nhưng khi mình uống rượu lại mát xa huyết Thái Dương cho mình.

Ông thích cảm giác nằm ở trên đùi của Mạn Lâm, có một loại an bình.

Đột nhiên trong lúc đó ông hình như nghĩ thông điều gì.

Không biết qua bao lâu, giải phẫu rốt cục cũng xong. Bác sĩ tháo khẩu trang xuống nói cùng bọn họ: “Người bệnh tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng bởi vì va chạm quá độ, não bộ có máu bầm nên còn phải nằm viện quan sát. Người bệnh có thể tỉnh lại hay không là do ý chí của người bệnh...”

Mạn Lâm bị chuyển tới phòng chăm sóc đặc biệt, không cho phép thăm nom, được ngăn cách bằng thủy tinh. Tả Tư Ninh vẫn nhìn, ánh mắt càng nhìn càng lạnh. Cô bỗng nhiên trở về phòng bệnh, cởi đồ bệnh viện ra, mang theo mũ che băng gạc trên trán lại rồi đi ra cửa.

Hàn Duệ ngăn cô lại, giọng cường thế: “Trở về!”

Tả Tư Ninh hất tay anh ra, anh ôm lấy cô, Tả Tư Ninh hung hăng lấy gót giày dẫm vào chân anh, một phen đủ ngoạn độc nhưng Hàn Duệ vẫn không buông tay.

Anh hít một hơi: “Em muốn ra ngoài, có thể! Nhưng phải để anh đi cùng em.”

Mặt Tả Tư Ninh không chút thay đổi: “Đi cùng? Đừng hòng! Tôi muốn đi tìm người yêu cũ của anh liều mạng, anh bị kẹp ở giữa khó xử quá rồi.” Lúc cái xe kia lái đi cô nhìn thấy biển số xe, nếu cô nhớ không nhầm thì đó chính là xe của Lâm Thiển! Cái con đàn bà khôn nạn kia!

Hàn Duệ bế cô lên, không để ý đến nắm đấm của cô. Anh hạ quyết tâm để cho bác sĩ tiêm cho cô một mũi an thần. Ngồi ở bên giường, anh vuốt tóc Tả Tư Ninh, nhẹ giọng nói: “Hiện tại em cần phải nghỉ ngơi. Em có biết hay không em cũng chính là bệnh nhân. Kích động có hại cho sức khỏe của em. Ngủ một giấc đi, đem mọi chuyện giao cho anh. Anh sẽ đi tìm cô ta, nếu thật sự là do cô ta làm, anh sẽ không bỏ qua. Em nghĩ xem, nếu em ra khỏi bệnh viện ai sẽ chăm sóc Mạn Lâm?”

Nói xong, anh cũng không xác định Tư Ninh có nghe được hay không nhưng vẫn nhờ y tá nếu có chuyện gì liền báo ngay cho mình. Anh cũng đã gọi cho Hàn Trữ, nhờ hẳn qua đây chiếu cố Tư Ninh cùng con trai. Làm xong những thứ này anh mới lái xe đi tìm Lâm Thiển.

Tôn Minh Huân nhận được thông báo là có người ở quán bar nhìn thấy Lâm Thiển, mà tình hình của cô không được tốt. Hắn liền quăng buổi chụp quảng cáo ra sau đầu rồi vọt chạy đi tìm Lâm Thiển.

Đến ghế lô ưa thích của cô tại quán bar, hắn quả nhiên phát hiện Lâm Thiển nhưng lại nhìn đến cảnh như vậy: trong ghế lô sương khói lượn lờ, Lâm Thiển núp ở trong góc nhỏ, quần áo xốc xếch. Bên cạnh là một tên đàn ông, tên kia ngã vào trên ghế salon, thân thể quay tới quay lui, sắp bỏ nhào vào trên người Lâm Thiển. Tôn Minh Huân xông lên, dấm cho tên kia một cái rồi đẩy hắn ra chỗ khác, lạnh giọng quát: “Cút ngay đi!”

Tên đàn ông bị đánh nhật quần áo rơi trên mặt đất rồi chạy đi. Dáng đi thất tha thất thểu, mũi không ngừng xẹt xẹt.

Ánh mắt khép hờ của Lâm Thiển rơi lên trên người Tôn Minh Huân: “Anh đã tới rồi sao, ngồi xuống. Muốn uống rượu hay là hút thuốc? Không, thuốc phiện không được lấy ra.” Cô giơ tay lên bình thuốc phiện, nắm lấy: “Bên trong đó có vật, anh không thể hút.”

Chợt thuốc phiện trên tay cô bị cướp đi. Tôn Minh Huân dấm nát chỗ thuốc phiện dưới chân, hận không thể hòa nát nó vào trong đất. Hắn bắt được tay của Lâm Thiển, vừa hận vừa đau lòng: “Em đã nói là sẽ không đụng chạm thứ này rồi cơ mà? Sao lại bắt đầu lại? Em có biết không, thứ này không thể đụng vào. Vừa đụng vào liền sẽ nghiện, sẽ lấy mạng của em.”

Lâm Thiển cười đến mê ly: “Cái mạng thối nát của em thì không có còn hơn. Ha ha. Cái mạng thối nát này của em đã quá dài rồi.”

Tôn Minh Huân bế cô ra khỏi quán bar, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Hàn Duệ. Về mặt của anh thật bình tĩnh nhưng lại có chút ngoan độc.

Tôn Minh Huân xin anh tránh ra, có chuyện gì để sau hãy nói.

Hàn Duệ liếc nhìn người đàn bà trong lòng hắn một cái - một cái nhìn đầy thù địch. Anh ngăn cản tay của Tôn Minh Huân, bắt lấy tay của Lâm Thiển, gần từng chữ hỏi: “Có phải cô làm hay không?”

Lâm Thiển liếc mắt nhìn anh cười, không kiềm chế được cơn giận mà cười, thân thể cong vẹo: “Nếu phải thì sao? Không phải thì sao?”

Hàn Duệ giờ phút này hận không thể tát cho cô mấy bạt tay hoặc là trực tiếp đánh chết cô. Nhưng anh vẫn nhịn xuống, anh buông tay ra, nhìn Lâm Thiển ngã nhào xuống đất, nhìn Tôn Minh Huân nâng cô dậy. Anh nhìn từ trên cao xuống: “Tôi sẽ điều tra ra. Nếu thật là cô, nửa đời sau chuẩn bị ngồi ở trong tù đi. Cũng nói với ba của cô, nếu muốn bảo vệ cô, không quá ba ngày, hình tượng xí nghiệp Lâm thị bởi vì hai cha con các người mà xuống dốc không phanh.”

Hàn Duệ lái xe đi không một tia lưu luyến.

Ngồi dưới đất, Lâm Thiển bỗng nhiên khóc lên.

Lan Tã về mặt một hồi trở về, cô còn chưa kịp cất hành lý liền nghe nói Tã Tư Ninh xảy ra tai nạn xe cộ liền vội vàng vàng chạy đến bệnh viện, lại nhìn thấy vài người lôi kéo không cho cô ra cửa. Hỏi ra mới biết là chuyện Hàn Duệ nhờ làm, bởi vì hiện tại, cảm xúc của cô cực kỳ kích động, nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó ngốc nghếch.

Lan Tã nắm lấy cô, lớn tiếng quát: “Nha đầu kia, sao lại cứ mù quáng lẫn qua lẫn lại như thế. Không nghĩ người khác sẽ lo lắng cho em sao?”

Lúc nhìn thấy Lan Tã, Tã Tư Ninh giống như nhìn thấy người thân. Cô ôm lấy Lan Tã, nước mắt không ngừng chảy xuống, âm thanh nghẹn ngào: “Lan Tã, chị Mạn Lâm bị xe đụng. Chị ấy thay em bị xe đụng. Em nên làm gì bây giờ?”

Lan Tã vỗ vào lưng cô, giọng nói nhu hòa: “Đứa nhỏ này, biết em không có chuyện gì chị rất mừng. Em có nghĩ tới không, nếu em xảy ra chuyện thì chị nên làm sao bây giờ?”

Tã Tư Ninh nghi hoặc nhìn cô lại thấy cô đang khóc. Lan Tã từ trước tới nay vẫn là một người phụ nữ mạnh mẽ, chưa bao giờ khóc, hiện tại làm sao vậy?

Lan Tã lấy mu bàn tay lau nước mắt, xấu hổ quay đầu đi: “Chị đã đưa nhiều tâm tư vào em, em còn chưa có hồi báo chị, làm sao có thể gặp chuyện không may. Đi! Mang chị đi xem Mạn Lâm”

Lúc nắm tay Tã Tư Ninh, Lan Tã hi vọng thời gian có thể dừng lại ở một khắc này. Cô hi vọng có thể kéo tay con như vậy, nói cho con biết: “Con à! Mẹ là mẹ của con.” Cô hồi tưởng lại lúc đi đến địa chỉ mà thám tử đưa cho cô, đến chỗ đó nói chuyện cùng cặp vợ chồng kia mới biết bọn họ là ba mẹ nuôi của Tã Tư Ninh. Cô bỗng thấy mình thật ngu ngốc, lúc Tã Tư Ninh vào công ty, có điện qua hồ sơ, cô nên biết ba mẹ nuôi của Tã Tư Ninh là ai. Đáng tiếc một khắc kia đầu óc của cô như bị chặn lại, không hề suy nghĩ kỹ.

Khó trách lần đầu tiên mình nghe Tư Ninh ca hát lại vô duyên vô cớ khóc lên, khó trách mình hết lần này đến lần khác dung túng tùy hứng của cô. Tuy tức giận cô nhưng chưa bao giờ muốn buông tay, coi cô giống như là con của mình vậy, không phải, cô chính là con của mình. Mấy năm nay, cô và con luôn sớm chiều ở chung vậy mà cô không biết đó chính là người mà mình tìm mười mấy năm.

Ông trời đối với mình rốt cục là thiện lương hay là tàn nhẫn?

Lúc xuất viện, Lan Tã hít một hơi thật sâu, cô đồng tình với Mạn Lâm. Cô bé này lựa chọn tàn nhẫn với chính mình bởi trên con đường sự nghiệp, dù không hài lòng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Đó là con đường mà cô đã lựa chọn. Có ngàn vạn cái không nên giờ phút này lại nói không ra miệng. Chỉ hi vọng cô có thể sớm tỉnh lại, tìm được một người đàn ông thật lòng thật dạ yêu cô, che chở cho cô, để tuổi già của cô không cô đơn.

Để cho Lan Tã đau đầu còn có một đứa trẻ khác – Lâm Thiển. Bởi vì sớm rời nhà trốn đi cho nên ấn tượng của cô đối với đứa nhỏ này không sâu sắc nhưng Lan Tã ở đó vài năm, thật tâm coi cô như là con mình cho nên đứa nhỏ này vẫn có thể nhớ mình, gọi mình một tiếng cô. Đúng là ai có thể nghĩ đến, một người gọi cô là cô và một người gọi cô là mẹ lại có gút mắt như vậy? Thật sự là tạo hóa trêu người.

Lúc lái xe đến nhà họ Lâm, Lan Tã suy nghĩ nên dùng cái dạng gì tới đối mặt với người nhà họ Lâm. Mấy năm nay cô không quay trở lại nhà họ Lâm bởi vì nhà họ Lâm đối với cô mà nói không phải là một cái nhà, mà là một hồi ức thống khổ: cô mất đi con, mà cũng mất đi người yêu. Cả đời hạnh phúc của cô bị hủy trong cái nhà này.

Lần thứ hai bước vào nhà họ Lâm, tâm tình cô lại vô cùng bình tĩnh. Không vì cái gì khác, mà là vì con gái. Cô nên an ủi anh của mình rồi hỏi anh cho rõ vì sao năm đó anh gạt mình, đưa đứa nhỏ đi?

Lúc 80Hàn Duệ 07 về liền 8thấy thật 61cao hứng 06khi Tã Tư 7Ninh vẫn còn trong 27bệnh viện. a © DiendanLeQuyDon.comMà trong 58bệnh viện 08còn có cả 1Hàn Trữ. 56 © DiendanLeQuyDon.comHàn Duệ 6gật đầu 6cảm ơn anh e9traì.

Hàn 01 Trữ cười 7fập lên, c0lúc đi qua 8Hàn Duệ đbổng nhiên 85vỗ vai em 2trai một 8cái, thấp giọng nói: b“Em có biết sinh 4nhật của 2đứa nhỏ c4kia không? c0Hỏi thử 4fmột chút edi, có lẽ ddsự việc 5rất có ý 01từ.” Nói axong hấn 95không quay adầu lại, bđi thẳng. 8d © DiendanLeQuyDon.comHấn phải về nhà một ddchuyến vì fbvừa rồi 0quần gia 3nhà họ Lâm 25có gọi điện 07thoại cho hấn, nói bbnhà họ Lâm bđang rất b5loạn. Em b7gái thất 5tung nhiều c8năm của 33Lâm Chấn 01Hải trở 55về, muốn fộ ra ân aoán gút 89mất nhiều 2năm, hơn 5nữa Lâm 34Thiến lại 58hít thuốc 7dphien....

Hàn c4Trữ bồng d5nhiên muốn 8fbiết cái 6fvi kiêu 9tiểu thư bLâm Tĩnh akia sẽ đối 3phó với 43chuyện này 8như thế 1nào.

Tuy 8cbộ dáng 3anh trai cả alo phất aaphor nhưng 37mọi chuyện 0anh nói đều 9edáng tin ađến thần e5ki. Lần 1trước là edchuyện của 8Lâm Thiến, cđân này ba? Anh trai 4nói đứa bnhỏ, chỉ 0Hữu Hữu 9sao? Sinh 40nhật Hữu aHữu lại 28có quan hệ 9gi?

Lúc 61tiến vào 0phòng bệnh, 07Tà Tư Ninh 7đang chỉnh 8lý nọ kia, dcòn đứa anh ở đứng 1yên lặng acanh cô, fkhông âm ecĩ cũng không cbnáo.

Đứa 1enbỏ nhìn 00thấy Hàn eDuệ đi bvào lập 4tức chui dvào lòng 6anh, dán 1ở lỗ tai 6anh nói: 5“Mẹ nói 6muốn đưa econ đi sang 2nhà ông 8ngoại, bà cngoại. Hữu 01Hữu không cmuốn đi.”

Hàn 7aDuệ xoa e5đầu đứa 80nhỏ, an abù: “Hữu 55Hữu yên a0tâm, một 55nhà ba người 99chúng ta 2sẽ ở chung.”

Tà 5Tư Ninh xoay edngười, abgắt đầu 5khách khí 07với Hàn a1Duệ: “Phiền fñh đưa 08hai người cchúng tôi 4đến bên 9xe.”

Hàn fcDuệ ôm 0con không 1hề động edậy mà 0Hữu Hữu cdôm chặt decổ của 65anh cũng a7không hề cđộng.

Tà cTư Ninh liếc bnhìn hai 21người bọn 3họ, mặt akhông thay dedổi, bình 37tĩnh nói: 6c“Hữu Hữu, 9đi xuống!”

Hữu 01Hữu ôm 8chặt hơn 40nữa, lắ 0đầu như 5btrống.

Hàn 24Duệ khuyên eenh: “Đứa 3nhỏ không ephải của 29một mình 8em, để 7cho anh bảo 9hộ hai người.”

Tà aTư Ninh không d0nói lời 38nào liền 9cầm tay 7đứa nhỏ, f4muốn kéo fbé ra khỏi 9lòng Hàn 3Duệ. Cô d1dùng lực f8khá mạnh 5cầm cho Hữu 0Hữu khóc 9rống lên: 49“Mẹ, mẹ, ddau! Hữu fHữu đau!...”

Hàn 60Duệ lo lắng 27sẽ thương 5aôn đến a4đứa nhỏ 31nên buông 5tay ra. Nhưng cngay sau đó 5anh ôm chặt 1lấy cả 01hai mẹ con 7Tà Tư Ninh, f0âm thanh 32giận dữ: 84“Em mau 9tĩnh lại. 23 © DiendanLeQuyDon.comEm cho là fgiao cho ba 6mẹ nuôi 1của em, 0bọn họ 0sẽ nuôi đđược sao? aaTuổi tác 86bọn họ 1đã không enhỏ, hai 81người chiếu e2cổ chính 12mình còn 8không được, 79sao lại 6có thể echiếu cổ amột đứa 00nhỏ đang 10tuổi ăn 17tuổi chơi? 3Mà em đã dkiến tri 3cnhiều năm 41như vậy, 8dem đang sợ 61cái gì?”

Không 19thoát ra d9được, 5vậy thì 8đánh bụng c9bỏ chuyện 4vùng vẫy. 44 © DiendanLeQuyDon.comTà Tư Ninh 2rất muốn 86cười đáng e9tiếc cười bkhông có 0dnổi. Cô bbắt thần 3nhìn Hữu dHữu: “Tôi 2dphát hiện 25tôi sai lầm 86rồi, mọi 1người bên 90cạnh tôi 0bởi vì 0tôi mà chịu bdthương tổn. fb © DiendanLeQuyDon.comCó lẽ năm 5đó tôi 7nên buông 6thả đứa 1nhỏ. Ít 4enhất thì 21hôm nay nó 00không phải batheo tôi 69chịu khổ. c2 © DiendanLeQuyDon.comtất nhất 38nó không 97phải kêu 84tôi là chị dtrước mặt 9người ngoài. bb © DiendanLeQuyDon.comLúc nó sinh bbệnh tôi 0cũng không fthể quang 85mình chính fđại đến 9xem nó. Mỗi 1ngày nó 36đều bị cbnốt trong d4nhà, một 5người chơi etho thần, 9engắn người. 4 © DiendanLeQuyDon.comTôi thậm 2chỉ không 8dbiết làm asao để c6nó có thể d9đến trường. 73để nó 3có thể e0sống một 51cuộc sống 6bình thường.. 68 © DiendanLeQuyDon.comTôi không e4xứng làm dfmệ!”

Hữu 6Hữu do dự a0vươn tay, ebàn tay nho 9nhỏ ôm 8clấy mặt 40cô, khóc 1bthút thít 8nói: “Mẹ, 2mẹ đừng 1khóc. Hữu bHữu yêu bmẹ, Hữu e2Hữu muốn 3cùng ở 06một chỗ c0với mẹ fcho nên mẹ d0đừng đưa cHữu Hữu 0đi có được 96không? Hữu 54Hữu sẽ 0thật ngoan, 4cực kì 09nghe lời.”

Hàn 5Duệ thờ bdài một 6hỏi, anh 8bắt lấy 96tay Tư Ninh 7ddặt lên 16ngực của 9fmình, mím 1dcười: “Nói 56này của aanh vẫn 6có hận. 4 © DiendanLeQuyDon.comHận ba mẹ 58năm đó 60không để 6đanh là Hàn 1Trữ ở 44lại bên engười. df © DiendanLeQuyDon.comAnh không b8sợ chịu 4khổ, bị bcdánh, ăn 2mặc đối frách. . . những athứ này 5đều kém 6chon so với ccô độc, 1bkhông có 56ba mẹ, giống 8anhư mình blà người edư thừa. 7 © DiendanLeQuyDon.comCho nên, 6em biết 4eanh bội 4ephục dững ekhí của 3em biết cabao nhiêu.”

Tà e7Tư Ninh nhắm cmắt lại, 2lắc đầu, 9thấp giọng dhoi: “Tôi 5ngay cả 5ba của con b9trai mình blà ai cũng 02không biết. a0 © DiendanLeQuyDon.comTôi là cái bloại mẹ a8gi? Tôi 0có là gì?”

Bổng a3nhiên nhớ 42tới lời 8Hàn Trữ, 6khóc miệng 10Hàn Duệ 6egiật giật, c0anh thăm 2adò: “Nói d7cho anh biết e5sinh nhật 03của Hữu 34Hữu.”

Tà 33Tư Ninh ngẩng aadầu, nghi 67hoặc hỏi d8anh: “Vi fsao lại 9hỏi như 0vậy?”

Hàn 2Duệ sốt 2ruột: “Em 6cứ nói 9sinh nhật 87của nó fbcho anh biết, 7cái khác a8anh sẽ giải 8bthích cho cem sau.”

“Mùng 25bảy tháng 3tr năm mười 17hai.”

Âm 22thanh của bTà Tư Ninh cvừa vang 5lên, đã b2thấy Hàn 4Duệ kéo 4đứa nhỏ, eôn nhu nói: ed“Hữu Hữu, 43lát nữa cđi rút máu 6với ba được 3không? Không cphải sợ, f5ba đi cùng 62con.”

Lúc bTà Tư Ninh 3còn chưa d2kip phản 33ứng, Hàn e3Duệ đã 68mang đứa 7nhỏ ra ngoài. b © DiendanLeQuyDon.comMột lớn, 17một nhỏ, 7cbộ

dáng 04tay trong 5tay không 58sợ hãi 75gi... bọn 1họ là cha 89con sao?

Tà 0Tur Ninh bị bcách nghĩ ecnày dọa cợ.

Nhà 3họ Lâm equả thực 2đu loạn. d © DiendanLeQuyDon.comLan Tà giằng 9ợc cùng Lâm fđChấn Hải fphon hai giò, bởmà Lâm Thiến 2ợc hồ là c9điên cuồng b4bởi vì e7người cô edthân yêu 24của cô 34lại trở bthành mẹ 89của Tà 5dTur Ninh. 8 © DiendanLeQuyDon.comBao nhiêu d6vớ vẫn 23cùng buồn 5dcười, mà 11Hàn Trữ 20đến đây 2alàm cho sự 29tình cang 0thêm gay 79gắt, hấn 3nói, Hữu 0fHữu là fdcon trai của 0Hàn Duệ.

Lâm 28Thiến bỗng 6cảm thấy 1thế giới enày quá 0điên cuồng, 9cô xống 2bvề phòng. 0lục tìm 8cây kim tiêm, fcliều lĩnh 99tiêm vào 8người chat 0này nọ. 2 © DiendanLeQuyDon.comCô chưa 7bao giờ 9cô khát 1vọng muốn 57chết mãnh 3liệt đến 54như vậy. f© DiendanLeQuyDon.comCô khao khát 8chết ở 5trong ào 3cường tốt 33đẹp, chết 2ở trong a5áo ảnh 5hoà thuận, 0hoà hợp...

Lâm 2Tĩnh khóc 93không được, cbcô nghe bọn bợc cãi 2nhau, cô 4nghe tiếng aaLâm Thiến phét lên 0dchối tai, 4cô nhìn e0Hàn Trữ 9đang đứng bthờ ợ, cthấp giọng 06hỏi: “Nói 75cho em biết 9giờ nên 6làm thế cdnào?”

Hàn 66Trữ cười a9cười: “Em dnên tự d5hỏi chính 6mình.”

Giọng 54nói của 97Lâm Tĩnh 48rất thấp, ccoi như lảm 8bầm lầ 4bầu: “Em 1chưa bao b4giờ thấy aqua cái bộ 80dạng này f9của Thiến 34Thiến, cũng 3fkhông biết b5ba làm ra 9achuyện như b5vậy, còn 6có cô... 00 © DiendanLeQuyDon.comEm vẫn cho 2đrăng nhà a5họ Lâm ddngao nghề c2lại không 59ngờ có 5nhiều bí 46mặt mình c0không biết f5đến như 41vậy. Em bccực kì 69ngu xuẩn 1đi?” Cô 8bbỗng nhiên cfnở nụ dcười: “Hàn aTrữ, chúng 1dta ly hôn 6đi. Em thả 7anh đi, về 75sau đều csống mạnh 7dkhỏe.”

Nghe 0ddược câu 2nói chờ adội đã cnhiều năm, 8Hàn Trữ 9dkhông cảm 34thấy thoải d7mái mà là 42nặng nề.

Trong 2lòng cảm 5thấy bị 42cô coi thường.

Hàn 6Duệ liên alic bạn 90học cũ 99nghiệm chứng 40DNA của 4aanh và Hữu 8Hữu. Lúc 3ra báo cáo, 9aanh hẹn 08bạn ra gặp, adkhông hỏi 81kết quả 47như thế enào đã abđưa ra một e3tám chi 9phiếu, khẩn 06thiết nói: 1“Nhất fđịnh phải 62là quan hệ f5cha con!”

Bạn e9học đây 2đầy kính 75mắt, khinh 26bì nhìn banh một 9cái: “Vi 1đề phòng b9cậu làm 50như thế 0này nên 8tôi đã edưa kết e3quả cho 5vợ cậu. 6 © DiendanLeQuyDon.comNhưng chỉ 43phiếu, cậu 5đã đưa 6dtôi cùng 5không phản cđối.”

Nói xong hấn bẩy tay 5fđịnh cầm 4lấy chi dphiếu nhưng abị người echung hăng avõ cho một 2fcái. Hàn eDuệ túm 6lấy chi 3phiếu, không fnoí gì chỉ 7cnhìn hấn: 0a“Mẹ nó, 56cậu đích 90thực không fpải bạn 2của tôi.”

Nói 6xong đứng c3dậy đi 3btìm Tà 2cTur Ninh.

Người 7bạn xoa 8cxoa tay, bữ 9môi: “Con 0bà nói, 4tôi cũng 90không muốn 6có người 1bạn như 9cậu. Bắt 2bquá...” 8aHấn nhướn 5mày: “Vạn 3khí của 6btiểu tử 3cậu không fpải tốt 1một cách 1fbình thường...”

Hàn 9eDuệ đuổi 3tới bệnh viện, mấy 5ngày nay eTà Tur Ninh 2fmột mực f7ở phòng 3Mạn Lâm achiều cớ f9cô. Hữu 44Hữu cũng 0bkhông đi 7bvì phải dcờ kết 4quả DNA. 9 © DiendanLeQuyDon.comLúc tới 5dphòng bệnh, 8anh có điểm 05khẩn trương. 8 © DiendanLeQuyDon.comNếu Hữu c8Hữu không bphải con 29của mình cthì sự c6tình sẽ 04biến thành 8cái dạng 3egì?

Hít asâu một 27cái, bước 21vào phòng e7bệnh, nhìn 7thấy chỉ 3bcô Tà Tur fNinh, Phuong eMạn Lâm 7đã đi noi 5nào không abiết. Hữu f2Hữu lại 6ccàng không athấy, Hàn 8Duệ sốt frột, giọng 30nói cũng 50không bình ctfình: “Con 8đâu rồi?”

Nói 1ccòn chưa 5xong, đã c0thấy Tà 8dTur Ninh chậm 1rãi đi tới 2phía anh, 11cười, không bẻ báo 9trước vung 30tay lên tát 99cho anh một ecái, cuồng bnộ nó: b“Năm đó f4vì sao mạnh cmẽ cường egian tôi?”

Hàn 5Duệ sừng f5ốt, hơn fnười giây d3sau mới 2nhếch lên 20khóe miệng, 35cười: “Hữu e5Hữu là 3con anh, đúng akhông?”

Anh bvừa nói 0dxong, từ bphía sau a4liền truyền fbđến âm cthanh ngọt 7ngào ngày 4thor: “Ba!”

Xoay 40người, 49chỉ thấy 0Hữu Hữu dcứng chống 6nạnh ở f2cửa, tron 8mắt nhìn 9fanh: “Sao fenăm đó 2ba lại khi 5cđể mẹ?”

Nhìn 07vợ và con, 2Hàn Duệ 1ccó một eloại cảm 3agiác, rằng 12cả đời cnày anh phải 3csống trong 52lời khiển fatrách của 38một lớn emột nhỏ 8fnày rồi.

Bắt 64quá, cảm fgiao này 2cũng không 2tôi.

Hàn e2Duệ làm 1hộ tịch e5cho Hữu eHữu, cũng 0flien hệ bvới trường 4mẫu giáo. 1 © DiendanLeQuyDon.comHữu Hữu 0blần đầu d7tiên được 0đi nhà trẻ, chiều hiện 0đặc biệt bhrng thú 0thê nên 90giáo viên e8nhà trẻ đều không d7chống đỡ 1dnổi cậu 32bé không 93sợ người 2lạ mà lại 1còn hiếu eki đến 8ekinh người 8này.

Hàn 7Đuê lái 9xe, cùng Tả 6Tư Ninh đi 3đón con 39tan học. 78 © DiendanLeQuyDon.comĐọc đường đi Hữu 91Hữu hưng 3phần vừa aca hát vừa 2nhảy múa, 3chặn không bthể đem 6toàn bộ 9những gì 7học được 8ở trường 9biểu diễn bbcho ba mẹ a7xem.

Về 2đến khu 57cư xá, lúc 59một nhà beba người 5đi lên lầu 5athi phát 3hiện có 0người của 9công ty chuyển eenhà đang avận chuyển 2đồ đạc. b2 © DiendanLeQuyDon.comLúc ra khỏi d9thang máy 5mới phát bchiến ra 74thì ra là edọn vào e8nhà kẻ b8bên.

Lúc 0chạng vạng 6tối có d1người tới d2gỗ cửa, 70Hữu Hữu 3chủ động 7chạy ra 4mở cửa. 33 © DiendanLeQuyDon.comVừa nhìn 4ethấy người 47bên ngoài 53bên giạt cminh kêu 92lên: “Ba, c2mẹ, tới 43nhanh nha!”

Tả eTư Ninh đang 2mặc tạp 1dê chạy d8từ phòng abếp ra, 2còn Hàn cĐuê mặc 8áo sơ mi 1bchạy từ 30phòng khách 8bra. Hai người d1nhìn ra ngoài 9cửa, cùng 6lúc kêu lên: “Lan 46Tả?”

Trên dtrán Lan 87Tả là mồ 1hôi đầm 18đĩa, không eckip thờ diễn nói: b“Chuyển enhà thật 38là một 7chết người. 6e © DiendanLeQuyDon.comCó nước c8lạnh không?”

Cô 7tiến vào 09tự nhiên bnư vào c6nhà của f1minh, lấy 2tủ trong 1bút lạnh dra một chai anước lạnh, 49mở ra liền 7duối ừng dục.

Tả 9Tư Ninh không ckhỏi chán 8bđộng: “Lan 71Tả, chị e0theo đến 6tận nơi d0này sao? 72Hắn là 3không phải f2theo đuổi 2giết em 2chứ?”

Lan eTả lờm 77cô một ecái, nuốt e6một hụm 59nước lạnh 15thật lớn bđrời mới cnói: “Ai enói là không 7phải? Xứ 82nha đầu bnhà nguoi 9vừa có 06chấp lại 3evọng động, 5thật không 1biết sẽ 9làm ra chuyện egì làm người 50lo lắng. 5 © DiendanLeQuyDon.comTa phải 95đến cạnh 5ctrông chừng 0nguoi mới eyên tâm.”

Tả 8Tư Ninh và 8dHàn Duê biếc nhau 4một cái, 05cảm thấy 30không thể 93hiểu nỏi: 9angười đại 70diện Lan 0bTả có hơi 79quá ồm ồm 92rồi không?

Trên 4fmặt Lan 8eTả tuy bình fĩnh nhưng btrong lòng b6là gió bão 8cthét gào. 3 © DiendanLeQuyDon.comCô từ trước 9cđến nay 33rất muốn 2nói câu 0“ta là 1mẹ của 0econ” cho eTả Tư Ninh 08nhưng lại akhông dám. d2 © DiendanLeQuyDon.comCô sợ Tư fNinh không amuốn nhìn fthấy người cdmẹ không 4chịu trách c6nhiệm này. 4 © DiendanLeQuyDon.comKhông bằng acứ ở bên a4cạnh gia 15đình của b5Tư Ninh, 2từ từ 24trở thành 8nguoi nhà 59cho đến 6ekhi Tư Ninh 7có thể 2tiếp thu 37sự thật 2này. Tuy 18Lan Tả không 0cbiết phải 9mất thời 5gian bao lâu, 7nhưng cô 2esẽ dùng etoàn bộ 1cthời gian 4còn lại acủa cô dcđể có 7gắng phần 6ađấu, để b2trở thành 13một người 0finệ đúng ecngĩa.

Buổi 9tối, sau 0khi dỗ con 0etrai đi ngủ, 9bTả Tư Ninh d1cùng Hàn 54Đuê nằm dcở trên 71ban công 0ngắm sao. ed © DiendanLeQuyDon.comBiểu hiện acủa Tả cfTư Ninh cực dki bình 0tĩnh, giống 03như là kẻ 9lại chuyện a2của người dkhác vậy: a3“Hôm nay bcực cảnh 8sát liên a4hệ em, nói 18bởi vì d9ngày hôm 4đó trời c5tối, không 8fthể phân ebiệt rõ 8ràng biển 13số xe. Em 61hỏi bọn 72họ là khẩu 8fcung của bem ngày trước 15có hữu 5dụng hay 84không, bọn 89họ tìm 5emọi lý 4do làm lấy 4lẽ. Xem 1bra có người 52ở phía 46sau tạo áp lực 9rồi.”

Hàn a1Đuê hôn 63trán cô 3emột cái, Ôn nhu hỏi: 7“Em muốn 1làm như f3thế nào?”

Tả fTư Ninh rút 3rút trong 99lòng anh, 8tìm một evị trí 1thoải mái, 0giọng nói bclười biếng: 01“Em đã 3đi tìm tòa csoạn báo, 68cũng đã b6liên hệ 06với giới b8truyền thông. f© DiendanLeQuyDon.comNhưng vừa fnghe nói 5flà muốn ddtó giấc 8nhà họ d4Lâm thì 8không ai 3muốn làm. 97 © DiendanLeQuyDon.comNhưng hôm 83nay em nghe 58được một a3chuyện khác, eLan Tả nói 11chị ấy d7cũng là bnguoi nhà 7họ Lâm. 22 © DiendanLeQuyDon.comChị nói 0là Lâm Thiên bđã bị bđưa đi 7trại cai e8ngiên, dphon nữa 08trạng thái 4tinh thần 9cũng không c7tốt. Em 33biết đây 27là chuyện 9bcô ta tự achuốc lấy 54nhưng không 3có nghĩa clà cô ta 65có thể 42thoát khỏi 1sự trừng 4phạt của 9pháp luật.” 3Cô rút 3cổ lại: 36“Hôm nay bđchị Mạn 89Lâm tỉnh fedậy, chị enói chuyện 4với em một b6hồi lâu. 8 © DiendanLeQuyDon.comChị nói, 39coi như Lâm 6Thiên gieo 27gió cũng 5đã gặt 17bão rồi. 4 © DiendanLeQuyDon.comLan Tả cũng 2dkhuyên em 0nên sống 1fcuộc sống 4dcủa chính 6minh, đừng eadể chuyện 40này làm 58rào cản.”

Hàn cĐuê để 6cầm lên 9atrán của a3cô, nhìn 1bầu trời, fdgiọng nói ccchắc chắn: 0“Mặc kệ 4em làm ra equyết định egì, anh sẽ búng hộ. 9 © DiendanLeQuyDon.comNhà của 25chúng ta, 14ba người 3một lòng.”

Tả c6Tư Ninh nhàn 00nhặt nỏ f5nụ cười: 0f“Bỏn.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Ngoại truyện

Đang mang thai, Tả Tư Ninh tự dưng nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ. Đầu bên kia điện thoại trầm mặc thật lâu, đến lúc cô tưởng rằng có người nhầm chán gọi điện thoại quấy rầy, muốn ngắt điện thoại thì đầu bên kia lên tiếng: “Nghe nói em mang thai rồi.”

Là giọng nói đàn ông. Tả Tư Ninh nghe liền biết đó là ai. Cô nhìn đồng hồ treo tường, lúc này là năm giờ rưỡi, cũng đến giờ chồng đi làm trở về rồi. Nghĩ nghĩ, giọng của cô bình tĩnh nói: “Thật xấu hổ, tôi đang mang thai, trí nhớ không được tốt, xin hỏi ai đây?”

Đầu kia nhẹ cười: “Em có thể gọi anh là bạn già.”

Bạn già nói rằng, hắn đã mở một cái quán ăn nhỏ, đích thân chế biến đồ ăn. Ở đó có các món ăn gia đình. Nếu cô có rảnh rỗi, có thể mang người nhà tới nếm thử.

Bạn già còn nói, hắn không đụng chạm chuyện giang hồ nữa. Bạn già đã lớn tuổi, đánh cũng không muốn đánh, chỉ muốn yên lặng sống, có lẽ còn có thể tìm được một người phụ nữ như cô, cùng nhau sống nốt quãng đời còn lại.

Nghe nghe, Tả Tư Ninh khóc, “bạn già” đã từng xuất hiện trong cuộc sống của cô, vô luận kí ức kia là thống khổ hay là vui sướng, có hắn làm bạn đi qua một đoạn kinh nghiệm khó quên. Cô nghĩ mình sẽ vĩnh viễn không quên. Cô vừa khóc vừa nở nụ cười: “Lần sau gặp lại, hai đứa nhỏ của tôi cũng đã lớn rồi.”

Bạn già nở nụ cười: “Đưa cho em một lễ vật, coi như là lời từ biệt.”

Cửa lúc này được mở ra, Hàn Duệ thay đổi giày, vào cửa, tự nhiên ngồi xuống cạnh Tả Tư Ninh, đem lỗ tai ghé vào điện thoại, vô sỉ cười: “Cùng nghe đi.”

Bạn già ở đầu bên kia càng cười lớn: “Tốt, hai người đều ở đây. Tôi sẽ kể cho hai người nghe chuyện này, sẽ không kể lại lần nữa nên hai người nghe cho kĩ. Sáu năm trước tôi còn là một tiểu lưu manh ở cạnh một trường đại học. Tôi đã làm một chuyện sai, đó là đáp ứng một nữ sinh thả thuốc kích thích tình dục vào đồ uống giải khát của một nam sinh. Nhìn hắn uống hết, người trong tiệm cũng không có ai liên gọi cô ta đến. Nhưng ở giữa lúc đó lại xuất hiện sai lầm, có một nữ sinh khác cũng đến đó mua đồ uống. Cô cũng uống phải đồ uống bị hạ thuốc. Lúc nữ sinh kia đến, hai người bọn họ đã toàn thân trần truồng nằm cạnh nhau. Cô ta tới đến mang người nữ sinh kia đi, chuyện sau đó hai người đều rõ ràng rồi... Đối với hai người, tôi chỉ có thể nói thật xin lỗi...”

Người cảnh sát trong ngực đã thúc giục Lục Lệ Thành cúp điện thoại. Hắn cười cười: đã ở trong giang hồ thì luôn phải trả giá, hiện giờ, hi vọng có thể trả lại một chút đi.

Chúc người bị mình thương tổn qua sẽ hạnh phúc.

Cúp điện thoại, Hàn Duệ giơ lên hai tay: “Anh thề, lúc hắn gọi điện cho anh không nói chuyện này.”

Chỉ thấy Tả Tư Ninh trừng mắt: “Mấy năm đó anh chết ở đâu vậy, sao trẻ thế mới tìm được em?”

Hàn Duệ cúi người, tựa như muốn hôn.

Đáng tiếc cửa lại bật mở, Hữu Hữu thấy màn đó khẩn trương kéo Lan Tả ngồi xuống, lấy tay che mắt cô, âm thanh siêu bình tĩnh nói: “Bà ngoại, bà cái gì cũng chưa nhìn thấy.”

Tả Tư Ninh và Hàn Duệ cùng kêu lên: “Bà ngoại?”

Rất cực trong cuộc sống sinh hoạt cũng có điểm vui mừng: Lâm Thiên ra khỏi trại an dưỡng đến tham dự hôn lễ của Tôn Minh Huân. Thấy hắn cưới một người phụ nữ cực kì hiểu biết, bình tĩnh. Thấy Hàn Trữ và Lâm Tĩnh lại phục hôn. Thấy Mạn Lâm ngồi trên xe lăn gả cho người mở ngân hàng kia.

Ai biết được, có lẽ toàn bộ chuyện này chưa từng phát sinh, chỉ là một giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.